„O nouă serie
în stilul pasional
cu care Sabrina Jeffries
și-a obișnuit cititorii"
RT Book Reviews
Ce își dorește un duce
SABRINA JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
CE ÎŞI DOREŞTE UN DUCE
SERIA OAMENII DUCELUI 1

***What the Duke Desires by* Sabrina Jeffries**

Copyright © 2013 Deborah Gonzales
Ediţie publicată pentru prima oară de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFRIES, SABRINA
Ce îşi doreşte un duce / Sabrina Jeffries
trad. din lb. engleză: Larisa Din – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 5002 – 3
I. Din, Larisa (trad.)
821.111
Sabrina JEFFRIES
Traducere din limba engleză Larisa Din
LITERA
Bucureşti

2020

Pentru toţi oamenii minunaţi care mi-au fost ca o familie în timpul anilor de facultate, când nu puteam merge acasă, în Thailanda, la părinţii mei – mătuşa Shirley şi unchiul Harvey Peshoff, mătuşa Judy şi răposatul meu unchi Jimmy Martin, regretata mătuşă Gloria şi întreaga familie Owens: John, Donna (acum decedată), Diane, Joyce, Johnny şi Pam. Nici nu ştiţi cât de mult au însemnat pentru mine dragostea şi grija voastră!

Prolog

Yorkshire, 1816

— Fetiţo, *sacre bleu,* nu te mai fâţâi de colo-colo şi vino să mănânci înainte să mă ameţeşti de tot!

Lisette Bonnaud, în vârstă de 14 ani, se opri brusc în dreptul ferestrei.

— Dar, mamă, cum poţi să fii atât de liniştită? Ştii prea bine că Tristan nu a lipsit niciodată noaptea de acasă. Dacă a păţit ceva ieri, când era cu tata la vânătoare?

Claudine Bonnaud flutură uşor din mână, cu eleganţa aceea desăvârşită care făcuse din ea o actriţă celebră pe continent, asta înainte ca tatăl lui Lisette să o ia cu el într-una din călătoriile lui şi să se instaleze în casa aceea.

— Dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva, am fi aflat deja. Tatăl tău ar fi trimis un servitor după noi. Eu mai degrabă tind să cred că Ambrose l-a dus pe Tristan să bea după vânătoare şi au rămas până în zori la Green Inn.

Mama ei probabil că avea dreptate. Bineînţeles că tatăl lor îl dusese pe fratele ei într-un loc interesant. Tristan era un norocos, mergea *peste tot.* Ea – nicăieri. Şi nici măcar nu era mult mai mare decât ea, ci doar cu trei ani. Nu era corect.

— Poate că ar fi mai bine să merg până la Ashcroft, să mă asigur că sunt acolo, zise ea, aruncând o privire spre câmpiile verzi specifice peisajului din Yorkshire, care se întindeau pe kilometri întregi.

Mama ridică din sprâncenele blonde, cu formă perfectă.

— *Ma fille,* nici nu se pune problema să pleci singură în oraş! Nu se cuvine să faci una ca asta.

Lisette oftă îmbufnată, după care luă din nou camera la pas.

— De parcă ar da cineva doi bani pe o bastardă ca mine.

— Lisette Bonnaud! o certă mama ei. Să nu mai foloseşti niciodată cuvântul acela îngrozitor pentru a te descrie! Ştii prea bine că eşti fiica vicontelui de Rathmoor. Să nu uiţi niciodată asta.

— Fiica *ilegitimă* a vicontelui de Rathmoor, mormăi ea. Nu era vorba ca tata să te ia de soţie?

Mama ei strânse din buze şi zise:

— E o chestiune… complicată. A trebuit să aştepte să se termine războiul cu Franţa. Căsătoria cu o franţuzoaică o să işte oricum un scandal monstru pentru tatăl tău. Şi pentru copiii lui ilegitimi.

Lisette se uită chiorâş la mama ei.

— Mamă, a trecut un an de când s-a terminat războiul. Iar singurul căruia îi pasă de scandal este George. Aşteptarea nu o să schimbe lucrurile.

George Manton, în vârstă de 26 de ani, era fiul şi moştenitorul legitim al tatălui ei, fratele ei vitreg şi al lui Tristan. George îi dispreţuise încă din clipa în care tatăl lor şi-o luase drept amantă pe mama lor. Chiar şi după moartea mamei lui George o ura pe femeia aceea la care tatăl lui nu voia să renunţe. Pe ea, şi pe copiii tatălui său – ai tatălui lor.

— Lui George o să-i treacă supărarea, o repezi mama ei, vizibil deranjată de subiectul acela. După ce eu şi tatăl tău o să ne căsătorim, nu o să aibă încotro şi o să accepte situaţia, zise ea, după care începu să-şi pregătească o felie de pâine prăjită cu gem, mânuind delicat cuţitul.

Mama ei făcea totul cu o delicateţe desăvârşită. Lisette nu o moştenise deloc în această privinţă. Era nefiresc de înaltă pentru o fată de vârsta ei, cu şolduri osoase şi sâni mari, care o făceau să arate ciudat. Şi nu avea părul auriu al mamei sale, pe care păreau să-l prefere domnii, ci moştenise nuanţa tuciurie a tatălui său.

Cu toate că încercase adesea să-şi aranjeze părul cu fundiţele pe care tatăl ei obişnuia să i le aducă din călătoriile lui, avea un păr atât de sălbatic şi de ondulat, încât încercările ei nu avuseseră sorţi de izbândă. Aşa că, de cele mai multe ori, prefera să folosească fundele ca să-şi

împodobească rochiile.

— Mamă, ţi se pare că sunt drăguţă?

Mama ei făcu ochii mari.

— *Ma chérie,* bineînţeles că eşti drăguţă. Doar eşti fiica mea, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, într-o bună zi, toţi bărbaţii o să te curteze.

Lisette nici măcar nu era sigură că asta era ceea ce îşi dorea. Cu toate că era o femeie frumoasă, mama ei aştepta de o viaţă întreagă ca bărbatul pe care îl iubea să o ia de soţie. Copilă fiind, Lisette crezuse cu tărie în promisiunile tatălui ei de a deveni o familie adevărată. Dar, în ultimul timp, începuse să-şi piardă speranţa.

Brusc, auzi o bătaie în uşă.

— Deschid eu, strigă Lisette, ţâşnind pe coridor ca să deschidă uşa, bucurându-se nespus să-l vadă în pragul uşii pe celălalt frate vitreg al ei, Dominick Manton, în vârstă de 19 ani.

— În sfârşit, te-ai întors! strigă ea.

Dom nici că putea să fie mai diferit decât George. În copilărie, în timp ce George era la şcoală, el obişnuia să se joace cu Tristan. Iar pe măsură ce Lisette începuse să crească şi să se ţină după ei, se purtase frumos cu ea, chiar dacă ceilalţi săteni nu o făcuseră. Iar Lisette îl iubea ca pe ochii din cap.

Doar că, de data aceasta, Dom nu păru fericit să le vadă.

— Pot să intru?

Lisette simţi cum i se opreşte inima în piept când îi văzu ochii roşii, buzele albe, chipul livid. Ceva se întâmplase. Dumnezeule!

— Tristan, şopti ea. A păţit ceva?

— Unde e? o întrebă Dom.

Întrebarea lui o nedumeri şi mai tare.

— Nu ştiu. A plecat de ieri de acasă. Tata ar trebui să ştie, fiindcă au plecat împreună la vânătoare.

Dom lăsă să-i scape o înjurătură şi îşi îndreptă spatele.

— Lisette, tata e mort.

Cuvintele lui veniră ca o palmă peste faţă. Făcu ochii mari, convinsă că nu auzise bine, iar o clipă mai târziu, îşi auzi mama în spatele lor, cu sufletul la gură.

Femeia înlemnise, albă la faţă.

— Mort? *C'est impossible!* Cum se poate una ca asta?

Dom îşi trecu mâna prin părul des şi întunecat.

— Nu pot să vă spun prea multe, doamnă Bonnaud. Încă încerc să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat cât timp am fost în York. Din câte am reuşit să-mi dau eu seama, în timp ce era la vânătoare cu Tristan, arma tatii s-a defectat şi i-a explodat în piept. Tristan şi grăjdarul au reuşit să-l aducă acasă, în camera lui, unde li s-a alăturat George. Grăjdarul a plecat degrabă după doctor, în timp ce George şi Tristan au rămas la căpătâiul lui. Erau amândoi acolo când s-a stins aseară, la scurt timp după apus.

Pe măsură ce începu să-şi dea seama de amploarea cuvintelor lui Dom, Lisette simţi lacrimi în ochi, care îi alunecară apoi pe obraji. Când o auzi şi pe mama ei suspinând, la câţiva paşi în spatele ei, se întoarse ca s-o consoleze. O îmbrăţişă şi începură să plângă în tăcere.

Nu se putea ca tatăl ei să fie mort. Tocmai îl văzuse cu o zi în urmă, când venise să îl ia pe Tristan.

„Dumnezeule, Tristan!"

Lisette îi aruncă lui Dom o privire acuzatoare şi spuse:

— Dacă spui că Tristan era acolo când a murit tata, de ce nu a venit să ne spună?

— Nu ştiu. Abia acum două ceasuri am ajuns la conac. Dar…

Mama lui Lisette simţi şovăiala din glasul lui şi înlemni.

— Dar ce?

— Trebuie să-l găsim. George o să plece în căutarea lui dintr-o clipă într-alta.

Lisette simţi un fior pe şira spinării.

— Ce să caute George aici? Doar nu crede că Tristan *l-a omorât* pe tata, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Dom pe un ton încordat, cu toate că nu mă îndoiesc că ar fi fost în stare să spună aşa ceva dacă

grăjdarul nu ar fi fost martor la întreaga tragedie. Dom îşi trecu o mână peste chipul obosit şi adăugă: Dar George e convins că Tristan l-a furat aseară pe Blue Blazes.

Lisette îl privi şocată. Blue Blazes era armăsarul pursânge preferat al tatălui lor şi al lui Tristan, iar tatăl îi promisese că, într-o bună zi, calul acela avea să fie al lui.

— Doar nu-l crezi pe Tristan în stare de aşa ceva, nu?

— Nu ştiu ce să cred. Niciunul dintre servitori nu a ştiut să-mi spună cu exactitate ce s-a întâmplat după moartea tatii. Tot ce am aflat e că, în cele din urmă, Tristan a plecat, dar George pretinde că, la adăpostul nopţii, s-a întors ca să-l fure pe Blue Blazes. Şi-a chemat oamenii ca să pornească pe urmele lui şi să-l acuze de crimă.

Lisette simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

— Dom, vai de mine! Cum se poate una ca asta?

— Ştii prea bine că George îl urăşte pe Tristan. N-o să se dea în lături de la nimic ca să-i distrugă viaţa.

— De asta ai venit? se auzi glasul lui Tristan, care apăru în capătul holului, după ce intrase pe uşa din spate, cu ochii albaştri aţintiţi asupra lui Dom. Avea haina agăţată, de parcă ar fi luat-o la fugă prin pădure, iar pantalonii îi erau murdari de noroi în genunchi. Ai venit să fii martor la sfârşitul meu?

— Tristan! strigă Lisette. Nu-i vorbi aşa!

— Am venit să te pun în gardă, răspunse Dom pe un ton calm. Dacă într-adevăr l-ai luat pe Blue Blazes, trebuie să-l aduci înapoi.

Roşu în obraji, Tristan făcu un pas spre ei.

— De ce aş face asta? E calul meu. Tata mi l-a lăsat, fapt pe care ticălosul tău frate ar putea să-l confirme dacă nu ar fi atât de hotărât să-mi nege dreptul din naştere.

— Ce tot spui acolo? întrebă mama lui, într-o şoaptă abia rostită.

Tristan îşi prinse mama de umeri, după care îi aruncă lui Dom o privire sfidătoare.

— Pe patul de moarte, tata a scris un codicil pentru testamentul său. Mie mi-a lăsat calul, mamei – casa, iar lui Lisette – colecţia de survenire. În plus, ne-a lăsat fiecăruia

dintre noi o alocaţie anuală. Atât eu, cât şi George am fost martori la semnarea documentului.

— Vai, tată! şopti Lisette printre lacrimi.

Chiar îi *iubise* îndeajuns de mult cât să se gândească la ei pe patul de moarte. Şi ştia cât de mult îi plăceau lui Lisette acele mici survenire pe care el obişnuia să le cumpere din numeroasele lui călătorii, însoţite de poveştile care o făcuseră să îşi imagineze cum ar fi fost să cutreiere lumea într-o bună zi.

— Dar, de îndată ce tata şi-a dat ultima suflare, continuă Tristan, cu înflăcărare, George a aruncat codicilul în flăcări chiar în faţa ochilor mei. A zis că preferă să moară decât să ne dea vreun ban.

Lisette tresări, la fel de şocată ca Dom. Oare de ce îi ura George atât de tare?

— George nu mi-a spus nimic despre asta, zise Dom încruntat.

— Şi te miră? răbufni Tristan.

— Nu, oftă Dom.

Tristan se dezlipi apoi de mama lui şi făcu un pas spre Dom.

— Aşa că ai dreptate, am luat calul care îmi aparţine de fapt şi de drept.

— Trebuie să-l dai înapoi, zise Dom. Ştii prea bine că poţi să primeşti pedeapsa cu moartea dacă furi un cal. O să fie nevoie să-l strecurăm înapoi în grajduri sau să facem cumva să fie găsit rătăcind pe păşuni…

— E prea târziu, rosti Tristan pe un ton calm. L-am vândut deja unui ţigan negustor ca să am bani să-mi întreţin familia până când găsesc o altă cale.

— Cum adică l-ai *vândut?* strigă Dom. Ţi-ai pierdut minţile? George o să te spânzure!

— Să încerce! răbufni Tristan. O să le spun tuturor ce a făcut, să ştie toată lumea că e un ticălos mincinos, duplicitar şi…

— *Mon cher,* n-o să te creadă nimeni, şopti mama lui afectată. O să spună că minţi, că îţi cauţi propriul interes. George este adevăratul moştenitor. El o să câştige, în timp

ce pe tine o să te spânzure, zise ea, izbucnind din nou în plâns.

Tristan se cutremură când o văzu atât de deznădăjduită.

— Mamă, n-o să fiu spânzurat! rosti el şi apoi o luă în braţe. Gata, gata, nu te pierde cu firea!

Lisette se întoarse spre Dom şi zise:

— Trebuie să faci ceva. Nu poţi să-l laşi pe George să îl aresteze pe Tristan!

— La naiba, mormăi Dom. Bun, am un plan. Tristan, trebuie să pleci chiar în clipa asta dacă vrei să ajungi la peşteră înainte să vină George după tine. O să vin la tine în seara asta de îndată ce reuşesc să plec.

— La ce peşteră te referi? întrebă mama lor.

Urmă un schimb de priviri între cei trei fraţi. Peştera era ascunzătoarea lor secretă, locul unde obişnuiau să se adăpostească de părinţii şi de tutorii lor, iar George păstrase secretul în toţi aceşti ani.

— Nu-ţi face griji, mamă, ştiu la ce peşteră se referă, răspunse Tristan, după care se întoarse furios spre Dom. Dar nu văd de ce ar trebui să fiu *eu* acela care dă bir cu fugiţii când George e cel care…

— Ascultă-l pe fratele tău! strigă mama lui. Sunt sigură că Dom o să facă tot ce poate ca să clarifice lucrurile, dar, dacă rămâi aici, iar George e pe urmele tale, o să ne bagi pe toţi în bucluc.

Lisette îşi ţinu respiraţia. Mama ei fusese înţeleaptă când îl făcuse pe Tristan să se simtă vinovat. Altfel, neghiobul ar fi fost în stare să-l sfideze pe George până în clipa în care avea să se trezească cu sfoara la gât.

Cu o privire sfidătoare, Tristan îşi încrucişă braţele la piept.

— Bine, să presupunem că fac ca tine şi mă ascund în peşteră. Ce o să se întâmple după aceea?

— O să încerc să-l conving pe George să procedeze corect, răspunse Dom. Cred că sunt mai multe şanse să mă asculte dacă n-o să fii prin preajmă şi să-l provoci.

O fărâmă de speranţă încolţi în sufletul lui Lisette.

Dom era singurul care ar fi putut să-l convingă pe George.

— Tristan, ascultă-l pe Dom!

Tristan oftă cu amărăciune.

— Bine, fie. Dar dacă George o să continue să mintă…

— Atunci o să plec în Franţa, îl întrerupse mama lui. Am rude în Toulon. Dacă o să se ajungă la asta, îmi promiţi că o să-l ajuţi să plece? îl imploră ea pe Dom.

— Pot să aranjez să ia o barcă de pescuit din Flamborough Head. Dar trebuie să ajungă în portul din Hull pe cont propriu. Cu banii de pe cal, îşi poate plăti drumul spre Franţa.

— Foarte bine, zise mama lor. Aşa o să facem.

— Mamă, stai puţin… dădu Tristan să spună.

— Nu! strigă ea. Nu am de gând să te pierd *şi* pe tine, la fel ca pe tatăl tău! Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi ceri să fac una ca asta!

Tristan strânse din dinţi, după care încuviinţă.

— Hai, zise ea, luându-l de braţ, vino să-ţi strângi lucrurile pentru plecare!

— Nu avem timp de asta, bombăni Dom. O să-i duc eu lucrurile diseară. Trebuie să pleci *acum!* George nu o să întârzie să apară.

— Da, Tristan, pleacă! îl zori Lisette, împingându-l spre uşa din spate. Înainte să-ţi dea George de urmă.

Tristan se opri la capătul coridorului.

— Dom, vreau să ştii că tata ţi-a lăsat şi ţie bani în codicilul pe care l-a ars George. Aşa că, dacă faptele lui rămân nepedepsite…

— Înţeleg, zise Dom. Dar acum pleacă, la naiba!

Tristan le aruncă o privire furioasă, după care se făcu nevăzut.

— Mă duc să-i pregătesc lucrurile, spuse mama lor, după care ieşi din salon, lăsând-o pe Lisette singură cu Dom.

Dom veni lângă ea şi o luă de mână.

— Îmi pare rău, draga mea. Îmi pare rău pentru George, pentru tata… pentru tot.

— Nu e vina *ta,* şopti ea. Ştim amândoi că George

face totul după cum îl taie capul. Cât despre tatăl nostru…

Cu lacrimi în ochi, Dom o strânse în braţe. Nu-i venea să creadă că tatăl ei era mort. Cu o zi înainte, o sărutase pe obraz şi îi făgăduise că avea să iasă călare cu ea cât de curând. Atâtea promisiuni care nu aveau să mai devină niciodată realitate…

Lacrimile de pe obraji picurară pe haina albastră a lui Dom, în timp ce acesta încercă să o liniştească. Câteva clipe mai târziu, auzi mai mulţi cai nechezând în faţa casei şi se dezlipi de fratele ei. Ridică privirea spre el, după care cineva începu să bată cu furie la uşă, iar Lisette sări ca arsă.

— Ar fi mai bine să o chemăm pe mama ta să le deschidă, îi spuse Dom în şoaptă. Nu o să ne ajute cu nimic dacă mă găseşte aici.

— Dar George o să se înfurie şi mai tare să o vadă pe mama. Lasă-mă pe mine să-i deschid!

— Dar Lisette…

— O să fac pe proasta, poate că o să mă creadă. Trebuie să câştigăm timp, pentru ca Tristan să se ascundă.

Dom se uită lung la ea, după care oftă şi făcu un pas în spate.

— Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Lisette îi zâmbi, după care merse să deschidă uşa, dar îngheţă când se văzu faţă-n faţă cu oamenii lui George. Acesta venise însoţit de administratorul său, John Hucker, de doi dintre rândaşii săi cei mai netrebnici şi de câţiva săteni care nu-l aveau la suflet pe „francezul acela blestemat”, cum i se spunea lui Tristan prin sat. Iar toate acestea, pentru că era protejatul vicontelui.

Încercă din răsputeri să nu se lase intimidată de puterea pe care o emanau, amintindu-şi că George încă nu ştia că ea aflase despre moartea tatălui lor. Sau despre calul pursânge.

— Bună ziua, George. Ce te aduce aici dis-de-dimineaţă?

Cu toate că George avea statura impunătoare a unui muncitor, trăsăturile, hainele şi gesturile îi dădeau un aer

aristocratic. Avea tenul palid, căci rareori se aventura la soare, un costum perfect croit, genul pe care îl purta un domn care nu era preocupat că îşi putea murdări hainele, şi aroganţa specifică moştenitorului unui viconte.

Cu siguranţă, multe femei l-ar fi considerat chipeş, cu pieptul lui lat şi părul castaniu, cu zâmbetul acela cuceritor rezervat doar femeilor care se ridicau la standardele lui. Dar Lisette era imună la farmecul acela, căci cunoştea întunericul ce sălăşluia în sufletul lui.

Tipic lui, nici măcar nu se obosi să coboare de pe armăsarul său preferat.

— Unde e? întrebă el furios, fără nicio altă explicaţie.

— Cine? răspunse ea la fel de furioasă.

Dacă avea de gând să fie atât de sălbatic, era hotărâtă să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Ştii prea bine la cine mă refer. Unde e fratele tău cel ticălos?

Lisette abia se abţinu să nu răbufnească.

— Ştii prea bine că e şi fratele tău.

— Conform spuselor mamei tale, mormăi Hucker.

Lisette rămase şocată, în timp ce toţi ceilalţi bărbaţi izbucniră în râs. Cum îndrăznise să spună una ca asta? Şi cum îi permisese George să o facă şi apoi să râdă la remarca aceea?

Cu toate acestea, se abţinu şi nu spuse nimic, ştiind prea bine că viaţa lui Tristan era în mâinile ei. Din păcate, tăcerea ei nu făcu decât să îi stârnească şi mai tare. Făcură un pas spre ea şi începură să arunce remarci necioplite despre sânii ei şi să sugereze lucruri pe care abia dacă le înţelegea, dar care păreau îngrozitoare.

O clipă mai târziu, Dom apăru în pragul uşii.

— Ia-ţi câinii de aici! îi porunci el fratelui său. Lisette plânge moartea tatălui nostru la fel ca noi. Cum poţi să-i laşi să o jignească în felul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, e sora ta!

George ridică din sprâncene, dar hotărî să nu spună nimic.

— Dom, ce cauţi aici?

— Am venit să fiu alături de familia mea. De familia *noastră.*

George pufni şi zise:

— Sau cumva speri să te agăţi de doamna Bonnaud acum, când tata nu mai e în peisaj?

Lisette făcu ochii mari şi se năpusti asupra fratelui ei.

— Cum îndrăzneşti să spui una ca asta, netrebnicule?

Dar Dom o opri înainte să îl tragă pe George jos de pe cal ca să-i dea o palmă peste faţă.

— Ajunge, *monsieur!* se auzi glasul mamei ei în spate. Femeia ieşi din casă şi îşi îndreptă privirea neînduplecată spre George. Problema ta sunt eu. Nu-i implica şi pe ei în povestea asta.

— Problema mea e Tristan, replică George pe un ton rece.

Nici nu era de mirare că mama ei fusese cândva cea mai apreciată actriţă din Toulon. Cu toate că nu avea cum să-şi ascundă ochii roşii şi chipul palid, vorbi cu o nonşalanţă debordantă:

— Chiar aşa? Şi cu ce te-a supărat fiul meu?

— M-a furat. Am venit să mă asigur că plăteşte pentru faptele sale.

— Nu ştiu nimic despre asta, rosti ea, după care adăugă cu zâmbetul pe buze: Ai cum să dovedeşti că ţi-a furat ceva?

De data aceasta, Hucker fu cel care răspunse:

— Avem martori care l-au văzut scoţându-l pe Blue Blazes din grajduri seara trecută.

Mama se făcu palidă la faţă, iar Lisette simţi cum i se înmoaie picioarele. Aveau martori. Nu era bine.

Cu toate acestea, mama ei nu se lăsă cu una, cu două.

— Chiar dacă ar fi aşa, asta nu are legătură cu mine. Nu am cum să-l controlez pe fiul meu. Sunt sigură că o să-ţi înapoieze calul. Poate că e deja în grajduri, ar fi mai bine să mergi să verifici dacă…

— Doamnă Bonnaud, nu am de gând să plec nicăieri. Sunt sigur că Tristan o să vină acasă măcar ca să vă spună

despre moartea tatii, rosti el, cu privirea aceea arogantă care îi făcea pe toţi să îl urască. Aşa că o să fiu cât se poate de clar, ca să mă fac înţeles chiar şi de o târfă franţuzoaică. Fie îmi spui acum unde e Tristan, fie pleci din casa asta până mâine!

Dom lăsă să-i scape o înjurătură, iar Lisette exclamă:

— Nu poţi să faci una ca asta!

— Ba sigur că pot! Ai banii pentru chiria de luna asta? o întrebă el pe mama ei.

— Bineînţeles că nu, răspunse femeia, deja albă la faţă. E casa lui Ambrose.

— *A fost* casa lui. Ai uitat că a murit? zise George pe un ton dur. Aşa că acum casa aceasta este proprietatea mea, iar eu am venit după chirie. Ai banii? Dacă nu-i ai, am tot dreptul să te evacuez, adăugă el cu zâmbetul pe buze. La naiba, am tot dreptul să te dau afară pentru că aşa vreau eu, dar mai ales pentru faptul că ai adăpostit un fugar.

Dom făcu un pas în faţă şi zise:

— George, dă dovadă de înţelegere. Încă sunt în stare de şoc după aflarea veştii despre moartea tatii. Cu toţii suntem în stare de şoc. Au nevoie de timp să-şi verse amarul, să pregătim înmormântarea şi să citim testamentul.

— Dragul meu frate, sper că asta nu înseamnă că eşti de partea lor, zise George pe un ton acid, în timp ce calul său începu să fornăie. Pentru că tata nu ţi-a lăsat nimic în testament. L-a scris la puţin timp după moartea mamei şi nu l-a schimbat de atunci.

Judecând după expresia de pe chipul lui, Dom nu ştiuse nimic despre asta.

— Nu se poate una ca asta, rosti el.

— Întreabă-l pe avocatul lui dacă nu mă crezi. De ani întregi încerca să-l convingă pe tata să-şi reînnoiască testamentul. Aşa că îţi sugerez să te gândeşti foarte bine de partea cui eşti, zise el cu un rânjet arogant. Pentru că sunt gata să fiu generos cu fratele meu *legitim* şi să-ţi ofer tot ceea ce tata a omis să-ţi lase pe cale legală. Dar altfel…

Pauza aceea o lăsă pe Lisette fără aer.

— Altfel ce? întrebă Dom.

— Altfel, pot să pun capăt carierei tale în avocatură cât ai bate din palme. Dacă îi ajuţi să-l ascundă pe Tristan, nu o să primeşti niciun ban din averea tatălui nostru, nicio alocaţie, nicio proprietate, nimic. Şi o să-ţi fie foarte greu să-ţi continui studiile fără bani.

Lisette îl privi disperată. Viaţa lui Dom era pe punctul de a se sfârşi înainte de a începe. Nu se aşteptase la asta când acceptase să îl ajute pe Tristan.

— Cum aş putea să-l ţin ascuns de tine când nu am nici cea mai vagă idee unde se află? spuse Dom pe un ton calm, cu toate că Lisette îl simţi vizibil încordat.

George se încruntă şi replică:

— Ai mare grijă ce alegere faci, frăţioare! Vorbesc cât se poate de serios, nu o să-ţi dau niciun ban.

În clipa aceea, o expresie de pură trădare se întipări pe chipul lui Dom.

— E adevărat, chiar ai ars codicilul acela, nu-i aşa?

Brusc, George să făcu alb la faţă.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ştiu că tata a adăugat un codicil la testamentul său pe patul de moarte, prin care ne lăsa tuturor ceva, inclusiv mie. Şi mai ştiu că l-ai ars.

— Aha! exclamă George. Care vasăzică, ştii exact unde se ascunde Tristan. Altfel, nu ai fi avut de unde să ştii despre…

Dar se opri, schimbându-se la faţă.

— Despre codicil? adăugă Dom, cu o expresie triumfătoare. Parcă spuneai că nu ştii la ce mă refer.

Însă George era hotărât să nu lase ceva atât de mărunt precum adevărul să îl oprească din drum.

— Nu încerca să mă păcăleşti cu şiretlicurile tale legale, frăţioare! Încă nu eşti avocat şi nu am de gând să recunosc nimic. La naiba, spune-mi unde e!

— Ţi-am spus deja. Nu am nici cea mai vagă idee.

— Minţi.

— Şi tu la fel, ripostă Dom.

— Nu ai cum să dovedeşti nimic. Tot ce ai e cuvântul unui hoţ blestemat, care nu are nimic de pierdut dacă îmi târăşte numele prin noroi.

— Iar tu nu ai cum să dovedeşti că ştiu unde se află.

— Nu am nevoie de nicio dovadă. Eu sunt moştenitorul vicontelui. Cuvântul meu e lege, spuse el, strângând hăţurile calului. Aşa că spune-mi, frăţioare, eşti cu mine sau cu *ei?* Pentru că, dacă îi alegi pe ei, îţi jur că nu-ţi dau nimic.

Lisette rămase fără aer. Până şi armăsarii parcă înlemniră, în aşteptarea răspunsului lui Dom.

Dom se uită lung la George, după care se întoarse spre Lisette şi îi oferi braţul său.

— Hai, surioară! S-ar părea că trebuie să strângem lucrurile tale şi ale mamei până mâine.

George îl privi şocat, apoi se schimbă la faţă şi zise:

— Bine, fie. Decizia îţi aparţine. Poţi să-i spui lui Tristan că el e de vină pentru ruinarea ta. Se întoarse apoi spre oamenii săi şi strigă: Cercetaţi casa! Cercetaţi câmpiile, păşunile, tot drumul de aici până la mare! Undeva tot trebuie să fie.

Mai mulţi bărbaţi dădură buzna în casă, iar Lisette zise:

— Dom, nu ar fi trebuit să…

— Draga mea, nu mai spune nimic până nu pleacă. Vorbim după aceea.

Deşi ştia că Dom avea dreptate, abia se abţinu să nu protesteze când îl văzu pe Hucker dând buzna în dulapul ei, în timp ce ceilalţi bărbaţi întoarseră casa cu susul în jos, sub blestemele mamei sale, rostite în franceză. Hucker fuma ţigările acelea spaniole atât de dezgustătoare, iar Lisette nu suporta ideea că mirosul acela scârbos avea să rămână în hainele ei.

Măcinată de toate cele petrecute în ziua aceea, Lisette ar fi vrut să ţipe la ei, dar ştia prea bine că nu avea niciun rost. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Tatăl ei murise. Nu avea să mai ia micul dejun alături de el, nici să-l mai audă niciodată povestindu-le aventuri din călătoriile

sale. Nu avea să se mai plimbe niciodată pe ţărmul stâncos din Flamborough alături de el şi de mama ei, nici să mai petreacă nopţile admirând stelele alături de Dom şi de Tristan.

Simţi din nou lacrimi usturătoare în ochi. Cum avea să trăiască simţind durerea aceea? Şi ce avea să se aleagă de ei fără tatăl lor alături?

În scurt timp, oamenii lui George îşi dădură seama că Tristan nu se afla înăuntru. De îndată ce porniră să cerceteze împrejurimile, mama ei se apropie de Dom cu o privire îngrijorată.

— Dragul meu, nu e nevoie să faci asta. George o să te lase fără niciun ban. Tatăl tău nu şi-ar dori niciodată una ca asta.

— Şi ai prefera să-l dau pe Tristan pe mâna lor?

— Bineînţeles că nu, dar ai putea să încerci să-l faci pe George să înţeleagă că…

— Ai văzut că nu vrea să înţeleagă.

— Şi dacă vorbim cu Tristan să îi dea banii pe care i-a primit pe cal? Refuz să cred că George… Doar nu e în stare să-şi trimită propriul frate la spânzurătoare, nu?

— Ba mi-e teamă că este. Dacă e în stare să ignore dorinţele tatălui nostru mort, îl cred în stare de orice. Dom aruncă apoi o privire pe fereastră şi îl văzu pe George poruncindu-le oamenilor săi să continue căutările. În plus de asta, ceva mă face să cred că, dacă aş fi atât de nemilos să îl dau pe Tristan pe mâinile lui, nu aş avea nimic de câştigat, rămânând sclavul lui George. Sunt sigur că m-ar ameninţa că o să mă lase fără niciun ban de fiecare dată când ar avea nevoie de ajutorul meu, iar eu refuz să trăiesc în felul ăsta.

— Şi atunci din ce o să trăieşti? întrebă Lisette.

Dom era tot fratele ei. Nu voia să-l vadă suferind.

Dom o prinse uşor de bărbie şi zise:

— Draga mea, sunt un om în toată firea, sunt capabil să am grijă de mine însumi. Poate că educaţia de până acum nu o să mă ajute să devin avocat, dar am un prieten la Bow Street Runners care ar putea să mă angajeze. Îşi

îndreptă apoi privirea spre mama ei şi adăugă: Sunt mult mai preocupat de faptul că voi trei nu aveţi unde locui.

Mama îşi îndreptă spatele şi zise:

— O să plecăm împreună cu Tristan la familia mea, în Toulon.

— Dar asta înseamnă să laşi totul în urmă, spuse Dom încruntat.

— Nu totul, îl corectă femeia. O să-i am alături pe copiii mei. În plus, toate bunurile mele au fost cumpărate din banii tatălui tău, aşa că George o să pretindă că îi aparţin. Şi nu am de gând să-l las să mă acuze de hoţie, spuse ea cu capul sus. Nici pe mine, nici pe Lisette. O să plecăm doar cu hainele de pe noi.

— Şi din ce o să trăiţi în Franţa? întrebă Dom.

— O să mă angajez din nou ca actriţă, răspunse ea cu un zâmbet timid. Sunt încă îndeajuns de tânără şi de drăguţă, nu-i aşa?

Mândria ei îl făcu să zâmbească.

— Da. Şi încă aveţi banii pe care i-a primit Tristan pe cal.

— Doar că nu ar trebui să-i păstreze, şopti mama lor.

— Ba da. Aşa şi-ar fi dorit tata. Măcar ştim că tata *a vrut* să procedeze corect faţă de noi, cu toate că George l-a împiedicat să o facă.

Durerea de pe chipul lui o întristă pe Lisette.

— Tata ar fi trebuit să te includă în testamentul său. A fost o greşeală din partea lui să nu o facă.

— Ştii prea bine cum era – veşnic dornic să exploreze un nou oraş, o nouă insulă ori un lac. Nu l-au preocupat niciodată responsabilităţile familiale sau alte astfel de lucruri, zise el pe un ton dur.

— Nu-l învinovăţi prea tare, spuse mama lui Lisette. Poate că nu se pricepea la astfel de lucruri, dar să ştii că te-a iubit. V-a iubit foarte tare pe amândoi, adăugă ea, uitându-se la Lisette.

Gândul acela o făcu din nou să izbucnească în plâns şi plecă să-şi caute o batistă. După ce se îndepărtă, Lisette spuse într-o şoaptă abia auzită:

— Aşa e, ne-a iubit. Dar nu îndeajuns de mult.

Tocmai de-asta nu era bine să-ţi pui nădejdea într-un bărbat. Bărbaţii nu erau de încredere – tatăl ei, George… Chiar şi Tristan să lăsase cuprins de furie şi încurcase şi mai tare lucrurile. Dintre toţi bărbaţii importanţi din viaţa ei, unul singur procedase întotdeauna corect. Şi, cu toate că Dom era gata să le sprijine, nici el nu putea să facă mai mult decât să le ajute să plece în Franţa.

Mama ei greşise punându-şi toată încrederea în tatăl lor. Nu se alesese decât cu necazuri pentru ea şi pentru copiii ei.

Lisette se grăbi să-şi şteargă lacrimile. Ei bine, ea nu avea să dea dovadă de aceeaşi nesăbuinţă. Cu prima ocazie, avea să-şi croiască propriul drum în viaţă, orice ar fi. Pentru că nu avea de gând să mai trăiască vreodată o astfel de trădare.

Capitolul 1

Covent Garden, Londra, aprilie 1828

În tot teancul de scrisori nu era nici măcar una din partea lui Tristan.

Când ceaţa groasă a dimineţii începu să se risipească, Lisette aruncă scrisorile pe masa din biroul lui Dom. Era tipic pentru el. La plecarea ei din Paris, Tristan îi promisese că avea să îi scrie o dată pe săptămână. Totuşi, chiar dacă începutul fusese promiţător, deja trecuseră mai bine de două luni fără nicio veste de la el.

Deşi ce era măcinată de griji, încercând să-şi dea seama ce anume se întâmplase de îl făcuse pe Tristan să nu-i mai scrie, era furioasă pe netrebnicul ei frate şi ar fi dat orice să-l facă să se simtă la fel de rău ca ea.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine în Edinburgh să mă ajuţi cu ancheta asta? se auzi glasul lui Dom. Ai putea să iei notiţe pentru mine.

Lisette întoarse privirea şi îl zări pe fratele ei vitreg în pragul uşii. La cei 31 de ani ai săi, era mai zvelt şi mai în formă ca niciodată, iar pe obraz avea o cicatrice despre care refuza să vorbească şi pe care numai Dumnezeu ştia cum o căpătase. Dar era în continuare un ajutor de nădejde.

De cele mai multe ori. Ea se încruntă. Uneori, putea să fie la fel de nesuferit ca Tristan.

În aceste şase luni de când Dom o adusese cu el din Franţa, Lisette muncise din greu ca să transforme casa aceea în care locuiau cu chirie într-un adevărat cămin. Faptul că servea drept sediul firmei Manton's Investigations nu însemna că trebuia să fie un spaţiu rece şi impersonal. Şi, cu toate acestea, cu ce se alesese în urma tuturor eforturilor sale? Cu un alt bărbat dornic să îi dirijeze viaţa.

Lisette rămase pe scaun şi se uită lung la el.

— Ştii prea bine că nu ai nevoie de mine să iau notiţe. Nu-ţi scapă niciun cuvânt.

— Dar eşti mai pricepută la descrieri decât mine. Întotdeauna reuşeşti să observi lucruri pe care alţii nu le observă.

Lisette îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Vin doar dacă îmi promiţi că o să mă laşi să fac şi altceva decât să descriu lucruri şi să-ţi pregătesc ceaiul.

— Spre exemplu? o întrebă el, uitându-se lung la ea.

— Să intervievez martorii, să urmăresc suspecţii, să am o armă.

Dom măcar nu izbucni în râs. Tristan ar fi făcut-o, cu siguranţă.

După care ar fi încercat *din nou* să îi găsească un soţ potrivit printre aroganţii săi prieteni soldaţi din Paris, care trăiau cu impresia că o biată fată pe jumătate englezoaică, aşa cum era ea, ar fi trebui să le fie profund recunoscătoare întrucât catadicseau să se uite la ea.

În schimb, Dom continuă să o privească lung şi făcu un pas în birou.

— Ştii măcar să foloseşti o armă?

— Da. M-a învăţat Vidocq.

Ce-i drept, o singură dată, înainte ca Tristan să pună capăt lecţiilor, dar Dom nu trebuia să ştie asta.

Tristan era deja foc şi pară pe Eugene Vidocq, fostul şef al serviciilor secrete din Franţa.

— Nu-mi vine să cred că fratele nostru te-a lăsat în preajma acelui ticălos.

Ea ridică din umeri.

— Aveam nevoie de bani, răspunse ea. Iar Vidocq avea nevoie de cineva de încredere la Sûreté Naţionale care să îl ajute să-şi organizeze toate fişele de catalog cu descrierile infractorilor. A fost un post bun.

Şi, spre marea ei mirare, îi făcuse plăcere să lucreze acolo. După moartea mamei sale, în urmă cu trei ani, Lisette acceptase să se mute în Paris alături de Tristan, sperând din tot sufletul să îşi găsească de lucru, ceva care să îi alunge durerea aceea. Iar Vidocq îi oferise un post în slujba lui. El fusese cel care o învăţase munca de investigator. Ba chiar îi propusese să o angajeze drept agent pentru Sûreté, poziţie pe care o mai oferise în trecut altor femei, dar Tristan îi interzisese să o facă.

Lisette îşi dădu ochii peste cap. Bineînţeles că, în timp ce Tristan avusese tot dreptul să lucreze ca agent pentru Sûreté în toţi aceşti ani, sora lui trebuia ţinută în puf până că avea să-şi găsească un soţ. Lucru care părea din ce în ce mai puţin posibil odată cu trecerea timpului. Pentru numele lui Dumnezeu, avea deja 26 de ani!

— Ei bine, Dom? Ce spui? îl întrebă ea pe fratele ei. Dacă vin cu tine, o să mă laşi să fac mai mult decât să iau notiţe?

— Nu acum, dar poate că data viitoare…

— Asta obişnuia să spună şi Tristan, mormăi ea. Dar nu făcea decât să comploteze pe la spatele meu ca să-mi găsească un soţ, iar când a văzut că nu are sorţi de izbândă, m-a trimis la tine în Londra.

— Lucru pentru care sunt profund recunoscător, spuse Dom, schiţând un zâmbet.

— Nu încerca să-mi distragi atenţia cu astfel de complimente. Să ştii că nu am de gând să mă căsătoresc cu

niciunul dintre cei aleşi de tine.

— Foarte bine, răspunse el vesel. Pentru că nu am să aleg pe nimeni. Sunt prea egoist, nu vreau să te dau pe mâna unui soţ. Am nevoie de tine aici.

— Nu te cred, spuse ea, privindu-l sceptică.

— Ba da, draga mea. Ai o mulţime de informaţii despre metodele lui Vidocq în mintea ta ascuţită. Ar fi o prostie din partea mea să-ţi găsesc un soţ fără să profit de acest izvor de informaţii.

Lisette se mai îmbună. Ce-i drept, Dom fusese mult mai dornic să o înveţe dedesubturile afacerii lui decât s-ar fi aşteptat ea. Poate pentru că muncise din greu să ajungă unde se afla acum, după ce George îl lăsase fără niciun ban. Sau pentru că îşi amintea cu drag de copilăria lor.

În orice caz, era dispusă să-i acorde mai mult timp. Poate că, în cele din urmă, avea să fie de acord să-i dea mai multe atribuţiuni. Unele ceva mai interesante. Poate că avea să se bucure de ocazia de a călători, de a-şi potoli dorul de ducă pe care îl moştenise de la tatăl ei. Era o dovadă grăitoare de încredere din partea lui Dom să o lase singură acasă o săptămână întreagă, doar împreună cu servitorii. Era prima oară când făcea asta.

— Care vasăzică, crezi că am o minte ascuţită, zise ea.

— Pe lângă o personalitate puternică şi enervantă, dădu el să spună, dar, când o văzu încruntându-se, îşi schimbă tonul. Dar, da, cred că eşti foarte isteaţă. Draga mea, ai o mulţime de calităţi, iar eu le apreciez pe toate. Eu nu sunt la fel ca Tristan.

— Ştiu, zise ea, aruncând o privire peste scrisorile de pe birou. Că tot veni vorba de fratele nostru cel afurisit, nu am mai auzit nimic despre el de luni întregi. Nu-i stă în fire să fie atât de tăcut. De regulă, îmi scrie o dată pe săptămână.

Dom se apropie de masă şi începu să strângă câteva documente de care avea nevoie pentru călătorie.

— Probabil că l-a pus Vidocq la treabă.

— Dar anul trecut Vidocq a fost obligat să

demisioneze de la conducerea Sûreté.

După înlăturarea lui Vidocq, Tristan reuşise cu greu să-şi păstreze postul. Dat fiind că ea nu fusese niciodată agent, îşi pierduse locul de muncă. Aşa că fratele ei hotărâse că venise timpul ca ea să-şi găsească un soţ, fie el şi un englez. Şi, dat fiind că el nu îndrăznea să se întoarcă în Anglia din cauza acuzaţiilor de tâlhărie, Dom fusese însărcinat să o aducă în Londra.

— Atunci probabil că noul şef i-a dat alt caz, spuse Dom, băgându-şi documentele în bagaj.

— Mă îndoiesc profund, zise ea, ridicându-se de la birou şi îndreptându-se spre fereastră. Noul şef de la Sûreté nu îl simpatizează.

— Asta doar pentru că Tristan este foarte bun în ceea ce face. Noul şef e un incapabil, aşa că e furios pe oricine îndrăzneşte să-l eclipseze. Cu toate că, la drept vorbind, îndrăzni el să spună, fratele nostru are talentul de a pune la încercare răbdarea oricărui angajator, îşi face propriile sale reguli, lucrează la cele mai ciudate ore şi are tendinţa de a nu oferi prea multe detalii despre ce face.

— Să ştii că tocmai te-ai descris pe tine însuţi, mormăi ea.

Dom începu să râdă şi zise:

— Ai dreptate, recunosc. Doar că eu lucrez pentru mine însumi, aşa că îmi permit să mă comport aşa. În schimb, Tristan are superiori cărora trebuie să le dea raportul.

— Ai dreptate, zise ea, privind în gol pe fereastră. Brusc, ceva îi atrase atenţia – un bărbat îmbrăcat cu un palton gri, aflat peste stradă, se uita lung la casa lor. I se păru atât de cunoscut. Semăna cu…

Veni mai aproape de fereastră, dar bărbatul se făcu nevăzut în ceaţă. Simţi un fior pe şira spinării, dar se forţă să îl ignore. Nu avea cum să fie Hucker. Ce să caute în Londra? Nu, era în Yorkshire, alături de restul oamenilor lui George. Sau, cine ştie, poate că nici măcar nu mai lucra pentru el.

Dom se apropie de ea şi zise:

— Pe lângă asta, ar mai fi faptul că are tendinţa sâcâitoare de a da de bucluc fără măcar să încerce.

— Cine? întrebă ea, tresărind şi îndepărtându-se de fereastră.

— Tristan, spuse fratele ei, privind-o nedumerit. Doar despre el vorbeam, nu?

— Da, bineînţeles, zise ea, încercând să-l dea uitării pe Hucker. Tocmai din cauza asta îmi fac griji în privinţa lui. Chiar şi Vidocq obişnuia să spună că îi place să se joace cu focul.

— E adevărat, dar reuşeşte de fiecare dată să scape nevătămat. Nu are nevoie de ajutorul tău. Spre deosebire de mine, zise el cu o expresie nevinovată. Întinse apoi mâna şi îi arătă o tăietură în mănuşă. Vezi? Am rupt-o chiar în dimineaţa asta. Poţi s-o repari?

Era evident că doar încerca să o facă să dea uitării grijile, ceea ce era tare drăguţ din partea lui. Fără să mai spună nimic altceva, Lisette luă mănuşa, îşi scoase cutia de croitorie şi începu să o coasă.

Dar în tot acest timp nu reuşi să-şi ia gândul de la bărbatul acela pe care îl văzuse în faţa casei. Oare să îi spună lui Dom despre el? Nu, ar fi fost o prostie din partea ei. Dom ar fi fost în stare să rămână în Londra, ceea ce le-ar fi făcut mai mult rău. Cu toate că afacerea lui mergea din ce în ce mai bine, nu-şi permitea să refuze un caz atât de profitabil precum cel din Scoţia.

În plus, nici măcar nu era sigură că avea motive de îngrijorare. Trecuseră atâţia ani de când părăsise moşia. Se putea ca nici măcar să nu fi fost vorba despre Hucker. Nu avea niciun rost să îl îngrijoreze pe Dom fără motiv.

Tocmai terminase de cusut mănuşa, când servitorul lui Dom, care avea şi rol de majordom, valet şi lacheu, intră în cameră şi zise:

— Domnule, este aproape ora nouă. Aveţi doar o jumătate de oră să ajungeţi la docuri.

— Mulţumesc, Skrimshaw, mormăi Dom. Ştiu şi eu să citesc ceasul.

Bărbatul se făcu roşu la faţă.

— Îmi cer scuze, domnule, dar, „aşa cum valurile se revarsă pe ţărm, aşa se scurg şi clipele noastre spre sfârşit”.

Văzându-l pe Dom schimbându-se la faţă, Lisette începu să râdă şi se grăbi să spună:

— Stai liniştit, Shaw, am eu grijă să ajungă la timp. Se pregăteşte imediat de plecare.

Skrimshaw nu păru tocmai convins, dar le întoarse spatele şi ieşi din cameră.

— Jur că, dacă se mai apucă să-mi recite din Shakespeare, o să-l dau afară, mormăi Dom.

— Ba nu o să faci asta. N-o să mai găseşti pe nimeni dispus să facă tot ce face el pentru bani atât de puţini, zise ea, după care termină de cusut mănuşa şi i-o întinse lui Dom. În plus, ştii prea bine că îl provoci spunându-i pe numele său adevărat.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! zise el, punându-şi nervos mănuşa. Nu am de gând să mă adresez servitorului meu cu numele său de scenă, nu mă interesează cum îşi petrece serile.

— Ar trebui să te porţi mai frumos cu el, încercă ea să-l liniştească. Din cauza insistenţei tale ca el să rămână acasă, să-mi poarte de grijă seara cât eşti tu plecat, a fost nevoit să renunţe la un mic rol pentru care ar fi trebuit să înceapă repetiţiile săptămâna asta. În orice caz, are dreptate. Ar trebui să pleci. Deja au început să se scurgă clipele, zise ea, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Dom îşi dădu ochii peste cap, după care se îndreptă spre uşă, dar se opri o clipă şi aruncă o privire spre ea.

— Cât despre Tristan, dacă tot nu primeşti nicio veste de la el până când mă întorc eu din Scoţia, o să văd atunci ce reuşesc să aflu.

— Mulţumesc, Dom, spuse ea, ştiind că nu îi era deloc uşor să facă asta.

— Dar să nu-ţi închipui că o să plec în Franţa în căutarea netrebnicului ăluia, mormăi el. Poate doar dacă mă plăteşte cineva pentru asta.

— Cât timp eşti tu în Edinburgh, poate că o să reuşesc

să rezolv o anchetă sau două, replică ea. Ca să am chiar eu cum să te plătesc.

— Să ştii că nu e amuzant, zise el încruntat. Promite-mi că n-o să faci nimic necugetat.

Lisette îi oferi un surâs enigmatic şi aruncă o privire spre ceas.

— O să pierzi vaporul dacă nu pleci în clipa asta.

— Lisette, pe cuvânt, dacă faci…

— Hai, du-te, zise ea, împingându-l pe uşă. Ştii prea bine că era o glumă. Nu-ţi face griji în privinţa mea, nu o să păţesc nimic.

În cele din urmă, Dom plecă, mormăind ceva despre servitori obraznici şi surori problematice. Lisette începu să râdă şi îşi îndreptă din nou atenţia spre scrisorile de pe masă, sortându-le în funcţie de ancheta cu care aveau legătură, după care aşeză într-un alt teanc cererile pentru cazuri noi, ca să le verifice la final.

Îşi petrecu ziua răspunzând la scrisori, luându-şi notiţe despre cazurile care ar fi putut să-l intereseze pe Dom şi ocupându-se de treburi gospodăreşti. Abia la miezul nopţii merse la culcare. Nici nu avea rost să încerce să adoarmă mai devreme, căci străzile vuiau de oameni în drumul lor spre teatru. Îi plăcea la nebunie agitaţia aceea, fiindcă o ducea cu gândul la teatrele unde obişnuia să joace mama ei, în Toulon.

Începea să se facă mai linişte pe străzi odată ce mergea la culcare şi, în general, nu se schimba mai nimic până la prânz, cel puţin unde locuiau ei, la capătul Bow Street.

Aşa că, atunci când auzi bătăi puternice la uşa de la intrare în zorii zilei, simţi cum i se opreşte inima în loc. Cine putea să fie la ora aceea? Dumnezeule, oare se întâmplase ceva la plecarea lui Dom în Edinburgh?

Se grăbi să-şi tragă halatul peste cămaşa de noapte şi coborî în holul de la intrare, unde dădu peste Skrimshaw, care deja se îndrepta spre uşă, mormăind. Nici nu apucă bine să deschidă uşa, când se auzi o voce răsunătoare:

— Vreau să vorbesc cu domnul Manton în clipa asta!

— Domnule, îmi pare rău, spuse Skrimshaw, intrându-şi imediat în rolul de majordom, dar domnul Manton nu primeşte clienţi la ora asta.

— Nu sunt clientul lui. Sunt ducele de Lyons, zise bărbatul pe un ton rece, mânat de genul de furie de care doar cei din înalta aristocraţie erau în stare. Şi o să facă bine să mă primească.

Vorbele lui apăsate o făcură pe Lisette se lasă în întâmpinarea lui, cuprinsă de panică.

— Dacă nu, continuă ducele, o să mă întorc cu poliţia şi nu o să ne oprim până ce nu întoarcem casa cu susul în jos, până ce nu îi găsim pe el şi pe…

— Nu e acasă, spuse Lisette, dând buzna pe scări, fără să-i pese cum arăta. Ultimul lucru de care avea nevoie Manton’s Investigations era un duce furios care să dea buzna cu o armată de poliţişti doar pentru că nu-i convenea ceva. Ar fi iscat bârfe ce puteau să le ruineze afacerea.

Dar, odată ce ajunse la capătul scărilor şi îl văzu pe bărbat în faţa ei, se opri. Pentru că individul din pragul uşii, de lângă Skrimshaw, *nu* arăta ca un duce.

Desigur, era îmbrăcat cu hainele unui duce. O pălărie din mătase scumpă, un palton impecabil din caşmir şi o lavalieră perfectă. Dar toţi ducii pe care îi văzuse ea desenaţi în ziare sau în publicaţii satirice erau cărunţi şi cocoşaţi.

Ducele acesta nu era niciuna, nici alta. Era înalt, cu umerii laţi, un bărbat cum nu mai văzuse niciodată. Nu era chipeş, trăsăturile lui fiind prea ascuţite. Maxilarul era prea proeminent, ochii prea înfundaţi în orbite, iar părul acela blond era puţin prea drept ca să fie la modă. Cu toate acestea, cu siguranţă, era un bărbat atrăgător, îşi spuse ea, furioasă că se oprise să observe astfel de detalii.

— Dom nu e acasă, repetă ea.

— Atunci spune-mi unde e!

Chiar se aştepta să îl asculte orbeşte, îşi zise ea nervoasă. Era obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţi ca el şi nu avea de gând să se lase intimidată. La urma urmei, nu ştia ce era la mijloc.

— Domnule, tot ce îţi pot spune e că e plecat din oraş, anchetează un caz.

Ochii lui, într-o nuanţă de verde jad, o străfulgerară, risipind orice urmă de prefăcătorie. Cu o singură privire neiertătoare, îi desluşi vârsta, relaţiile familiale şi povestea de viaţă, făcând-o să se simtă exact cum era… şi cum nu era.

Ochii aceia pătrunzători nu se dezlipiră o clipă de ea.

— Şi dumneata cine eşti? Amanta lui Manton?

Cuvintele lui, rostite pe un ton mândru, îl făcură pe Skrimshaw să roşească, dar, înainte ca servitorul să apuce să spună ceva, Lisette îl prinse de braţ şi îi zise:

— Shaw, mă ocup eu.

Cu toate că se încordă, servitorul îi cunoştea prea bine tonul care nu lăsa loc de interpretări. Aşa că, reticent, făcu un pas în spate.

— De unde ştii că nu sunt soţia lui Manton? întrebă ea sfidătoare.

— Pentru că Manton nu are soţie.

Ce bădăran îngâmfat! Sau, cum ar fi spus mama ei, ce *englez!* Poate că nu arăta ca un duce, dar chiar se comporta ca atare.

— Aşa este, nu are soţie, dar are o soră.

Preţ de o clipă, îl prinse pe picior greşit. După care se redresă şi o privi suspicios.

— Eu nu ştiu să aibă vreo soră.

De data asta, Lisette chiar se enervă la culme. Ignoră ameninţările lui, faptul că dăduse buzna în casa ei în mijlocul nopţii sau că avea doar un halat pe ea. În clipa aceea, văzu în faţa ochilor un alt George, un individ încrezut şi dur.

— Înţeleg, spuse ea, făcând un pas spre el. Ei bine, se pare că ştii îndeajuns de multe despre domnul Manton, aşa că nu e nevoie să-ţi spunem noi cum să dai de el. La revedere, domnule.

Lisette vru să se îndrepte spre uşă, dar ducele îi tăie calea. Ea ridică privirea, speriată, iar în clipa aceea citi o urmă de respect pe chipul lui.

— Îmi cer scuze, domnişoară, s-ar părea că am pornit amândoi cu stângul.

— *Dumneata* ai pornit cu stângul. Eu pur şi simplu am fost martoră la prostia dumitale.

Ducele o privi şocat, fiind limpede că nu era obişnuit să îi vorbească cineva astfel. Dar apoi încuviinţă şi zise:

— Să zicem că aşa e. Şi poate că ai dreptate. Dar să ştii că am motive întemeiate pentru care să reacţionez aşa. Dă-mi voie să-ţi explic situaţia şi îţi promit că o să fiu cuviincios.

Lisette îl privi sceptică, moment în care Skrimshaw făcu un pas spre ea şi îi şopti:

— Domnişoară, dacă aţi putea măcar să vă îndepărtaţi de uşa deschisă, ca nu cumva să vă vadă cineva îmbrăcată aşa…

Brusc, Lisette îşi dădu seama că era în pragul uşii, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi halat şi că ar fi putut să o vadă oricine. Nici nu era de mirare că ducele îşi închipuise că era amanta lui Dom.

— Da, desigur, mormăi ea, după care făcu un pas în spate şi îl lăsă pe duce să intre în casă.

Acesta închise uşa în urma lui şi spuse:

— Mulţumesc domnişoară…

— Bonnaud, completă ea.

Dar, înainte să apuce să-i explice de ce ea şi Dom aveau nume diferite, ducele zise, pe un ton încordat:

— Ah, eşti sora *aceea.*

Substratul cuvintelor lui o făcu să roşească.

— Adică bastarda? întrebă ea pe un ton sec.

— Cea care e şi sora lui Tristan Bonnaud, răspunse el, analizând-o din cap până-n picioare.

— Vrei să spui că îl cunoşti pe fratele meu? îl întrebă ea cu sufletul la gură.

— Se poate spune şi aşa. El e motivul pentru care mă aflu aici, zise el, privind-o lung. Speram ca Manton să-mi spună ce caută netrebnicul acela în Londra. Dar presupun că nici pe dumneata nu te pot convinge să-mi spui.

Lisette simţi un fior pe şira spinării. Nu era semn bun.

Dacă Tristan fusese atât de nesăbuit încât să se întoarcă în Anglia…

Nu, era de-a dreptul imposibil.

— Domnule, mi-e teamă că te înşeli. Tristan n-a mai fost în Londra de ani întregi. Dacă ar fi venit, cu siguranţă m-ar fi anunţat. Dar nici eu, nici Dom nu am primit vreo veste de la el.

Ducele o cercetă din priviri.

— Ceea ce înseamnă că am avut dreptate în privinţa lui. Mi s-a părut ciudat ca un bărbat cu o reputaţie ireproşabilă ca Manton să susţină acţiunile lui Bonnaud, dar dacă spui că nu e la curent cu ce face…

— Domnule, la ce te referi? întrebă Lisette, cu pulsul crescându-i la fiecare cuvânt al ducelui. Ce a făcut fratele meu?

— Domnişoară, te rog să mă ierţi, dar prefer să discut asta cu Manton, căci el nu are de pierdut la fel de multe ca dumneata. Spune-mi unde se află şi o să te las în pace.

Chiar se aştepta să-l lase să plece după ce îi dăduse de înţeles că Tristan făcuse ceva îngrozitor? Nici gând!

— După cum ţi-am zis deja, nu pot să-ţi spun unde se află fratele meu. Dar, dacă îmi spui ce anume crezi că a făcut Tristan, îţi promit să am o atitudine la fel de imparţială cu privire la acţiunile lui precum cea de care ai dat dovadă dumneata.

Skrimshaw aproape că izbucni în râs, dar îşi mască amuzamentul tuşind, sub privirea furioasă a ducelui.

— S-ar părea că suntem într-un impas, spuse ducele pe un ton rece.

Lisette îşi încrucişă braţele la piept şi zise:

— Da, aşa s-ar părea.

— Nu am de gând să plec fără informaţiile de care am nevoie.

— Iar eu nu am de gând să-ţi spun nimic înainte să aflu ce se petrece cu adevărat. Aşa că trebuie să iei o decizie. Fie îmi povesteşti clar şi la obiect ce te supără şi te ajut să rezolvi problema, fie te întorci la dumneata acasă şi aştepţi o săptămână până ce se întoarce Dom.

— O săptămână? exclamă ducele.

— După cum ţi-am spus deja, e plecat pentru o anchetă. Astfel de lucruri se pot întinde pe zile întregi.

Lyons lăsă să-i scape o înjurătură.

— Sper că îţi dai seama că pot veni cu o armată de ofiţeri ca să întoarcem casa cu susul în jos şi să aflăm toate informaţiile de care avem nevoie.

De data aceasta, *ea* fu cea care îi aruncă o privire sfidătoare.

— Da, ştiu că poţi face asta. Dar vei vedea că atitudinea asta o să mă enerveze şi mai tare. Până când te întorci dumneata cu ofiţerii, o să mă descotorosesc de orice informaţii. Şi atunci n-o să ai încotro decât să mă arunci în temniţă dacă vrei să scoţi ceva de la mine.

Ducele făcu ochii mari, după care izbucni în râs, ceea ce o surprinse pe Lisette.

— Domnişoară Bonnaud, mărturisesc că eşti un adversar redutabil!

— O iau drept un compliment, spuse ea afectată.

— Cum altfel? Prea bine, o să-ţi spun tot ce vrei să ştii dacă promiţi că îmi spui şi *dumneata* tot ce ştii. Dar numai dacă discutăm între patru ochi, zise el, aruncând o privire spre Skrimshaw.

Acum, după ce reuşise să câştige lupta, începu să-şi facă griji în privinţa războiului. Dacă voia să discute cu ea între patru ochi, însemna că Tristan făcuse cu adevărat ceva teribil.

— Desigur, rosti ea cu un tremur în voce, după care se întoarse spre Skrimshaw şi zise: Roag-o, te rog, pe doamna Biddle să ne aducă ceaiul cât timp noi ne retragem în birou. Ceva îmi spune că o să avem nevoie.

— Eu cred că o să aveţi nevoie de ceva mai tare, mormăi Skrimshaw, după care luă pălăria şi mantia din braţele ducelui şi porni spre partea din spate a casei.

Lisette dădu să urce scările şi zise:

— Domnule, te rog să mă urmezi, sunt sigură că o să găsim împreună o soluţie ca să ieşim din acest bucluc.

— Sper, zise acesta, urmând-o pe scări.

Acelaşi lucru spera şi Lisette. Pentru că, dacă nu avea să reuşească să-l mulţumească pe duce, ceva îi spunea că ambii ei fraţi aveau să sufere. Şi era în stare de orice ca să-i ajute.

Capitolul 2

Maximilian Cale, ducele de Lyons, porni în urma tinerei, uluit de faptul că reuşise să îl prindă pe picior greşit. Căci nu avusese niciodată de gând să cheme autorităţile, preferând să nu le implice în povestea asta. Dat fiind că era vorba despre o poveste atât de complicată, era gata de orice ca să evite bârfele şi prefera să rezolve problema cu discreţie.

Cu toate acestea, sperase să o intimideze îndeajuns cât să îi spună unde se afla Manton. Aruncă o privire spre spatele drept al femeii din faţa lui, care urca treptele, şi clătină uşor din cap. Se părea că subestimase tenacitatea domnişoarei Bonnaud.

Încercă din răsputeri să-şi aducă aminte ce auzise de-a lungul anilor despre Manton şi familia Bonnaud, dar nu-şi aminti decât că erau copiii ilegitimi ai vicontelui de Rathmoor cu o actriţă franceză.

Se vedea. Avea un accent franţuzesc în felul în care pronunţa consoanele, deşi nu rostise niciun cuvânt în franceză. Şi, cu toate că atitudinea ei directă şi înălţimea surprinzătoare o diferenţiau de franţuzoaicele delicate şi atrăgătoare care populau teatrele seara, la fel ca ele, avea acelaşi aer dramatic.

Fără îndoială, avea şi alte calităţi. Posteriorul ei abia acoperit de halat, ce se unduia în faţa ochilor săi îi dădu o idee despre farmecele ei feminine. Se mişca atât de fluid, încât se întrebă dacă se mişca la fel de bine şi în pat.

Dumnezeule, ce era în mintea lui? Nu venise până aici pentru aşa ceva! Era ultima femeie la care să se gândească în felul acela. Cu toate că îi fu greu să nu-i observe atuurile,

dat fiind că era îmbrăcată atât de… informal, cu părul negru alunecându-i pe spate într-o cascadă de bucle întunecate ce se unduiau la fiecare pas.

După care simţi mirosul acela de parfum franţuzesc…

— Domnişoară Bonnaud, locuieşti şi dumneata aici? o întrebă el, încercând din răsputeri să facă abstracţie de formele feminine din faţa ochilor. Sau ai venit în vizită?

— Aceasta este casa mea, răspunse ea, iar după ce ajunse la capătul scărilor, o luă de-a lungul coridorului, spre o uşă deschisă. Mă ocup de partea administrativă a afacerii fratelui meu, Manton's Investigations.

— Ah…

Lisette se opri la un pas de el şi îi făcu semn să intre în birou.

— Te rog să iei loc cât timp merg să mă aranjez, ca să fiu mai prezentabilă.

Lyons răsuflă uşurat. Chiar şi în lumina aceea difuză, reuşi să-i desluşească forma sânilor prin materialul uşor transparent.

— Desigur, mormăi el.

Odată ce fata plecă, ducele încercă să-şi alunge gândurile absurde legate de înfăţişarea ei şi aruncă o privire spre draperiile necostisitoare, dar curate, spre mobilierul ponosit din lemn de stejar şi spre surprinzătoarele note feminine de culoare – o vază cu flori de liliac şi o pernuţă frumos brodată. Locul acela nu părea câtuşi de puţin sinistru.

Se apropie de birou, sperând să găsească ceva, dar se părea că sora lui Bonnaud era un administrator cât se poate de capabil, pentru că nu reuşi să dea peste nimic suspicios. Toate sertarele erau închise cu cheia, probabil ca să le ţină la adăpost de privirile indiscrete ale servitorilor, iar rafturile bibliotecii erau decorate doar cu titluri precum *Elemente de jurisprudenţă medicală, Calendarul Newgate* şi *Metodele bătrânului Bailey.* Era clar că Manton îşi lua în serios munca de investigator.

— Ai reuşit să găseşti ceva interesant? se auzi din pragul uşii vocea domnişoarei Bonnaud.

Lyons puse înapoi pe raft cartea pe care o avea în mână şi nu se feri să recunoască:

— Ştii prea bine că nu. Biroul acesta e ferecat cu cheia. Mai că mă face să mă întreb dacă nu cumva încerci să ascunzi ceva.

— Acelaşi lucru aş putea spune şi eu despre dumneata, zise ea cu aceeaşi voce seducătoare care îl făcuse iniţial să creadă că era amanta lui Manton.

Iar rochia cu care era îmbrăcată nu schimbă cu nimic situaţia. Ah, era cât se poate de respectabilă, desigur, doar că îi scotea în evidenţă formele, iar dungile albastre şi verzi mergeau de minune cu tenul ei de porţelan şi cu buzele acelea roşii, care refuzau să-i zâmbească.

Era, fără doar şi poate, un adevărat trandafir franţuzesc, care creştea sălbatic printre florile cuminţi din Londra. Iar când ea se aşează la birou, înainte să-şi aranjeze faldurile rochiei, lui îi alunecă din nou privirea spre sânii aceia impresionanţi care îi umpleau corsetul.

— Ei bine, spune-mi, te rog, ce anume a făcut Tristan ca să te facă să vii aici în mijlocul nopţii? îl întrebă ea fără să stea pe gânduri.

El ridică privirea şi întâlni ochii aceia reci şi albaştri, sub o perdea de bucle întunecate, abia ţinute în loc de agrafele de păr.

— În primul rând, fratele dumitale mi-a dat întâlnire aseară la o tavernă, dar s-a făcut nevăzut înainte să ajung.

Fata se făcu albă la faţă.

— Vrei să spui că Tristan chiar e în Londra? Nu, e imposibil. Nu pot să cred că ar fi în stare de una ca asta.

— De ce nu? întrebă el, făcând un pas spre birou.

Lisette se schimbă la faţă.

— Pentru că... pentru că nu îi place în Anglia, răspunse ea, forţându-se să zâmbească. Şi pentru că are un loc de muncă foarte bun, lucrează pentru... autorităţile din Franţa.

Cuvintele ei atât de vagi îl puseră pe gânduri.

— La ce autorităţi te referi? întrebă el, punându-şi mâinile pe masă. Unde anume lucrează? Şi ce face mai

exact?

Dar fata îi întâlni din nou privirea, încăpăţânată ca de obicei.

— Nu am de gând să-ţi spun nimic până când nu îmi explici ce anume a greşit. Nu văd de ce ar fi un capăt de lume că a ratat o întâlnire cu dumneata.

Furios, Maximilian se îndepărtă de birou. Oare cât de multe detalii putea să-i împărtăşească? Putea măcar să îi explice ceea ce se ştia deja în toată Anglia, de când era el copil. Era singura modalitate prin care să o facă să înţeleagă că era vorba despre o situaţie cu adevărat delicată.

— Spune-mi, domnişoară Bonnaud, ce ştii despre familia mea?

— Mi-e teamă că nu ştiu nimic, recunoscu ea, vizibil stânjenită, ceea ce îi dădu de înţeles că nu minţea. Până de curând, am locuit în Franţa şi nu am citit ziarele din Anglia. Iar de când m-am întors în Londra, nu am făcut decât să-l ajut pe Dom să-şi organizeze biroul.

— Care vasăzică, nu ştii că am avut un frate mai mare.

— Dacă e adevărat ce spui, cum se face că nu e el ducele de… dar se opri, roşie la faţă. Ah, vrei să spui că *ai avut* un frate mai mare.

— Exact. Peter a fost răpit în copilărie şi nu am primit nicio veste despre el, decât la aniversarea lui de 17 ani, când a fost găsit mort în Belgia. Încă îi răsuna în minte vocea mamei sale, cu doar câteva ore înainte ca ea însăşi să moară: „Unde e fiul meu? Vreau să fiu cu fiul meu!” Şi nu era el fiul la care se referea. Încercând să alunge amintirea aceea, el adăugă: Aseară, a venit un tânăr la casa mea din Londra în timp ce luam cina cu prietenii mei şi mi-a înmânat un bilet din partea unui domn dintr-o tavernă de lângă docuri, despre care am aflat ulterior că e fratele dumitale. Pretinde că are informaţii despre Peter, zise el, încolţind-o cu privirea. Şi că fratele meu ar fi în viaţă.

Lisette se făcu albă la faţă, fiind limpede că înţelegea prea bine ce încerca el să-i spună.

— A făcut-o ca să mă determine să mă văd cu el, adăugă Maximilian. A lăsat vorbă că mă aşteaptă la taverna Swan and Bull până la 3 dimineaţa, dar am ajuns la miezul nopţii şi nici urmă de neisprăvitul acela.

— Şi ce a avut mesagerul de spus despre asta? întrebă ea neliniştită.

— Nimic. S-a făcut nevăzut de îndată ce a văzut că *domnul* nu era de găsit, răspunse el furios. L-am aşteptat până la 3 dimineaţa, dar nici băiatul şi nici fratele dumitale n-au apărut. De teamă ca nu cumva să-l fi ratat pe Bonnaud, m-am întors acasă pentru a verifica dacă nu cumva îmi mai lăsase vreo scrisoare. Nici vorbă! Iar după ce mi-am amintit că e frate cu Manton, l-am trezit pe prietenul meu, Jackson Pinter, ca să-l întreb unde locuieşte Manton şi am venit până aici, sperând să dau de urma lui Bonnaud.

El sesiză că Lisette era agitată. Foarte bine, era important să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Îţi jur că niciunul dintre fraţii mei nu e acasă.

— Te cred, zise el. Dacă ar fi încercat să-l ascundă pe Bonnaud, s-ar fi grăbit să îl scoată din casă, nu să îl invite pe el la o discuţie, se gândi ducele. Dar e undeva în Londra, altfel nu ar fi avut niciun motiv să stabilească o întâlnire, adăugă el.

— Eşti absolut sigur că e vorba despre fratele meu? întrebă ea îngrijorată. Sunt o mulţime de francezi cu numele lui.

— Poate că da, dar el e singurul pe care îl cunosc. L-am întâlnit demult, la o cursă de cai. Era alături de tatăl dumitale – el ne-a făcut cunoştinţă. Rathmoor mi-a spus că avea de gând să îi cumpere fratelui dumitale un brevet în cavalerie odată ce împlinea 18 ani, aşa că a stat de vorbă cu tatăl meu despre regimentul pe care îl susţine. Iar cât timp au stat de vorbă, eu şi Bonnaud ne-am întins la o discuţie despre cai. Iar scrisoarea pe care mi-a lăsat-o făcea referire la episodul acela.

— Ai scrisoarea la tine? întrebă ea cu un nod în gât.

Ducele ezită preţ de o clipă, dar îşi dădu seama că nu

avea niciun motiv să nu i-o arate. Scoase scrisoarea din buzunar şi o aruncă pe birou.

Lisette o înşfăcă şi citi în grabă. Maximilian ştia prea bine ce spunea scrisoarea. O memorase cuvânt cu cuvânt.

Dragă duce de Lyons,

Poate că nu-ţi aduci aminte de mine, dar ne-am cunoscut într-o zi călduroasă de vară, pe când aveam 14 ani. La vremea aceea, am remarcat batista frumoasă cu care ai refuzat să-ţi ştergi fruntea, după ce mi-ai explicat că avea o însemnătate aparte pentru tine, fiind o batistă specială, făcută doar pentru membrii familiei tale.

De curând, am văzut o batistă asemănătoare şi mi-am dat seama că bărbatul care o avea şi pe care îl consider prietenul meu seamănă izbitor de mult cu tine. Judecând după tot ce mi-a spus, am motive să cred că este ruda ta demult pierdută, despre care îmi amintesc că mi-ai vorbit pe scurt în ziua în care ne-am cunoscut, cu atâţia ani în urmă.

Prefer să nu spun mai multe acum, de teamă ca această scrisoare să nu ajungă în mâinile altora, dar ca dovadă a suspiciunilor mele îţi trimit desenul după modelul brodat pe frumoasa batistă. Sper să accepţi să ne întâlnim faţă în faţă, ca să-ţi arăt batista şi să judeci chiar tu autenticitatea ei.

Al tău devotat,

Tristan Bonnaud

— Ei bine? răbufni el. E sau nu semnătura lui?

Lisette îl privi şocată.

— Da, dar nu înţeleg nimic. Cum a ajuns la Tristan batista fratelui dumitale?

— Tocmai asta sunt curios să aflu. Şi, mai mult decât atât, vreau să ştiu ce anume se aşteaptă să obţină de la mine. Mă îndoiesc profund că are intenţii nobile. Îndrăznesc să spun că speră să îi dau bani şi să-mi prezinte un

impostor.

— Nici vorbă, protestă ea. Dacă ar avea astfel de intenţii mârşave, de ce nu a venit la întâlnire?

Avea dreptate.

— Poate că, după ce s-a gândit mai bine, i-a fost teamă că o să-l dau pe mâna autorităţilor. Sau poate că i s-a făcut frică. Şi... mormăi el, nervos. Habar n-am. Dar aş putea să te întreb acelaşi lucru. Dacă nu are intenţii mârşave, de ce nu a venit la întâlnire?

— Sigur ceva sau cineva l-a împiedicat să o facă.

Felul în care rosti *cineva* îl puse pe gânduri.

— Spre exemplu?

— Nu ştiu. Vreun duşman. După cum a scris acolo, îi era teamă ca nu cumva scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva, răspunse ea încruntată. Cu toate că e ciudat. Dacă Tristan chiar a reuşit să dea de urma fratelui dumitale şi vrea să vă reunească, de ce să nu-l aducă pur şi simplu pe Peter? Ar fi fost cel mai simplu.

Văzând-o pe ea însăşi suspicioasă la adresa faptelor fratelui ei, se gândi că fusese o alegere bună să aibă încredere în ea şi să-i mărturisească toate cele întâmplate. Chiar nu părea să ştie de ce îl contactase Bonnaud.

O împunse cu privirea şi zise:

— Nu a venit cu impostorul la mine pentru că a vrut să vin *eu* la el. Aşa procedează infractorii. Orice şarlatan îşi atrage prada departe de prieteni, ca să-l încolţească singur şi confuz. Ca să fie o pradă uşoară.

— Fratele meu *nu* e un şarlatan! izbucni ea. Iar când îl văzu pe duce ridicând din sprâncene, adăugă pe un ton hotărât: Chiar nu e.

— Eşti sigură de asta?

Fata se făcu roşie la faţă.

— Da, zise ea, cu toate că îşi feri privirea şi se uită la scrisoarea fratelui ei, pe care încă o ţinea în mână. Recunosc că uneori poate fi nechibzuit şi dă de bucluc, dar e un om bun. Nu ar profita niciodată de suferinţa altcuiva.

Reuşise să pună punctul pe i.

— Nu ar fi primul, spuse el cu amărăciune. Ştii câţi

oameni ne-au contactat pe mine şi pe familia mea, de-a lungul anilor, după ce fratele meu a fost răpit? Câţi au pretins că îl cunosc pe Peter? Că sunt Peter?

Şi nu puţini fuseseră cei care reuşiseră să îi convingă pe părinţii săi, disperaţi să îşi aducă fiul înapoi acasă, pe fiul care era cu adevărat important, cel care sălăşluia în amintirile lor.

— La mijloc sunt mulţi bani, o avere considerabilă, zise el, toată lumea o ştie.

— Îmi închipui că, dacă ar fi să apară, ţi-ar da lumea peste cap.

Tonul ei nonşalant şi privirea iscoditoare îl enervară la culme.

— Ce vrei să spui? Că am alte motive pentru care vreau să-mi găsesc fratele în viaţă?

— Ai?

Maximilian o privi furios.

— Crezi cumva că vreau să-i dau de urmă ca să-l omor şi să rămân stăpân peste ducat?

Fata avu măcar bunul-simţ să roşească.

— Nu am vrut să spun una ca…

— Ba da, zise el, izbucnind în râs. De parcă şi-ar fi dorit vreo clipă să păstreze moştenirea pe care i-o lăsase familia lui! Dar, spre deosebire de tine, care ai o armată de fraţi, eu am unul singur şi aş da orice ca să-l aduc înapoi acasă.

Da, ar fi fost bucuros să îi ofere lui Peter titlul acela mult râvnit, ca să nu se mai simtă obligat să se căsătorească şi să rişte să ducă mai departe nebunia aceea care părea să îi urmărească familia.

— În plus de asta, zise el, dacă aş vrea să-l elimin pe fratele meu, nu ar fi o dovadă de prostie din partea mea să vin aici şi să-ţi mărturisesc că sunt în căutarea lui? Mai logic ar fi să refuz să-ţi spun care e legătura dintre mine şi Peter. Care *a fost* legătura dintre mine şi Peter. Se uită lung la ea şi apoi continuă: Dar nu vreau să fiu părtaş la aşa ceva. Şi nu suport să fiu luat de prost de aceşti şarlatani şi hoţi. Sunt o pradă uşoară, dat fiind faptul că toată lumea ştie că

nu aş avea cum să-l recunosc pe Peter. Avea doar trei ani când a fost răpit de… *cineva.*

Nu avea de gând să-i spună cine era acel cineva. Şi nici faptul că întâmplarea aceea ruinase vieţile părinţilor săi, mai ales pe cea a tatălui său, care dusese secretul cu el în mormânt. Iar Maximilian nu avea de gând să-l scoată la iveală.

Doar că avea să-i fie imposibil să o facă dacă urma să se confirme faptul că Peter era în viaţă.

Îi veniră în minte ultimele cuvinte pe care le auzise rostite din gura tatălui său, în ultima fază a nebuniei sale:

— Vrei să spui că am un singur fiu?

— Da, tată, celălalt fiu al tău a murit, îi răspunsese el.

— Nu! protestase tatăl său cu înverşunare. Nu înţelegi!

Oare încercase să-i spună că Peter era în viaţă? Dar atunci de ce îl întrebase dacă avea un singur fiu?

Nu putea să se lase păcălit, îşi spuse Maximilian nervos. Peter nu era în viaţă, era imposibil. Pur şi simplu Bonnaud era un tâlhar.

— E clar că Tristan a făcut o greşeală în privinţa fratelui dumitale, spuse domnişoara Bonnaud pe un ton compătimitor. O să-i scriu angajatorului său din Franţa să îi transmită mesajul. Şi asta e tot.

— Nici nu mă gândesc, răbufni ducele, nu o să scape aşa de uşor! Bucăţica aceea de batistă pe care mi-a trimis-o chiar este a lui Peter. Şi vreau să aflu din gura lui cum a reuşit să facă rost de ea, când fratele meu şi toate bunurile sale au ars în Belgia, în urmă cu 14 ani!

În timp ce cuvintele lui furioase răsunară în birou, cineva bătu la uşă. Maximilian aruncă o privire spre femeia în vârstă care rămase în pragul uşii, cu o tavă în mână.

Domnişoara Bonnaud se ridică cu grijă de la birou, de parcă îi era teamă că avea să se năpustească asupra ei dacă nu era atentă.

— Ah, doamna Biddle a venit să ne aducă ceaiul. Dar, în loc să îi facă semn să intre în birou, domnişoara Bonnaud se grăbi spre uşă agitată, fără să-şi ia ochii de la duce.

Privirea ei îl nelinişti. Mai văzuse astfel de priviri temătoare îndreptate spre tatăl său nebun. Din cauza acelei priviri, Maximilian era, de regulă, foarte atent la propriile vorbe şi gesturi. Toată lumea stătea la pândă, aşteptând să vadă aceleaşi simptome. Iar el nu avea de gând să le dea vreodată satisfacţia de a vedea ceva ciudat la el.

Îl enervă mai mult decât ar fi vrut să recunoască faptul că domnişoara Bonnaud tocmai îl văzuse pierzându-se cu firea. Întreaga situaţie îi scăpase de sub control.

Lisette luă tava din braţele servitoarei şi o puse pe birou.

— Vrei un ceai?

Ceai. Ceva atât de simplu, atât de banal. Iar în clipa aceea, nu voia decât să se simtă simplu şi banal.

— Da, răspunse el. Mulţumesc.

Calmul din glasul său păru să o liniştească şi pe ea, fiindcă o văzu ceva mai relaxată.

— Cum îl bei? întrebă ea, începând să-i pregătească ceaşca.

— Simplu. Negru. Fără zahăr.

— Ciudat, zise ea, punând ceaşca de ceai şi farfurioara pe masă, în faţa lui, invitându-l să ia loc. Şi eu tot aşa îl beau. Iar tata obişnuia să îl bea la fel. Mama spunea că suntem doi nebuni.

Oare menţionase intenţionat cuvântul nebunie, ca să îl provoace? Îi aruncă o privire ciudată şi zise:

— Ei bine, ar fi putut să spună acelaşi lucru şi despre mine.

— Ah, nu ar fi făcut-o niciodată. Eşti duce, rosti ea pe un ton sec.

Ducilor nu li se poate reproşa nimic.

Dacă ar fi ştiut despre nebunia care făcea parte din trecutul familiei sale, nu ar fi vorbit aşa de relaxată despre asta. Şi, dat fiind faptul că, până de curând, nu auzise niciodată despre Peter, însemna că nu avea de unde să ştie restul poveştii.

— Înţeleg că nu împărtăşeşti opinia mamei dumitale

cu privire la duel.

— Mama mea nu mai e printre noi, răspunse ea, dar adevărul e că nu i-am împărtăşit niciodată opinia. Eu sunt de părere că niciun bărbat nu e lipsit de păcate, zise ea, întâlnindu-i privirea.

— Mai puţin fraţii dumitale? o întrebă el.

— Nici măcar ei, oftă ea. Adesea, îmi pun răbdarea la încercare.

În ciuda situaţiei, Maximilian zâmbi. Era evident că încerca să-l facă să se simtă în largul lui. Cu siguranţă, avea acea atitudine şi cu clienţii lui Manton.

Se uită lung la ea, în timp ce Lisette îşi turnă o ceaşcă de ceai, după care se aşeză şi duse ceaşca la gură. Era exact pe placul lui. Un ceai de calitate, în mod ciudat, dat fiind faptul că era limpede că ea şi fratele ei vitreg întâmpinau probleme financiare.

— Spune-mi, zise ea, după ce luă loc pe scaun, cum poţi să fii atât de sigur că este vorba despre batista fratelui dumitale? Spui că erai copil când acesta a… plecat.

— Când a fost răpit. Nu are rost să ne ferim să o spunem. Batista aceea are mai multe semne distinctive. Broderia, spre exemplu.

— Dar orice fel de broderie poate fi copiată. Eu însămi copiez fel şi fel de modele în broderiile mele ori de câte ori văd ceva ce îmi place la o rochie.

— Crede-mă când îţi spun că broderia aceasta nu poate fi copiată. E mai mult decât un simplu model. Fiecare broderie este unică pentru cel care o poartă. Doar familia noastră cunoaşte aceste semne distinctive. Din păcate, trebuie să o văd cu ochii mei ca să mă asigur că e vorba despre batista adevărată.

— Ce te face să crezi că o s-o recunoşti? Spui că fratele dumitale a fost răpit când erai mic – prea mic că să-ţi aminteşti astfel de…

— Înainte să aflăm despre moartea lui Peter, tata mi-a detaliat în scris cu ce era îmbrăcat Peter când a fost răpit şi toate obiectele pe care le avea la el, inclusiv batista aceea. Motiv pentru care e esenţial să mă întâlnesc faţă-n faţă cu

fratele dumitale, ca să aflu exact ce s-a întâmplat.

Lisette mai luă o gură de ceai, vizibil preocupată.

— Dar nu are niciun sens. Dacă Tristan chiar ar fi dat de urma moştenitorului unui ducat şi dacă ar fi venit în Anglia ca să elucideze misterul, cu siguranţă ne-ar fi spus mie şi lui Dom.

— Poate chiar i-a mărturisit adevărul lui Manton. Iar el a preferat să nu te implice în povestea asta.

— Dom nu ar face niciodată una ca asta.

— Şi atunci unde e? Mi se pare o coincidenţă prea mare ca Manton că dea bir cu fugiţii chiar înainte de întâlnirea mea cu Bonnaud. Sunt sigur că şi-au dat întâlnire undeva.

Lisette se uită urât la el.

— Dom a început să plănuiască acea călătorie spre Edinburgh cu câteva săptămâni înainte să primeşti dumneata scrisoarea de la Tristan. Am scrisorile pe care le-a primit de la clientul său, toate detaliile pe care a reuşit să le…

— E în Edinburgh? i-o tăie Maximilian, pierzându-şi orice speranţă de a da de urma lui Manton. Vrei să spui că e în *Scoţia?*

Lisette oftă şi spuse:

— Presupun că nu mai am niciun motiv să nu-ţi spun. A plecat ieri-dimineaţă, cu o corabie.

— Ce încurcătură! Prea bine, am de recuperat o zi.

— Nu are niciun rost să porneşti în căutarea lui. La fel ca mine, nici el nu are nici cea mai vagă idee unde se ascunde Tristan. Mai mult decât atât, chiar înainte să plece, îi spuneam că mi se pare foarte ciudat că Tristan nu mi-a mai scris de luni întregi.

— E clar că Bonnaud deja plănuia călătoria spre Anglia.

— Nu cred. Ne-ar fi scris ca să ne anunţe. Dom şi Tristan sunt foarte apropiaţi. Nu avem secrete între noi. Iar Dom mi-ar fi spus dacă ar fi primit veşti de la Tristan.

— Nu şi în cazul în care *Dom* este complicele fratelui tău în acest complot.

Lisette îl privi furioasă.

— Dom nu s-ar implica niciodată într-un *complot.*

Maximilian rămase o clipă pe gânduri. Până şi el se văzu nevoit să recunoască faptul că Manton avea o reputaţie ireproşabilă – lumea îl ştia drept un bărbat onorabil, cu principii. Era greu de crezut că putea fi părtaş la aşa o nelegiuire, mai ales la una care să implice un duce.

Doar că fratele vitreg al lui Manton era cu totul altfel.

— Bun, atunci înseamnă că Tristan a decis să nu spună nimic, ceea ce îl face şi mai vinovat. Probabil că i-a fost ruşine să recunoască faptul că a încercat să mă tragă pe sfoară.

Lisette clătină uşor din cap şi zise:

— Eu tot sunt de părere că sigur a păţit ceva. E singura explicaţie plauzibilă.

Nu şi din punctul lui de vedere, dar era clar că fata refuza să creadă orice gând rău despre fratele ei.

— În orice caz, nimic din tot ce mi-ai spus n-o să mă ajute să-i dau de urmă. Nici măcar nu mi-a lăsat vorbă la proprietarul tavernei şi nici nu i-a spus băiatului mesager ce să facă în caz că avea să dispară fără urmă. Până şi dumneata trebuie să recunoşti că e ceva putred la mijloc.

— Aşa este. Nu îi stă deloc în fire să facă una ca asta.

— Chiar nu ai nicio idee pe unde ar putea să fie în Londra? insistă el.

— Ţi-am spus deja, nu cred că e în Londra. Nu de bunăvoie, în orice caz.

Maximilian începu să scormonească printre amintiri.

— Atunci poate că a plecat spre moşia familiei. Era în Yorkshire, nu-i aşa?

Lisette izbucni în râs.

— Aşa e, dar e limpede că ştii la fel de puţine despre familia mea cât ştiu eu despre a dumitale. George, fratele meu vitreg mai mare, ne urăşte pe noi toţi, chiar şi pe Dom. Dom i-a ţinut piept ca să ne ia apărarea, aşa că George l-a lăsat şi pe el fără niciun ban.

— Şi pe el?

Lisette se schimbă la faţă, vizibil rănită.

— Din cauza neglijenţei de care a dat dovadă tatăl meu, pentru că nu s-a îngrijit de noi şi pentru că... Ei bine, s-au întâmplat şi alte lucruri, iar George a reuşit să ne lase pe toţi trei fără niciun ban. De ce crezi că Dom are o profesie complet neobişnuită pentru un nobil? Pentru că nu are încotro. Pot să te asigur că Yorkshire e ultimul loc unde ar călca Tristan, spuse ea pe un ton demn.

Frustrat de răspunsurile ei, Maximilian dădu ceaşca de ceai pe gât, după care se ridică de pe scaun şi luă din nou biroul la pas.

— Taverna era în apropiere de docuri. Poate că a rămas peste noapte la bordul unui vas. Aş putea să verific lista cu toţi oamenii care au venit de curând pe mare din Franţa.

Lisette îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Baftă! Mii de vase poposesc în portul din Londra în fiecare an, ca să nu mai spun de alte corăbii mici. Cred că uiţi că mai multe vase cu aburi fac zilnic traseul acesta. Dacă a venit cumva la bordul unui astfel de vas, se prea poate să fie deja înapoi în Franţa.

La naiba!

— Vasele cu aburi nu călătoresc duminica, aşa că poate că încă e prin apropiere.

— Sau poate că a luat trăsura spre Dover, spre Brighton ori spre Southampton ca să ia o corabie de acolo, mâine-dimineaţă.

— Care vasăzică, crezi că s-a întors deja în Franţa?

Lisette ridică din umeri şi spuse:

— Se prea poate să nu fi plecat niciodată din Franţa. Ar fi putut să trimită scrisoarea aceea de oriunde.

— Doar că a făcut referire la mesager şi a stabilit un loc de întâlnire.

— Aşa este, spuse ea, muşcându-şi buza de jos. Poate că scrisoarea e un fals.

Maximilian se uită lung la ea şi zise:

— Domnişoară, ştii prea bine că nu e vorba despre asta.

Lisette se ridică de la birou, spunând:

— Îl cunosc foarte bine pe fratele meu. Nu ar stabili niciodată o întâlnire cu un duce dacă nu ar avea de gând să se prezinte.

Maximilian lăsă să-i scape o înjurătură. Îl deranja că Bonnaud nu venise acasă. Un şarlatan adevărat s-ar fi prezentat în persoană, i-ar fi cerut bani ca să organizeze o întâlnire cu impostorul şi ar fi fugit cu banii. Iar dacă intenţia lui Bonnaud fusese să-l atragă într-un loc unde să-i fie mai uşor să-i ceară bani, de ce să dea bir cu fugiţii?

Sora lui Bonnaud avea dreptate, chiar dacă nu-i fu deloc uşor să recunoască. Întreaga poveste nu avea niciun sens. Dar asta nu însemna că nu mai avea să încerce să-i dea de urmă. Trebuia să o facă dacă exista chiar şi cea mai mică şansă ca Peter să fie în viaţă.

— Înseamnă că nu am de ales. Trebuie să-l găsesc pe fratele dumitale. Nu pot să stau cu mâinile în sân, în speranţa că o să mă contacteze el din nou. Trebuie să primesc răspunsuri. Se întoarse apoi la birou şi zise: Ai spus mai devreme că ai putea încerca să dai de el prin angajatorul său. Vreau să încerc şi eu să fac asta. O să merg personal în Franţa ca să stau de vorbă cu angajatorul lui. Te rog doar să-mi dai numele şi adresa individului.

— Nici nu mă gândesc! răspunse Lisette.

Maximilian făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă. Fetişcana aceea impertinentă chiar nu avea de gând să-l ajute!

— Domnişoară Bonnaud, mi-e teamă că nu înţelegi ce se petrece. Am de gând…

— Ah, ba da. Înţeleg că ai de gând să iei legătura cu angajatorul lui Tristan şi să îi distrugi reputaţia făcând acuzaţii ridicole la adresa lui, având drept dovadă o simplă scrisoare despre care nu avem de unde să ştim că nu e un fals. Nu am de gând să te las să faci una ca asta, spuse ea, împreunându-şi braţele la piept. Tristan are o slujbă bună în cadrul guvernului francez şi nu am de gând să te las să-i distrugi viaţa din cauza unei neînţelegeri.

— Cum adică o neînţelegere?

— Dar, dat fiind faptul că şi eu mi-am făcut griji în

ultima vreme pentru că nu am mai primit veşti de la el, sunt la fel de curioasă ca dumneata să aflu ce se petrece. Aşa că o să te ajut să-l găseşti. Cu o condiţie.

Ducele se uită lung la ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să se ajungă la asta.

— Vrei bani.

— Bineînţeles că nu! răbufni ea. Vreau doar să mă iei cu dumneata.

Capitolul 3

În alte circumstanţe, Lisette ar fi izbucnit în râs când ar fi văzut expresia şocată de pe chipul ducelui. Dar, oricât i-ar fi plăcut să şocheze un lord englez atât de arogant, de data aceasta nu fu cazul.

Pur şi simplu voia să se asigure ca fratele ei nu care cumva să ajungă la spânzurătoare. Pentru că, dacă totul era adevărat şi chiar *venise* în Londra ori dacă ducele se încăpăţâna să pornească în căutarea lui în Paris…

Nici nu îndrăznea să se gândească la asta.

Nu, trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ca ducele să nu stea de vorbă cu noul şef de la Sûreté, care avea să se folosească de orice scuză pentru a-l da afară pe Tristan. Trebuia să stea de vorbă cu Vidocq, prietenul lui Tristan. Poate că el avea să ştie ce se petrecea.

Dar asta însemna să fie şi ea acolo. Vidocq era prea isteţ ca să-i dezvăluie ceva ducelui.

— Ţi-ai pierdut minţile! spuse Lyons.

Lisette îşi îndreptă spatele şi zise:

— Nici vorbă. Ştiu prea bine ce le poate pielea bărbaţilor ca dumneata. Sunteţi gata să călcaţi în picioare pe oricine doar pentru că puteţi să o faceţi. Ei bine, nu am de gând să te las să îl calci în picioare pe fratele meu.

Maximilian se uită urât la ea.

— Îţi garantez că n-o să mă împiedici să îl duc în faţa instanţei de judecată în caz că aflu că a încercat, într-

adevăr, să mă tragă pe sfoară.

Lisette simţi un fior pe şira spinării, dar încercă să-l ignore.

— Nu am de gând să fac una ca asta. Dacă într-adevăr este vinovat, eu însămi o să-l dau pe mâna dumitale.

Cuvintele ei îl luară pe nepregătite.

— Promiţi?

— Da, făgădui ea. Dar nu am de gând să fac nimic până ce nu mă asigur cine e adevăratul vinovat.

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă el furios.

— Nu ştiu, răspunse ea cu toată sinceritatea. Tot ce ştiu e că, dacă te ajut să-l găseşti şi faci ceva care să-i distrugă viaţa şi viitorul în Franţa, n-o să ţi-o iert niciodată. El şi Dom sunt tot ce mi-au rămas pe lumea asta. Le sunt îndatorată pentru toţi anii aceştia în care s-au îngrijit de mine.

Slavă Domnului, cuvintele ei reuşiră să-l mai tempereze! Îşi duse mâna la faţă, iar Lisette citi teama de pe chipul lui. Nu dormise toată noaptea…

Brusc, i se făcu milă de el, lucru care o enervă la culme. De ce-i păsa ei că era obosit? Bărbatul acela o ameninţase că avea să-i facă rău lui Tristan doar pentru că primise scrisoarea aceea.

Şi, totuşi, era la mijloc şi dispariţia inexplicabilă a lui Tristan, îşi spuse ea, după care hotărî să nu se mai gândească la asta. Refuza să creadă că Tristan putea fi vinovat de înşelăciune. Era imposibil!

— Şi dacă îţi promit că o să fiu cinstit cu fratele dumitale? o întrebă el.

Lisette îi aruncă o privire suspicioasă.

— Bărbaţii ca dumneata nu ştiu să…

— Nu ştii nimic despre bărbaţii ca mine, i-o tăie el.

— Ştiu mai multe decât crezi, replică ea, amintindu-şi de hotărârea lui George de a-l distruge pe Tristan. În plus, şi eu am relaţii în cadrul autorităţilor franceze. Dacă încerci să îl acuzi pe Tristan pe nedrept, pot să-ţi fac rău. Dar trebuie să fiu acolo, cu tine.

Ducele se năpusti asupra biroului asemenea unui leu, unei brute puternice, cu păr sălbatic din inima pădurii. Era un individ cu un temperament vulcanic. Cu toate că folosea cuvinte şi o atitudine rece, o furie înspăimântătoare clocotea în el, vizibilă doar în strălucirea animalică din privirea lui şi în maxilarul încordat.

Aşa că nu aşteptă alte proteste din partea lui.

— Pot să-ţi fiu de ajutor. Ştiu exact unde locuieşte Tristan, unde lucrează, cum să dau de el, unde obişnuieşte să umble.

Iar Vidocq încă avea prieteni la care putea apela, fie ei buni sau răi.

Ducele se uită lung la ea.

— Dar nu se cuvine să pleci la drum singură cu mine, iar eu aş pierde prea mult timp încercând să-ţi găsesc o însoţitoare.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare chiar glumea?

— Nu am nevoie de nicio însoţitoare. Nimeni nu dă doi bani pe reputaţia mea. Sunt un nimeni.

— Eşti o femeie respectabilă.

Lisette pufni şi zise:

— Nu asta spuneai mai devreme.

Maximilian se blocă. Ridică privirea spre ea, fără să se poată citi nimic pe chipul lui.

— A fost nepoliticos din partea mea, îmi cer scuze.

— Nu e nevoie, zise ea, cu toate că aprecie cuvintele lui. Ceva îi spunea că bărbatul acela nu îşi cerea scuze prea des. M-am obişnuit ca toţi cei din jur să-şi facă o părere greşită despre mine. Părerea oamenilor despre mama mea bineînţeles că se răsfrânge asupra mea.

Tocmai din acest motiv era atât de rezervată în privinţa bărbaţilor. Chiar şi prietenii soldaţi ai lui Tristan nu voiau decât să se culce cu ea. Doar că fraţii ei refuzau să înţeleagă situaţia, trăind cu impresia că i-ar fi fost simplu să-şi găsească un soţ. Dar ea ştia că nu era aşa.

— În orice caz, spuse el cu toată sinceritatea, nu am de gând să-ţi distrug şansa la o căsnicie respectabilă luându-te cu mine neînsoţită în Franţa.

Lisette izbucni în râs.

— Pot să te asigur că şansele mele la o *căsnicie respectabilă* sunt cât se poate de puţine. Am aproape 27 de ani. Nu provin dintr-o familie bună şi nu am avere. Ca să nu mai spun că sunt fiica unei actriţe franţuzoaice.

— Şi a unui viconte.

— Care a ales să nu se căsătorească cu mama mea, zise ea, iar când văzu că ducele era pe punctul de a spune ceva, adăugă: Dacă eşti atât de îngrijorat de faptul că mi-ai putea ruina reputaţia, poţi pur şi simplu că le spui oamenilor că suntem rude. Că sunt sora ta, spre exemplu.

Maximilian strâmbă din nas şi zise:

— Sunt ducele de Lyons. Toată lumea ştie că nu am nicio soră.

— Atunci spune altceva, ceva despre care să ştie că e adevărat. Spune-le că sunt amanta ta.

Lisette regretă că deschise gura de îndată ce văzu sclipirea aceea sălbatică din ochii lui, o furie complet necaracteristică unui domn respectabil. Iar gândul acela o măguli, în mod ciudat.

După care o enervă la culme. Se pregăti, ştiind ce urma, că avea să-i spună că era mai mult decât bucuros să o prezinte drept amanta lui dacă ea accepta. Făcea ori asta, ori vreo remarcă lascivă la adresa sânilor ei, lucru care se întâmpla adesea.

În schimb, sclipirea aceea sălbatică din privirea lui se risipi, iar el îi aruncă un surâs rece, batjocoritor.

— Domnişoară Bonnaud, oricât de bine ar suna această propunere, nu o să meargă.

— De ce nu? întrebă ea nesigură.

— Pentru că nu ai nici cea mai mică idee despre toate bârfele care circulă în jurul meu. De îndată ce apar undeva, ba nu, de îndată ce zăreşte cineva trăsura mea, lumea deja începe să facă presupuneri. Nu o să treacă nici măcar o zi până ca oricine ar fi să ne iasă în cale să se încăpăţâneze să-ţi afle numele, al tău şi al familiei tale, poziţia în societate şi legătura dintre noi. În mai puţin de o săptămână, o să ştie totul despre tine şi cu siguranţă

reputaţia dumitale *o să aibă* de suferit.

Dumnezeule, chiar *era* preocupat de reputaţia ei! Cât de bizar!

Se apropie de birou, fixând-o cu privirea.

— Ca să nu mai spun că toată lumea o să afle că fratele meu s-ar putea să fie în viaţă, ceea ce o să atragă şi mai mulţi şarlatani şi hoţi.

În clipa aceea, lui Lisette îi veni o idee.

— Atunci, pur şi simplu nu-ţi anunţa prezenţa. Nu pleca la drum în trăsura dumitale. Poţi călători ca un om de rând. Şi atunci ai putea să mă prezinţi fără probleme drept o rudă, spuse ea cu un zâmbet poznaş. O să fim doi oameni de rând, nimeni n-o să dea doi bani pe reputaţia mea. Sau pe a dumitale. Nu o să-i pese nimănui de posibilitatea că Peter poate fi în viaţă.

Încă îi răsunau în minte cuvintele ei în timp ce se uită lung la ea.

În cele din urmă, Lisette hotărî să rupă tăcerea.

— Totul o să fie mult mai uşor. Poţi să te prefaci că eşti unul dintre fraţii mei şi n-o să fim nevoiţi să mai luăm pe altcineva cu noi, nici să dăm explicaţii nimănui. Astfel, o să putem pleca în Franţa, să aflăm tot ce vrem şi să ne întoarcem fără ştirea nimănui.

— Dar asta înseamnă că nu ne putem folosi de avantajele rangului meu.

— Ce avantaje? În Franţa, vei fi un simplu străin, un lord într-o lume în care, în prezent, nimeni nu mai dă doi bani pe lorzi. O să-ţi dai repede seama că în Franţa chiar e un dezavantaj să fii englez, zise ea afectată, dată fiind situaţia actuală.

Lisette rămase cu sufletul la gură, aşteptându-se la şi mai multe proteste din partea lui. În schimb, Maximilian căzu pe gânduri.

— Zici că aş putea trece drept un om de rând? Nu am fost niciodată aşa ceva, cu siguranţă. Ar putea fi o experienţă interesantă, şopti el, dar apoi se schimbă la faţă şi clătină din cap dezaprobator. Nu, n-o să meargă. Cu siguranţă, o să mă recunoască cineva.

— Nu dacă te îmbraci şi te comporţi ca atare. Oamenii observă doar ce îi laşi să observe, iar secretul e să le arăţi doar ce te avantajează, spuse ea experimentată după ani întregi în care îl văzuse pe Vidocq dirijându-şi perfect agenţii prin inima Parisului, în căutarea infractorilor. Pari să porţi aceeaşi mărime la haine ca Dom. Pot să-ţi împrumut câteva haine de la el, ca să nu te dai de gol în straiele tale elegante. Am putea să luăm trăsura spre Brighton…

— De ce spre Brighton? întrebă el.

— Pentru că sunt multe trăsuri care pleacă spre Brighton duminica. O să plece una la ora două de la Golden Cross Inn. Dat fiind că nu putem să luăm un vas cu aburi, măcar n-o să stăm pe loc, iar mâine-dimineaţă putem să luăm vasul spre portul din Dieppe.

— Ah, da, Dieppe scurtează drumul spre Paris cu 150 de kilometri, zise el cu o sclipire ciudată în ochi.

Era limpede că vicleanul duce încă încerca să-şi dea seama unde era Tristan, îşi spuse ea.

— Scurtează şi ruta spre Rouen şi Dijon, dar şi spre alte oraşe din Franţa, spuse ea, hotărâtă să nu îi dezvăluie încă faptul că Parisul era destinaţia lor finală. Nu avea de gând să rişte ca trufaşul Lyons să o lase pe drum odată ce avea să afle asta.

Ducele o privi încruntat, cu braţele încrucişate la piept.

— Care vasăzică, nu ai de gând să-mi spui unde locuieşte şi unde lucrează Bonnaud.

— Nu, răspunse ea cu încăpăţânare. Nu până când nu accepţi să mă iei cu dumneata.

— Aş putea să pornesc spre Edinburgh, în căutarea fratelui tău vitreg. Sunt sigur că el o să-mi spună unde locuieşte şi lucrează Bonnaud.

— Poate că da. Doar că Dom a acostat în Edinburgh şi trebuie să ajungă în alt oraş din Scoţia, iar eu nu am de gând să-ţi spun unde anume. Aşa că, în timp ce tu baţi Scoţia la pas, eu o să pornesc spre Franţa ca să-l avertizez pe Tristan că eşti pe urmele lui, iar dacă e adevărat ce spui şi chiar e vinovat, o să fie demult plecat până ce îl prinzi din

urmă.

O ameninţare nefondată. Nu avea bani nici măcar să ajungă în Dover, darămite în Franţa. Doar că el nu ştia asta.

Lyons o cercetă din priviri, cu fruntea încruntată. Intensitatea aceea îi trimise fiori pe şira spinării.

Era doar agitată, atâta tot. Ce altceva ar fi putut să stârnească în ea un lord englez de rangul lui? Un lord englez cât se poate de atrăgător, viril şi important în societate.

— Ei bine, domnule, ce spui? întrebă ea, încercând deopotrivă să-şi amintească diferenţele sociale dintre ei, dar şi să alunge acea privire atât de intensă. Eşti gata să ne punem măştile? Sau ai de gând să pleci singur în Franţa, ca să cauţi acul în carul cu fân?

Ducele se încruntă, după care se aşeză cu fundul pe birou.

— Spui să mă prefac că sunt fratele dumitale, rosti el, parcă încercând să-şi dea seama dacă era dispus să o facă.

— Da, răspunse ea, abţinându-se să nu răsufle uşurată. Măcar părea dispus să ia în calcul propunerea ei. Nu o să ne complicăm, e mai bine aşa. O să-ţi foloseşti numele real, e cel mai uşor de ţinut minte. Nimeni nu o să facă nicio legătură între domnul Cale şi ducele de Lyons, mai ales că numele Cale se poate scrie în mai multe feluri. Iar eu o să fiu domnişoara Cale. E probabil mai uşor aşa decât să-mi folosesc numele franţuzesc, zise ea. Ah, dar trebuie să-ţi spun pe numele de botez. Cum te cheamă?

Cu toate că îndrăzneala ei îl şocă, zise pe tonul acela atât de sofisticat:

— Maximilian.

— Nu. O să-ţi zic Max, spuse ea, iar când îl văzu schimbându-se la faţă, se grăbi să adauge: Ca să nu intre lumea la bănuieli. Maximilian sună prea pompos pentru domnul Cale, un simplu negustor de bumbac.

— Negustor de bumbac? Ai spus că nu vrei să complici povestea. Ce Dumnezeu ştiu eu despre bumbac?

— Nu trebuie să ştii nimic, ştiu eu. Dom a avut un caz legat de această industrie. O să răspund eu eventualelor

întrebări.

— Da, sigur, *asta* n-o să bată la ochi, mormăi el sarcastic. La fel de bine cum n-o să bage nimeni de seamă că avem accente diferite. Şi, înainte să îmi sugerezi aşa ceva, află că nu pot să-mi schimb accentul. Spre deosebire de tine, eu nu sunt obişnuit să joc un rol.

Oare remarca aceea era o insultă? Pentru că ea şi familia ei erau nişte şarlatani?

— Ce vrei să spui cu asta? Spre deosebire de mine? Crezi cumva că obişnuiesc să joc diferite roluri?

— Cu siguranţă, răspunse el pe un ton sec. Vorbeşti de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

— Ah, rosti ea jenată. Ei bine, aşa este. Mama a fost actriţă.

— Şi dumneata la fel?

— Nu, zise ea, îmbujorându-se. Dar cunosc toate tehnicile. Am petrecut ani întregi ajutând-o pe mama să-şi repete rolurile.

În plus, visase dintotdeauna să lucreze ca agent pentru Vidocq, să pretindă că era altcineva, să călătorească în destinaţii exotice, să se infiltreze în toate păturile societăţii. Să fie spion. Suna atât de fascinant!

Ducele nu-şi luă o clipă ochii de la ea.

— În orice caz, nimeni nu o să creadă că eşti sora mea. Vorbim diferit, arătăm diferit. Şi pot să te asigur că n-o să pot să mă port faţă de tine ca şi cum ai fi sora mea, mormăi el.

De data aceasta, Lisette se enervă şi mai tare.

— De ce? Pentru că nu aş avea cum să mă compar cu tine?

— Pentru că eşti prea frumoasă, răspunse el, iar când o văzu tresărind, adăugă: Nu pot să mă prefac că nu am observat. Şi, din câte ştiu eu, fraţii nu ar trebui să observe astfel de lucruri la surorile lor.

Lisette fu luată pe nepregătite de declaraţia lui atât de sinceră şi simţi cum se pierde cu firea. Însă în doar câteva clipe, se adună. Probabil că era o nouă tactică de a flata, dat fiind că nu reuşise să o intimideze. Era evident că

el se aştepta ca ea să se topească la gândul că un duce o considera frumoasă şi să renunţe la toate planurile.

Ce arogant!

— Nu contează ce o să creadă lumea. Atât timp cât nimeni nu ştie cine suntem cu adevărat, sunt liberi să speculeze. Suntem pur şi simplu doi fraţi care au pornit la drum. Nimeni nu o să facă legătura cu noi. Pe mine oricum nu mă ştie nimeni. M-am întors în Anglia doar în urmă cu şase luni.

— Şi, cu toate acestea, m-ai tras din pragul uşii ca nu cumva să te vadă vecinii stând de vorbă cu mine în cămaşă de noapte.

Lisette se făcu roşie la faţă.

— E cu totul altceva. Nu vreau să le dau vecinilor motive să mă bârfească, să pun în pericol imaginea biroului Manton’s Investigations.

— Exact, zise el.

— Dar eu n-o să dau nas în nas cu vecinii în trăsura spre Brighton sau în vasul spre Dieppe. Atât timp cât mergem separat cu trăsura spre Golden Cross Inn, n-o să bănuiască nimeni nimic. Cel mai bine e să ajungem separat, după care o să-l las pe Shaw să se descurce cu vecinii noştri. Se pricepe să inventeze poveşti. E actor de profesie.

— *Majordomul* vostru e actor? întrebă el uluit.

— Ei bine, nu e tocmai majordomul nostru, e mai degrabă bun la toate. Dar chiar e un actor desăvârşit. Aşa că nu trebuie să ai motive de îngrijorare.

— Cum să nu, mormăi el. Doar teama că unul dintre noi s-ar putea da de gol.

— Haide, gândeşte-te ce aventură ne aşteaptă, spuse ea. Nu avea de gând să-l lase să o convingă să rămână. Din tot ce mi-ai povestit despre tine, se pare că ai nevoie de o aventură.

Ducele o privi intrigat.

— Trăsura care pleacă de la Golden Cross Inn o să ne ducă pe coastă înainte de miezul nopţii, continuă ea, iar în zori deja putem să luăm vasul spre Dieppe.

— Chiar aşa? mormăi el.

Lisette îl ignoră, hotărâtă să nu îl lase să o oprească.

— Ştiu că avem doar câteva ore să ne pregătim ca să prindem trăsura de la ora două, dar nu e cazul să iei prea multe lucruri la tine, doar hainele lui Dom şi câteva obiecte personale. Nimic prea elegant care să atragă atenţia asupra ta. Şi nu care cumva să vii cu un cufăr mare! Nu e loc de aşa ceva în trăsuri, zise ea, îndreptându-se spre fereastră. În plus, să nu vii la han în trăsura aceea, altfel…

— Domnişoară Bonnaud, se pare că ai uitat ceva.

Lisette se întoarse spre el şi îl zări cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate şi cu o expresie neclintită pe chip, demnă de un duce.

— Ce anume? îl întrebă ea, încercând să pară nonşalantă.

— Că încă nu am acceptat să iau parte la planul acesta.

Lisette se pregăti de luptă, încercând să ignore teama care îi încolţi în piept.

— Dar nu ai sugerat vreun plan cu care să fiu de acord. Aşa că, dacă nu ai cumva capacitatea de a-mi citi gândurile, nu ai încotro decât să lucrezi cu mine. Sau povestea asta cu batista fratelui tău o să rămână un mister.

Ducele o înfruntă cu privirea, dar Lisette nu avea de gând să se dea bătută.

În cele din urmă, Maximilian oftă şi zise:

— Dat fiind faptul că timpul nu e în favoarea noastră, nu am încotro.

— Ai dreptate, zise ea.

Nu-i venea să creadă că reuşise să îl convingă! Acum că trecuse peste ce era mai greu, se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să caut printre hainele lui Dom…

— Pot să fac eu rost de haine, o întrerupse el. Sunt sigur că o să găsesc la unul dintre servitorii mei câteva haine mai puţin sofisticate.

— Ah, şopti Lisette.

Cum uitase că avea o armată de servitori la dispoziţie de la care să împrumute haine? Desigur.

Ieşiră pe hol, după care coborâră treptele în tăcere. Odată ajunşi în coridorul de la intrare, unde Skrimshaw îl aştepta deja cu mantia şi cu pălăria, Lyons se întoarse cu faţa spre ea.

— Domnişoară Bonnaud, scuze că îţi spun asta, zise el vizibil iritat, dar cred că ar trebui să ştii că motivul pentru care încă eşti nemăritată nu are de-a face cu vârsta sau cu faptul că nu provii dintr-o familie influentă şi nici măcar cu reputaţia ta. Ci pur şi simplu că eşti o mare bătaie de cap, zise el, auzindu-l pe Skrimshaw cum îşi drege glasul.

Lisette izbucni în râs.

— Exact asta mi-a spus Dom ieri, chiar înainte să plece, doar că el nu s-a ferit să folosească alte cuvinte. S-ar părea că ai putea totuşi să joci rolul fratelui meu. E limpede că ţi se potriveşte.

Probabil că ducelui nu i se păru la fel de amuzantă remarca ei, pentru că se încruntă.

— Atunci mă bucur că nu am o soră. Pentru că nu aş fi ezitat o clipă să o pun la punct.

Cuvintele lui nu o necăjiră pe Lisette, căci asta obişnuiau să spună şi fraţii ei.

— Nu te cred, rosti ea. Sunt sigură că ai fi făcut orice să o aperi, aşa cum sunt eu dispusă să fac pentru fratele meu.

Ducele se uită lung la ea cu ochii aceia în nuanţa frunzelor.

— În cazul aceasta, sper sincer ca Bonnaud să fie vrednic de toată încrederea pe care o ai în el.

— O să vezi că aşa este, zise ea, sperând să nu se înşele.

În caz contrar, ea însăşi avea să-l pună la punct.

— Prea bine. S-ar părea că putem trece la treabă. Îşi luă apoi mantia şi pălăria din braţele lui Skrimshaw şi salută cu o mişcare scurtă din cap. Ne vedem în câteva ore la Golden Cross.

— Desigur.

De îndată ce Lyons ieşi pe uşă, Skrimshaw veni în dreapta ei, şi priviră amândoi în urma ducelui, care se grăbi

să urce în trăsură.

— Sunteţi sigură? îi şopti Skrimshaw.

— De ce anume? Că o să-l aştept la han?

— Că domnul Bonnaud merită toată încrederea. *Şiret e omul/ Pe zi ce trece.* Şi s-ar părea că fratele dumneavoastră e la un pas să devină infractor.

— Tristan nu e nici şiret, nici infractor. Şi, în plus… dădu ea să spună, după care îl privi nervoasă. Stai puţin, vrei să spui că ai tras cu urechea la discuţia mea cu ducele? E cât se poate de nepoliticos.

— Chiar aşa? În jumătate dintre piesele de teatru din lumea întreagă e câte un personaj care trage cu urechea. Am presupus că e o practică comună.

Lisette se uită lung la el şi spuse:

— Nici vorbă, poznaşule. Când vrei, eşti foarte atent la regulile sociale.

Skrimshaw îi aruncă o privire sinceră, zicând:

— Aveţi dreptate, motiv pentru care trebuie să spun că vă forţaţi norocul cu planul ăsta nechibzuit. Ducele are perfectă dreptate.

Încercând să facă abstracţie de starea aceea de agitaţie, Lisette se îndreptă spre scări.

— Nu am încotro. Trebuie să mă asigur că Tristan e bine şi nu văd cum altfel aş putea face asta.

Skrimshaw porni pe urmele ei.

— Aţi putea să-i scrieţi domnului Manton în Scoţia, să-l puneţi la curent şi să-l lăsaţi pe el să se ocupe de toate.

— Şi cum o să scap de duce?

— Aţi putea să-i spuneţi tot ce are nevoie să ştie.

— Ca să dea buzna în Paris şi să-i distrugă viitorul lui Tristan la Sûreté? Nici nu mă gândesc!

— Porniţi de la premisa că o să fie un dezastru dacă ducele pleacă la drum fără dumneavoastră, dar poate că o să dea de urma domnului Bonnaud şi o să afle că, într-adevăr, fratele dumneavoastră a reuşit să-l găsească pe fratele lui.

Lisette se opri pe scări şi îi aruncă o privire.

— Mă îndoiesc. Sunt sigură că Tristan pur şi simplu a

tras concluzia asta fără să ţină cont de dovezi. Cine a mai auzit să apară din senin fratele mai mare al ducelui, demult uitat, ca să-şi recapete ducatul? Pare scos dintr-o piesă de teatru.

— *Cum vă place,* spre exemplu.

— Exact. Motiv pentru care trebuie să fiu acolo când Lyons o să descopere adevărul, oricare e acesta, spuse ea, pornind din nou pe scări. Cineva trebuie să se asigure că n-o să-şi verse nervii pe Tristan.

— Ştiţi prea bine că domnul Bonnaud e un bărbat în toată firea, perfect capabil să-şi poarte singur de grijă.

Lisette îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Niciun bărbat nu e în stare să-şi poarte singur de grijă. Nu ar fi trebuit să-l las niciodată singur în Franţa.

Urcară treptele în tăcere, până ce Skrimshaw îndrăzni să mai facă o remarcă:

— Poate că ăsta e adevăratul motiv pentru care vreţi să porniţi în călătoria aceasta nebună. Pentru că vă e dor de casă şi vreţi să profitaţi de ocazie ca să vă întoarceţi.

Lisette se opri în capătul scărilor şi căzu pe gânduri.

— Poate că da. Trebuie să mărturisesc că uneori mi-e dor de Paris... De oameni, de mâncare, de artă, zise ea, traversând coridorul. Dar îmi place şi în Londra. Tocmai asta e problema. Într-o lume ideală, m-aş putea plimba între Londra şi Paris... Şi Veneţia, New York, chiar şi Timbuktu, spuse ea oftând. Doar că nu e o lume perfectă, nu-i aşa?

— Nu, zise el, după care o luă din loc. Tocmai de aceea nu cred că ar trebui să plecaţi la drum cu un străin. Nu ştiţi nimic despre el, dar sunteţi gata să plecaţi cu el?

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să fim alături de alţi oameni în trăsură şi pe vas! Ce crezi că o să-mi facă? Şi, dat fiind că o să pretindem că suntem fraţi, o să stăm în camere separate, deci nu am de ce să-mi fac griji.

Skrimshaw se uită lung la ea şi spuse:

— I-aţi spus că sunteţi dispusă să jucaţi rolul de amantă, la nevoie.

Dumnezeule, nu-i scăpase nimic, nu-i aşa?

— Bine, recunosc că nu ar fi trebuit să spun asta, dar am făcut-o doar pentru că încercam să îl conving. Şi nu am insinuat vreo clipă că aş accepta să fiu cu adevărat amanta lui. A ştiut de la început asta.

— Chiar aşa? mormăi Skrimshaw sceptic. Domnişoară, fiţi cu băgare de seamă! Mi-e teamă că vă lăsaţi influenţată de rangul ducelui, de ţinuta lui şi de complimentele sale subtile. Nu tot ce zboară se mănâncă.

— Ştiu. Dar tu chiar crezi că nu am învăţat nimic de la mama mea? Ştiu cât de uşor e să te laşi vrăjită de un astfel de bărbat şi cât de periculos poate să fie. Nu am de gând să mă las păcălită. Nu e cazul să-ţi faci griji. Nu o să păţesc nimic.

— Tind să cred că domnul Manton nu ar fi de acord cu ce aveţi de gând să faceţi dacă ar fi aici.

— Ei bine, nu e aici, i-o tăie ea. Şi ce-ţi pasă ţie ce crede el? O să plec, aşa că poţi să-ţi reiei repetiţiile pentru rolul lui Diggory din *Greşelile unei nopţi.* Un rol care ar putea să-ţi aducă alte oportunităţi.

Skrimshaw îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Da, ca spre exemplu să fiu dat afară pentru că v-am lăsat să plecaţi într-o expediţie nebună cu ducele de Lyons în Franţa.

— Fii serios! Dom nu ar face niciodată una ca asta. Dar, când îl văzu la fel de preocupat, adăugă: Nu am de gând să-l las să facă asta, promit!

— Şi ce să le spun oamenilor dacă mă întrebă unde aţi plecat?

— Spune-le că am plecat cu Dom, răspunse ea. Stai liniştit, ştiu ce fac. Distracţie plăcută la repetiţii, nu-ţi face griji în privinţa mea, rosti ea, îndreptându-se spre camera ei. Dar, mai întâi de toate, roag-o pe doamna Biddle să vină să mă ajute să-mi fac bagajele.

Cu toate acestea, pe măsură ce începu să se pregătească de plecare, se întrebă dacă nu cumva Skrimshaw avea dreptate. Oare se lăsase păcălită de rangul ducelui şi de averea lui? Sau, şi mai rău, de complimentele lui?

„Pentru că eşti prea frumoasă. Nu pot să mă prefac că nu am observat”.

Simţi fluturi în stomac. Era limpede că bărbatul acela ştia prea bine să facă complimente. O spusese pe un ton atât de normal, fără subînţelesuri!

Dar asta nu însemna că era adevărat. Era imposibil. Lisette nu era genul de floare fragilă şi timidă la care visau domnii respectabili. Chiar şi tatăl ei obişnuia să o numească o iapă sălbatică. Iar un lucru era cert despre bărbaţii englezi: nu le plăceau femeile sălbatice. Chiar şi ducele o spusese foarte clar când o numise o mare bătaie de cap.

Gândul acela o făcu să zâmbească. Era ridicol ca Skrimshaw să-şi facă griji în privinţa când ducele nici măcar nu îndrăznise a folosi cuvinte mai sugestive. Odată ce înţelesese că avea de-a face cu o femeie respectabilă, dăduse dovadă de un comportament ireproşabil.

Exceptând momentul acela în care îi propusese să joace rolul amantei sale.

Simţi cum i se taie respiraţia când îşi aminti expresia de pe chipul lui. Poate că nu îl putea descrie chiar drept un *comportament ireproşabil.* De fapt, era o enigmă pe care abia aştepta să o desluşească.

„Ba nu”, îşi spuse ea încruntată. Bărbaţii asemenea ducelui aceluia arogant nu aduceau cu ei decât probleme. Şi nu avea nevoie de aşa ceva în viaţa ei. La muncă, totul mergea bine. Cât de curând, Dom avea să-i încredinţeze un caz sau cel puţin să-i dea mai multe atribuţii.

La asta visase în toţi aceşti ani, la posibilitatea de a avea controlul asupra propriei vieţi, de a se descurca singură, ca să nu mai depindă de bărbaţii din viaţa ei. Nu avea de gând să-şi rişte planurile de dragul unui duce.

Ceea ce însemna că trebuia să pună distanţă între ea şi Lyons, să facă abstracţie de complimentele lui şi de atracţia aceea absurdă pe care o simţea faţă de el. Viitorul lui Tristan era în mâinile ei. Nimic altceva nu mai conta.

*

Câteva ore mai târziu, când ajunse la Golden Cross Inn, îşi aminti asta, pentru că ducele cel mândru îi depăşi din nou aşteptările.

Hainele acelea simple ar fi trebuit să îl facă să pară un bărbat banal, normal, să şteargă din farmecul lui viril. În schimb, îl făceau să pară şi mai impresionant. Îşi aruncă haina pe umeri cu nonşalanţă, asemenea unui aventurier îndrăzneţ, gata să cucerească lumea.

Iar Lisette avea o anumită slăbiciune pentru aventurierii îndrăzneţi.

La naiba! Nu putea să dea vina pe hainele lui. Orice negustor ar fi purtat costumul acela simplu – o jachetă maronie, pantaloni din piele de bivol şi o eşarfă maro-închis legată la gât.

Doar că nuanţa aceea de cafeniu îi scotea în evidenţă ochii verzi. Iar cizmele maronii de piele, uşor uzate, îl făceau să arate dur şi cutezător, genul de bărbat pe care nu îndrăznea nimeni să îl înfrunte. Mai rău decât atât, trăsăturile lui ascuţite şi părul acela blond şi drept, care i se păruse atât de nepotrivit pentru un duce înstărit, erau perfecte pentru un aventurier.

După care deschise gura să vorbească, iar ducele se întoarse, cu accentul acela arogant.

— Aici erai! Am crezut că ai uitat la ce oră pleacă trăsura.

Lisette îl întâmpină cu un zâmbet forţat.

— Mi-a luat o veşnicie să-mi fac bagajul, zise ea, după care aruncă o privire spre oamenii din jurul trăsurii şi adăugă: Ai mai primit vreo scrisoare din partea… fratelui nostru?

Ducele se schimbă la faţă şi zise:

— Nu. Nimic.

Lisette oftă necăjită. O parte din ea sperase că Tristan fusese prins undeva şi că avea să încerce să ia din nou legătura cu ducele. Dar deja trecuseră 12 ore de când trimisese scrisoarea aceea. Situaţia începuse să se complice.

Simţind un fior pe şira spinării, aruncă o privire în jurul

ei, dar nimeni nu părea preocupat de ei doi. Doar că avea o senzaţie ciudată că era cineva cu ochii pe ei. Probabil de vină era imaginaţia ei, amplificată de grija faţă de Tristan.

— Presupun că ai cumpărat deja biletele.

— Desigur. Ţi-ai adus paşaportul?

— Bineînţeles.

— Dă-mi-l mie! O să am nevoie de el ca să cumpăr biletele pe vas.

Lisette îi întinse paşaportul şi îl văzu cum îl bagă în buzunarul de la haină.

— Unde e valiza ta?

— Am încărcat-o deja.

— Atunci ar fi mai bine să…

— Domnişoară Bonnaud! se auzi o voce în spatele ei. Nu pot să cred că te găsesc aici!

În clipa aceea, Lisette simţi un gol în stomac când se întoarse spre doamna Greasley, una dintre vecinele ei, însoţită de soţul acesteia. „Ah, nu!” Cea mai mare bârfitoare de pe strada ei pur şi simplu se întâmpla să fie în faţa unui han, de partea cealaltă a oraşului? Care erau şansele?

— Te pregăteşti de plecare? o întrebă doamna Greasley când îi văzu valiza.

„Nu te pierde cu firea. Dacă te întreabă cine te însoţeşte, spune-i pur şi simplu că Dom e pe drum”. O mulţime de alte trăsuri plecau de la Golden Cross Inn, deci se putea ca vecina ei nici măcar să nu se pregătească să plece la drum lung.

— Bună ziua, doamnă Greasley, zise ea. Nu mă aşteptam să vă văd aici.

— Plecăm spre Brighton, în vizită la fiica noastră, spuse doamna Greasley încântată. Presupun că şi tu tot spre Brighton te îndrepţi.

Lisette înlemni. Nu-i venea să creadă. Cum avea să joace rolul domnişoarei Cale cu soţii Greasley în aceeaşi trăsură în drum spre Brighton?

— Ei bine…

Doar că doamna Greasley nu păru dornică să aştepte

răspunsul ei şi continuă fără să stea pe gânduri:

— Chiar mai devreme stăteam de vorbă cu vizitiul şi mi-a spus că un domn şi o domnişoară au rezervat două locuri în trăsura noastră, dar nu mi-am închipuit nicio clipă că ar putea fi vorba despre tine şi despre fratele tău vitreg, zise ea, aruncând o privire în jurul ei. Dar unde e domnul Manton? Vizitiul ne-a spus că trăsura e gata de plecare.

Panica puse stăpânire pe ea. Nu avea cum să pretindă că era domnişoara Cale, iar doamna Greasley ştia prea bine că nu avea alţi fraţi, aşa că nu putea să spună că ducele era Manton, Bonnaud sau…

— Mi-e teamă că a rămas fără glas, zise Lyons amuzat, făcând o plecăciune în faţa doamnei Greasley. Vă rog să o iertaţi, a fost o săptămână extrem de agitată. Domnişoara o să meargă alături de *mine* în Brighton.

— De *dumneata?* răbufni femeia, deopotrivă şocată şi scandalizată.

— Exact. Daţi-mi voie să mă prezint. Numele meu este Max Cale, la dispoziţia dumneavoastră. Iar când panica lui Lisette atinse cote maxime, ducele o luă de braţ şi spuse: Sunt proaspătul soţ al domnişoarei Bonnaud.

Capitolul 4

Maximilian o simţi pe domnişoara Bonnaud înfigându-şi degetele în braţul lui, dar nu o luă în seamă. Era doar vina ei că se aflau în situaţia aceea de-a dreptul ridicolă. Ea fusese cea care venise cu planul acela idiot şi care rămăsese fără grai la primul obstacol ce le ieşise în cale.

„Dar eu n-o să dau nas în nas cu vecinii mei în trăsura spre Brighton”.

Ce femeie naivă! De la bun început ceva îi spusese că planul ei nu putea avea sorţi de izbândă, dar îl prinsese la colţ cu încăpăţânarea de a refuza să-i spună unde se ascundea Bonnaud, aşa că nu avusese încotro decât să meargă pe mâna ei.

Iar acum tot el era cel care trebuia să rezolve situaţia. Ca de obicei.

— Vai de mine! exclamă doamna Greasley cea grăsuţă, după care îi aruncă domnişoarei Bonnaud o privire uluită. Soţul tău? Vrei să spui că te-ai *căsătorit?*

Maximilian rămase fără aer, de teamă că domnişoara Bonnaud avea să se piardă cu firea şi să mărturisească tot.

După întâlnirea lor din dimineaţa aceea, înainte să se pregătească de plecare, îşi trimisese un servitor pe Bow Street, să încerce să afle cât mai multe despre ea şi despre Bonnaud. Tot ce îi spusese până atunci se dovedise a fi adevărat. Bonnaud nu fusese văzut niciodată la sediul biroului Manton’s Investigations, iar rolul ei era pur administrativ.

Judecând după cele aflate, fata fusese sinceră cu el, iar din acest motiv era atât de panicată pentru că dăduse nas în nas cu vecinii ei la plecare. Aşa că se pregăti pentru orice fel de reacţie din partea ei.

Doar că Lisette făcu faţă provocării şi se dădu mai aproape de el, privindu-l cu admiraţie prefăcută.

— Aşa este, zise ea, sunt doamna Cale acum.

Doar că doamna Greasley refuza să creadă una ca asta.

— Dar chiar săptămâna trecută m-am întâlnit cu fratele tău şi nu mi-a spus nimic despre asta! Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ştiam că ai pretendenţi!

Iar când domnişoara Bonnaud se încruntă la auzul acelei insulte atât de uşor mascate, Maximilian simţi nevoia inexplicabilă de a o sugruma pe vecina băgăcioasă.

— Chiar aşa? întrebă el pe un ton rece. Dar în Franţa a lăsat în urma ei nenumăraţi pretendenţi. Acolo ne-am cunoscut. Abia am convins-o să mă ia pe mine de soţ, în detrimentul celorlalţi.

— Vrei să spui că au fost şi alţii? exclamă doamna Greasley.

Maximilian o bătu uşor pe domnişoara Bonnaud pe mână şi zise:

— S-a întors în Anglia tocmai ca să scape de toţi pretendenţii ei francezi. Din fericire, eu sunt englez, aşa că am venit după ea în Londra, când mi-am terminat treburile pe continent. După care nu am încetat să-i fac curte până ce nu a acceptat să se căsătorească cu mine.

Femeia încă se arătă sceptică.

— Dar căsătoria aceasta nu a fost anunţată în ziar.

— Am obţinut o aprobare specială ca să ne căsătorim, răspunse el liniştit. Domnul Manton a trebuit să plece într-o călătorie neaşteptată în nordul ţării, aşa că a insistat pe lângă arhiepiscop să ne dea o aprobare de căsătorie pentru a fi martor la nunta noastră înainte de plecare. Sunt sigur că ştiţi deja că domnul Manton are prieteni cât se poate de influenţi.

Cuvintele lui reuşiră să o prindă pe doamna Greasley pe picior greşit.

— O aprobare specială, şopti ea. Cum spuneai că te cheamă?

— Kale, se grăbi domnişoara Bonnaud să spună. Cu K. Soţul meu este…

— Administrator de moşie, o întrerupse Maximilian. Nu avea de gând să-i facă jocul cu negustorul de bumbac. Nu ştia absolut nimic despre bumbac. Sau despre ce însemna să fii negustor. Mă ocup de moşia unui domn din… Spune-mi, doamnă Greasley, ai fost vreodată în Devonshire?

— Mi-e teamă că nu, răspunse ea, făcând ochii mari.

— Ah, ce păcat! Căci tocmai acolo lucrez ca administrator de moşie. E un teren foarte mare. Cu multe oi, zise el, ceea ce nu era tocmai o minciună.

Una dintre numeroasele lui proprietăţi era o moşie din Devonshire care îi aducea venituri importante din lână.

— Vai de minte, administrator de moşie, spuse doamna Greasley, vizibil impresionată. Acum înţeleg cum se face că vorbeşti atât de frumos.

— Nu-i aşa? zise domnişoara Bonnaud cu o voce mieroasă. Soţul meu nu ratează nicio ocazie de a învăţa ceva nou. Este un bărbat foarte ambiţios.

— Se vede, mormăi doamna Greasley, împungându-l cu cotul pe soţul ei, care nu făcuse altceva în tot timpul acela decât să tacă. Cred că ai avea şi tu câte ceva de învăţat din ambiţia domnului Kale.

— Aşa e, răspunse bietul bărbat. Dar atunci cine ar mai sta seara acasă să te audă cum te vaiţi?

— Domnule Greasley! îl certă ea.

Maximilian avu grijă să nu i se citească nimic pe chip, cu toate că, în sinea lui, râdea în hohote. Era clar că domnul Greasley ştia prea bine cum să se poarte cu soţia lui cea băgăcioasă.

Brusc, sună o alarmă în faţa hanului.

— În zece minute pleacă trăsura, spuse doamna Greasley. Ar fi cazul să ne grăbim.

— Venim şi noi imediat, zise domnişoara Bonnaud. Vreau doar să stau puţin de vorbă cu soţul meu.

— Bine, dar să ştii că o să plece fără voi dacă nu sunteţi gata, o avertiză doamna Greasley, după care îşi trase soţul spre uşă.

De îndată ce femeia se îndepărtă, domnişoara Bonnaud se năpusti asupra lui.

— Soţul meu? Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu am avut încotro. Ai rămas mută, iar unul dintre noi trebuia să facă ceva. Mi-am dat seama că nu puteai să spui că eşti altcineva, dat fiind că te cunoaşte, şi nici să inventezi un nou frate, aşa că am improvizat. Să înţeleg că îi ştie pe ambii tăi fraţi?

— Doar pe Dom, răspunse ea, după care îşi dădu o palmă peste frunte. Dumnezeule, ar fi trebuit să-i spun că eşti Tristan! Nu l-a întâlnit niciodată.

— Mă îndoiesc că ar fi crezut că sunt fratele tău pe jumătate francez, zise el. O să fie mai uşor să mă prefac că sunt soţul tău, căci nu semăn cu tine şi nici nu vorbesc la fel ca tine. În felul ăsta, n-o să fie nevoie să ne prefacem că avem acelaşi trecut sau legături de familie, în plus de asta, e mult mai uşor să scapi de un soţ decât de un frate.

— Ce vrei să spui?

— După ce ne întoarcem din Franţa, tot ce trebuie să

faci e să spui că am avut un accident acolo, că m-am înecat sau am căzut de pe o stâncă. Sau că m-am duelat cu unul dintre numeroşii tăi pretendenţi şi am murit răpus de dragoste, în mod tragic, în braţele tale, spuse el, încercând să nu zâmbească.

— Să ştii că nu e deloc amuzant, mormăi ea. Iar dacă o să pretind că ai murit, înseamnă că o să trebuiască să mă prefac că am rămas văduvă. Ceea ce înseamnă că o să fiu nevoită să te jelesc un an întreg, că n-o să am voie să mă căsătoresc un an şi nici nu o să pot să… Brusc, Lisette se luminează la faţă. Stai puţin, ce idee minunată! E perfect!

— Sunt de acord, zise el.

— Odată ce devin văduvă, o să fiu liberă! exclamă ea bucuroasă. Fraţii mei o să înceteze să încerce în zadar să-mi găsească un soţ. Văduvele sunt libere să facă tot ce vor ele. Mă rog, nu chiar *tot ce* vor, dar se bucură de mai multă libertate decât o femeie necăsătorită. Aş putea să călătoresc… să lucrez pentru Dom! Nu o să mai refuze să mă pregătească pentru a fi unul dintre oamenii lui.

Max se uită lung la ea şi zise:

— Mă îndoiesc profund că doar prin faptul că o să devii văduvă o să ţi se schimbe sexul.

— Nu înţelegi. Eu şi Shaw le spunem mereu noilor clienţi ai lui Dom că el şi oamenii lui sunt cei care investighează cazurile, cu toate că ştim prea bine că Dom nu-şi permite să angajeze alţi investigatori. Doar că, odată ce o să mă lase să lucrez pentru el, n-o să mai fie nevoit să angajeze pe nimeni. Voi fi chiar eu unul dintre oamenii lui Dom!

Gândul că avea să o vadă prin oraş singură, luând necunoscuţii la întrebări îi trimise un fior pe şira spinării.

— Şi de ce ai vrea să faci una ca asta? o întrebă el nervos.

Se auzi un zgomot în depărtare, iar Lisette aruncă o privire pe fereastră.

— Trebuie să mergem. Trăsura se pregăteşte de plecare, zise ea, luându-şi valiza.

— Lasă-mă pe mine, spuse el, luându-i bagajul din

mână. Ai uitat că sunt soţul tău?

— Nu pentru mult timp, răspunse ea surâzătoare, după care se îndreptă în grabă spre trăsură.

Max se încruntă şi iuţi pasul.

— Nu e cazul să fii atât de încântată de asta, domnişoară Bonnaud, sau atât de dornică să mă omori.

— Nu-mi mai spune domnişoară Bonnaud, îi aminti ea. Momentan, sunt soţia ta, Lisette.

— Bine, Lisette, rosti el, amintindu-şi numele ei de botez.

I se potrivea de minune.

Îi dădu lacheului valiza ei, după care o ajută să urce în trăsură. Ah, da, numele acela i se potrivea de minune! Sângele ei franţuzesc se văzu în felul delicat în care îşi aranjă pelerina de călătorie şi faldurile rochiei, în faptul că nu se grăbi să-şi acopere gleznele sau să-şi ascundă tivul jupei. Ba chiar şi în surâsul acela provocator, neplănuit pe care i-l aruncă lui Greasley când acesta îşi trase piciorul ca să nu îi murdărească rochia.

Maximilian văzuse în Paris astfel de femei, care se mişcau şi care zâmbeau ca ea. Dar era ceva natural, pentru că era felul lor de a fi. Lisette avea şi ea instinctul acela feminin franţuzesc, cu toate că era dozat de pragmatismul şi înţelepciunea englezească.

Îi plăcea asta la ea. Dar, după spusele ei, alţi bărbaţi nu păreau să aprecieze deloc combinaţia aceea. Nişte proşti!

Femeile, bineînţeles, remarcau şi ele senzualitatea ei şi o vedeau ca pe o ameninţare, iar din acest motiv doamna Greasley era atât de prefăcută faţă de ea. Bătrâna aceea afurisită probabil că nu putea accepta ideea că în cartierul ei creştea un trandafir franţuzesc atât de sălbatic precum Lisette.

Max se aşeză comod în trăsură. Dacă aşa se prezenta situaţia, fără îndoială, doamna Greasley avea să moară de inimă rea înainte să ajungă în Brighton, pentru că era o trăsură incredibil de mică şi stăteau cu toţii înghesuiţi.

Statura lui impunătoare, fustele celor două femei şi

micile protuberanţe îl făceau să se simtă ca un cal într-o boxă. Abia dacă avea loc să-şi întindă picioarele şi dădu în repetate rânduri cu capul de acoperişul trăsurii.

Situaţia deveni şi mai greu de suportat odată ce porniră la drum, iar trăsura începu să se legene şi să ţopăie la fiecare obstacol care îi ieşea în cale. Dumnezeule, cum puteau unii oameni să călătorească în felul ăsta? Cum reuşeau să suporte aşa ceva?

Cum avea să suporte *el* drumul acela? Nu mai pusese niciodată piciorul într-o trăsură publică. Chiar şi în şcoală, părinţii lui trimiteau întotdeauna un servitor după el într-una dintre numeroasele trăsuri ale familiei.

Lisette îl încurajase să ia povestea aceea ca pe o aventură, dar era evident că ideea ei de aventură era cât se poate de diferită de a lui, fiindcă nu includea un pachet care duhnea a carne de capră sub braţ ori o umbrelă care îi împungea glezna ori de câte ori făceau o oprire.

Ba chiar făcură mai multe opriri înainte să iasă din oraş. Mai întâi, trecură să ia o tânără domnişoară de acasă, după care se intersectară cu altă trăsură, din care vizitiul luă mai multe pachete şi, în cele din urmă, fură nevoiţi să se strecoare pe lângă altă trăsură care bloca drumul. Nu-i venea să creadă cât de multe opriri făcuseră.

La cea de-a patra oprire, deja era pe punctul de a răbufni. Aruncă o privire spre Lisette, curios să ştie dacă şi ea era la fel de exasperată. În schimb, o văzu uitându-se pe geam, cu o privire fascinată. Tocmai treceau pe lângă Kennington Common, unde un orator îşi plictisea audienţa cu părerile sale, iar mai mulţi credincioşi ieşeau din biserica St. Mark. Ajunseră apoi pe Brixton Road, după care urmă un şir lung de case cu terase destul de drăguţe. Un peisaj perfect banal.

Cu toate acestea, fiecare episod păru să o fascineze pe Lisette, care îşi roti capul să vadă mai bine sau se lipi cu faţa de geam. Oare chiar nu călătorise mai deloc? La urma urmei îşi petrecuse o parte din viaţă în Franţa.

Cu toate acestea, dacă locuise cu fratele ei în tot acest timp, după care fusese trimisă în Londra, la fratele

vitreg, probabil că nu avusese prea multe ocazii de a călători.

Simţi o uşoară invidie pe entuziasmul ei. De fiecare dată când călătorise cu trăsura lui, nu observa niciodată lumea de afară. Era prea ocupat să-şi sorteze corespondenţa ori să citească ziarele. Dar acum, prin ochii ei, observă o clădire impresionantă, frumos sculptată şi razele soarelui oglindindu-se în râul Effra.

O aventură? Poate că da.

Tocmai ajunseseră într-o zonă ceva mai rurală, când Greasley se aplecă uşor şi scoase din pungă ceva ce arăta şi mirosea a ceapă crudă, descojită. Muşcă din ea şi, când văzu expresia uluită de pe chipul lui Maximilian, simţi nevoia să-i explice:

— Ştii, face bine la sănătate. Mănânc în fiecare zi câte una, zise el, bătându-se pe piept. Mă ţine voinic şi sănătos.

— Lasă ceapa aia! îl certă soţia lui. O să împuţi toată trăsura!

— Ba plăcinta ta cu carne de capră ne-a împuţit, mormăi el.

— Ştii prea bine că draga noastră fiică e înnebunită după plăcinta mea. I-am promis că o să-i duc una. Domnule Kale, zise ea, cu un surâs cuceritor, dumitale îţi place plăcinta cu carne de capră?

— Nu mănânc carne de capră, se grăbi el să spună.

„Doar dacă e preparată de bucătarul meu francez şi nu de o femeie care trăieşte cu impresia că o capră bătrână face plăcinta mai bună”.

— Probabil pentru că nu ai ştiut de la cine să mănânci, spuse femeia. Îţi garantez că, odată ce guşti din capra *mea,* n-o să te mai saturi.

În timp ce soţul femeii avu o criză de tuse, Maximilian încercă din greu să nu reacţioneze în vreun fel. Era clar că domnul Greasley ştia ceva ce soţia lui nu ştia. Şi anume că ideea de *capră* putea să aibă conotaţii vulgare. Şi, cu toate că Maximilian se îndoia profund că oricine, chiar şi bărbatul ei, savurase vreodată capra *ei* bătrână, nu avea de gând să confirme sau să-i infirme spusele. Din contră, nu ştia ce să

mai facă pentru a-şi scoate din minte imaginea aceea.

Aşa că răsuflă uşurat când Lisette profită de moment ca să se alăture conversaţiei.

— Doamnă Greasley, cât timp aveţi de gând să rămâneţi la fiica dumneavoastră, în Brighton?

Doamna Greasley îl împunse cu privirea pe soţul ei, care încă tuşea, dar o lăsă pe Lisette să schimbe subiectul.

— Cel puţin o săptămână. Tocmai a născut, e primul nostru nepot, de asta mergem în vizită. Domnul Greasley l-a lăsat pe fiul nostru, Danny, să se ocupe de magazinul cu draperii până la întoarcerea noastră. Sper să-l şi răsplătească, zise ea, aruncându-i soţului său o privire usturătoare.

— Nici nu mă gândesc, mormăi soţul ei, oprindu-se, în cele din urmă, din tuşit. Băiatul ăla n-are nimic în cap. Mare noroc dacă nu găsesc magazinul la pământ la întoarcere!

— Nu-l asculta, zise soţia lui, dându-şi ochii peste cap. Danny al nostru e un băiat tare isteţ. Cât despre Sally, fiica mea mai mică… Nu e oare vremea ca domnul Manton să-şi găsească o soţie? întrebă ea mieroasă.

— Dom abia se descurcă să mă întreţină pe mine, darămite…

— Se pare că soţia mea încă nu s-a obişnuit cu ideea că e deja o femeie căsătorită, zise Maximilian, după care o luă de mână şi o strânse tare. Şi că fratele ei nu mai are obligaţia de a o întreţine.

— Ai dreptate, zise ea înlemnind. Presupun că o să-mi ia un timp să mă obişnuiesc cu ideea.

— Sunt sigură că doamna Greasley te înţelege pe deplin, spuse el, încercând să nu atragă suspiciuni asupra lor. Presupun că şi dumneata ai avut aceeaşi problemă după nuntă, nu-i aşa? o întrebă el, cu un zâmbet cuceritor.

— Nicidecum, răspunse doamna Greasley, deloc amuzată. Am fost logodiţi aproape un an înainte să ne căsătorim. Eram atât de dornică să se întâmple că, în mintea mea, deja îl consideram soţul meu. Pe vremea mea, tineretul nu se grăbea atât de tare să se căsătorească.

Când o simţi pe Lisette înlemnind lângă el, Max o

strânse din nou de mână.

— Sunt sigur că aţi procedat corect. Probabil că eu şi Lisette ar fi trebuit să mai aşteptăm o vreme, zise el, ceea ce era o minciună. Dar ce să facem când am simţit chemarea iubirii? N-am avut încotro decât să ne urmăm inima.

Probabil că ştia replica dintr-o carte, dar una pe care doamna Greasley nu o citise, pentru că femeia se lumină la faţă şi zise:

— Vai de mine, domnule Kale, ce frumos! Nu-i aşa, dragule?

Soţul ei mormăi ceva, dar nu se feri când soţia lui îl bătu drăgăstos pe mână.

O simţi pe Lisette relaxându-se în dreapta lui, dar nu îi dădu drumul de la mână. La început, o făcuse ca ea să nu spună ceva care să-i dea de gol. Dar acum constată că nu mai avea puterea să-i dea drumul. Odată ce o atinse, se lăsă pradă dorinţei de a o explora. Îşi frecă degetul mare pe degetele ei lungi, apoi îi mângâie palma, pielea.

Şi, spre marea lui mirare, fata nu-l opri, cu toate că o simţi tresărind. Savură pe deplin momentul acela. Avea o mână minunată, cu degete subţiri şi oase mai delicate decât s-ar fi aşteptat din partea unei femei de înălţimea ei.

În clipa aceea, îşi dădu seama că, dacă avea să-i mişte mâna doar câţiva centimetri, ar fi putut să şi-o odihnească pe coapsa lui. Şi simţi un impuls atât de puternic, încât aproape că o făcu. Doar că simplul gând de a-i simţi mâna pe picior îi lăsă gura uscată şi îi întări muşchii nepotriviţi, ceea ce nu era deloc precaut.

Îi dădu drumul brusc, de teamă că, dacă nu avea să se oprească, putea să-şi dorească, până la urmă, o noapte a nunţii. Şi, dat fiind că probabil aveau să împartă o cameră în hanul din Brighton ca să păstreze aparenţele, ar fi însemnat să se pună singur în pericol.

Lisette tresări uşor, doar el simţind-o, dar asta îl întărâtă şi mai tare. Prins de vraja ei, îşi dădu brusc seama că avea piciorul lipit de piciorul ei, iar sânii ei erau la doar câţiva centimetri distanţă. Gândul acela era şi mai chinuitor

decât ceapa domnului Greasley.

De parcă i-ar fi citit gândurile păcătoase, Lisette spuse:

— Credeţi că o să oprim să luăm prânzul undeva? Sau mergem direct în Brighton? Recunosc că sunt lihnită. Nu am avut timp să mănânc nimic în dimineaţa asta, am fost prea ocupată să-mi pregătesc bagajele.

— Nu cred. Pentru că v-aţi căsătorit ieri, sunt sigur că abia v-aţi trezit la timp să prindeţi trăsura, zise domnul Greasley, făcându-i cu ochiul lui Maximilian.

La naiba! De data aceasta, Maximilian fu chinuit de alte imagini păcătoase cu Lisette – o mireasă timidă în noaptea nunţii. Cu părul desfăcut. Acoperită doar de o cămaşă de noapte şi de un halat, urcând scările în faţa lui, cu sânii la doar câţiva…

— Că tot veni vorba de nunţi, interveni doamna Greasley, domnişoară Kale, fratele tău are deja peste 30 de ani, nu-i aşa?

— Da, răspunse Lisette cu un glas timid, ceea ce-l făcu pe Maximilian să se întrebe dacă oare simţea deja focul ce ardea în el.

— Atunci, cu siguranţă ar trebui să-şi caute o soţie, spuse doamna Greasley. Sunt sigură că domnul Manton face mulţi bani cu afacerea lui. Şi, dat fiind că n-o să mai fi acolo să-l ajuţi cu treburile gospodăreşti, o să aibă nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, nu-i aşa? În afară de el, mai ai doar un frate în Franţa, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse Lisette, după care se grăbi să spună: Şi, totuşi, chiar nu o să oprim nicăieri să luăm prânzul sau o gustare?

— O să facem o scurtă oprire în Crawley, dacă vrei să mănânci ceva acolo, îi spuse Greasley.

Dar Maximilian deja era cu gândul în altă parte. Soţii Greasley păreau să ştie destul de multe despre familia lui Lisette, iar fata era hotărâtă să nu îi lase să afle nimic.

Poate că exista altă cale prin care să afle unde anume se ascundea Bonnaud. Trebuia doar să prindă momentul să-l tragă pe Greasley deoparte şi să-l descoasă.

Dacă era să se ia după tot ce-i povestise ea, că Bonnaud lucra pentru guvernul francez, cel mai probabil angajatorul lui era în Paris. Dar asta doar dacă Bonnaud lucra pentru administraţia naţională. Se putea să aibă vreo poziţie regională în vreun sătuc uitat de lume. Nu-i spusese niciodată unde anume locuise în Franţa, aşa că orice era posibil. Era ca şi cum ar fi încercat să caute acul în carul cu fân, după cum bine spusese ea.

Ei bine, putea măcar să încerce să caute într-un car mai mic. Voia să ştie încotro se îndreptau. Şi dacă avea să afle că Bonnaud locuia într-un orăşel, ar fi putut să o lase pe Lisette în Brighton şi să pună capăt acelei farse ridicole.

„Doar că nu se cade să faci asta”.

Călătoria aceea nu fusese propunerea lui. În plus, ea ar fi putut foarte uşor să ia următoarea trăsură spre Londra şi să fie înapoi în patul ei înainte de miezul nopţii. Maximilian putea să-l instruiască pe vizitiu să o lase în faţa casei, desigur.

În orice caz, era hotărât să găsească o modalitate prin care să-l ia la întrebări pe domnul Greasley. Merita o recompensă după ce fusese înghesuit într-o trăsură cu neghiobul acela şi cu nevasta lui enervantă.

Norocul îi surâse curând, când opriră să schimbe caii. Lisette şi doamna Greasley coborâră în grabă, sperând să găsească o toaletă, astfel încât Maximilian rămase singur alături de Greasley, care îşi aprinse un trabuc.

— Ai apucat să faci cunoştinţă cu fratele lui Lisette din Franţa? întrebă el, pe un ton nonşalant de îndată ce le văzu pe cele două femei intrând în han.

Greasley pufăi din ţigară şi zise:

— Nu, dar Manton e un om bun. E politicos cu vecinii şi nu se dă în spectacol, ca alţi domni de vârsta lui. Probabil pentru că a avut-o pe domnişoara Bonnaud în preajmă. De fapt, ar trebui să încep să-i spun doamna Kale, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse Maximilian, hotărât să nu-l lase să schimbe subiectul. Încercându-şi norocul, adăugă: Eu am avut ocazia să-l cunosc pe domnul Bonnaud în Paris. Mi s-a părut un bărbat cumsecade.

— În Paris? zise Greasley, scuturând scrumul. Ştiam că au locuit în Rouen.

Maximilian îşi ascunse zâmbetul satisfăcut.

— Nu sunt tocmai sigur, rosti el, felicitându-se pentru că reuşise să afle cu atâta uşurinţă informaţia de care avea nevoie. Ştiu doar că acolo am făcut cunoştinţă cu el.

Greasley aruncă o privire pe geam şi zise:

— Ah, uite-o şi pe soţia mea! Pot s-o întreb. Ea sigur ştie mai bine ca mine.

— Nu e nevoie, zise Maximilian, blestemându-şi zilele când o văzu pe doamna Greasley îndreptându-se spre trăsură, ceea ce însemna că Lisette nu era departe. O s-o întreb chiar pe soţia mea.

Dar Greasley deja se apucă să ţipe pe geam:

— Unde ziceai că au locuit domnişoara şi domnul Bonnaud? Parcă în Rouen, nu-i aşa? adăugă el, ajutând-o să urce în trăsură.

— Nu, zăpăcitule. Pe Rue nu ştiu care, spuse doamna Greasley, aşezându-se înapoi la locul ei. În franceză, *rue* înseamnă stradă. N-are nicio legătură cu Rouen. Rue... ceva.

În timp ce domnul Greasley luă loc lângă soţia lui, Maximilian se dădu mai aproape şi spuse, pe un ton mai jos:

— Greasley, ţi-am spus deja. Eu l-am cunoscut în Paris.

— Dar nu cred că locuieşte în Paris, continuă doamna Greasley. Aş fi putut să jur că e în Toulon, unde au locuit în trecut. Ba nu. Dacă mă gândesc mai bine, parcă mi-a zis ceva de Paris. Brusc, femeia îi aruncă o privire suspicioasă. Vrei să spui că nu ştii unde au locuit înainte? Doar sunteţi soţ şi soţie!

— Am stat de vorbă cu fratele ei o singură dată în Paris. Am presupus că acolo au locuit. Nu-i prea place să vorbească despre perioada petrecută în Franţa, zise el, iar când o văzu pe Lisette apropiindu-se de trăsură, adăugă: Nu e nevoie să o deranjăm cu asta. Nu aş vrea să...

— Doamnă Kale, unde ziceai că aţi locuit tu şi fratele

tău în Franţa? o întrebă doamna Greasley pe Lisette de îndată ce aceasta ajunse în dreptul trăsurii. Ţin minte că mi-ai spus la un moment dat, dar am uitat.

Maximilian strânse din dinţi şi sări să o ajute pe Lisette să urce în trăsură. Ea îl fixă cu privirea, după care urcă şi se aşeză la locul ei.

— Locuieşte într-un conac, desigur. Unul cât se poate de frumos, pe malul lacului.

Maximilian urcă şi el în trăsură.

— Bine, dar în ce oraş? insistă el. Roţile deja fuseseră puse în mişcare, aşa că hotărî să se folosească de soţii Greasley ca să afle tot ce voia să ştie – cu siguranţă, avea să li se pară ciudat dacă ea refuza să răspundă la o întrebare atât de banală. Greasley spune că în Rouen, iar doamna Greasley zice că în Toulon, în timp ce eu am presupus că aţi locuit în Paris. La urma urmei, acolo ne-am cunoscut.

Aşteptă o reacţie din partea ei la oricare dintre cele trei variante, dar Lisette nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei. După care pur şi simplu totul se nărui chiar sub ochii lui.

În timp ce trăsura porni la drum, fata izbucni în plâns.

— Nu pot să cred că nu-ţi aduci aminte locul în care ne-am întâlnit. Ar trebui să ştii deja că nu s-a întâmplat în Paris. E adevărat, acolo am dansat, dar nu ne-am cunoscut acolo.

Spre groaza lui, văzu şiroaie de lacrimi adevărate alunecând pe obrajii ei. Lisette începu să caute prin buzunare o batistă, plângând de mama focului.

— Cum ai putut să uiţi una ca asta? Eu îmi amintesc fiecare clipă din ziua aceea.

Dumnezeule! Maximilian o privi şocat, neînţelegând de unde apăruse fiinţa aceea atât de descumpănită.

— Să ştii că mi-ai frânt inima, bolborosi ea cât se poate de convingătoare. Nu mă iubeşti cu adevărat, nu-i aşa? Fratele meu a avut dreptate. Nu ar fi trebuit… nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu tine!

Dumnezeule! Părea de-a dreptul supărată. Cum se

putea una ca asta? Ce putea el să facă acum?

— Ai făcut-o de oaie, băiete, mormăi Greasley. Chiar dacă nu-ţi aminteşti tot, trebuie să te prefaci că îţi aminteşti. Femeile pun mare preţ pe aşa ceva.

Doamna Greasley se uită urât la el şi zise:

— Bineînţeles. Şi pe bună dreptate. Vrei să spui că tu te *prefaci* că îţi aduci aminte lucruri despre mine? Cu ce anume m-ai minţit, domnule Greasley? Vrei să spui că ai uitat cum ne-am cunoscut?

— Nu, bineînţeles că nu, dragostea mea! protestă el, aruncându-i o privire furioasă lui Maximilian. Nu uita că nu era vorba despre mine. Eu nu sunt un tânăr neghiob ca domnul Kale aici de faţă. Eu ţin minte tot. Ne-am cunoscut la balul de la Middleton Hall.

În clipa aceea, doamna Greasley se schimbă la faţă.

— Nu e adevărat! Ne-am cunoscut la cină, la vărul meu acasă!

Domnul Greasley se făcu mic şi şopti, pe un ton nesigur:

— Nu cred. Cina aia a fost mai târziu. Nu?

— Nu! exclamă soţia lui, după care izbucni şi ea în plâns. Voi, bărbaţii sunteţi în stare să uitaţi cele mai importante momente din viaţa unei femei. Nu însemn nimic pentru tine? Toţi anii aceştia pe care i-am împărtăşit nu au însemnat nimic pentru tine…

— Nicidecum, dragostea mea! strigă Greasley, aruncându-i lui Maximilian o privire panicată.

La naiba, de parcă ar fi putut să facă el ceva! În dreapta lui, Lisette era la fel de distrusă ca doamna Greasley. Cum naiba se ajunsese la asta? Femeile nu obişnuiau să plângă din aşa ceva. Nu?

Cu toate că ştia prea bine că se prefăcea, reacţia ei începu să-l deranjeze. Îl ducea cu gândul la acele ciudate atacuri de plânsete urmate adesea de reproşurile tatălui său la adresa bietei lui mame, plânsete care reuşeau de fiecare dată să îl tulbure.

Iar lui Maximilian nu-i plăcea sentimentul acela. Şi totuşi, cum se făcea că Lisette putea cu adevărat să

plângă?

„Mama mea a fost actriţă”.

La naiba, ar fi trebuit să dea mai multă importanţă cuvintelor ei. Era limpede că Lisette avea talentul actoricesc al mamei sale.

Fata aceea şireată reuşise să îl pună la colţ, iar el nu avea ce să facă, întrucât risca să îi pună în gardă pe soţii Greasley.

Abia se abţinu să nu o facă. Lisette juca murdar şi merita să suporte consecinţele. Merita să o facă să plătească. La urma umeri, îi spusese că nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea. Ba chiar se oferise să joace rolul de amantă.

Cu toate acestea, preferase să se dea din pragul uşii, ca să nu o vadă vecinii în cămaşă de noapte. Şi se făcuse roşie în obraji.

În ciuda faptului că voia să pară neafectată, nu era tocmai imună la opinia publică. Iar cavalerul din el nu avea de gând să o facă de râs în faţa soţilor Greasley.

În timp ce Greasley continuă să-i jure soţiei sale iubire veşnică, Maximilian se dădu mai aproape de Lisette şi îi şopti la ureche:

— Bine, fie, ai câştigat. De data asta. Nu mai plânge! Nu o să mai pun nicio întrebare în legătură cu fratele tău.

Lisette trase aer în piept şi îşi duse batista la ochi, care erau cu adevărat roşii, după care îi aruncă un mic surâs triumfător.

Apoi surâsul se risipi, iar ea ridică spre el doi ochi scăldaţi în lacrimi care ar fi făcut-o mândră pe mama ei actriţă.

— Ah, dragul meu Max, mulţumesc că ai spus asta. Te iert.

Max abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap, în timp ce ea îl luă de braţ şi îşi odihni capul pe umărul lui.

— Mărturisesc că sunt foarte obosită. Vreau să dorm puţin.

După care chiar adormi. Sau se prefăcu adormită. El nu avea de unde să ştie. În timp ce Greasley reuşi să-şi

liniştească soţia, iar câteva şoapte intime deveniră singurele zgomote din trăsură, Maximilian îşi dădu seama că subestimase profund hotărârea domnişoarei Bonnaud de a-şi proteja fratele.

Ca să nu mai vorbim de abilitatea ei de a-i păcăli pe cei din jur.

Max o privi lung. Adevărul era că se dovedise a fi o actriţă mult mai talentată decât şi-ar fi închipuit. Oare se lăsase păcălit de ea, oare chiar complotase cu Bonnaud? Încercaseră amândoi să îl tragă pe sfoară?

Nu, servitorul pe care îl trimisese în dimineaţa aceea pe Bow Street cu siguranţă ar fi descoperit o legătură între ea şi fratele ei. Şi, cu toate că de data aceasta dăduse o reprezentaţie memorabilă, la Golden Cross, când dăduse nas în nas cu doamna Greasley, rămăsese fără grai. În plus, nici ea şi nici Bonnaud nu ar fi avut cum să afle că el avea să dea buzna în casa lui Manton în dimineaţa aceea.

Brusc, îşi aminti cuvintele ei de mai devreme. „Aş putea să fiu unul dintre oamenii lui Dom”.

Îşi intrase în rol, încerca să-şi testeze capacităţile. Şi o făcuse foarte bine.

Ei bine, poate că de data asta reuşise să îl pună la punct, dar era hotărât să nu o lase să repete scena. Nu-i plăcea să fie considerat un prost şi cu siguranţă nu suporta ideea de a continua şarada fără să ştie ce punea fata la cale.

De acum înainte, trebuiau să cadă la un acord. Era liberă să păcălească pe oricine le ieşea în cale. Dar nu pe el. Măcar între ei să rămână adevărul.

Un zâmbet îi înflori pe chip când îşi dădu seama că ştia exact cum să se asigure de lucrul acesta. Domnişoara Bonnaud avea să afle cât de curând că jocul ei putea fi jucat în doi.

Capitolul 5

Lisette reuşi cu greu să adoarmă când doamna Greasley începu din nou să trăncănească.

— Domnule Kale, dacă nu te deranjează că te întreb, cu ce se ocupă mai exact administratorul unei moşii?

Lisette aşteptă cu sufletul la gură reacţia ducelui. Se încăpăţânase să nu accepte sugestia ei, iar în clipa aceea nu putea să sară în ajutorul lui, dat fiind că se prefăcea că doarme.

— Este responsabilitatea mea să strâng arenda, răspunse Lyons fără nicio problemă, spre surprinderea ei. În plus, trebuie să fac inventarele, să supraveghez fermele, registrele proprietăţii…

Şi, în timp ce continuă să enumere o serie de atribuţii, Lisette se minună de cunoştinţele lui. Sigur nu ar fi avut cu ce să-l ajute. Tatăl ei obişnuia să-i spună că administratorul moşiei lor se ocupa de toate, neştiind exact tot ce făcea acesta. Iar tatăl ei fusese un simplu viconte. Bănuise că un duce înstărit şi cu proprietăţi vaste ştia chiar mai puţine detalii despre administrarea moşiei sale, neavând nevoie să cunoască astfel de informaţii.

Doar că în cazul lui Lyons se înşelase amarnic. Domnul Greasley continuă să îi pună şi alte întrebări, iar ducele răspunse cu uşurinţă la fiecare în parte. Uluitor!

În timp ce bărbaţii îşi continuară discuţia despre îngrădirea pământurilor, terenuri şi alte astfel de lucruri care o depăşeau cu desăvârşire, glasul lui Lyons şi legănatul trăsurii o făcură să aţipească. La urma urmei, se culcase târziu şi se trezise devreme. Şi nu aveau să ajungă prea curând în Brighton.

Se trezi ceva mai târziu, în trăsura aceea întunecată, în braţele ducelui. Capul îi alunecase la pieptul lui, iar braţul se odihnea în jurul taliei lui.

Şocată, sări ca arsă, roşie în obraji, iar el îi dădu drumul.

— Unde suntem? întrebă ea, încercând să-şi vină în simţiri.

— La intrare în Brighton, răspunse el pe tonul acela răguşit care trezea ceva în ea.

Nici nu îndrăzni să se uite la el. Aproape că dormise în poala lui! De-a dreptul jenant! Probabil că o considera cea mai vulgară fiinţă din câte întâlnise.

— Ai dormit neîntoarsă, îi spuse doamna Greasley. Trebuie să fi fost tare obosită.

Femeia îi vorbi pe un ton atât de amabil, încât o făcu se tresară. La drept vorbind, se simţea puţin vinovată că cearta inventată dintre ea şi „soţul” ei dusese la o ceartă cât se poate de adevărată între domnul şi doamna Greasley. Totuşi, păreau să se fi împăcat între timp. Femeia se sprijini uşor de el, iar el nu încercă să se ferească.

Lisette îşi îndreptă privirea spre fereastră. Slavă Domnului că drumul acela de coşmar era aproape de final. Incidentul cu soţii Greasley era o nouă dovadă că avea să-i fie imposibil să călătorească în siguranţă.

Ducele îşi dăduse şi el seama de acest lucru şi încercase să profite. Nu avea de gând să se păcălească singură că mica ei scenetă îi dăduse vreun avantaj. Nu făcuse decât să amâne inevitabilul, atâta tot. Lui i-ar fi fost foarte uşor să pună punct întregii prefăcătorii de îndată ce îşi dăduse seama că ar fi putut să afle adevărul de la soţii Greasley. Ar fi putut să le mărturisească faptul că nu erau cu adevărat căsătoriţi şi să-i întrebe pe şleau tot ce voia să ştie. Într-o singură clipită, ar fi putut să-i ruineze pe ea şi, cel mai probabil, şi afacerea lui Dom.

Şi atunci de ce nu o făcuse? Pentru că era un bărbat onorabil?

Probabil pentru că îşi dăduse seama că soţii Greasley nu ştiau îndeajuns de multe. Slavă Domnului că le povestise în trecut atât despre Toulon, cât şi despre Paris şi că ambele oraşe erau în colţuri diferite alte ţării! În caz contrar, nu avea nicio urmă de îndoială că Lyons cel arogant ar fi lăsat-o în Brighton şi ar fi plecat singur în căutarea lui Tristan fie în Toulon, fie în Paris.

De data asta, reuşise să scape basma curată. De data asta.

Din fericire, şansele să-i iasă în cale alţi vecini erau infime. Aşa că, odată ce aveau să-şi ia la revedere de la

soţii Greasley, nu mai exista nicio şansă să fie recunoscută, cel puţin în drum spre Paris.

Fără doar şi poate, Lyons nu avea să o abandoneze în Franţa. Ar fi fost de-a dreptul josnic, iar el era un bărbat onorabil.

De cele mai multe ori.

Simţi un fior pe şira spinării când îşi aminti cum o ţinuse în braţe. Sau felul în care se jucase mai devreme cu mâna ei. Ar fi trebuit să se elibereze din strânsoarea lui. De ce nu o făcuse?

Pentru că fusese un gest atât de... intim. Niciun alt bărbat nu o mai ţinuse vreodată aşa de mână, într-o manieră atât de îndrăzneaţă şi totodată atât de iubitoare. Reuşise să o lase fără cuvinte. Chiar şi acum, când încă îl ţinea de braţ şi îi simţea piciorul lipit de al ei, avea aceiaşi fluturi în stomac pe care îi simţise când îi mângâiase mâna.

Tresări. Skrimshaw avea dreptate. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Ducele fusese cel care se prezentase ca fiind soţul ei, ceea ce schimba totul. Acum nu mai avea niciun motiv să o trateze ca pe o soră ori să doarmă în camere separate... nicăieri.

Simţi cum i-o ia inima la trap la gândul că avea să petreacă mai multe nopţi pe drum, singură într-o cameră cu el.

Dumnezeule, trebuia să fie cu băgare de seamă!

Aruncă o privire spre el. Avea o expresie imposibil de citit. După spectacolul pe care îl dăduse, se aşteptase să-l vadă mâniat. În schimb, el îşi acceptase înfrângerea şi se comportase de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce o pusese din nou în gardă. Bărbatul acela plănuia ceva, dar ce?

În scurt timp, ajunseră la han. Soţii Greasley îşi luară la revedere de la ei, iar doamna Greasley reuşi să o surprindă când îi şopti:

— Draga mea, să nu îl laşi să te intimideze. Dacă nu îi ţii piept de la început, o să-ţi facă doar rău.

Sfatul acela înţelept din partea unei femei care era limpede că ştia să-şi joace bărbatul pe degete o năuci. Oare

reuşise doamna Greasley să vadă mai multe detalii despre relaţia dintre ei decât şi-ar fi imaginat Lisette? Sau era pur şi simplu genul de sfat pe care îl dădea oricărei femei proaspăt căsătorite?

Nu mai conta. Tot ce avea Lisette de făcut era să supravieţuiască prezenţei ducelui îndeajuns de mult cât să îl scoată pe Tristan din belele. Iar problema nu era să-i ţină piept când încerca s-o intimideze, în situaţii de genul acela ştia foarte bine cum să o facă. Periculos era când se purta frumos cu ea.

Oare acela era scopul lui? Să o impresioneze cu bunătatea?

Îşi petrecu următorul ceas încercând să-şi dea seama care era jocul lui, în timp ce el rezervă o odaie la hangiu, cumpără biletele spre Dieppe, trimise bagajele în cameră şi ceru să li se aducă de mâncare. Exact ceea ce se presupunea că nu făcea un om de rând. Dar era clar că nu avea nici cea mai mică idee cum călătoarea un om de rând.

Totuşi, regulile se schimbaseră după ce pretinsese a fi administrator de moşie, căci astfel de bărbaţi aveau, de regulă, îndeajuns de mulţi bani încât să-şi permită o cameră decentă într-un han. Şi cu siguranţă că erau obişnuiţi să dea ordine.

Se văzu nevoită să recunoască faptul că dăduse dovadă de multă înţelepciune când alesese să joace rolul acesta – un rol la graniţa dintre nobili şi negustori. Cu toate că se presupunea că munceşte ca să-şi asigure traiul de zi cu zi, poziţia lui presupunea o anumită eleganţă şi pricepere. Asta însemna că accentul lui nu mai era chiar atât de ciudat şi că anumite cunoştinţe nu mai erau tocmai greu de crezut. În plus de asta, ştia prea bine că el cunoştea suficiente detalii despre acel rol ca să-l poată juca.

Ce o deranja mai tare era că habar n-avea cum să-şi joace rolul de soţie. Oare o soţie adevărată trebuia să-l lase să se ocupe de toate fără să-şi dea cu părerea? Odată ce aveau să ajungă în cameră, ar fi făcut bine să se plângă de faptul că încăperea era prea mică?

Slavă Domnului că primiră o odaie cu două încăperi, un dormitor şi un salon. Cumva, nu se mai simţi atât de speriată la gândul că avea să rămână singură cu el. Unul din ei avea să doarmă pe canapea, iar celălalt pe pat. Nu erau nevoiţi să stea în acelaşi loc – principala ei temere.

Probabil că el se îngrijise de asta, motiv pentru care îi rămase profund recunoscătoare.

De îndată ce hangiul ieşi pe uşă, grăbit să le pregătească cina, ducele se dezbrăcă de haină, după care se duse la urcior, turnă puţină apă în lavoar şi începu să se spele pe mâini.

În încăpere se aşternu o tăcere grea.

— Presupun că trăsurile publice ţi se par teribil de murdare, zise ea în timp ce îşi dădu jos pelerina, abia aşteptând să se spele şi ea pe mâini.

— Călătoritul mi se pare murdar, indiferent de mijloace.

Se şterse apoi pe mâini, după care se întoarse cu faţa spre ea, se sprijini de mobilierul masiv de lemn care adăpostea lavoarul şi îşi încrucişă braţele la piept.

Expresia lui de neclintit îi dădu motive de îngrijorare, dar încercă să le ignore.

— Ai dreptate, rosti ea, după care îşi deschise valiza, hotărâtă să păstreze un aer cât se poate de nonşalant.

— Mi-a plăcut spectacolul pe care l-ai dat în trăsură, spuse el în cele din urmă. Am fost impresionat.

Ceva îi spunea că nu aştepta un „mulţumesc” din partea ei.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, zise ea, încercând să se apare. N-am avut încotro. Am stabilit că o să te ajut să îl găseşti pe Tristan dacă mă laşi să vin cu tine. Doar nu te aştepţi să-i pun în pericol siguranţa dezvăluindu-ţi înainte de timp locul unde se află.

Cu toate că îi vorbise pe un ton din ce în ce mai încrezător, privirea lui nu se schimbă o clipă. Continuă să se uite lung la ea, fixând-o cu privirea.

O privire care o nelinişti.

— Ştii prea bine că, de îndată ce-ţi spun unde se află,

o să mă laşi şi o să pleci singur.

— Aşa este.

Lisette făcu ochii mari. Nici măcar nu se obosise să nege.

— Ei bine, nu pot să te las să faci asta. Trebuie să-l protejez pe fratele meu.

— Chiar aşa? zise el, îndepărtându-se de comodă. Ceva mă face să cred că ai un ţel mai întunecat.

Cuvintele lui o luară total pe nepregătite.

— Un ţel mai întunecat? repetă ea, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene.

— După prima noastră discuţie, am presupus că nu eşti implicată în planul fratelui tău. Dar mica scenetă de astăzi mi-a demonstrat că eşti expertă în arta prefăcătoriei. Cum pot să fiu sigur că discuţia noastră din dimineaţa asta nu a fost o farsă? Că nu încerci să mă duci departe de Londra pentru că pui la cale ceva înfiorător?

„Ţel întunecat? Expertă în arta prefăcătoriei?” Bărbatul acela o credea o escroacă!

— Cum poţi să mă acuzi de aşa ceva? Nu aş face niciodată aşa ceva.

— Ce motive am să te cred? zise el, îndreptându-se spre ea cu o privire ameninţătoare. Ai dovedit deja că eşti o actriţă talentată. Se prea poate ca tu şi fratele tău să fi făcut acest plan împreună.

— Poftim? De ce? De ce aş face aşa ceva?

— Tocmai asta vreau să aflu, spuse el furios. Ar trebui să te arunc în temniţă până ce hotărăşti să-mi spui tot adevărul.

— Toate astea doar pentru că pot *să plâng* la comandă? exclamă ea.

— Pentru că încerci să mă tragi pe sfoară, replică el.

Bărbatul acela avea să o arunce în închisoare doar pentru că era o actriţă bună. Dumnezeule, urma să se aleagă praful de Manton’s Investigations! Dom nu avea să i-o ierte niciodată!

— Îţi jur că nu e vorba de asta, spuse ea cu sufletul la gură. Ştii prea bine de ce am insistat să mă iei cu tine. Nu

ştiu de unde ţi-a venit ideea că aş fi o escroacă, dar este cât se poate de departe de…

Brusc, ducele izbucni în râs. Lisette îl privi şocată, ceea ce îl făcu să râdă şi mai tare. Abia reuşi să se oprească din râs, cât să spună:

— Află că nu eşti singura care se pricepe la actorie.

Iar în clipa aceea înţelese exact ce se petrecea. Încerca să se răzbune pe ea pentru reprezentaţia din acea după-amiază.

Nervoasă, se uită urât la el şi exclamă:

— Eşti un om *îngrozitor,* absolut îngrozitor! Cum îndrăzneşti să mă sperii în felul ăsta? Ar trebui să…

Maximilian se aruncă pe canapea, râzând în hohote şi abia reuşind să vorbească:

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi cum arătai când am zis de… închisoare.

Lisette se năpusti asupra lui şi îl plesni peste mână.

— Să ştii că nu e deloc amuzant!

Urmă un nou val de râsete.

— Ba da, ripostă el ţinându-se de burtă.

Lisette îl fixă cu privirea, după care luă urciorul şi îi turnă apă în cap.

Ducele sări ca ars de pe canapea.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că m-ai făcut să cred că o să mă trimiţi la închisoare, căpcăunule!

— Căpcăun? repetă el, după care scoase din buzunar o batistă şi începu să se şteargă pe faţă. Nu ai putut să găseşti o insultă mai bună?

Ea se uită lung la el şi zise:

— Eşti un imbecil. Un nenorocit. *Un netrebnic!*

Maximilian rânji şi spuse:

— Ai grijă! Nu uita că eşti o doamnă respectabilă.

— Aproape că mi-a stat inima!

— Meriţi după tot spectacolul din trăsură. Fratele meu a avut dreptate. Nu ar fi trebuit… nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu tine! o imită el.

Lisette aruncă urciorul gol pe canapea şi îşi încrucişă

braţele la piept.

— Poate că am inventat totul, dar să ştii că nu mi-am schimbat părerea.

— Nu uita că nu a fost ideea mea, îi aminti el.

— La fel cum nu a fost ideea *mea* să ne prefacem că suntem un cuplu proaspăt căsătorit, zise ea, după care intră în cealaltă cameră, sperând să mai găsească un urcior cu apă ca să se poată spăla pe mâini.

— Ah, da, mormăi el iritat în urma ei. Sunt sigur că nu ai vrea să fii căsătorită cu un duce bogat care poate să-ţi cumpere tot ce vrei, care să te plimbe prin toată lumea, cum e limpede că îţi doreşti.

Faptul că observase deja pasiunea ei pentru călătorit o deranjă mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Se întoarse spre el furioasă şi zise:

— Nu aş accepta niciodată să fiu căsătorită cu un bărbat care să mă considere proprietatea lui, care să-mi spună când, cum, cu cine şi ce să fac. Nu, mulţumesc.

Ducele îşi trecu degetele prin părul ud şi întrebă:

— Aşa vezi tu căsătoria?

— Drept o închisoare pentru femei? Da.

— Care vasăzică, nu vezi nici măcar o parte bună în asta, zise el, făcând un pas spre ea.

— Niciuna.

— Înseamnă că nu vrei să ai copii?

— Mama a avut doi şi nu s-a măritat niciodată, ripostă ea, cu toate că nu avea de gând să-i urmeze exemplul, lucru pe care nu era dispusă să-l recunoască vreodată în faţa ducelui trufaş.

Maximilian ridică din sprâncene şi spuse:

— Şi, drept urmare, ai rămas fără niciun ban.

— La fel s-a întâmplat cu fratele meu vitreg, iar *el* este fiul legitim al tatălui meu. Adevărul e că în ţara asta, dacă nu eşti fiul cel mare, moşteneşti doar ce-ţi lasă tatăl tău. Căsătoria nu te protejează de nimic.

— Nu e adevărat. Familia unei femei poate insista ca toţi copiii să fie protejaţi în certificatul de căsătorie chiar şi înainte de nuntă.

— Doar dacă femeia are ceva de oferit, răspunse ea. Mama lui Dom s-a căsătorit mult peste nivelul ei când l-a luat de soţ pe viconte, iar familia ei nu a avut avere. Aşa că nu a îndrăznit să-i ceară nimic soţului ei, nici măcar după ce şi-a luat-o drept amantă pe mama. Nu a avut nicio scăpare. Femeile sărace nu au încotro.

— Bine, presupun că ai dreptate, mormăi el. Încearcă să nu te mai gândeşti la aspectele financiare. Nu-ţi doreşti un partener de viaţă?

— Am doi fraţi care n-o să mă părăsească niciodată. Îmi ajunge compania lor.

— Dar dragostea? şopti el. Nu visezi la dragoste?

Lisette îşi feri privirea, hotărâtă să nu-l lase să vadă că avea sentimente amestecate legate de acest subiect.

— Dragostea este lanţul pe care îl folosesc bărbaţii ca să ţină femeile prizoniere. Îi oferă dragoste fără altceva în schimbul devotamentului ei. Din punctul ăsta de vedere, am avut de învăţat de la mama. Aşa că, după cum bine poţi vedea, zise ea, întâlnindu-i din nou privirea, cu un zâmbet forţat, nu văd niciun avantaj într-o posibilă căsătorie.

— Ai uitat ceva, zise el, uitându-se fix în ochii ei.

— Chiar aşa? Ce anume?

— Dorinţa.

Maniera seducătoare în care rosti cuvântul acela îi dădu fiori pe şira spinării. Pentru că nu uitase de acel ultim aspect, ci pur şi simplu alesese să-l ignore. Era o mare diferenţă.

— Dorinţa e un alt avantaj al unui bărbat.

Mereu îşi spusese asta, dar suna atât de ciudat rostind acele vorbe în faţa lui!

— Nu pot să cred că eşti atât de naivă. Sunt sigur că mama ta a savurat nopţile acelea în braţele tatălui tău, zise el cu o voce groasă.

— Nu am de unde să ştiu, nu am vorbit niciodată cu mama despre astfel de lucruri.

În afara dormitorului, mama ei dăduse întotdeauna dovadă de un comportament decent, probabil sperând că asta avea să-l convingă să o ia de soţie. Dar era limpede că

eşuase.

— Dar tu? Vrei să spui că nu ai simţit niciodată dorinţă faţă de un bărbat?

— Am fost sărutată de câteva ori. Dar nu am fost niciodată tentată să fac ceva mai mult. Am ştiut dintotdeauna că dorinţa îţi aduce doar necazuri.

În clipa aceea, ceva se schimbă în expresia lui. Poate că o vedea ca pe o provocare. Ori era vorba despre ceva mai întunecat, mai primitiv.

— În cazul ăsta, e evident că nu ai fost niciodată sărutată aşa cum trebuie.

Şi, înainte ca Lisette să apuce să facă ori să spună ceva, fără să stea pe gânduri, el îi prinse chipul între palme şi se aplecă asupra ei.

Fata înlemni.

— Ce crezi că faci?

— Vreau să te ispitesc, îi şopti el, după care o sărută.

Oh, Dumnezeu s-o ajute! Îşi lipi buzele de gura ei într-un sărut fierbinte şi pătimaş, iar în clipa aceea Lisette simţi din nou fluturi în stomac. Începu să se învârtă lumea cu ea, părând că patima, dorinţa şi nevoia erau perfect normale.

La un moment dat, probabil că deschise gura, iar el îşi strecură limba printre buzele ei, luând-o prin surprindere. Se topi în sărutarea lui şi urmă un dans mult mai intim decât felul în care îi mângâiase mâna mai devreme.

Nu ar fi trebuit să-l lase să facă asta, nu ar fi trebuit să se lase sărutată de aventurierul acela necugetat pe care îl văzuse în dimineaţa aceea, dar nu se putu abţine. O făcea cu atâta pricepere! Cu fiecare mişcare a limbii, deveni tot mai conştientă de prezenţa lui masculină – era genul de bărbat care îi făcea inima să bată mai tare, şi sângele să fiarbă în vene. Îi simţi parfumul scump, o armă atât de ameţitoare.

Cu toate că în mintea ei era scandalizată de sărutul lui sălbatic, trupul ei voia doar să se lipească de el, să se topească în focul acela pe care reuşise să-l stârnească în ea. Iar dorinţa de a simţi mai mult o înspăimântă.

Se desprinse din sărutarea lui şi şopti:

— Nu, te rog…

Doar că el nu păru că ar fi auzit-o, căci continuă să îi sărute obrazul, urechea, după care o muşcă uşor de lobul urechii. Oare chiar avea de gând să o devoreze cu totul?

— Nu, te rog… repetă ea, iar când el refuză din nou să răspundă, adăugă: Max, nu!

De data asta, reuşi măcar să-i atragă atenţia şi îşi dezlipi buzele de urechea ei.

— De ce nu? şopti el.

— Pentru că nu vreau.

Se dezlipi de ea şi îi aruncă o privire mânată de dorinţă, cu răsuflarea tăiată.

— Eşti sigură? o întrebă el.

Nu era sigură deloc. Iar când ezită să-i răspundă, el profită de ocazie şi o sărută din nou. Doar că de data asta îşi lăsă mâna să alunece pe talia ei şi o trase spre el, ca să simtă cât de mult o dorea, prin ţesătura umedă a vestei şi a cămăşii, ca să simtă dorinţa aceea tare şi hotărâtă. Neliniştitor.

Divin. Sărutările lui pătimaşe o lăsară fără aer. Se prinse apoi de umerii lui, lăsându-se să alunece în starea aceea de visare atât de seducătoare, unde singurul lucru care conta era că el săruta chiar mai bine decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Deci *asta* era dorinţa. Îmbătătoare, nebună şi cât se poate de ispititoare. Ceea ce o făcea şi mai primejdioasă. Oh, atât de primejdioasă!

O sărută din nou cu limba, invitând-o să se alăture, să se joace, stârnind-o mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Niciun alt sărut nu reuşise vreodată să o tulbure în felul acela. Îşi lăsă mâinile să alunece în jurul gâtului lui şi îşi lipi trupul de el. Iar el continuă să o sărute cu patimă.

Deodată, bătu cineva la uşă.

Lisette înlemni şi se dezlipi de el. Rămaseră pe loc, uitându-se lung unul la celălalt, amândoi încordaţi.

— Domnule Kale, se auzi o voce pe coridor, v-am adus cina.

Max îşi dădu ochii peste cap, după care strigă:

— Ah, da. Intră!

Un servitor intră grăbit cu o tavă mare în braţe. Părând să nu bage de seamă tensiunea din încăpere, lăsă pe masă farfuriile, după care făcu o plecăciune şi plecă, grăbit probabil să se ocupe de ceilalţi oaspeţi care sosiseră mai devreme cu trăsurile.

De îndată ce servitorul închise uşa în urma lui, Lisette îi spuse în şoaptă:

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să mai faci niciodată asta.

— De ce? întrebă el cu o privire înfierbântată.

Lisette îşi feri privirea, neîndrăznind să se uite în ochii aceia fierbinţi.

— Pentru că nu am de gând să ajung amanta unui duce. Mi-a ajuns să ştiu că mama şi-a distrus viaţa de dragul unui bărbat care nu a iubit-o niciodată. Nu am de gând să îi calc pe urme.

— Ah, *asta* pot să înţeleg. Mi-era teamă că o să-mi spui că nu simţi dorinţa dintre noi, zise el, uitându-se lung la ea, văzând limpede ce încerca ea să ascundă. Şi am fi ştiut amândoi că minţi.

Ar fi dat orice să poată nega, să îi spună că se înşela amarnic, că era atât de arogant.

Doar că nu o spusese pe un ton arogant. Iar ea nu avea obiceiul de a nega ceva ce era adevărat.

— Accepţi să nu mai faci asta niciodată? Să… nu mă mai săruţi niciodată?

— Doar dacă accepţi şi tu să faci ceva pentru mine.

— Ce anume? întrebă ea, încolţindu-l cu privirea.

— Să nu mă mai minţi niciodată.

Lisette îl privi şocată.

— Nu te-am minţit, zise ea, ştiind prea bine că nu îl minţise nici măcar o dată, ci doar omisese părţi din adevăr.

— În după-amiaza asta, când ai izbucnit în lacrimi, preţ de o clipă, spuse el iritat, nu am putut să-mi dau seama dacă te prefaci sau nu. Ştiam, bineînţeles, că te prefaci, dar a părut totul mult prea real. A fost îngrozitor. Nici cu tatăl meu nu reuşeam să-mi dau niciodată seama

dacă… Dar se opri şi brusc adoptă un aer nonşalant. Înţeleg că, atunci când ţi-ai asumat acest *rol,* am ştiut că o să fii nevoită să spui lucruri neadevărate. Dar când suntem doar noi doi, vreau să am siguranţa că *mie* îmi spui doar adevărul, că eşti sinceră *cu mine.* Îmi promiţi?

— Da, bineînţeles.

Oare de câte ori fusese minţit în viaţa lui ca să simtă nevoia să spună asta? Ca să fie atât de deranjat de lacrimile ei false? Ce se întâmplase între el şi tatăl lui?

Ar fi dat orice să afle, dar era evident că el nu voia să vorbească despre acest lucru.

— Mulţumesc, zise el încordat. În cazul ăsta, rămâne stabilit.

— Perfect.

Slavă Domnului! Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lase din nou învăluită de farmecele lui senzuale, doar ca să-şi facă el plăcerea. Căci ce alte motive ar fi avut? Bineînţeles că nu avea de gând să o ia de soţie.

Dar, după ce se pregătiră de cină, în atmosfera aceea tensionată, plină de dorinţă, îşi dădu seama că, pentru o parte absurdă din ea, nici nu conta dacă avea sau nu să o ia de soţie.

Şi că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să o sărute din nou.

Capitolul 6

Luară cina într-o atmosferă extrem de încordată. Nici nu era de mirare, îşi spuse el. La urma urmei, cu doar câteva clipe mai devreme, o sărutase cu atâta patimă. Niciunul din ei nu avea cum să uite asta.

Ah, şi ce buze delicate şi incredibil de dulci! Se aşteptase ca ea să se împotrivească, să se scandalizeze. Cu siguranţă, el nu sperase la explozia aceea de căldură care îi cuprinsese pe amândoi când îşi lipise buzele de gura ei. Măcar acum se convinsese că şi ea se simţea atrasă de el.

Căci nu se ferise să răspundă sărutărilor lui.

Gândul acela îl excită din nou – ar fi dat orice să o atingă, să o mângâie. Pielea ei era delicată ca petalele de trandafiri şi mătăsoasă, cum şi-ar fi dorit orice bărbat. Ah, ar fi dat orice să o întindă pe canapeaua aceea şi să-i arate adevărata dorinţă!

Clocoteau încă în el patima, dorinţa de a o săruta cu putere, cu intensitate şi cu…

Pasiune. Nu se considerase niciodată un bărbat pasional. Viaţa părinţilor săi fusese învăluită în prea multă pasiune, prea multă emoţie şi prea mult haos, motiv pentru care îşi făcuse un ţel din a-şi controla trupul şi mintea şi de a-şi ţine sentimentele prizoniere în fortăreaţa inimii sale.

Ah, bineînţeles că îşi satisfăcuse dorinţele la nevoie – el şi prietenul său, Gabriel Sharpe, făcuseră multe nebunii în viaţa lor, dar nu prea des. Nu fusese niciodată tocmai dornic să meargă la dame, ştiind prea bine că aşa se alesese tatăl său cu sifilis. La vremea respectivă, i se păruse ciudat, căci tatăl său nu păruse niciodată genul de bărbat care să meargă la cocote, dar poate că i se întâmplase în tinereţe.

Tatăl lui avusese mare noroc, căci boala nu produsese efecte pe termen lung, dar Maximilian preferase să nu-şi rişte viaţa. Mai ales că nu găsise niciodată satisfacţie în aventurile pasagere. Fusese ceva pur şi simplu fizic, o nevoie pe care trebuia să şi-o satisfacă, o sete ce trebuia stăvilită.

Doar că pe Lisette nu o sărutase doar ca să-şi astâmpere pofta. Femeia aceea blestemată reuşise să-i intre pe sub piele cum nicio altă femeie nu o mai făcuse.

Aşa că răsuflă uşurat când ea îi ceru să pună punct poveştii înainte să se ajungă la altceva. Pentru că deja începuse să simtă că îşi pierdea controlul. Iar gândul acela îi amintea că risca astfel ca, într-o bună zi, să ajungă la fel ca tatăl său, fără niciun control asupra propriilor simţuri.

Iar acela nu era un gând tocmai plăcut.

Vru să-şi pună al treilea pahar de vin, dar se răzgândi. Nu era noaptea în care să-şi înece amarul în băutură.

Lisette îşi plimba degetele pe propriul pahar de vin.

— Să înţeleg că ţi s-a întâmplat să fii minţit de cei din jur.

La naiba! Ar fi trebuit să-şi dea seama că fata era prea isteaţă ca să nu priceapă de ce avusese pretenţia aceea.

— Da, răspunse el, hotărât să nu mai spună altceva.

Doar că ea insistă:

— Cine ar îndrăzni să mintă un duce?

Max izbucni în râs.

— Aproape toată lumea. Servitorii mei sunt în stare să-mi zică orice ca să nu mă supere, negustorii îmi spun orice vreau să aud ca să mă convingă să cumpăr ceva, mamele pretendentelor mele nu se dau în lături de la nimic ca să pună mâna pe un duce drept ginere şi familia mea…

Dar se opri la timp. Nu ar fi trebuit să spună una ca asta. Însă fata aceea, cu firea ei atât de deschisă, reuşea cumva să scoată totul de la el.

— Familia ta? îl întrebă ea, hotărâtă să nu se dea bătută.

Max încercă să inventeze o explicaţie.

— Am câteva verişoare nemăritate care se plâng adesea că trăiesc în sărăcie, în speranţa că o să le plătesc datoriile la masa de joc. Ca să salvez numele familie Cale, desigur.

— Şi o faci?

— Uneori. Depinde de verişoară. Şi de datorie.

— Desigur, rosti ea, îndreptându-şi spatele. M-am gândit că poate făceai referire la părinţii tăi.

Da, despre ei era vorba, doar că nu avea de gând să-i mărturisească asta, căci asta ar fi însemnat să-i explice de ce îl minţiseră.

Lisette continuă să se joace cu paharul cu degetele ei lungi şi subţiri.

— Pe mine părinţii m-au minţit adesea.

Mărturisirea ei directă îl luă prin surprindere.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, tata m-a minţit că o să se căsătorească cu

mama într-o bună zi, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. Iar mama m-a minţit spunându-mi că tata ne iubea la nebunie.

— Dar poate că aşa a fost.

— Atunci s-ar fi îngrijit de noi, zise ea furioasă. Şi s-ar fi asigurat că n-o să fim niciodată nevoiţi să plecăm din casa noastră chiar a doua zi după moartea lui.

Dumnezeule!

— Cum e posibil? Ştiu că fratele tău mai mare v-a lăsat fără bani, dar sunt sigur că tatăl tău a semnat un acord cu mama ta prin care să vă lase măcar casa.

— Din păcate, nu. Mama era tânără şi naivă când s-au cunoscut în Franţa. Avusese un sezon spectaculos în teatru, după care i-a ieşit în cale acest viconte chipeş, care i-a promis că o duce în Anglia, departe de războaie şi de sărăcia în care trăia familia ei. În momentul acela, sunt sigură că ar fi fost în stare de orice doar ca să fugă din Franţa, chiar şi să plece cu un bărbat însurat. Aşa că nu a semnat niciun document. Îşi feri apoi privirea şi continuă cu o voce slabă: Chiar înainte să moară soţia lui, toată lumea ştia că mama îi era amantă. Cred că a trăit cu impresia că, în cele din urmă, avea să o ia de soţie, mai ales după ce s-a născut Tristan. S-a agăţat de promisiunea aceea pe toată perioada războiului, chiar şi când i-a spus că nu vrea să rişte un scandal căsătorindu-se cu o franţuzoaică. Iar după ce s-a terminat războiul, a minţit-o spunându-i că aveau să facă o nuntă mare de îndată ce Dom putea să-şi clădească o carieră în avocatură sau după ce George avea să se căsătorească. De fiecare dată invoca un motiv ca să nu se ţină de cuvânt. După care, spuse ea furioasă, a murit pe neaşteptate, şi asta a fost tot. Oftă şi adăugă: I-a fost întotdeauna teamă de scandal şi de faptul că avea să le facă viaţa grea fiilor săi legitimi. Şi presupun că şi-a închipuit că avea timpul de partea lui. Avea doar 53 de ani când a murit.

Ceea ce însemna că nu era tocmai tânăr, lucru de care Lisette probabil fusese conştientă.

— Dar un bărbat de vârsta lui să fie atât de neglijent faţă de binele copiilor săi, fie ei ilegitimi, fie nu…

— Ah, tocmai aşa era tatăl meu, neglijent, zise ea oftând. L-am iubit din toată inima, dar ştiu că era genul de bărbat care prefera să cutreiere lumea, în căutarea aventurii. Îl vedeam doar când se plictisea de hoinărit. Atunci se întorcea cu daruri şi poveşti, după care, doar câteva săptămâni mai târziu, pornea din nou la drum.

Maximilian cunoştea prea bine genul acela de bărbaţi, cei care puneau mai mult preţ pe propriile lor aşteptări şi dorinţe decât pe responsabilităţi. Doar că el nu era deloc aşa şi simţi nevoia să o convingă de acest lucru.

— Acesta e motivul pentru care nu ai încredere în bărbaţii de rang înalt? Pentru că ţi-e teamă că nu poţi avea încredere în ei?

— Da. Şi pentru că au tendinţa să mintă.

— Eu nu sunt aşa.

Lisette se uită lung la el.

— Niciodată?

— Niciodată. Nu aş avea de ce să fac asta, zise el cu zâmbetul pe buze. Sunt duce. Spun exact ce am pe suflet, iar toată lumea trebuie să accepte.

De data aceasta, Lisette izbucni în râs, exact ce îşi dorise el.

— Da, mi-am dat seama după cum ai dat buzna în casa mea.

— Ah, dar tot ai reuşit să ieşi învingătoare din întâlnirea aceea!

— Aşa este, zise ea zâmbind. Dar nu pentru mult timp. Astăzi ai fi fost în stare să mă laşi pe drum dacă ai fi aflat de la mine sau de la soţii Greasley unde se află Tristan. Nu-i aşa?

— Aşa este, dar să ştii că nu te-aş fi lăsat pe drum, să te descurci singură. Te-aş fi urcat într-o trăsură cu destinaţia Londra şi l-aş fi plătit bine pe vizitiu să te ducă în siguranţă până în faţa biroului Manton’s Investigations.

Lisette se uită lung la el pe sub genele întunecate şi groase.

— De ce nu le-ai spus soţilor Greasley adevărul despre noi? Pentru că ţi-ai dat seama că ei nu ştiu nimic

sau pentru că… dădu ea să zică, dar se opri, ferindu-şi privirea. Nu, nu contează.

— Chiar crezi că ţi-aş fi făcut vreun rău? întrebă el, vizibil iritat. Chiar crezi că aş fi fost în stare să te fac de râs în faţa vecinilor tăi, să îţi distrug viaţa respectabilă de pe Bow Street?

Lisette continuă să se joace cu furculiţa, neîndrăznind să se uite în ochii lui.

— Nu, presupun că nu. Însă ştiu că nu eşti încântat de situaţia asta şi ţi-ar fi fost foarte uşor să profiţi de ocazie ca să scapi de mine.

— Nu în felul ăsta. Să ştii că nu suntem toţi ca tatăl tău sau ca fratele tău mai mare.

— Mi-am dat seama, rosti ea, zâmbind în lumina focului din şemineu. Ştii mai multe despre moşia ta imaginară decât a ştiut tata vreodată despre a lui, cea adevărată.

— Asta pentru că nu e vorba despre o moşie imaginară. Chiar am o proprietate în Devonshire. Cu multe oi. Vezi? După cum ţi-am mai spus, eu nu mint niciodată.

În cele din urmă, Lisette înălţă capul, dar numai ca să-i arunce o privire sceptică.

Nu uita că nu eşti cu adevărat un administrator de moşie!

— Bine, fie, mormăi el, dar nu poţi să mă învinovăţeşti pentru minciuna asta. Tu ai fost cea care m-a împins de la spate. Ţi-am spus de la bun început că nu vreau să joc un rol.

— Aşa este, recunoscu ea. În plus, spre deosebire de mine, ai dat dovadă de înţelepciune când ai hotărât că e mai bine pentru tine să joci rolul unui administrator decât al unui negustor de bumbac. Am presupus că eşti la fel de neştiutor ca tatăl meu când vine vorba de mersul treburilor la moşie. Sau la fel ca George.

— Vrei să spui că Rathmoor nu se îngrijeşte de proprietatea lui?

Lisette pufni şi zise:

— După ce a moştenit moşia, a reuşit să se pună rău

cu toţi oamenii competenţi care lucrau pentru tata, inclusiv cu domnul Fowler, fostul administrator. Apoi a mărit arendele, astfel încât mulţi din arendaşii care au locuit ani întregi pe pământul acela s-au văzut nevoiţi să plece. Totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Cuvintele ei reuşiră să-i stârnească brusc curiozitatea.

— Cum de ştii toate aceste lucruri? Am crezut că tu şi fraţii tăi n-aţi mai pus piciorul pe moşie de mulţi ani.

— Dom încearcă să rămână la curent, răspunse ea. Dacă o să se facă dreptate, iar George o să moară prematur, Dom o să fie nevoit să culeagă rămăşiţele. Aşa că are un spion care îl ţine la curent cu tot ce se întâmplă în Yorkshire.

— Ah, foarte înţelept din partea lui, zise el, aşezându-se comod în scaun. Chiar eşti apropiată de Manton şi de Bonnaud, nu-i aşa?

Lisette răspunse cu un zâmbet timid.

— Între Dom şi Tristan e o diferenţă doar de un an, aşa că au crescut împreună. Dat fiind că mama lui Dom a murit la naşterea lui, mama mea i-a devenit o a doua mamă. Băieţii obişnuiau să se joace împreună, iar eu îi adoram pe amândoi, aşa că uneori mă lăsau să merg cu ei la joacă. Tata nu a încercat niciodată să ne ţină ascunşi. Ba chiar ne-a încurajat să fim cu toţii o familie mare şi fericită. Poate că a fost o greşeală din partea lui, dar…

— Ducele de Clarence, actualul moştenitor al tronului, nu şi-a ascuns niciodată cei zece copii ilegitimi pe care îi are cu o actriţă englezoaică, aşa că nu văd ce motive ar fi putut avea tatăl tău să-i ascundă pe cei doi pe care i-a avut cu o actriţă franţuzoaică. Făcu apoi câteva calcule în minte şi zise: Dacă îmi aduc bine aminte, Bonnaud e doar cu doi ani mai mare decât tine, nu-i aşa?

— De fapt, sunt trei ani diferenţă între noi.

— Şi, din câte îmi dau seama, nu se fereşte să le facă necazuri fraţilor săi.

— Ştiu că aşa s-ar părea, zise ea, dar să ştii că nu e deloc cum ţi-l imaginezi tu.

— Încă nu am văzut nicio dovadă în acest sens.

Lisette îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Pe când avea patru ani şi o teamă de câini, Tristan era cel care mă cocoţa pe umerii lui de fiecare dată când se apropia vreo potaie de mine. La şapte ani, Tristan a fost cel care s-a luat la bătaie cu trei băieţi din sat pentru că au desenat pe cea mai frumoasă pelerină a mea. Iar la opt ani, tot el a fost cel care m-a învăţat să scriu şi să citesc.

— De ce nu a făcut mama ta asta?

— Ştia să citească doar în franceză. Tata vorbea bine franceză, aşa că presupun că nu a văzut niciun motiv să îşi perfecţioneze engleza, în plus, tata mereu mi-a promis că o să mă dea la şcoală, zise ea pe un ton dur. Bineînţeles, odată ce avea să se sfârşească războiul şi să se căsătorească cu mama, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

Max ştia prea bine cum era să fii minţit în repetate rânduri de părinţii în care îţi puseseşi toată încrederea, dar rămase şocat de ideea că un părinte putea fi atât de neglijent încât să nu-i pese dacă fiica lui ştia sau nu să citească.

— Nu putea să te trimită măcar la şcoala din sat?

— Tristan a mers la şcoală, dar nu era nicio şcoală de fete în vecinătate, zise ea. Iar mama nu voia să mă lase să merg în sat, căci ştia că oamenii obişnuiau să-mi spună „fiica târfei franţuzoaice”. Pe Tristan nu părea să-l afecteze atât de tare poreclele pe care ni le dădeau oamenii.

Maximilian aproape că lăsă să-i scape o înjurătură la gândul că o biată copilă putea fi persecutată din simplul motiv că se născuse.

— Sătenii englezi pot fi foarte încuiaţi la minte, mormăi el.

— Mai ales când ţara e în război cu Franţa, zise ea, după care se schimbă la faţă şi continuă: După ce a murit soţia tatălui meu, toate femeile din zonă au început să-l vâneze ca să le devină soţ. Faptul că i-a rămas fidel „târfei franţuzoaice” le-a enervat la culme.

— Pot să-mi închipui.

— Nu am reuşit niciodată să-mi găsesc locul acolo.

— Dar în Franţa?

Lisette lăsă paharul de vin din mână, după care se ridică şi începu să strângă masa.

— Nici acolo. Aici sunt pe jumătate franţuzoaică. Acolo eram pe jumătate englezoaică. Nu mi-am găsit nicăieri locul.

Maximilian înţelegea pe deplin. Până la moartea lui Peter, el fusese cel de-al doilea fiu, după care, peste noapte, devenise ducele în linie. Apoi tatăl său începuse să-şi piardă minţile, iar el devenise moştenitorul unui blestem îngrozitor, care îl apăsa tot mai greu de la un an la altul. Ziua în care îşi primise titlul fusese una dulce-amăruie. Dar măcar pe atunci avusese certitudinea că era ducele de Lyons.

Şi acum?

Acum nu avea nici cea mai vagă idee cine era. Iar din cauza asta, povestea cu Bonnaud îl enerva la culme.

— Să înţeleg că eşti din Devonshire, zise ea, curăţând farfuriile.

— Nu chiar. Nu locuiesc pe moşia mea din Devonshire, cu toate că merg adesea în vizită. Stau în Eastcote, în Marsbury House.

Lisette se uită lung la el şi zise:

— Adică atunci când nu eşti la locuinţa ta din Londra sau într-una dintre numeroasele proprietăţi pe care le deţii. Ai nevoie de cel puţin cinci moşii ca să te poţi numi duce în toată regula.

El ar fi vrut să-i spună că majoritatea oamenilor considerau că era nepoliticos să vorbeşti atât de deschis despre averea cuiva. Dar probabil ştia şi ea asta şi nu-i păsa câtuşi de puţin. Lucru care i se păru cât se poate de fascinat.

— Ducele de Wellington are o singură proprietate, în caz că nu ştiai, îi spuse el.

— În timp ce ducele de Devonshire are opt, fără să punem la socoteală conacul lui din Londra. Ei bine? zise ea, fixându-l cu privirea. Tu câte ai? Zece? Unsprezece?

— Şapte, dacă nu punem la socoteală *conacul meu din Londra,* răspunse el iritat.

Cei din jur păreau impresionaţi de averea lui, în timp ce *ea* părea că o considera un defect. Şi totuşi, la ce să se aştepte din partea unei franţuzoaice cu o mamă sărmană ce crescuse în perioada Revoluţiei?

— Cât de precară a fost situaţia în Franţa la finalul războiului? o întrebă el, încercând să abată discuţia de la averea lui. Aţi reuşit să vă descurcaţi pe cont propriu în Rouen?

— Nu am locuit niciodată în Rouen, răspunse ea încruntându-se.

— Atunci în Paris, insistă Maximilian.

Lisette îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el.

— Tocmai m-ai rugat să nu te mint. Aşa că te rog să nu mai încerci să afli de unde sunt. Altfel, n-o să am încotro şi o să te mint.

— Ah, în cazul aceasta, trebuie să mă săruţi, nu se putu abţine el să nu-i amintească.

— Doar dacă *ştii* că te-am minţit, răspunse ea cu o sclipire în ochi.

— Ai dreptate, răspunse el râzând.

Era singura femeie pe care o întâlnise vreodată care nu se ferea să-i ţină piept. Sau, cel puţin, singura care reuşise să-i facă sângele să fiarbă în vene.

Ca în clipa aceea. Văzând-o făcându-şi de lucru cu treburi domestice, îşi aminti că ea era femeie, iar el, bărbat, că se simţeau atraşi unul de celălalt şi că erau singuri în camera aceea, fiind liberi să facă tot ce îşi doreau.

De parcă ar fi putut să-i citească gândurile, Lisette se făcu roşie în obraji şi continuă să strângă masa.

— Să ştii că avem servitori care să se ocupe de asta, zise el.

— Poate doar dacă se mai aventurează vreunul dintre ei în camera noastră până mâine-dimineaţă, zise ea. Hanul este plin ochi, iar personalul nu pare tocmai grăbit să ne servească. În plus, nu-mi place să las mizerie.

— Ai dreptate, nu par tocmai atenţi la nevoile noastre, spuse el, ridicându-se de la masă. Ar fi trebuit să vină să ne

întrebe dacă mai avem nevoie de ceva. O să mă duc să le amintesc cine îi plăteşte.

Lisette izbucni în râs.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant? răbufni el.

— Eşti un administrator de moşie, ai uitat? întrebă ea amuzată. Nu cred că o să fie impresionaţi de pretenţiile *domnului Kale* în comparaţie cu cele ale ducelui.

La naiba! Uitase că totul era o farsă.

— Ba o să le pese dacă le dau suficient aur.

— Ceea ce nu o să facă decât să atragă şi mai mult atenţia asupra noastră, dat fiind că ai luat un apartament, nu o cameră simplă.

— *Ăsta* e un apartament? bombăni el.

— Nu ţi se pare? Acum şase luni, când am plecat spre Londra cu Dom, am înnoptat într-un han unde am împărţit nu doar odaia, ci şi patul cu o femeie în vârstă pe care abia atunci am cunoscut-o, în timp ce Dom a dormit cu fiul acesteia.

— Dumnezeule, şopti el. Chiar sunt oameni care fac asta?

— Tot timpul, răspunse ea, după care îi aruncă un surâs răutăcios şi adăugă: Mai puţin când vine vorba despre înstăritul domn Kale, administratorul de moşii, care îşi permite un apartament pentru el şi soţia lui, cu toate că pretinde că nu îi stă în obicei să atragă atenţia.

Ducele se uită lung la ea şi zise:

— Să înţeleg că te amuză situaţia asta, nu-i aşa?

— Foarte tare, răspunse ea rânjind. Cu toate că nu ar trebui să te şicanez. Îmi place să am propria cameră, patul meu. Dar apoi se schimbă la faţă şi zise: De fapt, o cameră în care să dorm, căci înţeleg că o să vrei să dormi *tu* în pat, iar din moment ce *nu* se pune problema patul…

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat crezi că sunt? Bineînţeles că n-o să-ţi cer să împarţi patul cu mine şi nici nu o să te pun să dormi pe canapea. Eu o să dorm în odaia asta, iar tu în dormitor.

Lisette îl privi cu scepticism.

— Eşti sigur? Canapeaua aceea nu pare tocmai

confortabilă. Şi, zise ea pe un ton dur, sper că nu ai de gând să te strecori în patul meu în miez de noapte.

— Nu aş face niciodată asta. Eşti liberă să închizi uşa cu cheia dacă nu ai încredere în mine. Să ştii că sunt capabil să nu dorm o noapte într-un pat.

— Dacă zici tu, rosti ea, după care se îndreptă spre dormitor, dar se opri la jumătatea drumului. Doar că ar mai fi o problemă. Am nevoie de ajutor ca să… Ei bine, ca să mă dezbrac de rochie şi de corset.

— La naiba, mormăi el, imaginându-şi deja cu înfierbântare cum avea să o dezbrace de haine.

Lisette se întoarse cu faţa spre el, roşie în obraji.

— Ce să facem?

— Mă duc să chem o servitoare, zise el, grăbindu-se spre uşă.

— Ar fi cel mai bine, mulţumesc, spuse ea, vizibil uşurată. Cu toate că s-ar putea să li se pară ciudat că nu vrei să-ţi ajuţi soţia.

— Nu contează, zise el, ieşind din cameră.

Doar că, odată ce coborî scările, dădu peste un haos de nedescris. Se părea că sosise un baronet bogat, cu o droaie de prieteni, dornici să se bucure de tot ce avea de oferit oraşul Brighton, iar toţi angajaţii de la han roiau în jurul lor. În scurt timp, deveni limpede că el şi „soţia” lui contau prea puţin în comparaţie cu Sir *Cineva.* Ironic, îşi spuse el.

După ce încercă în zadar să ceară ajutorul cuiva, îşi dădu seama că nu avea încotro şi trebuia să o ajute chiar el pe Lisette. În timp ce urcă treptele, se întrebă cât de des i se întâmplase să stârnească şi el o frenezie în rândul personalului unui han în călătoriile sale. Era adevărat, de obicei petrecea noaptea la câte un prieten sau la una dintre propriile reşedinţe din zonă, dar fuseseră situaţii în care se văzuse nevoit să înnopteze la un han.

Doar că era cu totul altceva. El obişnuia să-şi trimită servitorii înainte, ca să se asigure că totul era pregătit pentru sosirea lui, după care era invitat într-un adevărat apartament deja pregătit pentru el, cu mese comandate,

singurul inconvenient fiind acela că era nevoit să doarmă în alt pat.

Intră în odaie, aruncă o privire în jur şi aproape că strâmbă din nas. Poate că fusese răsfăţat în trecut. Iar canapeaua aceea blestemată părea din ce în ce mai inconfortabilă.

Nici urmă de Lisette. Probabil că se retrăsese deja în dormitorul ei, obosită să-l mai aştepte. Bătu la uşa închisă, însă nu primi niciun răspuns. Puse mâna pe clanţă, iar când văzu că uşa se deschide, simţi o satisfacţie enormă. Măcar avusese încredere în el în *această* privinţă.

Deschise uşa şi o puse în gardă, spunându-i:

— Lisette, o să intru!

Dar, când păşi în dormitor, o găsi în pat, dormind dusă, încă îmbrăcată.

Era întinsă pe o parte, cu spatele la el. Se apropie de ea şi văzu că ţinea mâinile sub obraji, ca o fetiţă. În clipa aceea, simţi un ciudat sentiment de tandreţe. Avea un aer atât de suav, de angelic, chiar şi cu sânii care se ridicau uşor la fiecare răsuflare şi cu părul întins pe pernă. Probabil că îl desfăcuse, pentru că nu văzu nici urmă de agrafe.

Brusc, simţi nevoia să-şi treacă degetele prin el, dar blestemă în gând. Nu, nu acum, îşi spuse el. Nu ar fi făcut decât să sporească atracţia aceea stânjenitoare. Şi nu se cuvenea să rămână acolo, sorbind-o din priviri. Ar fi trebuit să plece.

Dar nu putea să se simtă bine în toate hainele acelea. Putea măcar să o ajute să se dezbrace. Cu toate că nu-i venea să o trezească văzând că dormea atât de frumos.

Atunci nu avea să o facă.

Hotărât, păşi spre marginea patului şi o descălţă. Avea picioarele foarte delicate pentru o femeie atât de înaltă şi de voluptuoasă. Din câte se părea, avea glezne subţiri şi gambe lungi. Ciorapii ei erau uzaţi, observă el mâhnit. Nu era corect ca o femeie atât de inteligentă şi de frumoasă ca ea să trăiască fără ceva atât de banal precum o nouă pereche de ciorapi. Dacă ar fi fost soţia lui…

Dar nu era soţia lui şi nici nu-şi dorea să o facă. Orice

femeie care avea să se căsătorească cu el urma să ducă o viaţă îngrozitoare, iar Lisette deja vedea căsătoria ca pe o închisoare. Şi îi spusese cât se poate de clar că nu avea de gând să devină amanta nici unui bărbat.

Ceea ce însemna că nu exista niciun viitor pentru ei. Aşa că el nu avea ce căuta acolo, sorbind-o din priviri şi întrebându-se cum ar fi fost să se strecoare lângă ea în pat şi să o sărute nebuneşte.

Blestemând în gând, se îndreptă uşor spre spatele ei. Trebuia să-şi termine treaba şi să plece înainte să facă vreun gest pe care să-l regrete mai târziu.

Doar că acum venea partea complicată. Îngenunche în spatele ei şi îi dădu părul la o parte ca să-i deschidă nasturii rochiei. Respiraţia ei se iuţi preţ de câteva clipe, după care reveni la normal. Ţesătura alunecă uşor, dezvăluind o cămăşuţă de pânză mototolită. Lui Max i se tăie răsuflarea – pe sub cămăşuţă aceea, era dezbrăcată. I-ar fi fost atât de uşor să-şi strecoare mâna pe sub corsetul ei, pe linia spatelui. Să îl tragă peste şoldurile voluptuoase, la doar o palmă de el…

Strânse din dinţi, după care se ridică şi ieşi din cameră, trăgând uşa după el, şi îşi puse palmele pe faţă. Era limpede că atacurile de nebunie ale familiei sale începuseră deja să pună stăpânire pe el. Cum altfel să-i treacă prin minte să atingă trupul acelei femei în timp ce dormea?

Din ce alt motiv ar fi stat acolo, încordat şi excitat, fără nicio posibilitate de a fi satisfăcut?

Blestemând impulsul acela care îl făcuse să îi desfacă rochia, aruncă o privire furioasă spre canapea. Avea nevoie de un întăritor ca să adoarmă pe *acea* oribilă piesă de mobilier, mai ales în starea în care se afla.

Aşa că ieşi pe uşă şi porni spre cârciumă.

Capitolul 7

Lisette rămase locului, încordată, aşteptând, până *ce*

îl auzi pe duce trăgând uşa după el. Apoi răsuflă uşurată.

Dormise dusă până când începuse să-i desfacă nasturii. La început, crezuse că era o un servitoare, dar apoi îi simţise parfumul şi îşi dăduse seama că era el. Rezistând impulsului de a-i spune că era trează, aşteptă să vadă până unde era dispus să meargă. La urma urmei, chiar îi ceruse ajutorul. El nu făcea altceva decât ce îi ceruse, fiind politicos.

Doar că nu era nimic politicos în felul în care îşi trecu mâna pe spatele ei sau în pauza lungă în care probabil că îi admirase spatele înainte să-i dezlege corsetul.

Aşa cum nu era nimic politicos în felul în care începu să i-o ia inima la goană. La naiba cu bărbatul acela!

Ei bine, măcar acum putea să se dezbrace. Preţ de o clipă, se întrebă dacă trebuia să închidă uşa, dar ceva îi spunea că el nu avea să se mai întoarcă. În plus, dacă nu făcuse nimic când se ivise ocazia, era puţin probabil să încerce să o facă mai târziu.

Se grăbi să se schimbe în cămaşa de noapte, după care se strecură din nou în pat, dar nu reuşi să adoarmă. Nu putea să şi-l imagineze pe ducele acela trufaş care o crezuse amanta lui Dom, cel care era stăpân peste şapte proprietăţi, fiind acelaşi bărbat care îi desfăcuse cu atâta grijă şi gingăşie rochia în timp ce dormea.

Cine era acest Max? Şi de ce voia ea să afle? Odată ce aveau să dea de urma lui Tristan şi să elucideze misterul batistei, ea şi ducele aveau să plece fiecare pe drumul lui.

Asta presupunând că lucrurile decurgeau bine. Dacă nu…

Nu, nici măcar nu voia să se gândească la ce ar fi fost în stare să le facă ducele trufaş ei şi familiei ei dacă aveau să constate că Tristan chiar încercase să-l păcălească. Nici vorbă ca Tristan să facă aşa ceva! Era imposibil. Ceea ce însemna să nu aveau să existe repercusiuni. Categoric, nu.

Gândul acela îngrozitor o măcină o vreme până când, în cele din urmă, se lăsă doborâtă de istoveală şi alunecă într-un somn chinuit.

Nu ştiu cât timp trecu până ce o trezi brusc un zgomot

ciudat. Rămase întinsă în pat, ţinându-şi respiraţia şi cu pătura trasă până la gât. Până ce îl auzi din nou. Cântând. Un bărbat cântând.

Ce naiba se petrecea acolo?

Se strecură din pat, se apropie de uşă şi o deschise uşor. Chiar în clipa aceea, auzi un scaun dărâmându-se în cealaltă cameră.

— Şt! se auzi o voce agitată, deloc şoptită. Şt, să nu o trezeşti! Dumnezeule! Era ducele. Şi era beat. La asta chiar nu se aşteptase.

Păşi uşor în cameră şi îl văzu împiedicându-se de scaunul pe care tocmai îl trântise pe jos.

— Nu te mai mişca! îi porunci el scaunului. Ţi-am spus să nu te mai... dar se opri, parcă uitând ce voia să spună. Am uitat. Fie ce-o fi, încetează!

— Mă îndoiesc că o să-ţi dea ascultare scaunul acela, zise ea pe un ton sec, îndreptându-se spre el. Scaunele nu au obiceiul să îndeplinească ordinele, nici măcar din partea unui duce.

El se întoarse cu faţa spre ea şi aproape că ateriză pe burtă.

— Te-ai trezit.

Lisette se grăbi să-l ajute să se ridice.

— Cum să dorm în agitaţia asta?

Max o prinse de umeri şi îi şopti cu un aer complice:

— Sunt beat.

— Mi-am dat seama, zise ea.

Era limpede după comportamentul lui, dar şi după izul acela de coniac.

Îl conduse încet spre canapea.

— Nu pot să înţeleg ce a fost în mintea ta ca să te îmbeţi în halul ăsta, ştiind prea bine că mâine urmează să traversăm Canalul. Dar bărbaţii nu au niciodată vreo explicaţie logică pentru a bea.

Ducele se prăbuşi pe canapea, iar ea se aşeză lângă el şi începu să-i desfacă lavaliera.

El îi aruncă un zâmbet poznaş şi zise:

— Te-ai dezbrăcat de rochie.

Îmbujorată, Lisette nu-şi luă ochii de la lavaliera lui.

— Nu obişnuiesc să dorm îmbrăcată, răspunse ea.

Dăduse buzna în cameră atât de grăbită încât nici măcar nu avusese timp să-şi tragă halatul pe ea.

— Foarte bine, zise el cu o privire plină de dorinţă, făcând-o şi mai conştientă de cât de subţire îi era cămaşa de noapte. Cel mai mult îmi place de tine îmbrăcată în cămaşă de noapte.

Forţându-se să nu-i arate cât de mult o încântară cuvintele lui, îngenunche în faţa lui ca să-l descalţe de cizme, ceva ce mai făcuse de câteva ori pentru fraţii ei.

Doar că de data asta fu diferit. Cu *el* era diferit. La beţie, Tristan şi Dom se transformau în nişte bestii posace şi greu de controlat, în timp ce Max, care până atunci i se păruse asemenea unui cavaler cu armură medievală, se transforma într-un netrebnic seducător şi împiedicat.

— Eşti aşa de frumoasă, îi şopti el, în timp ce ea se chinui să-l descalţe. Îşi trecu apoi mâna printre buclele ei, prinzându-şi degetele în ele. Părul tău seamănă cu ceva… nu ştiu… Ceva negru şi lucios.

Lisette zâmbi. Se părea că, la beţie, ducele nu mai reuşea să-şi găsească vorbele.

— Poate cu nişte gândaci? glumi ea. Gândacii sunt negri şi lucioşi.

— Da, da, ca nişte gândaci, fu el de acord, după care se strâmbă şi se corectă: Nu, nu ca nişte *gândaci.* Nu fi prostuţă, adăugă el, după care o mângâie pe cap cu ambele mâini. Ceva mai frumos.

Complimentul acela prostesc i se păru ciudat de încântător, ceea ce era ridicol. Cum putea să-l ia în serios în starea în care se afla?

Aruncă o cizmă, după care încercă să i-o dea jos pe cealaltă.

— Ei bine, nu conta pe mine să te ajut cu un compliment mai frumos. Sunt prea obosită.

— Şi eu. Ar trebui să mergi la culcare. Hai, lasă-mă pe mine să te ajut, zise el, după care se aplecă şi o prinse de subsuoară, parcă vrând să o ridice din genunchi. Dar se

opri şi, înainte ca Lisette să-şi dea seama ce se petrecea, îşi mută mâinile şi îi prinse sânii în palme.

Preţ de o clipă, rămase şocată şi făcu ochii mari. După care el începu să-i mângâie uşor sânii şi îi şopti:

— Şi ei sunt foarte frumoşi.

De data aceasta, Lisette răbufni:

— Încetează! strigă ea, dându-i mâinile la o parte. Am stabilit ceva!

— Fără sărutări, spuse el, încuviinţând cu un aer solemn. După care o privi cu o sclipire poznaşă în ochi şi întinse din nou mâinile spre sânii ei. Dar nu am zis nimic de asta.

Lisette se ridică în picioare şi spuse furioasă:

— Domnule, cred că poţi să te descalţi singur de cizmele acestea blestemate!

Apoi vru să plece, dar, înainte să apuce să facă un pas, el o trase în poala lui. Lisette încercă să se elibereze, dar Max îşi lipi buzele de gura ei şi îi şopti:

— Vrei să afli un secret?

— Nu, mormăi ea, încercând să se ridice de pe el.

— Îmi place de tine.

De data aceasta, înlemni. Se întoarse cu faţa spre el şi îl privi sceptică:

— Chiar aşa? Sau e de la aburii alcoolului?

— Nu, răspunse el cu ochii aceia de smarald. Vorbesc serios.

Lisette se încruntă. Chiar când era pe punctul de a-i da cu cizma peste cap, ducele cel trufaş spunea una ca asta.

Deşi, cel puţin acum, nu părea câtuşi de puţin trufaş. Arăta ca orice alt bărbat după o zi lungă, cu părul blond ciufulit, neras de o zi şi cu lavaliera desfăcută la gât. Pentru prima oară, se uită la el şi văzu un bărbat obişnuit.

Era atât de intim să stea în poala lui în cămaşa de noapte! Pentru prima oară, o făcu să se întrebe cum ar fi fost să stea pe genunchii soţului ei, să fie ţinută în braţe şi privită aşa cum se uita Max în clipa aceea – cu interes şi cu dorinţă. Şi cu multă pasiune.

Dumnezeu s-o ajute!

Max îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei.

— Îmi place de tine. Serios, zise el, după care îi prinse din nou sânii în palme. Şi îmi place foarte mult de *ei.*

Lisette îl împinse şi sări în picioare, gata să-l pună la punct. Doar că el izbucni în râs, parcă amuzat de vreo glumă bună. Lisette îl privi lung, iar el sughiţă şi se întinse pe canapea.

Îl străpunse cu privirea, aşteptându-se să izbucnească din nou în râs. Dar când îl văzu tăcut şi complet nemişcat, începu să se îngrijoreze. Îl lovi uşor cu piciorul în genunchi şi răsuflă uşurată când îl văzu mişcându-se, dar numai ca să-şi târască genunchii pe canapea, să se întoarcă pe o parte şi să înceapă să…

Sforăie.

Dumnezeule, adormise buştean!

Bărbaţii ăştia!

Se îndreptă spre dormitor de-a dreptul dezgustată, dar se opri în faţa uşii. Max o ajutase să doarmă comod. Se cuvenea să facă şi ea la fel pentru el, chiar dacă pe el îl adormise coniacul.

Spunându-şi că era o proastă, se întoarse spre el. Bărbatul zăcea nemişcat, fără să ştie ce se întâmpla în jurul lui. Bombănind ceva despre bărbaţi proşti şi beţi, se apropie şi încercă să-l descalţe de cealaltă cizmă. El doar mormăi ceva în somn, însă fără să se trezească. Lisette îşi dădu ochii peste cap, îi puse o pernă sub cap şi reuşi să-i desfacă nasturii de la vestă fără să-l trezească.

Dar oricum nu avea să doarmă prea comod. Canapeaua era prea mică pentru corpul lui, o mână şi un picior atârnându-i pe margine. De dimineaţă, avea să se trezească amorţit după o noapte întreagă în poziţia aceea.

Simţindu-se cumva vinovată, Lisette îl înveli cu mantia lui cenuşie. Nu era vina *ei,* îi oferise patul să doarmă, dar el refuzase. La fel de bine cum nu era vina ei că el se îmbătase în halul ăla, se făcuse de râs, dărâmase scaunul sau că începuse să spună lucruri atât de ridicole precum…

„Îmi place de tine”.

Lisette îşi dădu ochii peste cap. Bineînţeles că nu vorbea serios, nu voia decât să o îmbuneze ca să-şi înfigă mâinile în sânii ei.

Şi totuşi…

— Şi mie îmi place de tine, tăntălăule! Apoi, furioasă pe ea însăşi pentru că îşi mărturisise sentimentele, adăugă: Dar, dacă mă mai apuci vreodată de sâni, o să te urechez.

Făcu apoi stânga împrejur şi se duse la culcare.

*

În dimineaţa următoare, Maximilian păşi pe puntea vasului şi aruncă o privire spre valurile mării, luptându-se cu o durere de cap infernală. Slavă Domnului că el şi Lisette ajunseseră la timp, căci nu auzise bătaia în uşă menită să îi trezească devreme.

Din fericire, Lisette se trezi o oră mai târziu şi, între panica ei şi determinarea lui de a nu pierde vasul, reuşiseră să se pregătească de plecare surprinzător de repede. După ce îşi aruncară toate lucrurile în bagaje şi plătiră la han, porniră degrabă spre docuri, ajungând la timp să se îmbarce alături de ceilalţi 60 de pasageri, pentru a porni spre portul din Dieppe.

Doar că ajunseseră în ultima clipă, ceea ce nu-i stătea deloc în fire ducelui. La fel cum nu-i stătea în fire să urce la bordul unei drăcii zgomotoase, care se mişca de colo-colo, simţind că îi exploda capul de durere şi i se întorcea stomacul pe dos.

Totuşi, îşi spuse el, asta se întâmpla pentru că dăduse pe gât atâtea pahare de coniac în doar câteva ore. Nici nu-şi amintea bine cât băuse, totul fiind în ceaţă. Nici măcar nu era sigur cum reuşise să se întoarcă în cameră. Dar cumva ajunsese, căci se trezise după o noapte întreagă de vise bizare. Totuşi, îl deranja că nu reuşea să-şi amintească tot ce se întâmplase.

Lisette se apropie de el, lângă balustradă. Era îmbrăcată cu un costum de călătorie într-o nuanţă de

albastru. Mânecile bufante, corsajul strâns şi rochia voluminoasă îi accentuau talia îngustă şi sânii mari, pe care îi zări doar preţ de o clipă, când vântul rece îi deschise uşor pelerina de lână. Cu siguranţă, o prefera în cămaşă de noapte.

Dar când o văzuse el în cămaşă de noapte? Probabil în dimineaţa aceea, acasă la fratele ei. Ba nu, atunci avusese şi halat pe ea.

— Căpitanul spune că o să ajungem în nouă ore, rosti ea cu entuziasm.

Cu *prea* mult entuziasm pentru durerea lui de cap.

— Minunat, mormăi el. Deci trebuie să suport zgomotul ăsta o zi întreagă.

— La ce zgomot te referi? Ah, la motoarele cu aburi!

Max îi simţi privirea aţintită asupra lui, analizându-l. Apoi se uită în jurul ei, ca să se asigure că nu erau ascultaţi, dar constată că toţi ceilalţi pasageri se îndreptaseră deja spre sala de mese de îndată ce urcaseră la bord ca să ia micul dejun, aşa că ei erau singurii rămaşi pe punte.

Se prinse de balustradă la o mişcare mai bruscă a vasului.

— Vrei să spui că nu ai traversat niciodată Canalul spre Franţa pe vas?

— Nu, răspunse el. Am o corabie pentru asta.

— Nici nu mă miră.

Tonul ei sarcastic îl enervă la culme.

— Obişnuiam să călătoresc mult, îi zise el iritat, aşa că mi s-a părut înţelept să am propriul meu vas.

— O să ţin minte să-i sugerez şi lui Dom să-şi cumpere unul data viitoare când n-o să ştie pe ce să dea câteva mii de lire, i-o tăie ea. Când el nu spuse nimic, îşi împreună braţele la piept şi îi aruncă o privire curioasă. Ce motive ai avut să călătoreşti aşa de mult? De plăcere? Sau cu afaceri?

Max se gândi câteva clipe, după care alese să-i mărturisească adevărul.

— În ultimii ani, tatăl meu s-a… îmbolnăvit. Aşa că am călătorit în lung şi-n lat în căutarea unui leac. Pe care nu l-

am găsit niciodată, bineînţeles. Iar după moartea lui, am fost nevoit să preiau afacerile familiei. Tata a avut mai multe afaceri în străinătate, aşa că am avut nevoie de câţiva ani ca să le vând. Am preferat să mă concentrez la proprietăţile mele.

— Să înţeleg că, în ultima vreme, nu ai mai călătorit?

— Doar de plăcere şi, din păcate, am din ce în ce mai puţin timp pentru asta.

— Deci îţi place să călătoreşti, să vezi lumea.

Max zâmbi şi zise:

— În tinereţe, am vrut să intru în marină. L-am implorat pe tata să îmi cumpere un brevet de ofiţer. O văzuse ca singura modalitate prin care să-şi satisfacă setea de a vedea lumea şi, în acelaşi timp, să fugă de durerea amară pe care o lăsase în sufletul părinţilor săi dispariţia fiului lor, singurul care contase cu adevărat. Dar nu a vrut să mă lase să plec, spuse el cu amărăciune. Iar când am împlinit 16 ani, iar Peter a fost găsit mort, am devenit moştenitorul ducatului. Nu s-a mai pus problema să intru în marină. Când citi mila pe chipul ei, se forţă să vorbească pe un ton mai relaxat: Aşa că trebuie să mă mulţumesc să privesc vântul fluturând pânzele corăbiei mele, ceea ce mi-aş dori să fac în clipa asta.

Răsuflă uşurat când Lisette îi vorbi pe acelaşi ton relaxat:

— Sper că îţi dai seama că nu am fi putut să ajungem în Dieppe la fel de repede cu corabia ta.

— Poate, dar ar fi fost o călătorie mult mai plăcută. Nu m-ar mai fi bătut în cap zgomotul ăsta. Iar când văzu că ea dădu să spună ceva, o întrerupse: înainte să spui ceva, da, ştiu că mi-am făcut-o cu mâna mea. Crede-mă, regret profund acele ultime pahare de coniac.

— Aş fi zis că ţii mai mult la băutură, zise ea amuzată. Cât ai băut?

Doamne, Dumnezeule, ce jenant! Îşi îndreptă privirea spre mare şi răspunse:

— Prea mult, mai ales pentru un bărbat care rareori se întâmplă să bea în exces.

— Chiar aşa? întrebă ea curioasă.

— Nu-mi stă în obicei să mă îmbăt. Nu-mi place să-mi pierd controlul.

Doar că noaptea trecută fusese în stare de orice ca să dea uitării obsesia aceea pasională pentru seducătoarea Lisette. Dar, în loc să se întâmple asta, avusese vise fierbinţi cu ea toată noaptea, într-unul dintre ele, îngenunchease la picioarele lui îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte, cu părul pe umeri, şi îi simţise sânii aceia plini în palme. Parcă îi simţea şi acum.

„Dar, dacă mă mai apuci vreodată de sâni, o să te urechez”.

Cuvintele acelea, care cu siguranţă ar fi fost spuse de ea, îl treziră la realitate. Fusese doar un vis, nu-i aşa? Desigur. Lisette nu ar fi îngenuncheat niciodată la picioarele lui. Cu atât mai puţin atât de sumar îmbrăcată. Şi nici măcar beat nu ar fi fost atât de neghiob încât să o *apuce* de sâni.

Nu-i aşa?

Tăcerea ei ciudată îl puse pe gânduri.

— Lisette… Aseară am făcut oare ceva pentru care ar trebui să-mi cer scuze?

— Cum ar fi să mă apuci de sâni? replică ea, înfăşurându-se mai bine în pelerină, ca să se ferească de stropii de apă.

— Dumnezeule, mormăi el, deci nu a fost un vis!

— Mi-e teamă că nu, zise ea pe un ton surprinzător de relaxat pentru o femeie care fusese practic atacată.

Max îi aruncă o privire jenată şi zise:

— Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte. Mă rog, nu tocmai. Îmi amintesc câteva detalii, dar am crezut că am visat. Te rog să mă ierţi pentru… pentru orice am făcut.

Lisette se uită lung la el pe sub genele acelea care îi ascundeau ochii şi gândurile.

— Îţi accept scuzele.

— Mă mir că nu mi-ai dat una peste cap. Sau poate că da, zise el, cu un zâmbet timid, şi de-aia am durerea asta cruntă.

— Nu, nu ţi-am dat una în cap, zise ea, cu toate că am luat în calcul varianta asta. Din păcate, ai adormit înainte să apuc să o fac.

— Ah, şopti el. Începu să se întrebe dacă *visul* lui chiar fusese doar un vis. Să înţeleg că nu am stat prea mult treaz.

— Nu, răspunse ea, evitându-i privirea.

— Şi imaginea aceea cu tine în genunchi la picioarele mele…

— Parcă ziceai că nu-ţi aduci aminte nimic, zise ea morocănoasă.

— Încep să-mi amintesc unele detalii, răspunse el. Mă bucur să ştiu că măcar partea asta nu a fost un vis.

— Încercam doar să te descalţ de cizme, zise ea, adoptând brusc o atitudine defensivă. Obişnuiesc să fac la fel pentru fraţii mei când sunt beţi.

— Îmbrăcată doar în cămaşă de noapte? şopti el, fără să-şi ia ochii de la ea.

Se bucură teribil să o vadă atât de jenată. Nu-i plăcea gândul că fusese singurul care se comportase ca un prost seara trecută.

Vântul îi flutură pe obrajii aceia îmbujoraţi buclele întunecate în timp ce aruncă o privire spre cei câţiva oameni care ieşiră pe punte din sala de mese.

— Pur şi simplu nu mă aşteptam să… La început nu mi-am dat seama că… Să ştii că nu e frumos din partea ta să faci referire la asta!

Max începu să râdă.

— Aşa este, doar că în preajma ta se pare că mă transform într-un neruşinat.

— Am observat, bombăni ea. Uneori un neruşinat, alteori insensibil, arogant, îngâmfat…

— Ajunge, i-o tăie el. Se părea că trandafirul lui franţuzesc cel sălbatic îşi arăta din nou spinii, ceea ce putea însemna un singur lucru. Să înţeleg că aseară am fost chiar mai neobrăzat decât mi-ai mărturisit mai devreme. Ce am mai făcut? Dacă nu-mi spui exact, n-am cum să-mi cer scuze.

— Nu e cazul să faci asta, răspunse ea. Nu ai făcut nimic grav.

Tocmai când era pe punctul de a cere mai multe explicaţii, Lisette se înfăşură şi mai strâns cu pelerina şi adăugă:

— Acum, că a început lumea să plece din sala de mese, mă duc să văd dacă mai găsesc să cumpăr ceva de mâncare, fiindcă nu am apucat să iau micul dejun la han. Mulţumită unui anumit domn care nu s-a trezit la timp.

Cu bărbia ridicată, se îndepărtă cu un aer atât de afectat, încât el nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Falsa lui soţie era cu adevărat deosebită. Mândră ca o ducesă, dar deloc gata să o arate.

La naiba! Lisette avea de gând să cumpere de mâncare. El nici măcar nu băgase de seamă din pricina replicilor ei usturătoare şi a propriei mahmureli.

Porni degrabă după ea. Nu avea de gând să o lase să plătească nimic, nu atât timp când era capabil să îi cumpere tot ce avea nevoie. Putea fi mândră şi cu maniere surprinzător de rafinate, dar el nu avea de gând să pară un soţ neglijent, care nu dădea doi bani pe binele soţiei sale.

În plus, trebuia să îi schimbe părerea pe care şi-o făcuse seara trecută, că era un fel de tăntălău…

„Şi mie îmi place de tine, tăntălăule!”

Amintirea aceea îi aduse zâmbetul pe buze. Care vasăzică, în ciudata tuturor remarcilor înţepate şi răutăcioase, Lisette nu-l vedea câtuşi de puţin drept un bărbat insensibil, arogant şi îngâmfat, pe cât ar fi vrut să-l facă să creadă.

Brusc, avu parte de o nouă revelaţie. Lisette spusese *„Şi mie* îmi place de tine”.

Şi ei? Dumnezeule, ce-i spusese când fusese cuprins de aburii alcoolului?

Era esenţial să afle în cel mai scurt timp ca să pună capăt poveştii aceleia. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca o femeie atât de sensibilă precum domnişoara Bonnaud să înceapă a spera la o legătură respectabilă între ei doi. Nici vorbă de aşa ceva! Niciodată.

Fusese martor la suferinţa care o măcinase încetul cu încetul pe mama lui, odată ce tatăl său începuse să-şi piardă minţile. Spre final, abia dacă mai fusese în stare să-şi poarte singură de grijă, darămite să se preocupe de fiul şi de soţul ei. Mama lui îi fusese complet devotată tatălui său şi, drept răsplată, culesese doar durere şi frustrare.

Era hotărât ca soţia lui să nu aibă acelaşi destin. Când urma să se însoare, dacă avea să o facă, voia să aleagă o femeie care să înţeleagă exact ce avea să urmeze. Cineva care să fie de acord să-i lase pe alţii să se îngrijească de el în ultimii ani ai vieţii. Era esenţial să fie genul de femeie dispusă să renunţe la o căsătorie din iubire ca să câştige titlul de ducesă. Pentru că nici în ruptul capului nu avea să vadă viaţa scurgându-se din ochii unei femei care să-l iubească cu adevărat.

O femeie pe care el, la rândul lui, să o iubească.

Nu era chip ca femeia iubită să treacă prin aşa ceva, ceea ce însemna că nu putea încheia niciodată o căsătorie din dragoste. Iar cu Lisette, cu atât mai puţin.

Capitolul 8

Nervoasă, Lisette îşi făcu loc prin sala de mese aglomerată. În dimineaţa aceea, rămăsese surprinsă că Max nu încercă nici măcar să-şi ceară scuze pentru comportamentul din seara trecută, dar o pusese pe seama faptului că era în întârziere şi pe aroganţa lui fără margini. Iar când el îi mărturisi că nu-şi aducea aminte nimic, regretă amarnic că îi spusese că o apucase de sâni. Ar fi preferat ca el să *nu* îşi aducă aminte.

Dar bineînţeles că la asta se ajunsese. După o discuţie de câteva clipe, începuse din nou să o soarbă din priviri, cu zâmbetul pe buze, parcă văzând-o iar în faţa lui în cămaşă de noapte.

Erau frânturi de amintiri pe care părea să le savureze pe deplin. Nu suporta să-l vadă atât de mulţumit. Ea nu era

deloc mulţumită. *Nu* voia să îi simtă privirea îndreptată asupra ei, nu voia să audă vocea aceea groasă care să-i amintească faptul că noaptea trecută lăsase garda jos. Şi îi plăcuse că fusese atât de îndrăzneţ.

Dar se părea că neobrăzatul acela îşi dăduse singur seama cât de mult îi plăcuse. Cum îndrăznea să insinueze că încercase să facă un gest necuviincios încercând să-i dea cizmele jos? El fusese cel care o pipăise! Ar fi trebuit să-l lase să se împiedice prin cameră în loc să sară în ajutorul lui.

Se apropie de tejghea, încă posomorâtă. Vânzătoarea o întrebă:

— Cu ce te servesc, draga mea?

Lisette se strădui să zâmbească şi zise:

— A mai rămas ceva de la micul dejun?

— Sigur. Micul dejun complet cu ouă fierte, şuncă, pâine prăjită şi ceai sau cafea de doi şilingi. Doar o porţie de pâine prăjită cu ceai e o jumătate de şiling.

Lisette îşi deschise săculeţul, îşi calculă fondurile limitate şi oftă.

— Doar pâine prăjită şi ceai.

— Pot să-ţi cumpăr eu micul dejun complet dacă vrei, se auzi o voce de bărbat în spatele ei.

Doar că nu era vocea lui Max. Lisette nu îşi ridică o clipă ochii din săculeţ, obişnuită deja cu genul acela de atenţii nedorite după atâţia ani.

— Mulţumesc, dar vreau doar pâine prăjită şi ceai.

Doar că bărbatul nu părea să înţeleagă.

— Haide, domnişoară, e limpede că vrei mai mult. Bărbatul profită apoi de pe urma faptului că era aglomerat în jurul lor şi veni mai aproape de ea, după care îi şopti la ureche: Şi o fată aşa frumoasă ca tine merită tot ce e mai bun, nu crezi?

— Ba da, sunt de acord, răsună altă voce de bărbat în spatele lor. Motiv pentru care are un soţ care e mai mult decât încântat să-i cumpere tot ce vrea.

Ducele îşi făcu apoi loc între ei, privindu-l de sus pe celălalt bărbat. De data aceasta, Lisette aprecie aroganţa

lui Max.

Însă celălalt bărbat se dovedi a fi surprinzător de încăpăţânat.

— Uite ce, prietene, nu mi-a spus că e măritată. Şi nu văd să poarte inel.

— Asta pentru că suntem proaspăt căsătoriţi, zise Max, apucând-o pe după talie. Plănuiesc să-i cumpăr un inel de îndată ce ajungem în Franţa. Se ştie doar că aurul e de mai bună calitate acolo. Nu-i aşa, draga mea?

Lisette abia se putu abţine să nu râdă la ideea aceea absurdă că aurul franţuzesc ar fi cu ceva diferit faţă de cel britanic.

— Aşa este, spuse ea, după care îi zâmbi bărbatului şi adăugă: Soţul meu este foarte priceput la astfel de lucruri.

Bărbatul se făcu alb la faţă când îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

— Domnule, îmi cer scuze. Nu am ştiut că e a dumitale, mormăi el, după care se îndepărtă.

— Ei bine, află că e a mea, zise Max pe un ton cât se poate de posesiv. Şi nu e cazul să-mi ceri mie scuze, ci ei.

— Max, nu contează, îi şopti ea.

— Ba contează.

— Aşa e, domnule, ai dreptate, zise bărbatul, după ce aruncă o privire mai atentă spre Max şi îşi dădu seama că nu avea nicio şansă cu cineva mai înalt şi mai solid decât el. Îşi dădu jos pălăria şi mormăi: îmi cer scuze, doamnă!

După care dădu bir cu fugiţii.

— Călătorie sprâncenată! strigă Max după el, împungându-l cu privirea. Ce neruşinat!

Lisette izbucni în râs, flatată în mod ciudat de hotărârea lui de a o proteja.

— Să ştii că te comporţi de-a dreptul ridicol. Nu a încercat să-mi facă nimic.

Max îşi îndreptă privirea spre ea, mai puţin nervos.

— Ba da.

— Bine, ai dreptate, zise ea. Dar astfel de lucruri se întâmplă adesea când un bărbat vede o femeie aparent singură, gata să fie cucerită.

Max se uită lung la ea.

— Vorbeşti de parcă ai da tot timpul de astfel de idioţi.

— Aşa e, răspunse ea pe un ton nonşalant. Şi pot să le ţin piept. Să ştii că sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

— Doar că nu mai e nevoie să o faci.

Lisette se abţinu să nu-i amintească faptul că rolul lui de protector era unul temporar. Femeia care servea mâncarea trăgea cu urechea la conversaţia lor cu mare interes, la fel şi alte persoane.

— Ştiu, dragul meu, mă bucur pentru asta.

Lisette se întoarse apoi spre vânzătoare şi zise:

— După cum spuneam, pâine prăjită şi ceai…

— Ba nu, micul dejun complet, zise Max.

Femeia încuviinţă şi, în timp ce îi puse mâncarea pe tavă, Lisette se uită lung la Max.

— Mulţumesc. Tu nu mănânci?

— Nu pot să înghit nimic.

Ce-i drept, era verde la faţă. Dacă n-ar fi ştiut cum petrecuse noaptea trecură, ar fi crezut că avea rău de mare. Nu voia să-i fie milă de el, dar era imposibil să nu o facă de vreme ce arăta atât de rău. Şi totuşi, era la fel de chipeş în paltonul lui, cu pantaloni şi cizme, cu părul ciufulit de vânt şi cu ochii întunecaţi, ca o apă învolburată.

— Puţină pâine prăjită o să-ţi prindă bine, îi spuse ea. Măcar trebuie să bei ceva. Se întoarse apoi spre vânzătoare şi zise: Pâine prăjită şi un ceai pentru duce, te rog.

— Pentru cine? întrebă femeia, făcând ochii mari.

Dumnezeule, ce fusese în mintea ei când spusese aşa ceva?

— Glumeşte, zise Max. Soţia mea mă consideră puţin… arogant.

Femeia se arătă la fel de confuză, aşa că Lisette interveni:

— Ţanţoş şi semeţ. Vrea să spună că mi se pare ţanţoş şi semeţ ca un duce.

Femeia se lumină la faţă.

— Ai dreptate. Aşa se comportă toţi bărbaţii proaspăt căsătoriţi, zise ea, după care turnă o ceaşcă de ceai şi o puse în tavă cu o farfurie de pâine prăjită. Le ia ceva timp să-şi dea seama că noi, femeile, suntem mai rezistente decât îşi imaginează ei. O femeie cu capul pe umeri ştie să-şi poarte singură de grijă, nu crezi?

— Ba da, răspunse Max. Iar soţia mea e capabilă să-şi poarte singură de grijă. Slavă Domnului, zise el, zâmbindu-i lui Lisette.

Complimentul acela neaşteptat o făcu să zâmbească.

Max luă tava şi îi făcu semn să se aşeze la o masă de lângă fereastră, departe de restul lumii. După ce se aşezară, el sorbi o gură de ceai, apoi lăsă ceaşca pe masă.

— Dumnezeule, e oribil!

Lisette luă şi ea o gură de ceai şi strâmbă din nas.

— N-o să găseşti ceva mai bun pe vas. Doar nu te aşteptai la un ceai de calitate pentru o jumătate de şiling. Împinse ceaşca de ceai negru spre el şi zise: Dar e mai bine decât nimic. Chiar dacă nu e bun la gust, o să-ţi mai calmeze stomacul şi o să te ajute să scapi de durerea de cap. Îţi garantez. Hai, bea-l!

— Cine face acum pe aroganta? mormăi el, după care duse din nou ceaşca la gură.

Lisette îşi ascunse zâmbetul. În mod ciudat, îşi dădu seama că îi făcea plăcere să-i poarte de grijă. Probabil că pălea în comparaţie cu sutele lui de servitoare, dar cel puţin pentru moment îi plăcea să-şi joace rolul de soţie. Doar că prefera să nu analizeze îndeaproape motivele.

Max se uita ciudat la ea. Lisette îi întâlni privirea şi îl întrebă:

— Ce e?

— Ştiu că ai fost nerăbdătoare să joci acest rol, dar nu te descurci prea bine, nu crezi?

Dumnezeule, cum reuşise să-i citească gândurile? Şi ce voia să spună prin faptul că nu se descurca prea bine?

— *Încerc* să joc rolul soţiei tale, zise ea iritată, doar că n-am fost niciodată căsătorită, aşa că nu ştiu cum să…

— Mă refeream la faptul că m-ai numit *duce.* Ceea ce

nu are nicio legătură cu planul nostru.

— Ah, da, răspunse ea ruşinată, după care îşi concentră atenţia asupra micului dejun, simţind privirea lui îndreptată asupra ei.

Pierdut în gânduri, Max rămase cu ceaşca în mână.

— Vorbeai serios la Golden Cross când mi-ai spus că vrei să fii unul dintre oamenii fratelui tău?

Lisette fu luată pe nepregătite de acest nou subiect.

— Da. De ce?

— Pur şi simplu nu pare genul de viaţă pe care şi-ar dori-o o femeie.

— De unde ştii tu ce fel de viaţă îşi doreşte o femeie? Nu ai fost căsătorit niciodată, probabil pentru că nu ai reuşit să găseşti o femeie care să se poată ridica la standardele tale imposibile.

— Nu despre mine e vorba aici, zise el, prea isteţ ca să se lase păcălit şi să-i dezvăluie ceva ce ardea de nerăbdare să afle. Şi anume, cum se făcea că nu era căsătorit. Vorbeam despre tine. Aşa că, spune-mi, te rog, ce fel de viaţă îşi doreşte o femeie? Ce fel de viaţă îţi doreşti *tu?*

Întrebarea aceea o luă pe nepregătite. Se gândise şi ea adesea, dar nimeni nu o întrebase vreodată atât de direct. Îşi coborî privirea spre ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână şi, după câteva clipe, zise:

— Vreau să-mi pot purta singură de grijă, să nu fie niciodată nevoie să depind de banii unui bărbat. Asta în primul rând, îşi spuse ea în gând. Doar că era ceva mai mult de atât. Şi vreau să văd lumea, adăugă. Făcându-şi curaj, ridică privirea spre el şi continuă: Vreau să-mi folosesc mintea şi să nu fiu nevoită să mă prefac că nu ştiu nimic doar de teamă că o să calc în picioare mândria unui bărbat. Vreau să-l ajut pe Dom să îşi clădească o afacere de succes ca să-i demonstrăm lui George că am reuşit în viaţă în ciuda lui.

Max nu izbucni în râs şi nici nu se amuză pe seama cuvintelor ei. Pur şi simplu o privi lung.

— Şi crezi că singura modalitate prin care poţi să ai

parte de toate aceste lucruri este să lucrezi pentru Manton, fiind unul dintre oamenii lui.

— Da, răspunse ea pe un ton hotărât.

— Şi el ce părere are?

— Nu se opune, răspunse ea evaziv. Doar că vrea ca, mai întâi de toate, să învăţ partea administrativă a afacerii.

— Ah, am înţeles.

Cuvintele lui spuneau multe. Ea se încruntă şi zise:

— Care vasăzică, crezi că nu este de acord şi că încearcă să mă ţină la distanţă. Pentru că eşti convins că nu sunt în stare. Crezi că ar fi o prostie din partea lui să mă angajeze ca investigator.

— De fapt, cred că ar fi bine să te angajeze şi mai cred că ai face o treabă foarte bună dacă ţi-ai pune mintea la contribuţie. Dar ceva îmi spune că nu ţi-ar plăcea activitatea asta pe cât de mult îţi imaginezi tu.

— Cum aşa?

Max ridică din umeri şi spuse:

— Din cauza dispariţiei şi morţii fratelui meu, am colaborat cu numeroşi investigatori şi am observat câteva lucruri despre ei. Cei buni sunt atenţi şi circumspecţi. Sunt dispuşi să asculte fără să judece pe nimeni până când află toate informaţiile de care au nevoie. Se aplecă spre ea şi o privi lung. Dar tu, draga mea, vorbeşti fără să stai de gânduri şi nu obişnuieşti să aştepţi să afli toate detaliile.

— La nevoie, pot să fiu circumspectă, se apără Lisette.

Max ridică din sprâncene şi zise:

— Chiar şi când se întâmplă să bată un duce la uşa ta ca să-ţi ceară socoteală? Fratele tău nu m-ar fi dat niciodată afară, nu-i aşa? Nu, ar fi fost mult mai precaut faţă de un bărbat care ar putea să-i distrugă viaţa într-o clipită.

— M-ai insultat, după care te-ai purtat de parcă aş fi fost o servitoare! răbufni ea. Ce te aşteptai să fac? Să stau şi să nu spun nimic?

— Bineînţeles că nu, rosti el vizibil enervat. Dar există o cale de mijloc.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să te iau cu uşurelul şi să îţi temperez nervii de bărbat?

— Nu, voiam să spun că... mormăi el, lăsând să-i scape o înjurătură. Ce voiam să spun e că eşti o fire hotărâtă şi înflăcărată. Iar în viaţa unui investigator nu e loc de înflăcărare.

— Nu e adevărat! protestă ea, iritată că bărbatul acela reuşise să o citească cu atâta uşurinţă. Dar, când Max făcu semn spre ceilalţi oameni din încăpere, Lisette strânse din dinţi şi îi şopti: Nu e adevărat. *Dom* e o fire foarte înflăcărată.

— Dar o arată? o întrebă Max. Când stă de vorbă cu un suspect, poţi să-ţi dai seama ce îi trece prin minte? Până să staţi de vorbă între patru ochi, poţi să intuieşti ce idei şi-a făcut despre cazul acela?

Lisette se uită urât la el, încercând să nu se gândească la felul în care obişnuia Dom să investigheze un caz, căci se asemăna foarte tare cu ce descria Max. Dar asta nu însemna că nu putea să facă şi ea acelaşi lucru.

— Să ştii că pot să-mi ţin emoţiile sub control la nevoie. Chiar *pot.*

— Nu pun la îndoială faptul că nu ai putea, ci dacă *ai vrea* să o faci. Şi dacă ţi-ar face plăcere. Chiar crezi că ţi-ar plăcea să fii veşnic circumspectă, să stai să-ţi analizezi toate gândurile? zise el, încolţind-o cu privirea. Să nu poţi să-ţi dai cu părerea doar ca să descoperi adevărul?

La naiba cu el! Habar n-avea despre ce vorbea. Se dădu mai aproape de el şi zise:

— Doar pentru că ţi-ai petrecut ultimele două zile prefăcându-te că eşti soţul meu, asta nu înseamnă că mă cunoşti. Nu mă înţelegi cu adevărat, nu o s-o faci niciodată, spuse ea, după care se ridică de la masă. Cred că o să merg să iau o gură de aer, dacă nu te deranjează. Sper că e îndeajuns de circumspect pentru tine.

Îşi trase pelerina pe umeri şi dădu să plece.

— Faptul că dai bir cu fugiţii nu face decât să întărească şi mai mult spusele mele, draga mea! strigă el în urma ei.

Lisette se opri şi îi aruncă o privire nemiloasă.

— Du-te naibii!

O clipă mai târziu, arogantul acela înfumurat izbucni în râs. Lisette se îndreptă spre uşă. Era atât de convins că le ştia pe toate! El şi colaborarea lui cu numeroşi investigatori... Doar că nu lucrase niciodată în calitate de investigator, nu-i aşa?

„Nici tu”, îi aminti conştiinţa ei.

Poate că avea dreptate, dar nu conta. Nu avea de unde să ştie cum putea să se descurce până când nu lucra în calitate de investigator. Era capabilă să-ţi ţină sentimentele sub control, să asculte şi să facă toate celelalte lucruri.

Cuvintele lui încă îi răsunau în minte: „Nu pun la îndoială că nu ai putea, ci dacă ai vrea să o faci. Şi dacă ţi-ar face plăcere”.

Să-l ia naiba! Ei bine, poate să nu avusese încotro decât să plece urechea la Lyons cel arogant şi la părerile lui încrezute pe când erau amândoi închişi în trăsura aceea sau în camera de la han, dar nu era obligată să asculte ce avea de spus pe vaporul acela.

Îşi petrecu următoarele ore făcând tot posibilul să-l evite, alăturându-se unui grup de femei care discutau de zor despre modă, bărbaţi şi despre cât de dăunătoare erau sarea de mare şi soarele acela pentru tenul lor. O discuţie greu de suportat, dar Lisette zâmbi, încuviinţă politicos din cap şi se prefăcu interesată.

Spre surprinderea ei, Max nu făcu nicio încercare de a invada micul grup, ci merse să joace cărţi alături de alţi domni într-o cabină de sub punte. Din când în când, ieşi din ascunzătoarea lui şi îl simţi în apropiere, cu ochii pe ea, mândrindu-se probabil, în mod eronat, cu faptul că avusese câştig de cauză în discuţia lor, dar nu-i păsa. În clipa de faţă, era sătulă până peste cap de duce.

Câteva ceasuri mai târziu, când veni ora cinei, încă fierbea de nervi, îndeajuns cât să ia serios în calcul să cineze alături de noile ei prietene. Totodată, ştia că nu-şi permitea să o facă. În plus, celelalte doamne o lăsară de

izbelişte şi se întoarseră la soţii, la fraţii sau la însoţitorii lor de sex masculin, aşa că nu avu încotro decât să meargă după el.

Aşa că, atunci când Max veni la ea pe puntea mişcătoare şi îi oferi braţul, spunându-i: „Draga mea, eşti gata de cină?”, dădu dovadă de înţelepciune şi răspunse:

— Da, mulţumesc.

Doar că se simţi stingheră în prezenţa lui în timp ce se îndreptară spre sala de mese. Când se isca o ceartă între ea şi fraţii ei, în cele din urmă, unul dintre ei făcea o glumă ca să detensioneze atmosfera. Din păcate, nu se simţea îndeajuns de confortabil cu Max ca să facă asta.

După câteva clipe de tăcere, el zise:

— Ai avut dreptate cu ceaiul. Oricât o fi fost de îngrozitor, după a treia ceaşcă am început să mă simt ceva mai bine. Jur că aş putea să mănânc o vacă întreagă în clipa asta.

Era limpede că încerca să cadă la pace cu ea.

— Nu aş merge aşa departe. N-o să-ţi pice bine la stomac. Dar nu strică o porţie de friptură cu cartofi.

— Ai vorbit exact ca o soţie adevărată, zise el amuzat.

— Nu vreau decât să-mi joc bine rolul.

— Îmi mai vin în minte câteva modalităţi mai distractive prin care ai putea să fii convingătoare în rolul tău. Lisette îl privi nedumerită, iar Max începu să râdă. Iartă-mă, dar nu pot să-mi scot din minte imaginea aceea cu tine, în genunchi în faţa mea, în cămaşă de noapte.

Lisette se lăsă mânată de un impuls neastâmpărat.

— Dar imaginea cu mine în poala ta?

Dintr-odată, Max se schimbă la faţă.

— Vrei să spui că ai stat *în poala mea?*

— Ah, habar n-ai ce am făcut aseară, răspunse ea. Nu-mi spune că nu-ţi aminteşti!

— La naiba, chiar nu-mi amintesc nimic! zise el, după care o privi cu scepticism. Stai puţin. Inventezi toate astea?

— Nicidecum, rosti ea, după care se dădu mai aproape şi îi şopti la ureche: Cum crezi că ai ajuns fără lavalieră şi cu vesta desfăcută?

Max se uită urât la ea.

— Domnişoară Bonnaud, eşti o fată foarte neascultătoare.

— Ah, nu uita, îl tachină ea. Nu-ţi ieşi din rol.

— O fată răutăcioasă *şi* enervantă, mormăi el.

— Şi înfometată, zise ea, după care îi dădu drumul şi se îndreptă spre tejgheaua cu mâncare, cu el pe urmele ei.

— Şi eu la fel. Doar că, datorită ţie, nu-mi mai e foame de mâncare.

Lisette simţi un fior încântător pe şira spinării, în ciudat faptului că îşi făgăduise că nu avea să se lase afectată de prezenţa lui.

— Nu uita că avem o înţelegere, îi aminti ea.

— Da, încep să regret că am făcut o afacere atât de prostească.

Lisette izbucni în râs, bucuroasă că reuşise să găsească o modalitate prin care să se răzbune pe el pentru că îndrăznise să-şi dea cu presupusul despre ea.

Doar că, în timp ce-şi făcură loc printre mese cu farfuriile cu mâncare şi halbele de bere în mână, începu să îşi pună întrebări despre el. Cine era ducele acela, deopotrivă un adevărat cavaler şi un neruşinat seducător? Oare visul lui din copilărie chiar fusese să devină ofiţer? Părea imposibil.

De îndată ce luară loc la masă, îl întrebă despre asta:

— De fapt, răspunse el, înfulecându-şi mâncarea pe nerăsuflate, în familia mea din partea tatii, e o lungă tradiţie de ofiţeri în rândul fiilor tineri, doi unchi, un văr, un bunic... Dar se opri, brusc, de parcă l-ar fi deranjat ceva, după care continuă cu un zâmbet forţat: Unii dintre ei mi-au trimis survenire din aventurile lor sub cârma amiralului Nelson. După cum îţi poţi imagina, la frageda vârstă de şapte ani, am ajuns să-l venerez pe Nelson şi să visez să plutesc şi eu pe mare alături de el într-o bună zi.

— Chiar aşa? zise ea, încercând să şi-l imagineze.

— S-a întâmplat imediat după bătălia de la Trafalgar, pe când ziarele vuiau de poveşti despre actele de vitejie ale lui Nelson şi despre cum a murit în glorie. Visam să lupt

împotriva lui Boney, să urc rapid în rang, la fel ca eroul meu, şi să devin cel mai cunoscut căpitan de pe mare, zise el cu un zâmbet amar. Asta pentru că, în mintea mea de copil, războiul avea să dureze toată viaţa.

— Dar a durat ceva timp. Ai fost dezamăgit când s-a terminat războiul?

Max se schimbă la faţă şi zise:

— Nu, pentru că, până să se sfârşească războiul, orice şansă aş fi avut să-mi îndeplinesc visul deja se năruise.

Era din nou la fel de sobru ca mai înainte. Lisette se uită lung la el şi îi tresări inima când îl văzu încercând să prindă farfuria când aceasta alunecă spre marginea mesei.

Dorindu-şi să-l binedispună, spuse pe un ton relaxat:

— Iartă-mă, dar nu reuşesc să mi te imaginez copil fiind, visând cu ochii deschişi la o viaţă de aventuri pe mare. Ai un aer atât de… *ducesc,* de parcă aşa ai fi ieşit din pântecul unei ducese.

— Un aer *ducesc?* zise el, ridicând din sprâncene. Nici măcar nu cred că există cuvântul ăsta.

— Ei bine, dacă nu există, ar trebui, replică ea, cu un zâmbet poznaş. Înseamnă *trufaş.*

Spre marea bucurie a lui Lisette, cuvintele ei îi aduseră zâmbetul pe buze. Totuşi, în doar câteva clipe, el se schimbă din nou la faţă.

— Sper că îţi dai seama că s-ar putea ca nici măcar să nu fiu duce. Dacă se dovedeşte că Peter e încă în viaţă…

— Dar ai spus că e imposibil.

— Aşa este, zise el, luând o gură de bere. Mă rog, foarte puţin probabil.

De data aceasta, curiozitatea o măcină prea tare.

— Dar ai spus că i-au găsit trupul, nu-i aşa?

— Au găsit trupul unui băiat care părea de vârsta lui, spuse el oftând. Dar, până să ajungă informaţia la urechile noastre şi până să mergem pe continent, trupul băiatului era deja îngropat de luni întregi.

— Şi atunci de unde au ştiut că era vorba despre Peter?

Max se întunecă la faţă şi zise:

— A fost găsit alături de bărbatul care l-a răpit – a murit şi el în incendiu. Iar acesta a fost identificat uşor după inelul pe care îl avea la mână.

— Vrei să spui că aţi reuşit să aflaţi cine l-a răpit? Şi cine a făcut-o?

Max se încordă şi mai luă o gură de bere.

— Un ticălos, mormăi el, după care adăugă cu un zâmbet forţat: Chiar nu ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat aseară după ce m-am îmbătat?

Lisette oftă când îşi dădu seama de ce se grăbise să schimbe subiectul. Încă nu avea încredere în ea, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea, pe un ton care se voia a fi la fel de relaxat. Orice femeie trebuie să aibă secretele ei.

— Presupun că ai dreptate, zise el, după care îşi împinse farfuria din faţă. Dar tu? Încă din copilărie visai să devii investigator?

— Nicidecum. Visul meu nu era cu mult diferit faţă de al tău. Visam să devin explorator.

Max începu să râdă şi să se înseninеze la faţă.

Următoarele câteva ceasuri se scurseră rapid. După cină, ieşiră la o plimbare pe punte. Marea era liniştită, iar călătoria, plăcută. Evitară să mai vorbească despre fratele lui şi despre răpire, astfel încât avură parte de o discuţie cât se poate de amiabilă.

Ducele putea să fie cu adevărat fermecător când îşi propunea. Îi povesti despre Gabriel Sharpe, prietenul lui aventurier care ajunsese să se căsătorească cu domnişoara Waverly, verişoara unuia dintre clienţii lui Dom, Lord Devonmont.

Doar că Lisette îşi dădu repede seama că Max făcea tot posibilul să vorbească despre răpire şi viaţa lui de după vârsta la care se presupunea că îi murise fratele. Îi veniră în minte şi alte întrebări – spre exemplu, de ce boală suferise tatăl lui pentru ca Max să fie nevoit să cutreiere lumea alături de părinţii săi în căutarea unui leac. Cu cât afla mai multe despre el, cu atât devenea mai curioasă.

Pe măsură ce vaporul se apropie de Dieppe, începu să regrete că nu avu curajul să îl ia la întrebări. Totodată,

ducele avea un adevărat talent de a evita subiectele delicate. Se îndoia profund că avea să devină mai puţin reticent în doar câteva zile petrecute alături de ea.

Ştiind prea bine că aveau să petreacă destul timp pe ţărm la verificarea paşapoartelor, se scuză şi merse la toaletă. După ce termină, îl zări pe Max în partea din faţă a vaporului şi se îndreptă spre el, când dintr-odată aproape că se ciocni de un domn îmbrăcat într-un palton gri, care dădu şi el colţul.

Bărbatul îşi duse mâna la pălărie şi zise:

— Îmi cer scuze, doamnă, după care se grăbi să meargă la toaletă. Dar nu înainte ca Lisette să identifice mirosul acela familiar şi dezgustător al ţigărilor spaniole.

I se opri inima în piept. Hucker.

Dar încercă imediat să alunge astfel de gânduri absurde. Ce să caute Hucker pe vaporul spre Franţa? Ce motive ar fi avut să pornească pe urmele lor din Londra?

Şi totuşi, cu două zile în urmă i se păruse că îl văzuse în faţa casei ei. Iar înainte să urce în trăsură, ar fi putut să jure că era cineva cu ochii pe ea.

În clipa aceea, simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Părea puţin probabil, şi totuşi…

Ezită, fiind tentată să-l aştepte să iasă ca să se uite mai bine la el şi să se asigure că nu era vorba despre Hucker. Dar, dacă avea să se dovedească a fi Hucker şi dacă bărbatul afla că Lisette îşi dăduse seama că se afla pe urmele ei, urma să-i fie şi mai greu să fugă de el.

După care înţelese care era motivul pentru care o urmărea. Ca să-l găsească pe Tristan. Dumnezeule, oare Hucker chiar încerca să pună mâna pe fratele ei?

Traversă în grabă coridorul şi ieşi pe punte, ştergându-şi palmele umede pe pelerină. Poate că trăsese nişte concluzii pripite. Numeroşi bărbaţi obişnuiau să fumeze ţigări spaniole. Şi ce motive ar fi avut George să-şi trimită mâna dreaptă în căutarea lui Tristan după atâţia ani?

După ce plecaseră din Yorkshire, George renunţase la ideea de a-i mai găsi pe continent, probabil pentru că îşi

dăduse seama că l-ar fi costat o avere, dat fiind faptul că nu avea nici cea mai vagă idee încotro porniseră. Şi, conform investigaţiilor lui Dom, George nu avea tocmai o avere la dispoziţie. Sau timp ca să-l vâneze pe Tristan. Fusese prea ocupat să ţină pe picioare moşia tatălui lor.

După mulţi ani petrecuţi în Franţa, începuseră să se simtă în siguranţă. Se părea că setea de răzbunare a lui George se risipise odată ce ea, Tristan şi mama lor dispăruseră din peisaj. Şi, tocmai pentru că George nu mai părea o ameninţare, Dom şi Tristan căzuseră de acord ca Lisette să se întoarcă din Franţa pentru a locui alături de…

Ea oftă furioasă. Dumnezeule, abia acum înţelegea de ce Hucker apăruse peste noapte în viaţa lor! Probabil vestea că ea se mutase cu Dom ajunsese la urechile lui George. Şi îl enervase la culme să afle că sora lui vitregă, de care sperase că se descotorosise, avusese neobrăzarea să se mute din nou în Anglia. Cunoscându-l pe George, probabil că se aştepta ca Tristan să-şi facă apariţia dintr-o clipă într-alta. Ideea că toţi trei locuiau împreună în Londra, fără nicio jenă, probabil că îl înfuriase teribil.

Dar chiar să ajungă să-l trimită pe Hucker pe urmele ei? Nu era tocmai sigură.

Trebuia să se asigure de asta fără să-i dea de înţeles că îl recunoscuse, altfel avea să-i fie imposibil să se descotorosească de el. Şi trebuia să găsească o cale prin care să scape de acest bărbat, ca să nu-l târască pe Tristan înapoi în Anglia ca să fie spânzurat.

Se strecură în sala de mese şi aruncă o privire pe fereastră, încercând să-l zărească pe bărbatul acela cu palton gri şi îl observă parcă cercetând puntea în căutarea cuiva. Din păcate, îşi ţinu chipul ascuns sub pălărie şi nu reuşi să-l desluşească.

La naiba! Trebuia să îi ceară ajutorul ducelui, care abia dacă avea încredere în ea. Asta putea să ruineze totul. De îndată ce avea să-i spună că era cineva pe urmele lor, el urma să-şi dea seama că povestea lui Tristan nu era atât de simplă cum pretindea ea.

Mai mult decât atât, odată ce avea să afle că Lisette îi

ascunsese adevărul, singura modalitate ca el să o ajute era să-i povestească *totul.*

Fie, exact asta avea să facă la nevoie. Pentru că nu avea încotro, urma să îşi pună toată încrederea în el şi să îi mărturisească secretele familiei sale.

Capitolul 9

Maximilian se rezemă uşor de balustradă în timp ce vaporul se apropie de Dieppe. Nu-i venea să creadă cât de mult îi plăcea aventura aceea. Era o zi însorită, cu nori leneşi care se reflectau în marea ce părea o oglindă verzuie, atât de atipic unui călătorii peste Canal. Corabia lui abia dacă ar fi înaintat în acest calm, dar vaporul acesta înainta cu entuziasm, lăsând în urma lui spuma mării.

În mod ciudat, zgomotul motoarelor cu aburi nu părea să-l mai deranjeze atât de tare. Avea burta plină, nu-l mai durea capul şi cât de curând avea să ajungă în Franţa, unul dintre locurile lui preferate.

În plus, nimeni nu părea să-l bage în seamă. Nu-şi închipuise niciodată că avea să fie atât de plăcut să fie un simplu om de rând. Pentru prima oară în viaţa lui, era cu adevărat un anonim. Nu încerca nimeni să-l flateze pentru că avea bani şi poziţie socială, nimeni nu îi analiza toate mişcările ca să bârfească apoi pe seama lui şi nimeni, absolut nimeni nu stătea cu ochii pe el ca să vadă când avea să-şi piardă minţile.

Cu atât mai puţin draga lui însoţitoare, îşi zise el cu zâmbetul pe buze.

Obrăznicătura aceea reuşea de fiecare dată să-l lase fără cuvinte, fie când îşi manifesta determinarea de a fi unul dintre oamenii fratelui ei, fie când discuta despre bonete şi materiale alături de grupul ei de prietene.

Reuşea să-l provoace şi să-l tachineze de fiecare dată, arătându-se interesată de trecutul lui, însă fără să fie băgăcioasă. În plus, reuşise să aprindă focul în el. Nicio

femeie nu mai izbutise să facă asta după ce boala tatălui său îl făcuse să renunţe la ideea de a se căsători. Asta pentru că, până să o cunoască, nu mai lăsase nicio femeie să facă asta.

Oricât de mult şi-ar fi spus că dorinţa lui pentru ea nu avea să ducă nicăieri, nu putea să se abţină.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lisette i se alătură pe punte, iar în clipa aceea simţi cum i se încordează tot trupul. Dumnezeule, ce prost fusese!

— Ai avut dreptate în legătură cu vaporul, îi spuse el. Am ajuns mult mai repede decât cu corabia mea.

Lisette nu zise nimic, ceea ce îl luă prin surprindere, căci ea avea întotdeauna ceva de spus. Aruncă o privire spre ea şi o văzu uitându-se spre mare cu o expresie de neclintit pe chip.

Dar nici măcar asta nu reuşi să-l întristeze.

— Nu ai de gând să-mi spui că ai avut dreptate? o şicană el.

— Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, zise ea, dar fără să-mi pui alte întrebări. Suntem presaţi de timp.

— Sună de rău augur, spuse Maximilian, amuzat de tonul ei dramatic.

Doar că nici măcar asta nu îi aduse zâmbetul pe buze.

— Cred că am văzut la bordul vaporului un bărbat care ne urmăreşte din Londra. Dacă e vorba despre cine cred eu, trebuie să ne descotorosim de el.

— Şi cum ai de gând să facem asta? o întrebă el pe un ton care se voia a fi relaxant, cu toate că atitudinea ei începu să îl neliniştească. Vrei să-l înjunghiem? Să-l strangulăm? Sau pur şi simplu să-l aruncăm peste bord?

Lisette îl împunse cu privirea şi spuse:

— Nu fi ridicol! Trebuie să-l lăsăm să ne urmărească până la… până la destinaţie.

În clipa aceea, Max îşi dădu seama că nu era o glumă.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Cât se poate de serios.

Simţi un fior pe şira spinării. Ce motive putea avea cineva să-i urmărească?

Mai mult ca sigur, era totul în imaginaţia ei. Se apropie uşor de ea şi aruncă o privire pe punte, în spatele lor.

— Cum arată?

— E cam de înălţimea mea şi are conformaţia unui boxer. E îmbrăcat într-un palton gri şi are o pălărie trasă pe faţă.

— Îl văd, zise Max.

Într-adevăr, bărbatul era undeva în spate, parcă încercând să nu atragă atenţia asupra lui, ceea ce îl făcu pe Maximilian să fie cu băgare de seamă. Era evident că Lisette nu exagerase. Iar faptul că se afla cineva pe urmele lor îi dădu de gândit. Asta însemna că erau şi alte lucruri pe care le ţinuse secrete, pe lângă locaţia fratelui său.

Genul de lucruri cu care mai mult ca sigur nu avea să fie de acord.

Maximilian se uită lung la ea şi zise:

— Spune-mi cine e individul acela. Sau cine crezi că e.

— Omul lui George, un bărbat pe nume Hucker, se grăbi ea să spună. Alaltăieri mi s-a părut că l-am văzut în faţa biroului Manton’s Investigations, dar am presupus că mi s-a părut, dat fiind faptul că nu am mai avut de-a face cu George de atâţia ani. Chiar şi acum, până ce nu-l văd la faţă, nu pot fi sigură că este vorba despre el. Am nevoie de ajutorul tău.

Lisette îi evită privirea în continuare, iar asta îi îngheţă sângele în vene. Era clar că se simţea vinovată de ceva.

— Nu am de gând să te ajut până ce nu-mi răspunzi la întrebări. Ce motive ar putea avea omul lui Rathmoor să te urmărească? Ce anume vrea de la tine? Pe cine speră să găsească?

— Pe Tristan, zise ea, albă la faţă.

Bineînţeles. Cum altfel?

— De ce?

— Nu e timp pentru asta! îi şopti ea, întorcându-se cu faţa spre el. Când citi panica de pe chipul ei, el se enervă la culme. Trebuie să punem la cale un plan înainte să

ajungem în Dieppe, ca să ne piardă urma. Jur că o să-ţi spun tot de îndată ce pornim spre…

Văzând că încă evita să-i mărturisească tot, se enervă şi mai tare.

— La naiba, unde trebuie să ajungem? răbufni el.

Lisette încă ezită, dar era limpede că îşi dăduse seama că toată puterea era în mâinile lui.

— În Paris, zise ea. O să mă ajuţi să-mi dau seama dacă e sau nu vorba despre Hucker? îl imploră ea. Şi, dacă se dovedeşte că el e, mă ajuţi să scap de el?

La naiba! Ce secrete ascundea femeia aceea? În mod cert ascundea ceva dacă Rathmoor îşi trimisese oamenii după ea.

— Bine, fie, zise el, iar când o văzu răsuflând uşurată, adăugă furios: Dar, de îndată ce suntem la adăpost, o să faci bine să-mi spui despre ce este vorba. Nu vreau să mă mai minţi, nu vreau să-mi mai ascunzi nimic. Vreau să ştiu tot adevărul. Ai înţeles?

Cu un nod în gât, Lisette încuviinţă. Aruncă apoi o privire în direcţia bărbatului, după care îi spuse în şoaptă:

— Uite ce propun eu să facem ca să-mi dau seama dacă e sau nu vorba despre Hucker.

Începu apoi să-i explice un plan elaborat în care Maximilian avea să se ciocnească de bărbatul acela, ca să-i cadă pălăria de pe cap şi să-l vadă la faţă.

— Am o idee mai simplă, zise el, după care se îndepărtă de lângă balustradă şi porni spre timonerie.

Lisette porni pe urmele lui, protestând în şoapte disperate pe care el le ignoră. Cu coada ochiului, băgă de seamă că ţinta lor făcea tot posibilul să nu le întâlnească privirea.

Maximilian îl privi furios. Dacă i-ar fi spus de la bun început că erau urmăriţi, ar fi fost cu mai multă băgare de seamă. Dar nu, bineînţeles că nu-i spusese nimic, pentru că îşi căuta propriul interes. Ar fi trebuit să-şi dea seama că încerca să-l tragă pe sfoară când îi spusese că nu-l minţise niciodată. Însă îşi dorise să creadă că Lisette era diferită de celelalte femei din viaţa lui.

Oricum era diferită, dar numai pentru că juca un rol. Cum nu-şi dăduse seama de asta mai devreme, după sceneta ei din trăsură? În clipa aceea, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu se putea încrede în ea.

Doar că se lăsase vrăjit. Îl făcuse să uite că pornise la drum ca să afle adevărul despre fratele lui şi era hotărât să o facă să plătească pentru asta. Ar fi trebuit să se lase mânat de instincte. Acum era limpede că întreaga poveste era mult mai complicată decât îl făcuse ea să creadă. Şi nu intenţiona să se lase până ce nu avea să afle totul.

Asta, *după* ce avea să se descotorosească de lacheul lui Rathmoor.

Păşi în timonerie şi îl rugă pe căpitan să-i arate lista cu pasageri. Trebuia, desigur, să-i dea nişte bani, dar, din fericire, venise pregătit pentru aventura aceea ridicolă. În timp ce căpitanul îşi îndreptă din nou atenţia spre cârma vasului, Maximilian începu să analizeze lista.

— Sunt sigură că nu şi-a folosit numele adevărat, bombăni Lisette în dreapta lui.

— Nu ar fi avut încotro, asta dacă nu cumva are un paşaport fals, zise el, uitându-se lung la ea. Crezi că ar fi avut cum să facă rost de unul?

Lisette se înroşi şi răspunse:

— Nu cred. Sinceră să fiu, mă mir că are paşaport.

Maximilian îşi îndreptă din nou atenţia spre registru.

— Cei de la vamă verifică mai întâi lista de pasageri şi apoi numele şi paşapoartele. Ceea ce înseamnă că trebuie să-şi fi folosit numele adevărat ca să urce la bord.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, zise ea, după care îl prinse de braţ şi şuieră: Dumnezeule, dar ce înseamnă asta pentru noi? Numele noastre nu o să corespundă cu acelea din paşaport.

— Ba sigur că da. La urma urmei, numele meu adevărat este Maximilian Cale. Cât despre tine, deja i-am spus căpitanului că nu ai avut timp să-ţi refaci paşaportul după nuntă pentru că ne-am căsătorit în grabă şi vrem să ajungem cât mai curând în Franţa, la familia ta.

— Vrei să spui că… te-ai gândit dinainte la toată

povestea asta cu paşapoartele?

— Desigur. Doar eu am fost cel care a cumpărat biletele, zise el, îndreptându-şi din nou atenţia spre listă. Căpitanul nu pare să creadă că o să fie o problemă să îţi foloseşti numele de fată. În primul rând, numele tău e franţuzesc. În al doilea rând, dacă încearcă cineva să ne facă probleme, pur şi simplu o să le ofer bani ca să ne lase în pace.

— Vrei să spui că ai de gând să-i mituieşti?

— Vrei să spui că te deranjează dacă fac asta? o întrebă el, împungând-o cu privirea.

— Nu, oftă ea. Îmi pare rău că nu m-am gândit la toate problemele care s-ar putea ivi în farsa noastră.

— Asta pentru că erai prea grăbită să sari în ajutorul fratelui tău afurisit, mormăi el, ceea ce o enervă pe Lisette. Dar lui nu-i păsă pentru că reuşi să găsească numele pe care îl căuta. John Hucker? Despre el e vorba?

— Da, spuse ea, agăţându-se din nou de braţul lui. Trebuie să facem cumva să scăpăm de el de îndată ce ajungem în Dieppe!

— Da, sigur, zise el pe un ton acru, ca nu cumva să dea de urma lui Bonnaud. Stai liniştită, mi-am dat seama. Ce a făcut fratele tău? A furat cumva averea familiei?

— Nu! Mă rog, nu chiar, spuse ea, iar în clipa aceea se opri motorul vaporului, iar Lisette se întunecă la faţă. Trebuie să debarcăm. Îţi jur că o să-ţi spun tot adevărul, dar mai târziu!

— Poţi să fii sigură că aşa o să faci. Merse apoi să-i înapoieze căpitanului registrul, după care o apucă de braţ şi o trase după el pe punte, fără alte menajamente. Momentan, dacă vrei să ne descotorosim de urmăritorul tău, trebuie să faci exact ce-ţi spun şi nu vreau să protestezi sau să comentezi în vreun fel. M-ai înţeles?

Lisette înlemni, dar îşi dădu seama că nu avea încotro, aşa că încuviinţă.

— Prea bine. Hai să fugim de domnul Hucker!

*

Lisette rămase şocată de eficienţa lui Max. Se gândise la toate. La paşapoarte, la intrarea lor în Franţa, la eventualele probleme de la vamă. Ea era cea care ar fi trebuit să se gândească la toate aceste aspecte, dar adevărul era că fusese o singură dată în Franţa, alături de mama ei, care se ocupase de toate. Mare noroc că se gândise să-şi arunce paşaportul în geantă înainte să iasă pe uşă!

Halal exploratoare!

Cu toate acestea, în ciuda faptului că Max părea atât de pregătit în unele privinţe, în decursul următoarelor ceasuri, începu să îşi piardă încrederea în planul lui de a se descotorosi de Hucker. Individul reuşi să rămână pe urmele lor în orele petrecute la vamă, chiar dacă păstră distanţa. Max nu păru să bage de seamă ori să-l intereseze, ci se întinse la discuţii cu ofiţerii de la imigrări, într-o franceză impecabilă, spre marea ei mirare.

Şi totuşi, nu era de mirare, doar avusese parte de o educaţie aleasă. În plus, îi spusese că avusese adesea ocazia să călătorească pe continent. Cu toate acestea, se aşteptase să-i calce în picioare limba maternă, cum obişnuiau să facă englezii, aşa că se bucură mai mult decât ar fi fost cazul să îl audă vorbind atât de bine.

Se întunecase de-a binelea când ajunseră, în cele din urmă, la Hotel de la Ruse, în Dieppe. Max părea să cunoască bine hotelul acela, ceea ce o făcu să se întrebe cât de dese fuseseră călătoriile lui în Franţa. Hucker se cazã şi el în acelaşi hotel, la fel ca alţi pasageri, şi abia dacă mai încercă să rămână ascuns, presupunând probabil că, dacă nu îl recunoscuse când fusese la un pas de ea pe vapor, nu avea să o mai facă acum.

Între timp, deja începuse să o irite faptul că Max nu făcuse absolut nicio încercare de a-l evita pe Hucker. Ce rost mai avusese să apeleze la ajutorul lui?

— Aş dori o cameră pentru mine şi soţia mea, îi spuse el în engleză proprietarului hotelului, după ce reuşise cumva să ajungă primul la coadă. Scoase o pungă cu bani

şi i-o înmână bărbatului. Să înţeleg că tot de aici aş putea să cumpăr biletul pentru diligenţa spre Tours?

Tours? Dar asta era în direcţia opusă Parisului. Doar nu avea de gând să o ia haihui prin Franţa doar ca să le piardă Hucker urma? Iar în Franţa, diligenţa era un vehicul greoi, uşor de urmărit călare.

Proprietarul hotelului deschise punga cu galbeni şi făcu ochii mari.

— Ah, desigur, domnule, răspunse el în engleză. Diligenţa pleacă mâine, dis-de-dimineaţă. O să rezerv două locuri în *coupé* pentru dumneata şi soţia dumitale.

— Mulţumesc, e perfect, zise Max.

Acel *coupé* din diligenţă, un compartiment închis deasupra scaunului vizitiului, era întotdeauna locul de cinste, dar în clipa aceea nu avea cum să-i fie recunoscătoare pentru asta. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar îşi imagina că aveau să scape de Hucker cu diligenţă?

— Pe aici, *monsieur,* zise proprietarul, îndreptându-se spre scări. Eu însumi o să vă conduc în cameră.

Îi porunci apoi servitorului să le ia bagajele şi să-l urmeze.

În timp ce porniră toţi patru pe scări, Lisette îi şopti:

— Nu cred că e cea mai bună soluţie.

— Ai promis că o să asculţi ordinele mele fără să protestezi şi fără să comentezi, i-o tăie Max. Ai uitat deja?

— Nu, dar…

Max ridică din sprâncene.

— Să ştii că uneori eşti cât se poate de nesuferit.

Bărbatul acesta deja începuse să-i dea dureri de cap.

— Se întâmplă când eşti duce, răspunse el. Ţi-aş cere scuze, dar nu îmi arde de asta. Mai ales când nu faci decât să-ţi încalci promisiunile.

Lisette îl privi nedumerită. Ce promisiuni mai încălcase?

Ah, da! Îi făgăduise că nu avea să-l mintă, o promisiune pe care nu o încălcase, deşi probabil el vedea lucrurile altfel. Şi avea să se enerveze şi mai tare odată ce urma să afle că Tristan era căutat în Anglia pentru că

furase un cal.

Proprietarul le deschise uşa care dădea într-un dormitor elegant.

— *Monsieur* Kale, e cea mai bună cameră a noastră. Sper să vă placă dumneavoastră şi soţiei.

— Cu siguranţă, zise Max, abia aruncând o privire în jurul lui, după care luă bagajele din braţele lacheului şi păşi în încăpere, cu Lisette în urma lui.

— Să vă trimit cina în cameră? îl întrebă proprietarul.

— Eu şi soţia mea am mâncat pe vapor, zise Max. Nu mai avem nevoie de nimic în seara aceasta, mulţumesc.

— Dar, *monsieur,* sigur…

— Cred că am uitat să menţionez faptul că eu şi frumoasa mea soţie suntem proaspăt căsătoriţi, zise el, apucând-o pe Lisette pe după talie şi trăgând-o uşor spre el. Pot să te asigur că nu mai avem nevoie de nimic în seara aceasta. Mai mult decât atât, ţi-aş rămâne recunoscător dacă le-ai porunci angajaţilor dumitale să nu ne deranjeze până mâine-dimineaţă.

Încercând să nu aibă vreo reacţie exagerată, Lisette se forţă să zâmbească.

Proprietarul hotelului îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Ah, da, desigur. Înţeleg pe deplin, *monsieur.* Nu o să vă deranjeze nimeni.

Îi înmână apoi cheia camerei şi îi făcu cu ochiul lui Lisette, care abia se abţinu să nu arunce cu ceva în el. De îndată ce bărbatul ieşi din cameră, se întoarse spre Max şi începu să ţipe la el:

— Dacă îţi închipui vreo clipă că…

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi gura! şuieră el, după care deschise uşor uşa şi aruncă o privire pe coridor. Nu avem mult timp la dispoziţie. Cu toate că mi-ar plăcea să aşteptăm aici până când merge toată lumea la culcare, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât o să atragem mai mult atenţia asupra noastră de îndată ce plecăm din Dieppe.

— Ce tot spui acolo? şopti ea. Am crezut că vrei să mergem în…

— Vrei sau nu să scăpăm de Hucker? o întrebă el, dar

nu-i dădu ocazia să răspundă, pentru că deschise uşa şi ridică bagajele. Hai, grăbeşte-te, trebuie să plecăm înainte ca proprietarul să termine cu ceilalţi pasageri de pe vas! Puse bagajele pe hol şi adăugă: încuie uşa în urma ta şi strecoară cheia pe sub uşă. Grăbeşte-te!

Lisette făcu întocmai. Max se îndrepta deja în direcţia opusă celei din care veniseră. Odată ajunşi la capătul coridorului, se opri în faţa unei uşi şi îi făcu semn să o deschidă.

Lisette constată cu stupoare că uşa nu era încuiată şi îi făcu loc să treacă, după care porni în urma lui pe ceea ce părea a fi scara servitorilor. El îi făcu semn să o ia înainte, iar ea îl ascultă.

— De unde ai ştiut de scările astea? îi şopti ea în timp ce coborâră în mare taină la parter.

— Am stat cu familia mea în hotelul ăsta pe când avem 16 ani. Era în drum spre Paris, ca să-l vedem pe avocatul unchiului meu, zise el. În fine, într-o noapte, m-am furişat pe aici.

— Ah, care vasăzică, ai început de la o vârstă fragedă să te furişezi prin hanuri.

Max îşi dădu ochii peste cap. În scurt timp, ajunseră la parter. Văzură două uşi, una în faţa celeilalte, iar de cealaltă parte a uneia dintre ele se auzeau voci.

— Repede, pe aici, îi şopti el, după care deschise cealaltă uşă.

Lisette îl urmă şi, spre marea ei mirare, ieşiră într-o grădină. Doar că Max nu-i lăsă nicio clipă să-şi tragă sufletul, ci o împinse la timp în spatele unui şopron, căci imediat ieşi un servitor pe uşă ca să verse o găleată cu apă în tufişuri.

Servitorul se opri să fumeze o ţigară de foi, aşa că îngheţară amândoi acolo, lipiţi unul de celălalt, în spaţiul acela îngust. Max întoarse privirea spre ea, iar Lisette rămase fără aer.

În întunericul acela, nu semăna deloc cu domnul amabil în compania căruia se simţise atât de bine pe vapor. Acolo, în spatele şopronului, era ducele neînfricat, care o

privi lung sub clar de lună. Simţi o senzaţie ciudată în stomac, ceva ce semăna incredibil de mult cu un sentiment de dorinţă.

Dorinţă? Ce prostie! Nu simţea nicio dorinţă faţă de duce când îi dădea ordine şi îi poruncea să asculte de el. Câtuşi de puţin.

Cu toate acestea, când simţi mirosul acela de tutun în timp ce Max o privi îndelung, începu să tremure necontrolat.

Max lăsă bagajele din mână şi o înfăşură în pelerină. Lisette simţi cum i se iuţeşte respiraţia. Max continuă să o ţină în braţe, iar privirea îi coborî uşor spre buzele ei. În clipa aceea simţi că avea să o sărute.

Dar Max se grăbi să-i dea drumul, de parcă i-ar fi luat foc degetele. Făcu un pas spre marginea şopronului şi aruncă o privire, după care îi făcu semn să se apropie. Se aplecă să ia bagajele şi îi şopti:

— E o poartă acolo care dă în alee. Sunt chiar în spatele tău.

Ieşiră din grădină fără să facă niciun zgomot, dar odată ajunşi pe alee, Max mări pasul, iar Lisette aproape că o luă la fugă ca să ţină pasul cu el.

— Stai aproape de mine, îi şopti, traversând grăbiţi aleea. Mă îndoiesc că Hucker o să ne aştepte în faţa hotelului, dar nu avem de unde să ştim ce-o să ne iasă în cale, iar asta e ora la care tavernele şi străzile sunt pline de bărbaţi. Nu vreau să se ia nimeni de tine.

— Bine, zise ea cu un nod în gât.

În ciuda faptului că era supărat pe ea, voia să o ştie în siguranţă. Asta o făcu să zâmbească, deşi Max era atât de poruncitor.

Merseră în tăcere prin Dieppe, prin întuneric, pe alei lăturalnice. Din fericire, nu era un oraş mare. În mai puţin de doi kilometri, ajunseră la alt hotel – Hotel de Londres. De îndată ce intrară pe uşă, îi zise:

— Dacă vrei să mergi la toaletă, acum e momentul.

După această remarcă enigmatică, el porni în căutarea proprietarului. Ardea de nerăbdare să afle ce

punea la cale, dar hotărî să-l asculte. La întoarcere, dădu peste Max, care se grăbi să o conducă afară, unde îi aştepta o trăsură, pregătită în grabă pentru călătoria lor.

Max îi dădu vizitiului bagajele, care le legă în spatele trăsurii, după care veni să-i deschidă uşa.

— Urcă, draga mea.

Lisette începu să-şi dea seama ce se petrecea, aşa că urcă în trăsura veche, dar confortabilă. Max veni în urma ei şi se aşeză pe banchetă.

— Să înţeleg că plecăm spre Paris? îl întrebă ea, după ce porniră la drum.

Max încuviinţă.

— Proprietarul de la Hotel de Londres, m-a asigurat că, dacă nu apar alte probleme, ar trebui să ajungem în Paris până mâine după-amiază, mai ales dacă o luă pe drumul cel mai scurt şi evităm Rouen.

— E o idee bună să evităm Rouen. E în drum spre Tours, dar şi spre Paris.

Max îşi dădu pălăria jos şi o aruncă lângă el, pe banchetă.

— O să fim departe de Rouen mâine-dimineaţă, când Hucker o să pornească spre Tours, dar în caz de orice…

— Ai vrut să te asiguri că, dacă se întâmplă să afle în seara asta că am plecat, n-o să ne prindă din urmă în Rouen.

— Exact.

Lisette aruncă o privire spre străzile slab luminate.

— Dar, când o să meargă de dimineaţă la diligenţa spre Tours, o să-şi dea repede seama că ne-am furişat în toiul nopţii. Aşa că o să întrebe la toate hotelurile până când o să afle că am plecat de aici spre Paris.

— Ba nu. L-am plătit bine pe proprietarul hotelului ca să-şi ţină gura. N-o să mai poată da de urma noastră, zise el. Şi mă îndoiesc profund că un englez ca Hucker o să se aventureze în inima Franţei fără să ştie încotro s-o apuce.

Dumnezeule, chiar se gândise la toate? Slavă Domnului, pentru că pe ea deja o luase durerea de cap. Era obosită după drum şi nu voia decât să se cuibărească într-

un pat cald.

Dar era evident că asta nu avea să se întâmple prea curând. Îşi desfăcu boneta şi o aruncă pe bancheta de lângă ea. Apoi îşi dădu jos mănuşile şi îşi căută în săculeţ sticluţa cu parfum. Aroma aceea de plante îi mai limpezi gândurile.

— Probabil că ai dreptate, zise ea, după care băgă flaconul în săculeţ. Mă îndoiesc că George i-a dat destui bani cât să pornească în căutarea mea prin Franţa. După cum îl cunosc pe Hucker, o să profite de ocazie să se întoarcă înapoi în Anglia.

— Să înţeleg că îl cunoşti bine, zise el pe un ton dur.

În clipa aceea, Lisette îşi îndreptă privirea spre el. Nu putu să citească expresia de pe chipul lui în lumina aceea slabă, dar simţi un fior pe şira spinării. Era rândul ei să-i mărturisească tot, iar el nu avea să renunţe până ce nu afla toate secretele familiei ei.

Lisette îşi lăsă săculeţul pe banchetă. Prea bine, dacă acela era preţul ajutorului său, era gata să-l plătească. Pur şi simplu trebuia să-l facă să înţeleagă că, în ciuda tuturor dovezilor care erau împotriva lui, Tristan nu era şarlatanul pe care îl credea Max.

— Da, răspunse ea. Îl cunosc bine pe Hucker. El a fost cel care, la ordinele lui George, ne-a aruncat în stradă pe mine şi pe familia mea la o zi după moartea tatălui meu.

— Lisette, să ştii că nu are rost să mă faci să-ţi plâng de milă, spuse Max pe un ton rece. Vreau să-mi spui tot adevărul. În clipa asta.

— Ştiu. N-o să-ţi ascund nimic, zise ea, cu toate că atitudinea lui distantă o răni profund.

Chiar dacă întoarcerea ducelui arogant o lăsă fără suflare.

Ştia că lucrurile nu aveau să se schimbe în bine. Trebuia să pună punct poveştii. Îşi îndreptă spatele şi începu să-i povestească pe îndelete toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră în ziua de după moartea tatălui ei.

Capitolul 10

Maximilian îşi petrecuse ultimele câteva ore îmbărbătându-se să-i ţină piept, hotărât să nu se lase păcălit de vulpea aceea. Se pregătise emoţional pentru minciuni, lacrimi şi rugăminţi disperate. Dar nu se pregătise să audă povestea aceea din gura unei Lisette atât de calme şi de detaşate, o poveste cu atât de multe detalii, încât nu avea cum să nu fie adevărul. Mai ales prin prisma faptului că îl puse pe Bonnaud într-o lumină cât se poate de nefavorabilă.

Până ce termină să îi relateze cum reuşise să fugă alături de familia ei din Anglia într-o călătorie agonizantă, care îi purtase pe Canal pe luntrea unui contrabandist, strânse furios din dinţi, ca să nu explodeze.

Pentru numele lui Dumnezeu, era o fată de 14 ani. 14 ani! O copilă. Tatăl ei fusese prea nesăbuit ca să se îngrijească de copiii lui şi, drept urmare, peste noapte, ea rămăsese fără jumătate din familie şi fără un acoperiş deasupra capului.

Gândul acela îi întoarse stomacul pe dos şi lăsă să-i scape o înjurătură. La naiba, de ce-i păsa lui ce se întâmplase cu ea? Fata aceea îl minţise. Se putea să-l mintă şi acum.

— Care vasăzică, fratele tău nu e un sfânt, cum ai vrut să mă faci să cred prima oară când ne-am întâlnit, zise el, în timp ce trăsura îşi continuă drumul prin noapte, ci un hoţ de cai.

— Avea doar 17 ani! Tu ce ai face dacă tatăl tău ţi-ar promite ceva pe patul de moarte, iar fratele tău vitreg ar face tot posibilul să ţi-l fure doar din ciudă?

Max îşi aminti de propriul episod pe patul de moarte al tatălui său. Cu mama lui la căpătâiul trupului neînsufleţit al tatălui său, cu o expresie sălbatică şi înspăimântată, cu o fiolă goală de laudanum în mână. „Nu am vrut să o fac”, şoptise ea. „Dar era atât de nefericit… Mi-a spus o mulţime

de lucruri înfiorătoare şi am vrut doar să-l văd că doarme…”

Ah, Maximilian ştia prea bine ce însemna o confesiune pe patul de moarte şi ce efect putea să lase în urmă!

Dar hotărî să înăbuşe amintirile acelea întunecate. Pentru că acum nu era vorba despre patul de moarte, ci despre Bonnaud, care îşi începuse timpuriu viaţa de infractor. Despre Bonnaud, cel care încă reuşea să se ţină departe de el cu ajutorul surorii sale mincinoase.

Lisette îşi îndreptă privirea pe fereastră, cu o expresie de neclintit, în razele lunii.

— Tristan a simţit că e de datoria lui să se îngrijească de noi, aşa că a făcut singurul lucru care i-a venit în minte. Şi nu a considerat-o furt, dat fiind că tata îi lăsase calul moştenire.

Doar că Maximilian refuză să se lase influenţat de spusele ei şi răbufni:

— Nu contează, a fost un gest impulsiv şi prostesc să fure calul acela.

— Dom a fost de aceeaşi părere, spuse ea, înfruntându-l cu privirea. Dar fără banii aceia nu am fi reuşit niciodată să ajungem în Franţa. Şi, chiar şi după ce am reuşit să ajungem aici, am fi murit de foame în toate lunile acelea care au trecut până ce mama şi Tristan au reuşit să-şi găsească de lucru. Fără banii aceia de care ne-am folosit ca să le îmbunăm pe rudele noastre *iubitoare,* continuă ea furioasă, am fi ajuns pe străzi. Au urât-o dintotdeauna pe mama pentru că i-a făcut de ruşine acceptând să devină amanta unui lord englez. Şi pentru că, odată ce ne-am întors în Toulon, a avut neobrăzarea să stârnească din nou controverse, întorcându-se pe scenă.

— În Toulon? exclamă el nervos. Am crezut că mergem în Paris.

— Aşa este. După cum ţi-am spus deja, Tristan lucrează pentru guvern.

— Lisette, ţi-am spus clar, fără ocolişuri. În ce domeniu? Unde? Cum pot să dau de urma lui?

Lisette se uită lung la el, după care îl înfruntă cu

fruntea sus.

— O să ajung şi la asta. Dat fiind că mai avem ore bune până să ajungem în Paris, mi se pare că eşti teribil de nerăbdător.

— Am motivele mele, şuieră el. Nu am de unde să ştiu că nu m-ai împins în alergătura asta doar ca să mă alungi din Londra şi ca fratele tău să…

— Ce anume să facă fratele meu? Să găsească un impostor care să te înlocuiască? zise ea, pe un ton ironic. Aşa este, ai dreptate, am pus la cale acest plan măreţ ca să-ţi distrugem viaţa. De aceea ţi-am spus *duce* când se presupune că ar fi trebuit să-ţi ascund identitatea. De-aia am fost nevoită să apelez la tine ca să plăteşti biletele pentru călătorie, mesele şi mita pentru ofiţerii de la vamă, spuse ea, pe punctul de a izbucni în plâns. Tot din acest motiv n-am putut să scap de Hucker fără ajutorul tău. Pentru că sunt atât de pricepută la a pune la punct planuri diabolice, la a mă preface că sunt altcineva sau la a încerca să ţin secrete…

— Ajunge! i-o tăie el. Am înţeles ce vrei să spui.

Aceea era Lisette pe care ajunsese el să o cunoască, cea care visa să devină investigator, cea care se îmbufnase când îi atrăsese atenţia că habar n-avea ce însemna asta. Fu nevoit să recunoască în sinea lui că ea avea dreptate. Dacă fata chiar voia să fie o escroacă, nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta.

Preţ de câteva clipe, se lăsă tăcerea, singurele sunete fiind făcute de copitele calului şi de arcurile trăsurii.

După care Lisette îşi coborî privirea şi zise:

— Ţi-am spus de la bun început. Nu ştiu unde se ascunde Tristan. Ultima oară l-am văzut în urmă cu şase luni, în Paris, pe când lucra pentru Sûreté Nationale.

Informaţia aceea îl luă pe nepregătite.

— În cadrul poliţiei? Vrei să spui că fratele tău, hoţul de cai, lucrează în cadrul *poliţiei?*

Lisette îi înfruntă privirea.

— De ce crezi că nu am vrut să dai buzna aici ca să stai de vorbă cu angajatorul lui? Pentru că eram sigură că o

să faci tot posibilul să-l dai afară.

— Bineînţeles! răbufni el, dar, când văzu expresia furioasă de pe chipul ei, încercă să se tempereze. Până acum, nu reuşise să afle nimic de la Lisette la nervi. Încercă din răsputeri să adopte un ton calm. Presupun că angajatorul lui nu ştie că e un infractor.

— Nu, nu ştie. Şi dacă află… şopti ea speriată, iar vocea ei îi provocă un gol în stomac.

La naiba, îl pusese într-o situaţie imposibilă! Din nou. Nici nu ştia ce-l enerva mai tare, faptul că fratele ei chiar se dovedise a fi un tâlhar sau că ea insista să-i ia apărarea.

— Cum naiba a reuşit Bonnaud să se angajeze cu trecutul lui?

— Ei bine, nu s-a dus vestea în lumea întreagă despre singura lui fărădelege. George era prins până peste cap cu moşia tatălui nostru, aşa că nu s-a obosit să-l caute în afara Angliei. În plus, nu ştia încotro am pornit-o. Iar când Tristan a început să lucreze la Sûreté, Vidocq încă era la cârma poliţiei, iar lui nu-i păsa de astfel de lucruri.

— Eugene Vidocq? întrebă Maximilian.

— Îl cunoşti?

— Nu personal, dar am auzit de el de la detectivul pe care l-am angajat să investigheze moartea lui Peter. Am putut să venim în Franţa abia după ce Napoleon a fost oprit şi trimis în Elba. Detectivul a fost cel care a aflat că Peter murise deja în incendiul din Belgia.

— E vorba despre aceeaşi călătorie în care ai venit să stai de vorbă cu avocatul unchiului tău? întrebă ea vizibil nedumerită. Avocatul ştia ceva despre asta?

Blestemându-şi zilele pentru că deja îi dăduse îndeajuns de multe detalii ca să facă legătura între cei doi, evită să-i răspundă la întrebare.

— Ştiu că Vidocq e cunoscut în unele cercuri, dar investigatorul nostru nu a avut cuvinte de laudă la adresa lui. Ne-a spus că se ştie despre Vidocq că nu se dă în lături de a angaja infractori. Ceea ce explică modul în care a ajuns fratele tău să lucreze pentru el.

Lisette îi aruncă o privire intrigată, dar încuviinţă.

— Este adevărat, Vidocq obişnuieşte să angajeze infractori, dar tocmai pentru că a fost şi el cândva unul. Iar în perioada aceea a învăţat foarte multe despre felul lor de a gândi. Dar, după ce unul dintre prietenii lui a murit spânzurat, şi-a dat seama că, de cele mai multe ori, infractorii nu ajung bine. Aşa că a ales să lucreze pentru tabăra opusă şi a avut parte de mult succes tocmai datorită experienţelor anterioare.

Cu toate că nu-i plăcea să recunoască, ea avea dreptate, în mod bizar. În plus, nu fusese niciodată tocmai impresionat de abilităţile bărbatului pe care îl angajase tatăl său ca să-l găsească pe Peter.

— Tind să cred că, dacă Vidocq ar fi fost cel angajat să investigheze moartea fratelui tău, ai fi aflat mult mai multe lucruri decât ştii acum.

Nu conta că şi el îşi spuse exact acelaşi lucru. Admiraţia ei faţă de celebrul investigator îl puse pe gânduri.

— Pari să-l cunoşti foarte bine.

— Aşa e. Înainte să-şi dea demisia anul trecut, am lucrat şi eu pentru el.

Dintr-odată, atâtea întrebări fără răspuns despre ea începură să se clarifice.

— Într-adevăr, se ştie despre Vidocq că nu se fereşte să angajeze femei agent.

Lisette se foi uşor în scaun şi zise:

— Nu am lucrat niciodată în calitate de agent. Aş fi vrut să o fac, iar el şi-a dorit să mă angajeze, dar nu m-a lăsat Tristan.

Maximilian rânji şi zise:

— Fratele tău tocmai a crescut puţin în ochii mei.

— Să ştii că aş fi făcut o treabă foarte bună!

Max ridică din sprâncene.

— Bine, fie, mormăi ea, poate că nu m-aş fi descurcat chiar atât de bine pe cât mi-am imaginat eu, dar numai pentru că nu am avut parte de instruire. Dacă ar fi avut timp să mă pregătească, poate că aş fi avut succes.

— Nu contează dacă ai fi avut sau nu succes, zise Maximilian. Una e să-l ajuţi pe Manton să pună întrebări.

Dar să fii agent pentru Vidocq ar fi fost o treabă primejdioasă. Ar fi fost o prostie din partea fratelui tău să te pună într-un asemenea pericol.

Lisette aruncă o privire pe fereastră.

— Eşti la fel ca el.

— Ca Vidocq? întrebă Max, deloc convins.

— Ca Tristan. Amândoi sunteţi atât de siguri că le ştiţi pe toate. Sunteţi la fel de mândri, la fel de tirani şi asta pentru că amândoi…

— Ţinem la tine, concluzionă el, dar îşi regretă amarnic cuvintele când Lisette întoarse privirea spre el, cu ochii mari. Doar cât să nu vrem să te vedem rănită.

Se aşternu o tăcere lungă între ei, amândoi fiind prinşi într-un joc de dorinţă şi frustrări. El încercă să ignore faptul că erau singuri, în întuneric, că ea era la doar câţiva centimetri de el, părând atât de drăguţă, de vulnerabilă şi de singură. La fel de singur cum se simţea şi el în clipa aceea.

Nu, la naiba, nu avea să se lase prins în mrejele ei!

— Şi în ce calitate ai lucrat pentru Vidocq dacă nu ai fost agent?

— În mare, am făcut cam tot ce fac şi pentru Dom. Vidocq obişnuia să culeagă informaţii despre fiecare infractor cu care avusese vreodată de-a face. Obişnuia să ia notiţe cu informaţii despre înfăţişarea, poreclele, obiceiurile şi despre atacurile lor. Când am început să lucrez pentru el, avea deja 60.000 de astfel de cartonaşe pe care a trebuit să le organizăm. Eram patru oameni şi lucram cu normă întreagă ca să ţinem pasul cu toate.

— Sunt sigur că ai făcut o treabă foarte bună.

— Aşa este, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Poate că ai băgat deja de seamă că îmi plac ordinea şi curăţenia. Iar Vidocq habar n-are ce înseamnă cuvântul *ordine,* jur, zise ea râzând. Dacă n-aş fi fost eu acolo, biroul acela ar fi fost un adevărat coşmar, plin cu recuzite pentru deghizări, cutii pline cu cartonaşe şi Dumnezeu ştie câte şi mai câte. E un investigator minunat, dar habar n-are să-şi poarte singur de grijă.

Vădita ei afecţiune faţă de fostul angajator îl irită teribil. Dacă ţinea bine minte, se zvonea despre Vidocq că era un afemeiat.

— Să înţeleg că nu te-ai îngrijit doar de biroul lui, spuse el pe un ton sec. Ci şi de el.

— Da, ai putea spune asta, mai ales după moartea soţiei sale, când s-a dus totul pe apa sâmbetei.

— Vrei să spui că, în perioada în care ai lucrat pentru el, era necăsătorit?

— În ultimii ani, da. De ce?

— Iar tu te-ai oferit fără rezerve să ai grijă de bietul om, spuse el. Cu toate că îşi auzi tonul de gelozie din propriul glas, nu se putu abţine. Şi ce presupunea asta, mai exact? Să-i pregăteşti ceaiul? Să-i cârpeşti şosetele? Să-i încălzeşti patul?

Spre exasperarea lui, Lisette izbucni în râs.

— Ţi-ai pierdut minţile? Vidocq ar putea să-mi fie tată.

— Da, doar că *nu* e tatăl tău, nu-i aşa? replică Maximilian, încă ros de gelozie, deşi ea era amuzată de simpla idee. Şi, din câte ştiu, avea o reputaţie de afemeiat.

Pe măsură ce Lisette începu să-şi dea seama că vorbea serios, se uită lung la el şi zise:

— Aşa este. E adevărat că e chipeş pentru vârsta lui, spuse ea cu o sclipire în ochi. Şi poate să fie cu adevărat fermecător când îşi propune.

— Ah, sunt sigur de asta, mormăi el, neştiind dacă ea o făcea intenţionat, ca să-l enerveze, sau dacă pur şi simplu voia să fie sinceră. Presupun că asta e tot ce contează pentru tine. Ce contează că a fost un infractor, că ştie tot ce se învârte în cercurile tâlharilor? Important e să fie chipeş şi fermecător.

— Mai bine aşa decât să fie răutăcios şi enervant asemenea unui duce problematic pe care îl ştiu eu, i-o întoarse ea. Cel puţin Vidocq ştie cum să se poarte cu o femeie.

— Ce vrei să spui?

— Că nu pleacă de la prezumţia că are de-a face cu o creatură răuvoitoare, care unelteşte să-i ruineze viaţa.

Maximilian strânse din dinţi la descrierea ei destul de pertinentă asupra reacţiilor sale.

— Cum aş putea să nu fiu suspicios? Fratele tău e un hoţ, iar tu nici măcar nu te-ai obosit să-mi spui.

— Dacă ţi-aş fi spus, am mai fi acum aici? Sau m-ai fi dat pe mâna poliţiei şi m-ai fi obligat să-ţi spun unde se află? Ori i-ai fi ruinat afacerea lui Dom doar ca să afli unde e Peter? zise ea, încrucişându-şi braţele la piept. Nu am făcut decât să-mi protejez familia. Mă aşteptam ca, dintre toţi oamenii, *tu* să înţelegi asta.

La naiba, chiar înţelegea! Nu doar că înţelegea, ba o şi compătimea. Tocmai asta era problema cu trandafirii sălbatici, faptul că reuşeau să se strecoare pe sub zidul de apărare al unui bărbat când acesta nu era atent. Cu toate că făcuse tot posibilul să nu se lase vrăjit de farmecele ei, nu avusese nicio şansă.

Sau poate că văzu pentru prima oară ce simţise de la bun început. Că, în sufletul ei, era cinstită şi loială. La fel ca mama lui, genul de femeie dispusă să meargă cu soţul ei până în pânzele albe şi care îi luase partea chiar şi în cele mai cumplite accese de nebunie. Genul de femeie pe care şi-o dorea ca soţie.

Hotărî să alunge gândul acela înainte să-i ia minţile.

Avea dreptate, dacă ar fi ştiut despre trecutul lui Bonnaud, nu ar fi fost prea dornic să plece la drum. Cu toate că îşi spuse că nu ar fi poruncit arestarea ei şi a lui Manton, adevărul era că, în dimineaţa aceea, fusese teribil de nervos. Cine ştie ce ar fi fost în stare să facă.

Dar acum, când o cunoştea mai bine, era greu să nu vadă lucrurile din punctul ei de vedere.

— Şi ce se presupune că o să facem acum? Vrei să mergem să stăm de vorbă cu noul şef de la Sûreté ca să ne spună unde e fratele tău?

— De fapt… mă gândeam să mergem mai întâi să stăm de vorbă cu Vidocq, spuse ea, cu o agitaţie în glas care îl nelinişti.

— De ce? Dacă spui că Tristan e angajat la Sûreté, cei de acolo ar trebui să ştie unde e şi la ce caz lucrează.

— Da, însă noul şef de la Sûreté nu-l are la inimă pe Tristan.

Maximilian se uită urât la ea.

— Oare de ce nu mă miră să aud asta?

Razele lunii alunecară uşor pe fruntea ei încruntată.

— Ce vreau să spun e că, de îndată ce o să vină un duce important să pună întrebări…

— Ţi-e teamă că fratele tău o să fie dat afară.

— Ei bine, ai spus-o cu gura ta.

— Eram nervos. Şi, oricum, am spus asta înainte să ştiu despre ce e vorba.

— Şi acum, când ştii? îl întrebă ea, iar când Max refuză să răspundă, adăugă: în orice caz, sunt mai multe şanse ca Vidocq să ştie unde se ascunde Tristan. Sunt prieteni buni, iar Tristan nu ar lua niciun caz important fără să se sfătuiască cu el. Francezul are instincte excelente şi o mulţime de informaţii despre…

— Pur şi simplu vrei să-l vezi din nou pe Vidocq, răbufni el. Recunoaşte!

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea încruntată.

— Ah, sigur că ştii! Vidocq e mai *fermecător* decât mine, mai *informat,* mai *sclipitor,* răbufni el. Mânat din nou de gelozia aceea pe care nu reuşi să o înţeleagă, se mută pe bancheta de lângă ea ca să o împungă cu privirea. E limpede că eşti nerăbdătoare să-l revezi.

Lisette făcu ochii mari.

— Ţi-ai pierdut minţile!

— Da, aşa este. *Tu* mă faci să-mi pierd minţile de fiecare dată când deschizi gura şi începi să-l lauzi pe francezul acela blestemat.

— Ah, vrei să dai vina pe mine pentru atitudinea ta…

Dar nu mai apucă să spună nimic pentru că Max îi tăie răsuflarea cu un sărut. Un sărut intens, născut din gelozie, furie şi din nevoia de a-l scoate pe Vidocq din mintea ei.

Însă într-o clipită se transformă în ceva mai mult, într-un sărut adevărat, născut din obsesie, din nevoie şi din dorinţă. Dumnezeule, ce bucurie să o sărute din nou! Cât de dulce era!

O prinse pe după gât şi o ţinu în loc, lipindu-şi gura de gura ei, tresărind când o auzi gemând de plăcere în clipa în care îşi întredeschise buzele. Într-o clipită, adânci sărutul acela şi o dezmierdă cu limba, savurând-o în singurul mod în care avea să-l lase să o facă, în singurul mod în care el avea să-şi permită să o facă.

Vreme îndelungată, se aşternu tăcerea în trăsură, singurul sunet fiind pulsul care îi răsuna în urechi în timp ce se înfruptă din nou şi din nou cu gura ei, savurându-i gustul, aroma parfumului franţuzesc din păr, degetele înfipte în haina lui, trăgându-l tot mai aproape.

Brusc, se dezlipi de el şi îl privi cu ochi mari şi fără suflare.

— Am stabilit să nu ne mai sărutăm. Ai promis.

— Iar tu ai promis să nu mă mai minţi, zise el. Şi ai încălcat promisiunea.

— Ba nu, şopti ea. Nu te-am minţit niciodată, jur! Nici măcar o dată.

Ar fi vrut să îi spună că nu era adevărat, dar aruncând o privire în urmă, la conversaţiile lor, nu îşi aminti nici măcar o ocazie în care îl minţise cu adevărat. Dar asta nu schimba cu nimic situaţia.

— Poate că nu ai minţit, dar m-ai păcălit cu privire la fratele tău, ceea ce e acelaşi lucru.

— Ba nu e adevărat. Teoretic, nu am încălcat acordul nostru.

— În cazul acesta, teoretic, nici eu nu o să încalc acordul nostru.

O trase în poala lui, cu spatele la el şi o apucă de talie, ca să o ţină în loc.

— Ce crezi că faci? protestă ea, în timp ce încercă să se elibereze.

— Am stabilit să nu ne sărutăm, îi şopti el la ureche, dar nu am stabilit să nu ne atingem. Iar dacă ţie ţi se pare cinstit să mă păcăleşti, mie mi se pare cinstit să te ating, zise el, după care îşi strecură mâna pe sub pelerina ei şi îi prinse sânul în palmă. Lisette înlemni. Max nu aşteptă ca ea să protesteze, ci continuă să o mângâie cu neruşinare,

şicanându-i sfârcul până îl simţi întărindu-se pe sub materialul rochiei. De noaptea trecută, fusese torturat de frânturi de amintiri despre ce se petrecuse între ei, despre trupul ei sub atingerea lui. De data aceasta, era hotărât să îşi amintească tot.

Se aşteptase ca Lisette să se împotrivească sau măcar să încerce să se elibereze. Dar ea rămase acolo, respirând greu. Cu fiecare mângâiere, ea îşi arcuia spatele, înfigându-şi degetele în coapsele lui.

— Max, şopti ea, nu e bine… Nu e bine ce faci…

— Dar o fac, îi şopti el la ureche. Ştiu că îţi place, recunoaşte.

Îşi lăsă mâna să alunece spre celălalt sân şi o muşcă uşor de ureche. Gemetele ei de plăcere îl întărâtară aproape la fel de mult ca senzaţia sânilor ei în palma lui.

— Probabil că nu-ţi aminteşti, îi şopti ea, dar noaptea trecută am jurat că o să te urechez dacă te mai atingi vreodată de sânii mei…

— Îmi amintesc. Doar că nu-mi pasă. Şi, în orice caz, îi şopti el, nu ai cum să ajungi la urechile mele, zise el încrezător când o simţi topindu-se în braţele lui. Şi, oricum, nu mai vrei să faci asta, nu-i aşa?

Lisette întoarse uşor capul spre el şi îl privi respirând greu.

— Vreau… vreau…

— Draga mea, spune-mi tot ce vrei să-ţi fac, şopti el, gemând de extaz. Îmi place atât de mult să te simt în braţele mele! Eşti de vis. Am vrut să fac asta din prima clipă în care te-am văzut…

Ochii ei erau atât de pierduţi şi de luminoşi în razele lunii!

— Mincinosule! îi şopti ea. Ai fi fost în stare să mă strângi de gât.

— Doar ca să pot pune mâna pe tine. Voiam atât de mult să te ating, că nici măcar nu puteam să mai gândesc limpede, zise el, după care îşi lăsă mâna să alunece pe piciorul ei ca să-i ridice uşor faldurile rochiei. Voia să îşi continuă mângâierile. Noaptea trecută a fost o adevărată

tortură pentru mine – să-ţi desfac rochia, corsetul… Poate că nu ţi-ai dat seama, dar eu am fost cel care a făcut asta în timp ce tu dormeai. Nu o servitoare.

— Ştiu, îi spuse ea, luându-l prin surprindere.

— Dar nu ai nici cea mai vagă idee cât de greu a fost pentru mine să o fac. De ce crezi că m-am îmbătat ca un prost la cârciumă? Ca să nu mă arunc în pat, lângă tine, ca să nu te ating, cum mi-aş fi dorit să o fac în timp ce te dezbrăcăm.

— Mă aşteptam să o faci. Am crezut că o să… şopti ea.

— Vrei să spui că erai trează? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— La un moment dat, m-am trezit. Am rămas cu sufletul la gură, voiam să văd ce o să faci. Mi-a fost aşa de teamă că o să…

Max se opri, cu mâna pe genunchiul ei.

— Doar ştii că nu ţi-aş face niciodată rău, draga mea.

Lisette îi întâlni privirea şi spuse:

— Nu de asta mi-a fost teamă. Ci de faptul că, dacă ai fi venit în patul meu şi ai fi început să mă mângâi, te-aş fi lăsat să faci ce vrei cu mine.

Inima începu să-i bată cu putere. Lisette îl dorea. Mai mult decât atât, *recunoştea* asta.

De data aceasta, nu se mai putu abţine şi o sărută din nou. O strânse în braţe, simţind nevoia disperată să guste din ea. La naiba cu înţelegerea aceea stupidă! Era a lui şi nu avea de gând să o lase să plece fără să o savureze pe deplin.

Capitolul 11

Fără doar şi poate, durerea de cap o făcuse să-şi piardă minţile. Nu exista altă explicaţie pentru faptul că îl lăsă pe Max să o atingă şi să o sărute.

„Ţi-a spus *draga mea.* De două ori”.

Gândul acela absurd aproape că o făcu să izbucnească în râs, însă sărutările lui atât de înflăcărate şi

de pasionale îi înăbuşiră râsul. Nu ar fi trebuit să pună atâta preţ pe ceva stupid precum un alint.

Doar că nu se putu abţine. Max nu era furios. Nu o ţinea prizonieră şi nici nu o făcea ca să se răzbune. Ci o săruta de parcă secretul vieţii ar fi stat în mâinile ei, de parcă era dispus să îl desluşească făcând-o să-l dorească la nebunie.

Când îi simţi mâna alunecând între picioarele ei, pe sub lenjerie, tresări.

— Max!

— Draga mea, lasă-mă să-ţi ofer plăcere, îi şopti el, făcând-o să uite din nou de toate reţinerile cu acele cuvinte atât de dulci. Lasă-mă să-ţi arată ce înseamnă dorinţa.

Apoi îi atinse părţile ei intime, iar în clipa aceea Lisette simţi cum toate simţurile i se trezesc la viaţă.

— Dumnezeule, Max…

Începu apoi să o mângâie, să o frece atât de intens, încât o făcu să suspine de plăcere. Oare ştia că asta îl făcea să o dorească şi mai mult?

— Îţi place, obrăznicătură mică? îi şopti el, încântat.

Ah, da, ştia prea bine ce efect avea asupra ei!

— E foarte interesant…

— Hm, interesant, zise el, continuând să o atingă. Să ştii că n-o să mă opresc până ce nu recunoşti că îţi place.

— Eşti un drac împielițat, spuse ea, înfigându-şi degetele în braţul lui. Bine, fie… îmi place. Te rog, Max, te rog… Nici măcar nu ştia ce anume îl implora să fac. Ştia doar că trebuie să existe ceva mai mult. Era ceva acolo, mai presus de puterea ei.

— Draga mea, o să fac tot ce vrei. Vreau doar să-mi spui ceva înainte, îi şopti el, presărând sărutări pe gâtul ei. Chiar te-am ţinut în poală seara trecută?

Mângâierile lui fierbinţi aproape că îi luară minţile şi încercă din greu să se adune.

— Da… Da, am stat în poala ta…

— La fel ca acum?

— Nu!

— Slavă Domnului! Mi-ar fi părut rău să nu-mi aduc

aminte.

Lisette izbucni în râs. O clipă mai târziu, Max îşi strecură degetul în interiorul ei, spre mugurul acela înfierbântat, umed şi doritor, iar uluirea ei se transformă în dorinţă pură. Continuă să o pătrundă, jucându-se cu mugurul acela, făcând-o să se frece de mâna lui ca o neruşinată, pentru că voia tot mai mult.

— Ei bine, obraznico? spuse el. Îţi place?

— Mă faci să-mi pierd minţile…

— Foarte bine, îi şopti el la ureche. Pentru că tu mi-ai luat minţile încă din prima zi în care te-am întâlnit.

În mişcările legănate ale trăsurii, începu să se unduiască în poala lui până ce simţi ceva tare sub posteriorul ei. Bărbăţia lui? Probabil. Nu ştia prea multe despre trupul bărbătesc, dar aflase despre asta. Dumnezeule, aşa se simţea… *braquemard?* Atât de groasă şi de tare?

Îşi frecă uşor posteriorul de el până ce îl auzi gemând de extaz.

— Dumnezeule, Lisette, nu… nu face asta…

— E rândul meu, zise ea, timidă, repetând mişcarea. Îţi place să te tachinez aşa?

— Îmi place… foarte mult, gemu el.

O luă apoi prin surprindere când o apucă brusc şi o mută pe genunchii lui. Se grăbi să se desfacă la pantaloni şi, dintr-odată, îi luă mâna şi o puse pe ceva fierbinte, lung şi tare.

Dumnezeule, chiar era *braquemard!* Fascinant. Nu-şi imaginase niciodată că era atât de tare şi totuşi atât de mlădioasă.

— Te rog, spuse el, gemând. Draga mea, te rog să mă mângâi!

— Cum?

— Aşa, şopti el, după care îi prinse mâna în jurul lui şi îi arată cum să îl atingă. Nu prea tare… Ah, da… Dumnezeule, exact aşa…

Gemetele lui o excitară teribil. La fel ca ea, era prizonierul dorinţei. Ce senzaţie incitantă să îl simtă atât de

neajutorat în mâinile ei, la fel de ca atunci când îşi dăduse seama că era, de fapt, gelos pe Vidocq. Ba chiar îi mărturisise că ţinea la ea. Oare chiar reuşise să îl aducă pe ducele arogant şi puternic la picioarele ei? Părea de-a dreptul imposibil.

Cu toate acestea, respiraţia lui era chiar mai sacadată decât a ei, spada lui se simţea rigidă şi tare, devenind mai lungă şi mai tare cu fiecare atingere, şi începuse să-i spună *draga mea* şi *obrăznicătură* pe un ton afectuos.

Apoi îşi dezlipi mâna şi o lăsă din nou să alunece între picioarele ei. Lisette îl aşteptă cu sufletul la gură. Era minunat, mai minunat decât se aşteptase vreodată.

Şi partea cea mai bună era că Max îi făcea asta, o săruta pe gât şi pe umeri, îi mângâia mugurul acela dulce dintre picioarele ei cu atâta pricepere până ce începu să simtă o senzaţie în stomac, o tensiune care încerca cu disperare să erupă.

— Max… Dumnezeule, Max…

— Da, draga mea, gemu el. Bucură-te de tot, de tot…

Îşi simţi sângele fierbându-i în vene, iar inima i-o luă la goană. Era ca şi cum, dintr-o clipă-n într-alta, avea să se năruiască ca o bucată de sticlă, vibrând atât de puternic până ce se sfărâma.

— Dumnezeule! strigă ea, mânată de o plăcere nemaiîntâlnită.

În clipa aceea se nărui şi el în mâna ei. Gemu de plăcere, iar Lisette simţi ceva umed prelingându-se printre degetele ei şi pe coapsa dezgolită, luând-o pe neaşteptate.

Preţ de o clipă, rămaseră amândoi acolo, cu trupurile răvăşite, încercând să-şi recapete suflarea.

Apoi o sărută uşor pe ureche şi îi şopti:

— Lisette, trandafirul meu sălbatic, eşti minunată.

Îi presără apoi sărutări prin păr şi pe gât.

Jenată, Lisette se feri şi îşi ascunse capul pe umărul lui, ca să nu-i vadă obrajii rumeni, ceea ce era o prostie, dat fiind că erau cufundaţi în întuneric. Ce făcuse? Jurase să nu-l lase să se apropie de ea, dar iată că…

Max scoase o batistă din buzunar şi începu să-i

şteargă mâna. După ce se şterse şi el, Lisette luă batista ca să se şteargă pe coapsă.

Îi venea să intre în pământ de ruşine. Ce fusese în mintea ei? Cum îl lăsase să facă una ca asta, cum se lăsase pradă lui? Oare tot astfel de plăceri o făcuseră pe mama ei să fie fascinată de tatăl ei?

Bărbaţii erau nişte diavoli împieliţaţi. Nişte diavoli incredibili şi fascinanţi, care le făceau pe femei să-şi piardă minţile.

— Lisette… îi şopti el.

Brusc, întreaga trăsură fu cufundată în lumina felinarelor de afară. Lisette aruncă o privire pe geam şi văzu mai multe case în jur. Intraseră în oraş, iar trăsura începu să încetinească.

— Ah, nu, şopti ea, deja oprim să schimbăm caii? Cât timp a trecut?

Lăsând să-i scape un şir lung de înjurături în franceză care ar fi făcut-o mândră pe mama ei, se aruncă din poala lui pe bancheta din faţă şi începu să-şi aranjeze faldurile rochiei. Max începu şi el să înjure în barbă şi se grăbi să se închidă la pantaloni.

— Ar fi trebuit să tragem draperiile, mormăi el.

— Nu. Nu ar fi trebuit să facem nimic… din ce am făcut mai devreme.

Dumnezeule, nici măcar nu ştia cum să numească ceea ce tocmai se întâmplase!

Max ridică privirea spre ea, cu maxilarul încordat.

— Ai dreptate, zise el. Ai dreptate.

Lisette simţi un gol în stomac. Nu era cazul să se grăbească aşa de tare să o aprobe. Oare deja regreta ce se întâmplase între ei? Nici nu era de mirare. *Ea* deja regreta tot.

Oare?

Trăsura opri într-o curte, iar vizitiii se grăbiră să schimbe caii. Spre marea ei mirare, Max deschise uşa şi sări din trăsură.

— Au trecut ore întregi de la cină, zise el, ţinând uşa deschisă pentru ea. Mă duc să-i rog să ne pregătească ceva

de mâncare. Şi presupun că vrei să mergi la toaletă.

Cu toate că ambele sugestii erau bine-venite, Lisette fu luată pe nepregătite, dat fiind ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Totuşi, încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap, neputând să-şi găsească cuvintele, după care îşi luă săculeţul şi îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură. Câteva minute mai târziu, intrară în han, iar Lisette răsuflă uşurată să scape de el, chiar şi preţ de câteva clipe.

Hanul avea o toaletă curată pentru femei, în care nu găsi pe nimeni. Slavă Domnului! Când se văzu în oglindă, îşi dădu seama că arăta îngrozitor, chiar şi la lumina lumânărilor, fără bonetă pe cap, cu părul ciufulit şi cu buzele roşii de la sărutările lui Max. Oricine o vedea, putea să-şi dea seama că era o neruşinată.

Şi totuşi, se presupunea că e o femeie căsătorită.

Brusc, izbucni în râs. Da, măcar asta. Mai mult, Max chiar se comporta ca un soţ care, după atingeri şi mângâieri, era gata să cumpere ceva de mâncare. Ce bărbat adevărat! Îşi satisfăcuse mai întâi pofta, şi acum voia să-şi satisfacă şi foamea.

„Nu e ca şi cum tu nu ţi-ai satisfăcut poftele”, îşi spuse ea cu un nod în gât.

Se comportase ca o neruşinată, îl lăsase să o atingă peste tot, să o mângâie, să o sărute până ce ajunsese pe culmile…

„Încetează!”, îşi porunci ea, simţindu-şi trupul topindu-se din nou doar la amintirea a ceea ce trăise cu el. Nu ar fi trebuit să-l lase pe englezul acela arogant să o facă să simtă toate acele lucruri doar pentru că îi oferise plăcere şi pentru că făcuse şi ea acelaşi lucru pentru el.

Îşi coborî privirea spre mâna buclucaşă şi îşi blestemă zilele, după care luă urciorul cu apă, umplu vasul şi începu să se spele cu săpun cu patos, la fel cum ar fi făcut Lady Macbeth. După ce se spălă pe mâini până ce se făcură roşii, îşi ridică faldurile rochiei ca să-şi spele coapsa.

Era ciudat cum trupul ei arăta la fel ca înainte şi totuşi, se simţea atât de diferit. Ea se simţea atât de diferit.

Iar în clipa aceea izbucni în plâns. Adevărul era că nu

ar fi ezitat să o facă din nou dacă ar fi avut ocazia. Şi nu doar pentru că se simţise bine, ci pentru că se simţise bine alături de *Max.* Dintr-odată, părerea lui începuse să conteze pentru ea. Îşi dorea ca el să râvnească după ea. Ba nu, să ţină la ea.

Ce prostie! Doar avea destulă minte! Un duce atât de important ca el nu avea să simtă niciodată altceva în afară de dorinţă pentru o femeie ca ea. Iar ea nu-şi dorea asta. De fapt, îşi dorea şi alte lucruri în afară de asta.

Se şterse pe mâini, îşi suflă nasul, după care încercă să se facă prezentabilă. Timpul trecea şi era important să pună distanţă între ei şi Hucker, dar simţea o nevoie disperată ca totul să revină la normal.

Se opri o clipă să se privească în oglindă. Avea ochii roşii, dar în rest arăta decent. Din păcate, încă mirosea a… tot ce făcuseră mai devreme, la fel cum obişnuia să miroasă dormitorul mamei ei după vizitele tatălui său.

Îşi scoase sticluţa cu parfum din săculeţ şi îşi parfumă încheieturile, după care puse câteva picături pe gât. Probabil că exagerase, dar nu conta. Mai bine aşa decât să miroasă a ceva care să-i aducă aminte lui Max de cele petrecute. Pentru că nu era cu putinţă să cadă în aceeaşi capcană în care căzuse mama ei.

Se întoarse la trăsură, iar Max veni în întâmpinarea ei. Nu ştiu dacă îi simţi sau nu parfumul, pentru că nu făcu referire la asta.

Iar odată ce urcă în trăsură, fu învăluită de cu totul altă mireasmă, una delicioasă de pâine şi friptură, ce venea din coşul de pe podea.

— Am convins-o pe soţia hangiului să ne vândă câteva resturi de la cină, zise Max. Ne-a dat chiar şi o sticlă de vin.

Abia când simţi mirosul acela de mâncare îşi dădu seama cât de înfometată era, ceea ce explica durerea de cap de mai devreme.

Trăsura porni din nou la drum, iar Max scoase din coş o pâine rumenită, o bucată de brânză *Pont-l’Évêque* şi doi porumbei fripţi, împachetaţi în hârtie. Lisette începu să

înfulece ca un câine lihnit, în parte pentru că îi era foame, dar şi pentru că încerca să evite să-i vorbească.

După câteva clipe, îşi dădu seama că el nu părea atât de înfometat. Asta pentru că rămăsese cu privirea aţintită asupra ei. În mod normal, ar fi savurat cu poftă brânza şi pâinea franţuzească care îi lipsiseră atât de mult în Londra, ca să nu mai spunem de porumbelul acela atât de savuros, spre deosebire de reţetele englezeşti plictisitoare. Doar că, simţindu-i privirea, nu se putu bucura de bucate.

— Lisette, în legătură cu cele petrecute mai devreme…

— Nu, nu e nevoie să vorbim despre asta. Înţeleg. Nu ar fi suportat să-l audă rostind acele banale minciuni. Prefera să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Se aplecă să ia un măr din coş, dar el o prinse de mână şi o opri.

— Ba da, trebuie să vorbim despre cele întâmplate, pentru că mi-e teamă că nu înţelegi. Nu am vrut să se ajungă la asta. Vreau să ştii că…

— Ştiu! strigă ea, eliberându-se din strânsoarea lui, după care se ghemui şi îşi trase pelerina în jurul ei, asemenea unui scut. Deja ştiu ce o să-mi spui. Că a fost o greşeală. Că nu ar fi trebuit să ne lăsăm purtaţi de val. Sunt de acord cu tine, spuse ea, pe un ton care se voia a fi relaxat. Ne-am simţit bine, dar nu a însemnat nimic.

— Află că pentru mine a însemnat ceva, zise el.

— Chiar aşa? Ce anume? îl întrebă ea, iar când îl văzu ferindu-şi privirea şi blestemându-şi zilele, adăugă: Nu e nevoie să spui nimic. Ţi-a plăcut… ce s-a întâmplat între noi, doar că eşti duce, aşa că nu poţi să te căsătoreşti cu o femeie ca mine.

Max îşi îndreptă imediat privirea spre ea şi zise:

— Nu asta aveam de gând să spun. Apoi oftă şi continuă: E adevărat, nu pot să mă căsătoresc cu tine, dar nu pentru că eşti cine eşti, din cauza familiei tale sau din pricina poziţiei tale sociale, nu e vorba despre asta. Nici măcar nu contează că sunt duce. Pur şi simplu… nu pot.

La naiba, tocmai din cauza asta nu voia să vorbească!

Deja ajunsese să ţină foarte tare la el şi nu putea suporta umilinţa aceea, era prea dureros să audă cât de puţin conta pentru el.

— După cum am spus deja, mormăi ea, înţeleg. Aşa că nu are rost să mai vorbim despre asta. Tu nu poţi să te căsătoreşti cu mine, iar eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine, aşa că…

— Chiar nu vrei să te căsătoreşti cu mine? zise el, înfigându-şi mâinile în genunchi, de parcă s-ar fi luptat să nu întindă mâna spre ea, să nu o sugrume. Nici măcar puţin?

Ce anume voia să audă de la ea? Voia oare să îl implore să o ia de soţie, ca să îi calce în picioare mândria, în timp ce el se încăpăţâna să-i spună că nu putea să se căsătorească cu ea? Nici gând!

— Nu, nici măcar puţin. Te plac, dar nu sunt în căutarea unui soţ. Aşa că ar fi mai bine să uităm cele petrecute, în regulă?

— Poţi să faci asta? întrebă el cu o voce dărâmată. Pentru că eu nu cred că pot.

— Nu ai încotro. Nu am de gând să am o aventură cu tine, iar tu nu pari interesat de altceva. Ceea se înseamnă că suntem într-un impas. Deci nu văd cum am putea soluţiona acest impas.

Maximilian îşi trecu degetele prin păr, după care încuviinţă.

— Presupun că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să încercăm să uităm cele întâmplate.

— Da, cred că e cel mai bine, spuse ea cu un nod în gât, după care îşi îndreptă spatele. Bun, ziceai ceva despre o sticlă de vin?

Max o privi cu ochi strălucitori, în lumina aceea difuză din trăsură şi, preţ de o clipă lungă şi ispititoare, fu sigură că avea să uite şi să o tragă în braţele lui, să o sărute din nou. Şi că dacă urma să facă asta, nu avea să găsească puterea de a-i ţine piept.

Doar că nu o făcu. Trase aer în piept şi începu să caute sticla de vin în coşul cu merinde.

Lisette îşi îndreptă privirea spre părul lui auriu ce strălucea în razele lunii şi îşi aminti cu câtă duioşie o sărutase, iar în clipa aceea abia se abţinu să nu izbucnească în plâns, simţind cum i se sfâşie inima în piept. Da, ar fi fost bine să uite atingerile lui, mângâierile lui şi cuvintele acelea duioase. Chiar ar fi fost bine să facă asta.

Din păcate, nu exista nici cea mai mică şansă că aşa ceva să se întâmple.

Capitolul 12

Maximilian rămase împietrit mult timp după ce Lisette alunecă într-un somn agitat. Se comportase execrabil. Începuse prin a o acuza că îl minţise, după care se purtase ca un idiot gelos şi ameţit. Apoi, aproape că îi răpise inocenţa, pentru ca, în cele din urmă, să îi ţină un discurs stupid, motivând că nu avea cum să o ia de soţie.

Nici nu era de mirare că, de mândrie, se închisese în ea.

Dacă asta fusese cu adevărat ce încercase să facă. Poate că vorbise serios când îi spusese că nu avea de gând să se căsătorească cu el. Date fiind toate greşelile pe care le făcuse tatăl ei faţă de mama ei, era de aşteptat.

Doar că, atunci când mersese după ea la toaletă, o auzise plângând prin uşă. Plânsetele ei încă răsunau ca un ecou în mintea lui. Nu, nu vorbise serios.

Dovedea din nou cât de diferită era de alte femei. Altă femeie ar fi profitat de pe urma acestui avantaj şi ar fi încercat să obţină de la el o promisiune pentru viitor după felul neobrăzat în care o atinsese.

Dar nu şi Lisette. Ea era prea mândră ca să facă una ca asta şi preferase să plângă în singurătate. Şi, chiar şi după ce fusese martor la acel episod, tot reuşise să o rănească.

Era un netrebnic insensibil şi arogant.

Ar fi putut măcar să-i explice de ce nu se putea

căsători cu ea. Ar fi trebuit să-i spună că atât unchiul lui, cât şi tatăl lui muriseră măcinaţi de nebunie, că existau toate şansele ca şi el să sfârşească la fel şi că nu-şi dorea ca ea să fie martoră la acest final.

Dar, după ore întregi în care femeia aceea îl tratase ca pe un om obişnuit, nu se simţise pregătit să renunţe. Pentru că, odată ce avea să afle adevărul, avea să îl privească la fel cum o făcuseră toate celelalte femei înaintea ei, văzându-l drept ducele acela care avea să-şi piardă minţile dintr-o clipă-n într-alta.

Alte femei se opriseră măcar să cântărească avantajele unei căsătorii cu un duce bogat, punând în balanţă posibilitatea ca acesta să înnebunească, iar unele dintre ele aleseseră să facă abstracţie de acest mic detaliu. Doar că ei nu i-ar fi păsat de bani şi ar fi tulburat-o nebunia lui. Iar asta i-ar fi frânt inima. Mai bine să-l creadă un nenorocit.

Nu doar un nenorocit, ci un neruşinat fără inimă.

Ce spusese mai exact?

„Nu am de gând să am o aventură cu tine, iar tu nu pari interesat de altceva”.

Habar n-avea Lisette că ideea de a se căsători cu ea refuza să-i dea pace. Cu toate că ştia că avea să sfârşească tragic, nu se putu abţine să nu-şi imagineze cum ar fi fost să o facă soţia lui.

Ar fi răvăşit înalta societate. Doamnele ar fi bârfit-o necontenit, iar odată ce şi-ar fi dat seama că Lisette nu dădea doi bani pe ce credeau ele, ar fi tratat-o ca pe o regină. Pentru că oamenii din înalta societate întotdeauna îi ridicau în slăvi pe cei care nu le dădeau importanţă, mai ales când era vorba despre soţia unui duce avut.

Ar fi avut-o alături de el în nopţile acelea lungi şi singuratice în Marsbury House, făcând-o să râdă şi tachinând-o. Nu ar mai fi petrecut seară de seară întins în pat, aşteptând să alunece în ghearele nebuniei pentru că ea i-ar fi distras atenţia de la toate.

Dar asta numai până în ziua în care mintea lui ar fi început să se ducă. Şi, dat fiind faptul că, fără îndoială,

Lisette ar fi ajuns să ţină nespus de mult la el până atunci, suferinţa ei ar fi fost mai mult decât putea el să ducă.

Lisette se foi în scaun şi îşi trase picioarele sub pelerină, încercând să se încălzească. Adevărul era că se făcuse destul de răcoare în trăsură. Cu toate că era primăvară, nopţile încă erau reci.

Spunându-şi că nu voia decât să o facă să se simtă ceva mai confortabil, se strecură pe banchetă lângă ea şi o trase în braţe, după care o înveli cu mantia lui. Lisette oftă şi se cuibări la pieptul lui, iar Max simţi un junghi în inimă.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, imaginându-şi că erau cu adevărat căsătoriţi, că femeia aceea era soţia lui şi că se aflau în drum spre Paris, în vacanţă. Rămase aşa o bună bucată de timp, spunându-şi că nu avea să reuşească niciodată să adoarmă cu ea în braţele lui, simţindu-i aroma aceea minunată.

Totuşi, mare îi fu mirarea când, de îndată ce deschise ochii, văzu că trăsura era cufundată în lumină. În toiul nopţii, probabil că se întinsese, sprijinit de braţul banchetei, căci Lisette se întinse peste el. Buclele ei întunecate i se revărsaseră pe umeri, iar el nu se putu abţine să nu-şi treacă degetele prin părul ei.

Lisette se trezi încet, iar când deschise ochii, îl privi confuză.

— Bună dimineaţa… Lisette, şopti el, abia abţinându-se să nu-i spună *draga mea.*

— Max, zise ea, cu un zâmbet pe buze care îi înmuie inima. Dar apoi, spre marea lui mâhnire, Lisette făcu ochii mari şi strigă: Max! după care se ridică în grabă de pe el şi se aruncă pe banchetă.

Începu să-şi aranjeze faldurile rochiei, hotărâtă să-i evite privirea.

— Îmi pare rău. Nu ştiu cum am ajuns să te folosesc pe post de pat.

— Nu e nimic. Nu mă deranjează.

Dacă era singura modalitate prin care să o ţină în braţe, chiar şi pe termen scurt, avea să profite de ocazie.

— Sunt sigură că arăt ca o sperietoare, mormăi ea,

trecându-şi degetele prin buclele rebele.

— Imposibil.

Lisette îl privi cu coada ochiului, după care îşi îndreptă privirea spre fereastră.

— Am mers destul de repede, nu-i aşa? Cred că suntem la doar o oră de Paris. Ar trebui să mergem mai întâi acasă la Tristan, să vedem ce găsim acolo. Şi putem să ne aranjăm puţin înainte să mergem să stăm de vorbă cu Vidocq.

Încercând din greu să nu-şi manifeste gelozia, Max zise:

— Lisette, nu avem timp de pierdut. O să mergem la fratele tău şi o să rămânem acolo cât timp o să fie nevoie, presupunând, desigur, că n-o să-l găsim acasă.

— În regulă.

— Şi putem să trecem şi pe la Vidocq, dar dacă vedem că nu ştie nimic…

— Trebuie să mergem să vorbim cu şeful de la Sûreté. Am înţeles.

— Mă bucur.

Oricât de mult ţinea la femeia aceea, era hotărât să meargă până în pânzele albe cu povestea asta cu fratele lui şi Bonnaud.

Maximilian rămase surprins să afle că Bonnaud locuia în Faubourg Saint-Germain, o zonă aristocratică a oraşului. Fie reuşise să îşi clădească o viaţă bună în Paris, fie avea un prieten influent care îi închinase locuinţa.

Totuşi, odată ce ajunseră pe Rue de l’Hirondelle, dădură peste o stradă neprietenoasă şi îngustă, iar apartamentul lui Bonnaud, situat într-o părticică a clădirii, părea părăsit. De îndată ce intrară în casă, folosind cheia lui Lisette, deveni evident că apartamentul era nelocuit de săptămâni întregi. Era un strat gros de praf de mobilă şi podelele fără covoare.

— Ce facem acum? o întrebă el. Ştii cumva dacă fratele tău are un birou sau un seif în care să-şi ţină notiţe ori scrisori legate de anchetele sale? Poate că aşa o să reuşim să-i dăm de urmă.

— Acolo e biroul, spuse ea, arătând spre o uşă închisă. Poate că găsim ceva în dosarele lui.

În clipa aceea, se auzi o voce în pragul uşii – un bărbat ce spuse în franceză:

— Era şi cazul să ne faci o vizită, îngeraş!

Maximilian se întoarse şi zări un bărbat la vreo 50 de ani, înalt, cu o statură impunătoare, intrând în încăpere. În ciuda sprâncenelor stufoase, era un bărbat pe care mulţi l-ar fi considerat chipeş, rumen în obraji, cu ochii albaştri şi părul blond, cârlionţat.

— Vidocq! strigă Lisette, după care alergă spre el şi îl sărută pe obraz.

Încordat, Maximilian urmări reacţia lui Vidocq şi i se păru mai degrabă cea a unui tată indulgent decât a unui amant zelos.

— Presupun că aţi venit în căutarea fratelui tău, continuă Vidocq în franceză, aruncând o privire spre Maximilian.

— Aşa este, răspunse Lisette. Ţi-l prezint pe Maximilian Cale, care e nerăbdător să stea de vorbă cu Tristan.

Maximilian se bucură că nu îl prezentă drept ducele de Lyons. Prefera să afle unde se afla Tristan fără să îşi dezvăluie adevărata identitate. Ar fi fost mai bine pentru reputaţia ei, mai ales dacă puteau conta pe discreţia lui Vidocq.

— Domnule Vidocq, am auzit multe despre dumneata, zise Maximilian în franceză, întinzându-i mâna.

— Ciudat, răspunse acesta în engleză, refuzând să-i strângă mâna, pentru că eu nu am auzit nimic despre dumneata. Cel puţin nu de la îngeraşul meu.

Lisette aruncă o privire agitată spre Maximilian şi începu şi ea să vorbească tot în engleză:

— Vidocq, îmi pare rău, dar nu avem prea mult timp la dispoziţie. E important să-l găsim imediat pe Tristan. Aşa că dacă ştii cumva unde e…

— Ştiu încotro se îndrepta când a plecat de aici, răspunse Vidocq, după care îi aruncă o privire tăioasă lui

Maximilian şi adăugă: Dar o să-ţi spun doar după ce îmi explici de ce ai plecat neînsoţită alături de ducele de Lyons.

Maximilian strâmbă din nas, iar Lisette zise:

— Ştii cine e Max?

— Bineînţeles că ştiu. Familia Cale a luat legătura cu poliţia franceză acum mulţi ani, când au venit în căutarea tânărului moştenitor. Am auzit adesea numele fiului lor supravieţuitor. Un nume greu de uitat.

— Mai ales pentru un om despre care umblă vorba că are o memorie extraordinară, spuse Maximilian pe un ton plictisit.

Nu-i venea să creadă că nici măcar nu-i trecuse prin minte faptul că se putea ca Vidocq să fi auzit de familia lui. Mai mult ca sigur, investigatorul tatălui său se consultase cu poliţia franceză în nenumărate rânduri pe parcursul anchetei.

— Haide, zise Vidocq, oferindu-i braţul lui Lisette. Propun să mergem la mine acasă, o să ne fie mai confortabil acolo. Vă invit la *le dejeuner* ca să-mi povestiţi tot. După care o să-ţi spun încotro a pornit Tristan. Presupun că e un subiect care o să vă intereseze pe amândoi, zise el, aruncând o privire spre Max.

— Apreciez ajutorul dumitale, rosti Maximilian, cu un zâmbet forţat, şi am fi onoraţi să vă însoţim la micul dejun, adăugă el, cu toate că se simţi ca şi cum aterizase într-o scenetă fără să ştie scenariul.

Vidocq locuia în clădirea vecină, aşa că doar traversară o curte interioară. Maximilian îi aruncă lui Lisette o privire intrigată şi, în timp ce păşiră în camerele acelea spaţioase, ea îi şopti:

— Tristan e chiriaşul lui Vidocq.

De îndată ce intrară în sufrageria mică, dar decorată cu piese de mobilier costisitoare şi în timp ce servitorii se grăbiră să servească micul dejun, Vidocq se întoarse spre Lisette şi îi spuse cu zâmbetul pe buze:

— Am reuşit să găsesc o editură care să îmi publice memoriile, îngeraş, nu ai vrea să te întorci ca să mă ajuţi să le editez?

— *Îngeraşul* dumitale are deja un loc de muncă în Londra, la biroul domnului Manton, spuse Maximilian pe un ton încordat, deranjat inexplicabil de ideea că Lisette se putea întoarce în Paris. Şi înţeleg că este vorba despre o poziţie foarte bună.

— Să înţeleg că acum îţi permiţi să vorbeşti în numele ei? îl întrebă Vidocq cu o voce mieroasă. Asta după ce ai târât-o după tine prin toată ţara, neînsoţită, ruinându-i astfel reputaţia şi orice şansă la o căsnicie respectabilă?

— Ajunge! protestă Lisette, fixându-l cu privirea pe Maximilian. Se întoarse apoi cu faţa spre Vidocq şi zise: Am venit din proprie iniţiativă. Am călătorit pretinzând că suntem un cuplu căsătorit: Domnul Kale, un om simplu, administrator de moşie, şi soţia lui. Când unul dintre servitori intră din nou în încăpere, Lisette zise în franceză: Te rog să ne mai laşi câteva clipe.

Servitorul încuviinţă şi plecă.

Încruntată, Lisette se uită la Vidocq şi continuă:

— Dacă ţii cu adevărat la mine, atunci e important să păstrezi aparenţele şi de faţă cu servitorii tăi. Vecinii mei deja mă cred o femeie căsătorită. Iar ducele mi-a sugerat că ulterior ar fi mai bine să le spun că soţul meu a murit în străinătate. Când Vidocq pufni, Lisette adăugă: Cel mai probabil eşti singura persoană din lume care ar putea să recunoască numele adevărat al ducelui. Până acum, nimeni nu a pus la îndoială deghizarea noastră.

— Halal deghizare când aţi ales să vă folosiţi numele adevărate! zise Vidocq. Aruncă apoi o privire dispreţuitoare spre hainele lui Maximilian şi adăugă: Cât despre el, numai a administrator de moşie nu arată. Are unghiile prea curate, poartă o cămaşă elegantă pe sub haina aceea fină şi vorbeşte cu accentul unui fost student de la Eton.

— Pentru numele lui Dumnezeu… dădu Maximilian să spună.

— Vezi? exclamă Vidocq. La asta mă refeream.

— Încetaţi! îi certă Lisette. Spune-mi odată unde e Tristan, înainte ca ducele să te provoace la duel sau cine ştie ce altă absurditate! E cât se poate de neprevăzător.

— Nu e adevărat, mormăi Maximilian.

Lisette se uită lung la el, după care îşi îndreptă privirea iscoditoare spre Vidocq:

— Ei bine? Unde e Tristan?

— Bine, fie, spuse Vidocq. A plecat în urmă cu două luni în Belgia, în căutarea unui falsificator evadat.

— În Belgia! exclamă Maximilian.

— Nu spuneai că acolo a fost găsit fratele tău? îl întrebă Lisette.

Maximilian se dădu mai aproape de Vidocq, fixându-l cu privirea.

— *Unde* mai exact în Belgia?

— În Anvers, răspunse Vidocq. Motiv pentru care mi se pare ciudat că ai venit până aici în căutarea lui, duce de Lyons, dat fiind că Anvers e în apropiere de…

— Ştiu, i-o tăie Maximilian.

Vidocq se uită lung la el, după care la Lisette şi apoi din nou la Max.

— Ia spune-mi, i-ai povestit îngeraşului meu despre familia ta?

Maximilian lăsă să-i scape o înjurătură.

Vidocq se întunecă la faţă şi spuse:

— După cum mă aşteptam. Şi ai prefera să nu afle, nu-i aşa?

— Presupun că o să-i povesteşti dumneata, zise Maximilian cu un gol în stomac.

— Mai devreme sau mai târziu tot o să afle, rosti Vidocq, ridicând din umeri. Şi prefer să afle cât mai devreme dacă ai de gând să o bagi în patul tău, zise el pe un ton tăios.

— Vidocq! strigă Lisette roşie la faţă. Nu a vrut… Nu e vorba…

— Îngeraş, nu sunt orb, zise Vidocq, fără să-şi ia o clipă privirea de la Maximilian. Văd cum se uită la tine. Şi cum te uiţi tu la el. Şi, dat fiind că avem de-a face cu un duce şi că o căsătorie între voi e o variantă puţin probabilă, singura soluţie rămâne aceea de a…

— Ai grijă ce spui, bătrâne, i-o tăie Maximilian, sau

poţi să fii sigur că o să te provoc la duel ca să-i salvez onoarea, zise el, uitându-se fix în ochii lui.

Vidocq nu-şi feri privirea, însă nu dădu niciun semn că i-ar fi fost teamă.

Lisette îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Ce anume nu vrea Max să-mi spună despre familia lui? Ce legătură are Anvers cu asta?

În situaţia de faţă, nu avea cum să-i mai ascundă adevărul.

— Anvers se află în apropierea unui oraş numit Gheel, răspunse Maximilian, cu un nod în gât şi cu gura uscată. Gheel este cunoscut şi sub numele de Colonia pentru maniaci, fiind locul unde se refugiază mulţi nebuni, într-o ultimă încercare disperată de a se vindeca. Apoi oftă şi continuă: Acolo l-a dus unchiul meu nebun pe fratele meu după ce l-a răpit. Şi tot acolo au murit amândoi, într-un incendiu.

Capitolul 13

Exact în clipa aceea intrară mai mulţi servitori cu un mic dejun clasic parizian: carne de vită şi de pui, produse de patiserie, struguri şi pere, tocană, pâine caldă şi brânză, pe lângă ceai, cafea şi *vin ordinaire,* bineînţeles.

Lisette aprecie acele câteva clipe de pauză, ca să asimileze ceea ce tocmai îi mărturisise Max. Rămase şocată nu doar de cuvintele lui, ci şi de vocea lui chinuită. Brusc, i se păru atât de împovărat, încât ar fi dat orice să-l poată consola.

Dar nu o putea face în faţa lui Vidocq. Vechiul ei prieten deja intuia prea multe dintre cele ce se petreceau între ea şi Max. Dar de ce nu-i vorbise Max mai devreme despre asta?

Pentru că era duce, iar ducii nu obişnuiau să vorbească despre slăbiciuni sau despre boală. Pentru că ducii nu dezvăluiau secrete ascunse despre familiile lor.

Cu toate acestea, fu dureros pentru ea să constate că Max nu avusese îndeajuns de multă încredere în ea ca să-i mărturisească tot. Îşi aminti ce îi răspunsese când îl întrebase cine fusese cel care îl răpise pe fratele lui: un ticălos. Asta nu însemna nimic.

— Max, începu ea să spună după ce Vidocq le porunci servitorilor să plece, care vasăzică, unchiul tău a fost cel care l-a răpit pe fratele tău. De ce?

— Mi-aş dori să ştiu de ce a făcut-o. Până să aflu despre incendiu, nici măcar nu am ştiut că el era vinovatul. Aveam aproape patru ani când a dispărut Peter. Tata pur şi simplu mi-a spus că a fost răpit de un ticălos. Am trăit ani întregi cu teama în suflet că o să mă fure şi pe mine un ticălos şi că o să mă ducă departe de părinţii mei.

— Max, e îngrozitor, spuse ea pe un ton duios care îl făcu pe Vidocq să ridice din sprâncene, dar Lisette făcu abstracţie de el.

Max i se păru din ce în se mai tensionat.

— După ce am mai crescut, le-am pus mai multe întrebări părinţilor mei, iar ei mi-au spus că luaseră legătura cu mai mulţi investigatori care îl căutau pe Peter prin Anglia şi prin America. Mi-au mai zis că nu au nici cea mai vagă idee cine l-ar fi putut răpi. Dar m-au minţit. Şi au continuat să mă mintă până când au aflat despre incendiu, când deja nu au mai putut păstra secretul.

Lisette îşi aminti când îi spusese că fusese minţit de familia lui. Deci la asta se referea.

— Poate că nu au ştiut că fratele tău a fost răpit de unchiul vostru.

— Ba da, zise Max, luându-şi ceva de mâncare. Mi-a luat mulţi ani să pun piesele cap la cap, dar se pare că unchiul meu Nigel, un căpitan de vas fermecător, a fost un individ destul de sălbatic. Între el şi tata erau doar zece ani diferenţă, aşa că, înainte ca tata să se căsătorească, obişnuiau să iasă împreună la băutură de fiecare dată când unchiul Nigel nu era la datorie. Sau cel puţin asta e concluzia la care am ajuns după tot ce mi-a povestit tata şi din ce am auzit de la alţi membri ai familiei. M-am mirat să

aud asta, pentru că tata nu mi s-a părut niciodată genul sălbatic. Max luă o chiflă şi continuă: Dar s-ar părea că perioada aceea rebelă a tatălui meu nu a durat prea mult. La câţiva ani după ce s-a căsătorit cu mama, într-o noapte, tata s-a certat la cuţite cu unchiul Nigel. Presupun că tata a refuzat să mai fie tovarăşul lui la petreceri. Nu am de unde să ştiu de la ce a pornit cearta, dar cert e că unchiul meu s-a întors la corabia lui şi a spus că nu vrea să mai aibă de-a face cu familia noastră. Ridică apoi capul, privi în gol şi spuse: Timp de cinci ani, nu au primit nicio veste de la el. A urmat Tratatul de la Amiens, care a pus capăt războiului dintre Franţa şi Anglia. Unchiul Nigel, care ajunsese deja pe la vreo 40 de ani, a cerut să se retragă din activitate şi a primit aprobare. A venit apoi la Marsbury House, în încercarea de a cădea la pace cu tata, dar înţeleg că nu a reuşit. Câteva zile mai târziu, a dispărut… odată cu Peter.

Îngândurată, Lisette turnă două ceşti de ceai, pentru ea şi Max.

— Înseamnă că era limpede că el l-a răpit. Cum de nu au reuşit părinţii tăi să-l găsească pe fratele tău?

— Pentru că unchiul Nigel nu a lăsat vorbă nimănui că o să plece. Părinţii mei au presupus că încă era în Anglia. Au trimis mai mulţi investigatori să-l caute prin toată ţara, dar era ca şi cum unchiul şi fratele meu intraseră în pământ. Tata ar fi vrut să-şi trimită oamenii pe continent, doar că războiul izbucnise din nou, şi nimeni nu putea călători între Anglia şi Franţa.

— Şi de ce nu au încercat autorităţile să-l găsească? întrebă Vidocq.

— Au încercat, doar că şi ei au avut mâinile legate. În mod inexplicabil, părinţii mei au refuzat să îi lase să discute cu presa despre unchiul meu. Cred că tatii i-a fost ruşine pentru că o persoană din familia lui putea să fie în stare de una ca asta, zise el dezgustat. Şi presupun că, în inima lui, a sperat ca, într-o bună zi, unchiul meu să-l aducă pe Peter înapoi acasă, odată ce avea să se sature să aibă grijă de un copil.

— Deci crezi că unchiul tău l-a crescut pe Peter în

Gheel? îl întrebă Lisette, punându-şi puţină tocăniţă.

— Nu, doar că nu am aflat niciodată unde au stat înainte să ajungă în Gheel. Max mâncă în tăcere câteva clipe, după care continuă: E important să înţelegi că, în momentul incendiului, nimeni nu ştia despre legătura dintre noi. Unchiul Peter le-a spus tuturor că e fiul lui şi, bineînţeles, nu a făcut niciodată referire la familia lui. El şi Peter nici măcar nu şi-au schimbat numele. Doar că erau în Belgia, în timpul războiului. Cine s-ar fi gândit că putea fi vorba de Peter Cale, moştenitorul dat dispărut al ducelui de Lyons, un englez, mai ales la 13 ani de la răpirea lui? Oftă şi zise: Din fericire, după incendiu, cineva a avut inspiraţia de a salva inelul pe care îl purta unchiul meu, altfel ne-ar fi fost imposibil să-l identificăm.

Lisette se cutremură la gândul că Max ar fi putut să petreacă o viaţă întreagă fără să afle ce s-a întâmplat cu fratele lui.

— Şi cum a ajuns vestea incendiului la urechile familiei tale?

— În cele din urmă, s-a scris despre moartea lor în ziarele din Paris, iar investigatorul pe care tata l-a angajat la scurt timp după ce Napoleon a fost exilat în Elba a fost cel care a făcut legătura şi i-a trimis o scrisoare tatălui meu. În timp ce noi eram în drum spre Paris, investigatorul a plecat spre Gheel, ca să încerce să afle mai multe detalii. Bineînţeles că, până să ajungă el, trupurile fuseseră deja îngropate. Aşa că a stat de vorbă cu oamenii din zonă şi i-a adus tatălui meu inelul. Max oftă din nou şi continuă: Am reuşit totuşi să aflăm că unchiul meu avea un avocat în Paris şi s-ar părea că tata a stat de vorbă cu el şi a aflat că avocatul nu ştia nimic despre faptele lui. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

— A reuşit investigatorul să afle detalii noi în Gheel, ce motive ar fi putut avea unchiul tău să îţi răpească fratele? îl întrebă Vidocq.

— Nu, nimeni nu ştia nimic despre asta.

— Probabil a fost din cauza rupturii dintre tatăl şi unchiul tău, spuse Lisette. E limpede că unchiul tău a făcut-

o ca să se răzbune pe tatăl tău.

— S-ar putea, zise Max încordat. Cu toate că pare o măsură exagerată să îl răpeşti pe moştenitorul fratelui tău. De asemenea, cu siguranţă nu a făcut-o pentru bani, dat fiind că, la momentul respectiv, era la coada liniei de moştenitori. Eu eram al doilea pe linie, de ce să nu mă răpească şi pe mine? Întotdeauna a fost o enigmă.

Vidocq începu să-şi taie bucata de carne în bucăţele egale şi zise:

— Se prea poate ca, iniţial, unchiul tău să fi acţionat impulsiv. Din câte mi-au spus despre el, pare genul de om care nu gândeşte de două ori înainte să facă ceva. Dar odată ce fapta a fost făcută, iar el s-a mai calmat, şi-a dat seama că e prins la mijloc. Dacă ar fi fost să-l aducă înapoi acasă pe fratele tău, probabil că ar fi fost judecat pentru răpirea lui, poate chiar executat. Poate că, pur şi simplu, a hotărât să-l crească pe băiat ca să evite consecinţele faptelor sale.

— Se poate, zise Max. Sau, cum obişnuia mama mea să spună, pur şi simplu era nebun. Adevărul e că investigatorul a reuşit să afle că acesta era motivul care îl adusese pe unchiul Nigel în Gheel. M-am documentat în privinţa oraşului şi am aflat că nebunilor le este permis să locuiască în mod paşnic alături de o familie angajată să le poarte de grijă. Şi presupun că, din motiv ce toată lumea credea că Peter e fiul lui, a locuit şi el cu această familie.

— Nebunia te împinge să faci lucruri ciudate, spuse Vidocq, uitându-se lung la Max. După cum bine ştii.

Dar înainte ca Lisette să apuce să se întrebe ce voia să spună cu asta, Max îi zise lui Vidocq:

— Nu văd cu ce ne ajută povestea asta să-l găsim pe Bonnaud.

— Dar încă nu mi-ai spus ce treabă ai cu el, răspunse Vidocq, luând o gură de vin. Ce legătură are Tristan cu problemele tale de familie?

— Tristan i-a trimis ducelui o scrisoare în care i-a dat de înţeles că Peter e încă în viaţă, îi explică Lisette. I-a mai spus că un prieten de-al lui ar avea batista lui Peter. Şi, dat

fiind faptul că Tristan a fost de curând în zona aceea din Belgia, s-ar putea să fie adevărat.

— Sau se poate să fi auzit întreaga poveste despre moartea fratelui meu tocmai pentru că a fost în zona aceea şi să fi decis să facă un ban de pe urma mea, zise Max. Când am aflat despre moartea lui Peter, nu le-am spus nimic celor din presă, doar că a murit într-un incendiu, pe continent. Asta a fost povestea oficială, pe care o ştia şi fratele tău când l-am cunoscut eu, cu mulţi ani în urmă. Îşi îndreptă apoi privirea spre Vidocq şi spuse: Spui că a plecat în Belgia în căutarea unui falsificator. Ei bine, poate că a bătut palma cu acesta şi l-a convins să îi facă o reproducere după batistă, ca să îl lase apoi să plece.

Dar înainte ca Lisette să îi spună că era o idee absurdă, Vidocq comentă:

— Tristan nu ar face niciodată una ca asta. El e un om de onoare.

— Pentru un hoţ de cai, răbufni Max, iar când văzu mirarea de pe chipul lui Vidocq, adăugă: Da, ştiu despre fărădelegile lui. Rathmoor a trimis pe cineva pe urmele noastre, iar Lisette n-a avut încotro şi mi-a povestit. Ca să putem lua măsuri, să ne piardă urma.

— Atunci înseamnă că ştii ce anume l-a determinat pe Tristan să fure calul acela, zise Vidocq. A făcut-o ca să-şi salveze familia. Eu, unul, nu-l învinovăţesc.

— Evident, doar l-ai angajat, mormăi Max.

— L-am angajat pentru că mi s-a părut isteţ şi dornic să înveţe. Am văzut potenţial în el. Şi am avut dreptate în privinţa lui. Îşi face treaba foarte bine.

— Iar treaba lui presupune să fie agent pentru poliţia secretă, ceea ce înseamnă că, într-o oarecare măsură, îi înşală pe cei din jurul său. Poate că şi-a spus că a venit momentul să-şi folosească talentele în avantajul lui. Iar cu ajutorul unui falsificator…

— Mai devreme mi-ai spus că ar fi imposibil să se falsifice batista aceea, rosti Lisette cu înverşunare.

— Doar că Bonnaud nu are de unde să ştie asta, răspunse Max. Probabil el a crezut că se poate. Încă nu

avem dovada, nu-i aşa?

— Dacă Tristan ar fi fost atât de convins că te-ar putea trage pe sfoară cu farsa lui atât de elaborată, atunci de ce nu a venit la întâlnire în Londra?

— Pentru că Tristan nu ar călca niciodată în Londra, zise Vidocq pufnind.

— Exact asta i-am spus şi eu! exclamă Lisette, încolţindu-l pe Max cu privirea. Dar nu vrea să mă asculte. I-am tot spus că nu are niciun sens. Tristan nu ar risca niciodată să fie prins.

Max se încruntă şi zise:

— Ba ar risca orice pentru o şansă la averea unui duce. Dacă el şi falsificatorul au pus planul la cale împreună…

— Nu ai de unde să ştii, poate că falsificatorul e cel care l-a răpit şi a trimis scrisoarea, i-o tăie ea.

— Dar cum a ştiut falsificatorul despre discuţia mea cu fratele tău? Dacă şi escrocul ăsta e implicat, înseamnă că lucrează cu fratele tău, zise Max, încrucişându-şi mâinile la piept. Teoria *ta* nu are logică.

Vidocq lăsă să-i scape o înjurătură, după care zise:

— Parcă aţi fi căsătoriţi, aşa vă certaţi. Binevoieşte vreunul dintre voi să-mi explice povestea asta cu Tristan la Londra?

Max scoase scrisoarea şi bucăţica de batistă pe care i-o trimisese Tristan şi le aruncă pe masă, sub nasul lui Vidocq.

— Mi le-a trimis Bonnaud, în urmă cu câteva zile. Scrisoarea asta e motivul pentru care am pornit în căutarea lui. Mi-a dat întâlnire, dar nu a venit.

Vizibil curios, Vidocq luă o pereche de ochelari şi începu să examineze scrisoarea îndeaproape. Fără să spună niciun cuvânt, ieşi din cameră şi se întoarse câteva clipe mai târziu, cu o altă coală de hârtie. Făcu loc pe masă şi puse cele două hârtii, scrisoarea de la Tristan şi cealaltă coală, pe care Lisette recunoscu semnătura lui Tristan.

În timp ce ea începu să mănânce dintr-o prăjitură, iar Max dintr-o pulpă de pui, Vidocq se uită lung la cele două

hârtii. În cele din urmă, zise:

— Pot să spun cu siguranţă că scrisoarea nu este un fals. Tristan a scris-o cu mâna lui.

— Bine, dar de unde a fost trimisă? întrebă Max iritat. Oare chiar a fost în Londra? Şi unde a dispărut după ce a scris-o?

— E cât se poate de ciudat, zise Vidocq. Partea asta în care zice că nu are încredere în mesager… e atât de evazivă.

— Mi-am dat şi eu seama, mormăi Max.

Vidocq duse scrisoarea la nas şi frecă uşor hârtia între degete.

— Nu mă aştept ca scrisoarea să ne spună de unde a fost trimisă, spuse Max pe un ton sec, iar Lisette îl lovi cu piciorul pe sub masă.

Max îi aruncă o privire, iar ea îi zise:

— Lasă-l pe Vidocq să lucreze! E punctul lui forte. A făcut o avere din hârtii imposibil de falsificat pentru bănci.

— Şi o hârtie *poate* să-ţi spună pe unde a umblat, zise Vidocq, îndreptându-şi privirea spre Lisette. După textura neuniformă, aş spune că hârtia aceasta a stat într-un loc unde a absorbit umezeală de-a lungul timpului.

— Poate la mare? întrebă Lisette.

— Poate. Apoi Vidocq îşi îndreptă atenţia spre desenul făcut după modelul brodat pe batistă. Este original, nu o copie după vreun artist. Hârtia e înălţată în locurile potrivite.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un artist ar putea să copieze un model, zise Max.

— Un falsificator ar putea, cu siguranţă, să păcălească privirea. Dar e imposibil să păcăleşti atingerea, spuse Vidocq, dându-şi ochelarii jos. Dacă sunteţi de acord să rămâneţi astăzi în Paris, pot să merg la Sûreté să văd dacă reuşesc să aflu despre misiunea lui Tristan. Aş putea măcar să aflu dacă a reuşit să-l găsească pe falsificator. Astfel, putem să eliminăm varianta că ar lucra împreună. S-ar putea ca superiorul său să ştie exact încotro a pornit Tristan.

— Aş fi preferat să vorbesc eu însumi cu şeful de la Sûreté, dar nu vrea să mă lase, zise Max, arătând cu capul spre Lisette.

— Pentru că vrei să-i spui să-l dea afară pe Tristan! răbufni Lisette. Recunoaşte!

— Oricum nu ţi-ar fi spus nimic, zise Vidocq. Eşti un duce britanic. Te-ar fi măgulit, ţi-ar fi promis că o să se intereseze, după care, cum bine spune Lisette, l-ar fi dat afară pe Tristan fără să încerce să stea de vorbă cu el. Individul acela e un prost.

— Un mare prost, mormăi Lisette. Nu ştie să-l aprecieze pe cel mai bun agent al său.

— Individul acela nu ştie ce e inteligenţa şi nici măcar competenţa, zise Vidocq. Vrea doar să se respecte toate regulile, nu-l interesează altceva. Iar pentru Tristan au fost dintotdeauna mai importante rezultatele decât modalitatea prin care se ajunge la ele.

— Dacă zici că şeful acesta nu apreciază *inteligenţa,* mormăi Max, cum o să-l convingi să-ţi dea toate informaţiile de care ai nevoie?

— Nu am de gând să mă consult cu el. E mai bine să îl ţinem la distanţă, răspunse Vidocq, cu un surâs şiret. Am eu contactele mele, alţi oameni cu care pot să stau de vorbă. Fii fără griji, până diseară o să aflu tot ce ştiu cei de la Sûreté despre Tristan!

— Iar noi o să avem timp să ne uităm printre lucrurile lui Tristan, zise Lisette. Poate că o să aflăm cine este prietenul acela la care face referire. Cel despre care crede că e Peter.

— Merită să facem o încercare, spuse Max.

— Iar ducele poate să profite de ocazie să-ţi povestească mai multe despre familia lui, zise Vidocq, uitându-se lung la Max.

În clipa aceea, Max se făcu alb la faţă.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, Vidocq, zise el, după care îşi lăsă privirea în ceaşca cu ceai. Nu spuneai că trebuie să pleci?

Vidocq se ridică de la masă şi zise:

— Dacă nu îi spui tu până când mă întorc, îi spun eu.

— Am înţeles, răspunse Max. Oricum, nu contează dacă află, adăugă el pe un ton care îi spuse lui Lisette că pentru el conta cât se poate de mult. Oricum avea să afle mai devreme sau mai târziu.

— Prea bine. În cazul acesta, plec degrabă spre Sûreté. Vă las să vă terminaţi micul dejun. Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi cât vreţi fie aici, fie în apartamentul lui Tristan. *Domnule Kale,* poţi să le ceri servitorilor mei orice ai nevoie. E plăcerea lor. O cunosc foarte bine pe Lisette.

Se apropie apoi de Lisette, o sărută pe frunte şi îi şopti în franceză:

— Fii cu băgare de seamă, îngeraş! Joci un joc periculos cu ducele acesta.

Lisette se dădu şi ea mai aproape şi îi şopti la ureche:

— Nu e chiar atât de rău precum vrea să pară.

Vidocq se arătă sceptic, dar nu mai spuse nimic. Îşi luă la revedere de la Max cu o mişcare scurtă din cap şi plecă.

Lisette începu din nou să mănânce, simţind privirea lui Max îndreptată asupra ei. Muşcă dintr-o pară, dar observă că el nu mai mânca. Rămase acolo, bându-şi ceaiul şi fărâmiţând chifla.

Simţi un junghi în inimă. Arăta atât de pierdut!

— Max, nu ştiu de ce e atât de dornic Vidocq să-şi bage nasul în viaţa ta personală, dar…

— Pentru că vrea să te protejeze, spuse el cu un zâmbet trist. Pot să înţeleg.

Lisette rămase surprinsă să audă că îi lua apărarea lui Vidocq.

— Chiar aşa?

— Păreţi atât de… relaxaţi unul în preajma celuilalt, zise el.

— Aşa este, zise Lisette. Vidocq e ca un tată pentru mine.

— Mi-am dat seama.

Măcar nu o spuse pe tonul acela gelos de seara trecută, ceea ce o linişti.

— L-a angajat pe Tristan într-o perioadă în care eu şi mama aveam mare nevoie de bani. Apoi, după moartea mamei, Vidocq mi-a dat şi mie de lucru. Aşa că îi sunt profund recunoscătoare. Se şterse la gură cu şervetul şi se ridică de la masă. Dar asta nu înseamnă că îl ascult orbeşte.

Văzuse îndeajuns cât să-şi dea seama că mândria şi demnitatea lui Max fuseseră călcate în picioare. Dacă ţinea cu adevărat la el, era important să nu-l forţeze în niciun fel. Orice ar fi spus Vidocq.

Iar în clipa aceea luă o decizie.

— Max, nu e nevoie să faci cum ţi-a spus Vidocq şi să-mi spui *adevărul* Poţi să-ţi păstrezi secretele. Nu mă interesează.

Capitolul 14

Lisette se săturase să încerce să îl înţeleagă pe Max, se săturase să se frământe atât de tare. Dacă prefera să păstreze distanţa faţă de cei care ţineau la el, nu avea de gând să-l oprească.

Odată ce luă această decizie, se ridică de la masă şi ieşi din sufragerie. Una dintre servitoare strigă după ea în franceză, de la capătul coridorului:

— Domnişoară, e totul în regulă? Vă ajut cu ceva?

— Nu, răspunse ea. Nu avem nevoie de nimic în după-amiaza aceasta. Avem de lucru în apartamentul fratelui meu.

— Prea bine, domnişoară, zise servitoarea.

Lisette traversă în grabă coridorul, când auzi scaunul lui Max în sufragerie. Îl auzi apoi pornind în urma ei, în timp ce ea ieşi din casa lui Vidocq, păşind în grădina interioară, care ducea spre cealaltă casă.

— Secretele mele sunt mai importante pentru tine decât ai crede, zise Max, de îndată ce intrară în locuinţa lui Tristan.

Ea se îndreptă apoi spre biroul lui Tristan, dar Max îi blocă calea.

— Secretele mele sunt motivul pentru care nu pot să mă căsătoresc cu tine. Motivul pentru care nu o să mă căsătoresc cu tine.

Avea pe chip expresia aceea tristă care o punea mereu în gardă. Doar că de data asta citi durerea din spatele ei.

Brusc, simţi cum i-o ia inima la goană. Era o prostie din partea ei, dar, cu toate că încercase să se convingă de faptul că nu voia să fie soţia lui şi i-o spusese şi lui, nu era adevărat. Iar faptul că el continua să insiste pe tema aceea îi dădu de înţeles că era un lucru la care se gândise şi el.

Fie asta, fie era la fel ca tatăl ei şi nu făcea decât să se joace cu sentimentele ei.

Încercă să îi vorbească pe un ton amuzat.

— Nu-mi spune că ai o soţie ascunsă pe undeva, precum regele nostru cu doamna Fitzherbert.

El începu să râdă, iar Lisette zâmbi.

— Nu, singura rudă secretă pe care s-ar putea să o am este fratele meu. Sau nu. Deja nu mai ştiu.

Lisette se agăţă de scuza aceasta ca să nu se mai gândească la refuzul lui de a se căsători cu ea. Nu ar fi suportat să-i audă motivele. În mod cert era ceva grav la mijloc dacă ajunsese şi la urechile lui Vidocq.

— Aşadar, tu chiar crezi că e posibil ca Tristan să fi dat de urma fratelui tău?

— Da, e posibil, zise el. Povestea aceea cu incendiul mi-a lăsat multe semne de întrebare. Dacă e adevărat că unchiul meu era nebun, cum de a fost îndeajuns de lucid să plece în Gheel, în căutarea unui leac? Sau oare a fost trimis acolo de altcineva? Şi să spunem cu autorităţile l-au închis acolo, cum se întâmplă adesea cu nebunii violenţi, dar cum se face că nu a aflat nimeni? Problema e că nu o să aflu niciodată răspunsul la aceste întrebări. Investigatorul e mort şi îngropat, iar rapoartele pe care i le-a trimis tatălui meu nu mai sunt.

— Cum adică? întrebă ea.

— Tata le-a ars cu puţin timp înainte să moară.

Lisette rămase şocată.

— Dar… nu are nicio logică! De ce ar face o nebunie ca asta? spuse ea, regretându-şi imediat cuvintele.

În schimb, Max răspunse pur şi simplu:

— Probabil pentru că într-adevăr era nebun.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, cu teamă în suflet.

— Asta voia Vidocq să-ţi spun, oftă el. Nu am doar un unchi care şi-a pierdut minţile la bătrâneţe, ci şi un tată care a murit nebun. Aşa că, dat fiind istoricul familiei mele, se prea poate ca şi eu să-mi pierd minţile înainte să mor.

Să-şi piardă minţile? Chiar credea că avea să-şi piardă minţile? Lisette simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Sărmanul Max! *Acesta* era secretul pe care îl ascundea?

Fără să aştepte nicio reacţie din partea ei, Max îi întoarse spatele şi intră în biroul lui Tristan.

În clipele ce urmară, Lisette se gândi la tot ce-i spusese şi la tot ce făcuse Max în ultimele zile prin prisma acestei noi informaţii. Un anumit lucru îi veni în minte.

— Nu e adevărat, spuse ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

Max se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— La ce te referi?

— Doar pentru că tatăl şi unchiul tău şi-au pierdut minţile, asta nu înseamnă că acelaşi lucru o să ţi se întâmple şi ţie.

— Lisette, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă asculţi…

— Ba nu! Poate că era pur şi simplu mânată de disperare, dar în sufletul ei ştia că era o exagerare din partea lui să creadă asta. Dar bunicul tău? Şi el a fost nebun? Dar străbunicul tău?

Max se uită lung la ea.

— Nu, dar asta nu înseamnă nimic.

— Ba da! Nu eşti la fel ca tatăl tău. Eşti cel mai raţional om pe care îl cunosc.

— Momentan. Cine ştie cum o să ajung în zece sau

douăzeci de ani. În cazul lor, boala a început să se manifeste în ultimii ani de viaţă.

Lisette se uită lung la el, începând să înţeleagă totul.

— De aceea nu laşi pe nimeni să se apropie de tine? Pentru că trăieşti cu teama asta în suflet, că o să înnebuneşti?

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi un copil! răbufni el. Când o văzu tresărind, încercă să se calmeze şi spuse: Nu te-am lăsat să te apropii de mine pentru că nu am vrut să ştii. Îi cercetă chipul cu ochii bântuiţi şi continuă: Pentru prima oară în viaţa mea, o femeie s-a uitat la mine fără reţineri, fără să mă măsoare din priviri cu gândul la averea mea sau la bârfele despre familia mea.

Disperarea din privirea lui îi răni sufletul.

— Eşti singura femeie care, când spun ceva ciudat, nu se uită la mine ca să se întrebe: „Oare ăsta e începutul sfârşitului? Oare o să ia furculiţa aia de pe masă şi o să mă înjunghie cu ea?” Apoi continuă pe un ton dur: Aşa a aflat lumea despre starea tatălui meu. Era la cină la ducele de Wellington şi i s-a părut că vede un atacator, aşa că a înfipt o furculiţă în braţul unuia dintre oaspeţii de onoare. După incidentul acela, nu am avut cum să mai ascundem faptul că începuse să-şi piardă minţile. Iar eu am fost nevoit să accept faptul că, cel mai probabil, sunt la fel, rosti el cu îndârjire.

— Dacă asta ţi-au spus oamenii din cercurile acestea fine în care te învârti tu, înseamnă că şi ei sunt nebuni de legat, zise ea.

— Poate că da, spuse el. Dar sunt veşnic cu ochii pe mine, se aşteaptă să încep să dau semne. Iar eu ştiu prea bine că, dat fiind că doi oameni din familia mea au avut boala aceasta, sunt şanse mari să o moştenesc şi eu.

Era limpede că Max credea cu tărie asta. Încercând să-şi stăpânească lacrimile, Lisette îi puse mâna pe braţ, dar el făcu un pas în spate.

— La naiba, nu vreau să-ţi fie milă de mine! strigă el furios.

Doar că de data asta era hotărâtă să nu îl lase să o

dea la o parte.

— Nu confunda grija cu mila, îi ceru ea, încercând să nu izbucnească în plâns, măcinată de toate suferinţele pe care le îndurase el. Îmi pare rău pentru toate lucrurile prin care ai trecut, dar nu o să reuşeşti să mă convingi că te paşte aceeaşi soartă. Nu cred. Refuz să cred aşa ceva!

— E un alt motiv pentru care nu am vrut să-ţi povestesc despre tatăl meu. Eram sigur că aveai să ignori ceva ce e atât de evident, spuse el, izbucnind într-un râs nervos. Pentru că eşti genul de femeie care crede în bunătatea fratelui ei chiar şi când toate dovezile sunt împotriva lui, ceea ce înseamnă că n-o să crezi că un bărbat care pare perfect sănătos acum s-ar putea să nu rămână la fel. Mai ales când e vorba despre un bărbat la care ţine, şopti el.

Simţindu-şi inima în gât, Lisette îi spuse:

— Eu chiar ţin la tine. Ţin prea mult la tine ca să te las să crezi că o să ai parte de acelaşi destin. Câteodată, tot ce rămâne de făcut e să dai uitării temerile.

— La fel ca tine? o întrebă el.

Lisette înlemni.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ţi-e teamă că o să ajungi ca mama ta, singură cu doi copii pe care nu o să ai cu ce să-i creşti. Trăieşti cu teama că orice bărbat o să te dezamăgească. Nu te văd să dai uitării propriile temeri, Lisette.

Avea dreptate. Fusese atât de ocupată să-şi protejeze inima să nu fie călcată în picioare de duce, că nici măcar nu observase bărbatul acela chinuit în castelul de aur.

Ei bine, îl observă acum. Acela era secretul care îl ţinea rigid, distant şi temător în faţa propriilor dorinţe, de teamă că orice mică scăpare avea să-i dezvăluie nebunia care îl pândea. Secretul acela care îl făcea să sufere pentru tot ce pierduse la moartea fratelui său, când rămăsese moştenitorul ducatului.

Era, totodată, secretul care îl făcea să fie mărinimos uneori. Pentru că ştia ce însemna să fii luat peste picior. Cine s-ar fi gândit vreodată că ea şi un duce puteau avea în

comun ceva atât de important?

— Ai dreptate, reuşi ea să spună, încercând să nu-şi exprime compasiunea care probabil că i se citea pe chip. Mi-am lăsat temerile să-mi guverneze viaţa în tot acest timp. Dar încep să cred că am avut multe de pierdut. Poate că a venit momentul să nu mai trăiesc în trecutul mamei mele.

Era evident că acela nu era răspunsul la care se aştepta el, întrucât clătină uşor din cap.

— Ai mare dreptate să fii cu băgare de seamă în preajma bărbaţilor, mai ales când este vorba despre mine. Poţi să fii sigură că o să te dezamăgesc.

— Măcar ştiu că tu n-o să mă minţi niciodată, zise ea. Tu nu eşti ca tatăl meu, care a atras-o pe mama în patul lui promiţându-i că o s-o ia de soţie. Tu nu mi-ai promis nimic altceva în afară de această…

— De această dorinţă faţă de tine care pune întotdeauna stăpânire pe mine, cu toate că încerc în zadar să-i ţin piept? spuse el, cu o privire înflăcărată. Aşa e, nu ţi-am promis nimic. Dar asta nu face situaţia mai uşoară.

Doar că Lisette era hotărâtă să nu-l lase să dea cu piciorul bucuriei vieţii doar dintr-o temere care poate că nu avea să se adeverească niciodată.

— Deci ai de gând să rămâi necăsătorit? îl întrebă. Sau pur şi simplu eşti hotărât să nu te căsătoreşti cu *mine?*

Max îşi îndreptă spatele şi răspunse:

— O să decid dacă o să mă însor sau nu după ce o să aflu dacă Peter e sau nu în viaţă. Dacă Peter chiar este mort, trebuie să produc un moştenitor pentru ducatul meu. Nu există niciun alt moştenitor şi refuz să-mi împart proprietatea şi să o vând. Am arendaşi care depind de mine, mii de servitori pe toate proprietăţile. Nu pot să-i dezamăgesc alegând să nu mă însor.

— Să înţeleg că ai de gând să te căsătoreşti? întrebă Lisette confuză.

— Dacă o să se dovedească faptul că Peter nu este în viaţă, da. Dar o să fie o căsătorie de convenienţă.

— Ce vrei să spui cu asta? zise ea.

— Am fost martor la drama mamei mele în timp ce tata începuse să-şi piardă minţile. A suferit atât de tare încât mi-am promis că nu o s-o las niciodată pe femeia la care ţin să treacă prin aşa ceva. Şi nici pe o femeie care o să ţină la mine. Când citi nedumerirea de pe chipul ei, adăugă: Ştiu că există femei dispuse să renunţe la o căsătorie din iubire pentru privilegiul de a deveni ducesă. Genul de femei pentru care prestigiul şi poziţia socială contează mai mult decât afecţiunea, care nu o să sufere când o să-şi vadă soţul cum începe să-şi piardă minţile, atât timp cât au siguranţa că locul lor în societate nu o să aibă de suferit.

— Şi chiar ai vrea ca o astfel de femeie să-ţi poarte de grijă dacă o să fie cum zici tu şi o să-ţi pierzi minţile? strigă ea. Îţi doreşti alături de tine o… scorpie care să numere clipele până ce o să-ţi dai ultima suflare?

Max păli, pus faţă-n faţă cu descrierea aceea.

— Mai bine aşa decât o femeie pe jumătate văduvă, pe jumătate soţie căreia să-i fac viaţa un calvar în nebunia mea, cât o să dureze ea. În cazul tatălui meu, a durat patru ani. Patru ani, Lisette! Imaginează-ţi cum ar fi să vezi un om pe care îl ştii uitând tot ce a fost vreodată. Să treacă de la un om cu o importantă poziţie în societate la o bătaie de joc pe coridoarele unor conace fine.

— Dar asta nu înseamnă că soluţia e să găseşti pe cineva care să nu ţină la tine.

— Doar o astfel de persoană ar putea fi de acord cu condiţiile mele, spuse el, încordându-şi maxilarul. Femeia cu care o să mă căsătoresc trebuie să accepte să mă dea pe mâna îngrijitorilor de îndată *ce* începe să se instaleze nebunia. Mama a murit cu zile încercând să aibă grijă de tatăl meu în ultimele lui zile, iar din cauza asta ea însăşi s-a stins la un an după moartea lui.

— Poate că pur şi simplu a murit de dorul lui, spuse Lisette. Uneori, partenerii din cuplurile căsătorite se urmează în moarte, mai ales dacă sunt atât de apropiaţi.

— Nu a fost vorba de aşa ceva, i-o tăie el. Mama a murit măcinată de o vină stupidă. S-a învinovăţit pentru

moartea lui, pentru că a murit după ce i-a administrat o doză de laudanum ca să-l ajute să doarmă. Asta după ce a petrecut ani la rândul cutreierând continentul în căutarea unui leac, cu mine alături de ei.

Ah, deci acesta era adevăratul motiv pentru care călătorise atât de mult, pentru care avea o corabie!

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

— Tocmai asta spun! răbufni el. Tu nu ai accepta niciodată să mă laşi pe mâna altcuiva. Nu o să te descotoroseşti niciodată de mine. Pentru că tu nu eşti genul acela de femeie.

— Bineînţeles că nu, slavă Domnului! Scandalizată de imaginea aceea legată de căsătorie pe care i-o expuse el, Lisette îl întrebă: Te-ai gândit vreodată la faptul că partenerii din cuplurile căsătorite îşi văd tot timpul alesul îmbătrânind, devenind tot mai plăpând şi mai senil? Nu înţelegi că *asta* face parte dintr-o căsnicie? O parte dificilă, e adevărat, dar nu atât de dificilă încât să renunţi de tot la ideea de căsătorie.

— Nu e acelaşi lucru, spuse el, uitându-se urât la ea. Pentru că oamenii aceia au avut parte de o viaţă întreagă împreună, au avut timp să fie unul cu celălalt, să se bucure de părţile bune dintr-o căsnicie, ca să aibă energie pentru cele rele.

— Crezi că tatăl meu a avut parte de o viaţă întreagă cu soţia lui, care a murit la naşterea lui Dom? Ei bine, nu. Iar asta se întâmplă mai des decât ai crede. Uneori, oamenii mor tineri. Face, pur şi simplu, parte din viaţă, spuse ea, după care îi prinse chipul drag şi trist între palme. Aşa că trebuie să te bucuri de viaţă cât încă poţi. Pentru că nu ai de unde să ştii când o să-ţi alunece printre degete. Tata a amânat la nesfârşit ce ştia prea bine că ar fi trebuit să facă, fiind convins că avea tot timpul din lume. Doar că nu a fost aşa.

— Nu amân nimic, răspunse el pe un ton calm, prinzându-i mâinile. Nu e vorba despre asta, adăugă el, cu o privire hotărâtă. Din acest motiv, dacă o să se dovedească faptul că Peter e în viaţă, n-am de gând să mă

căsătoresc cu nimeni. Să ducă el mai departe nebunia din familie dacă asta vrea să facă. Slavă Domnului, eu o să mă spăl pe mâini de povestea asta. Se îndepărtă apoi de ea şi începu să ia camera la pas. Tata nu a făcut nicio menţiune în testament despre ce o să se aleagă de mine, de moştenirea sau de poziţia mea în cadrul familiei în cazul în care Peter o să fie găsit în viaţă, ceea ce înseamnă că o să fiu nevoit să depind de mila fratelui meu. Deci s-ar putea să nu-mi permit doctorii şi îngrijitorii de care are nevoie o persoană cu probleme mintale. Aşa că nu am de gând să las toate necazurile pe capul soţiei mele.

Lisette porni după el şi îl prinse de braţ ca să-l oprească.

— Deci vrei să te rupi de toţi cei care ţin la tine? Să-ţi duci existenţa într-o căsnicie rece şi lipsită de iubire? Sau nici măcar să nu te căsătoreşti? Asta e planul tău pentru viitor?

Încordat şi nervos, Max îi întâlni privirea:

— Nu ai cum să înţelegi. E mult mai uşor pentru mine să nu... dezvolt sentimente pentru o femeie decât să ţin la ea, ştiind prea bine ce presupune viitorul ei alături de mine.

— În primul rând, nu ai de unde să ştii cu certitudine ce-ţi rezervă viitorul. Nimeni nu are de unde să ştie, zise ea, iar când văzu că era pe punctul de a spune ceva, îi duse mâna la gură şi adăugă: Şi, în al doilea rând, deja e prea târziu. Îi mângâie apoi obrazul şi adăugă: Pentru că deja ţii la cineva. La mine. Mi-ai spus-o aseară. Ori vrei să spui că m-ai minţit?

— Ştii prea bine că nu te-am minţit, zise el.

Pentru că el nu minţea niciodată. De-abia atunci înţelese adevăratul motiv pentru care nu o făcea. Nu minţea pentru că părinţii lui îl minţiseră toată copilăria. Pentru că însăşi nebunia era o minciună imensă, care putea să-ţi joace oricând feste.

Acela era motivul pentru care el ura minciuna. Şi motivul pentru care ea era sinceră cu el.

Şi era timpul să fie sinceră cu sine însăşi. În afară de fratele ei, nu cunoscuse niciodată un bărbat mai onorabil şi

mai bun decât el. Să-l dea uitării doar pentru că nu îndeplinea condiţiile acelea absurde pentru a se proteja pe sine de suferinţă era de-a dreptul absurd.

Se putea să aibă o singură şansă cu el, iar asta era şansa ei. Odată ce aveau să-l găsească pe Tristan, orice se putea întâmpla.

Dar în acele câteva zile voia să fie a lui, să afle cum era să se arunce în braţele bărbatului pe care îl iubea.

Pe care îl iubea? Nu, nu putea să dea dovadă de atâta prostie. Pentru că mai mult ca sigur avea să-i frângă inima.

Dar nu conta. Dacă el era hotărât să-şi înfrunte temerile, ei bine, şi ea era gata să facă acelaşi lucru.

— Spui că ţii la mine. Demonstrează-mi, spuse ea, prinzându-l pe după gât. Pentru că Dumnezeu mi-e martor că eu ţin la tine.

El se întunecă la faţă şi spuse:

— Lisette, nu face asta!

— Ce să nu fac? Să nu ţin la tine? Să nu-mi doresc să fiu cu tine? Nu am cum să mă controlez doar pentru că aşa vrei tu.

Îl simţi tensionat, hotărât să stea la distanţă de ea, încercând cu disperare să-şi nege dorinţele.

Încerca disperat să nu reacţioneze în vreun fel.

— Parcă spuneai că nu vrei să fii amanta unui duce, ripostă el.

— Nu am de gând să fiu amanta nici unui bărbat, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui rigid, ignorându-şi toate instinctele. Dar asta nu înseamnă că vreau să-mi petrec tot restul vieţii ca o măicuţă.

Cuvintele ei treziră, cu siguranţă, o reacţie în el, atât în maxilarul încordat, cât şi… mai jos.

Era limpede că şi el îşi dădu seama de asta pentru că o prinse de mâini, parcă încercând să se elibereze din îmbrăţişarea ei.

— Nu am de gând să-ţi alung şansa de a fi cu alt bărbat.

Lisette rămase lipită de el, hotărâtă să îl ducă exact unde voia. În patul ei.

— Deja e prea târziu. Chiar crezi că aş putea să mă uit la alt bărbat după ce am fost cu tine?

Când văzu focul acela din privirea lui şi se prinse de braţele ei ca un bărbat pe punctul de a se îneca, nu ca unul gata să lupte, Lisette profită de şansa ei.

— Dacă trebuie să-mi petrec tot restul vieţii fără tine din cauza bolii, a regulilor şi temerilor tale legate de viitor, atunci mă aştept să-mi laşi măcar o amintire, o după-amiază în patul tău.

Cuvântul pat avu efectul scontat. Max se uită lung la ea – pe chipul acela frumos se citea lupta care se dădea în sufletul lui.

— Am avut dreptate, mormăi el. Chiar eşti o femeie păcătoasă.

Şi apoi îi luă gura într-o sărutare.

Capitolul 15

Max ştia prea bine că nu ar fi trebuit să o facă, dar adevărul era că nu dăduse bir cu fugiţii când auzise de blestemul familiei sale. Nici nu se uitase la el cu alţi ochi. În tot acest timp, rămăsese aceeaşi Lisette. Lisette a lui.

Îşi înfipse degetele în mânecile bufante ale rochiei ei şi o sărută nebuneşte, cu pasiune. Îi dezmierdă gura, apoi bărbia şi gâtul, iar când îi simţi pulsul tresărind sub buzele lui, când o auzi gemând de plăcere, începu din nou să o sărute.

Îşi spuse că avea doar să o sărute lung, să savureze momentul acela dulce. Îşi spuse că avea să o lase să plece odată ce avea să se îmbete cu splendoarea ei. Doar că se minţi singur. Din clipa în care începuse să se lupte pentru el, încercările lui de a-i rezista se duseră pe apa sâmbetei.

Şi cum să se oprească de vreme ce răspunsul ei înflăcărat o arătă la fel de doritoare şi de hotărâtă ca el?

— Ar trebui să ne oprim, şopti el, sărutându-i gâtul. Poate să vină cineva după noi.

— Nu o să ne deranjeze nimeni, zise ea, dezbrăcându-

l de haină. Vidocq o să se întoarcă în câteva ore şi deja le-am spus servitorilor că nu avem nevoie de ei.

Cu toate că reuşi să-i stârnească imaginaţia şi dorinţa, îl puse şi în gardă. Mai ales când începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

O apucă de mâini şi încercă să o îndepărteze.

— Draga mea, ce faci?

Lisette se uită lung la el, cu un zâmbet seducător.

— Vreau să te ispitesc, îi şopti ea, la fel cum îi spusese el în Brighton. Apoi, cu o sclipire în ochi, se frecă uşor de bărbăţia lui excitată, adăugând: Şi se pare că fac o treabă bună.

Dumnezeule! Când se transformase într-o seducătoare atât de pricepută?

— Nu e bine ce faci, zise el.

— E doar vina ta, rosti ea, luându-i mâna şi lăsând-o să coboare pe sânul ei, până ce îi simţi sfârcul excitat, chiar şi pe sub rochie. Tu ai început povestea asta. Tu mi-ai vorbit despre dorinţă, tu m-ai învăţat să o simt, să te doresc. Aşa că ai face bine să-mi satisfaci poftele pe care le-ai stârnit în mine.

Îi luă din nou mâna şi continuă să-şi mângâie sânul, iar el gemu de plăcere, după care se eliberă, dar numai ca să continue el să o mângâie cum îşi dorea. Cu un zâmbet seducător, Lisette se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

El o apucă de talie cu o mână, în timp ce continuă să o mângâie cu cealaltă, sărutând-o pasional. Avea gust de unt şi miere, era atât de delicioasă, încât abia se putea abţine să nu o devoreze.

La naiba, nu avea cum să-i reziste! Încă de la început visase să fie cu ea, avea nevoie să fie cu ea. „Mai mult, acum, vreau mai mult din Lisette”, îşi spuse el, simţind cum îi arde sângele în vene, iar trupul lui reacţionă cu mare entuziasm.

La urma urmei, putea să nu-i ia inocenţa, ci doar să facă din nou ce făcuseră în trăsură, să-şi ofere unul altuia plăcere. Putea să o satisfacă doar ca să-i astâmpere curiozitatea şi să-şi facă şi el pofta, fără să o ruineze.

Mânat de această hotărâre, o luă în braţe şi şopti:

— Unde?

Lisette fu luată pe neaşteptate, dar se prinse de gâtul lui ca un trandafir sălbatic care prindea rădăcini, după care îi aruncă o privire doritoare care îl stârni şi mai tare:

— În camera mea, spuse ea, făcând semn spre o uşă întredeschisă de lângă biroul fratelui ei. Acolo.

— Ai o cameră aici? o întrebă, îndreptându-se spre ea.

— Am locuit timp de trei ani cu Tristan după moartea mamei noastre.

— Am înţeles, spuse el, abia reuşind să se concentreze când îi simţi parfumul şi trupul în braţele lui.

O conduse în camera cu tavan înalt, dar se opri brusc când se trezi în dormitorul ei, care părea un adevărat sanctuar feminin cu tapet în nuanţe de lavandă şi alb, cu violete pictate. Nu era scaun sau cuvertură care să nu fie decorată cu fundiţe, iar draperiile aveau dantelă şi volănaşe.

Dar, de îndată ce Lisette continuă să-i desfacă nasturii de la vestă şi de la cămaşă, orice alte gânduri îl părăsiră, pentru că nu exista nimic altceva decât fata aceea care încerca să-l seducă cu o combinaţie de naivitate şi nerăbdare, de care doar o virgină ar fi putut să dea dovadă. O privi cu sufletul la gură şi cu înflăcărare, cu toate că îşi aminti că nu avea de gând să-i ia inocenţa.

Cu un surâs timid şi poznaş, Lisette se întoarse cu spatele la el şi zise:

— Trebuie să-mi desfaci tu rochia, nu pot singură.

Max ezită preţ de o clipă. Avea să-i fie mult mai greu să se ţină de planul lui dacă aveau să rămână amândoi dezbrăcaţi. Totodată, nu avea cum să reziste tentaţiei de a descoperi ce se ascundea pe sub cămăşuţa aceea care îi torturase gândurile în ultimele zile.

Mânat de o disperare născută dintr-o dorinţă nebună de a o atinge, de a o strânge în braţele lui şi de a o vedea goală, o dezbrăcă de rochie până ce rămase în cămăşuţă, după care o întoarse din nou cu faţa spre el.

— Dezbracă-te, îi porunci el, aşteptând cu nerăbdare

s-o privească.

Doar că Lisette se uită lung la el pe sub genele lungi şi zise:

— Doar după ce te dezbraci tu.

De data aceasta, nu ezită. Voia să îi simtă atingerea, voia să îşi plimbe degetele lungi şi delicate pe pieptul, pe abdomenul, pe mădularul lui excitat, care abia aştepta să fie eliberat din pantaloni.

De îndată ce rămase în pantaloni, îi spuse cu o voce răguşită:

— Draga mea, vreau să te văd goală. Lasă-mă să te văd!

Timidă, Lisette îşi coborî privirea şi începu să-şi desfacă uşor cămăşuţa. Apoi o trase peste cap şi o lăsă să alunece la picioarele ei, iar în clipa aceea Max simţi că era în rai.

Sau poate în iad, pentru că, de îndată ce o văzu în faţa ochilor, atât de perfectă, atât de frumoasă, îl făcu să şi-o dorească mai mult decât avea voie să o facă.

Pielea ei era ca de porţelan şi îl implora să o atingă, să o mângâie. Cât despre sânii ei… Dumnezeule, erau plini şi mari, iar sfârcurile acelea rozalii i se părură atât de ispititoare, încât abia se abţinu să nu o arunce pe pat şi să-şi îngroape chipul la pieptul ei.

Doar că voia să vadă şi mai mult din ea, aşa că îşi lăsă privirea să alunece pe abdomenul ei, iar acolo, sub pântec, văzu buclele acelea întunecate care ascundeau misterele farmecului feminin.

Un mister din care abia aştepta să se înfrupte, să-l sărute şi să-l facă al lui.

— Eşti o zeiţă, îi şopti el, strângând-o iar în braţe.

Cel puţin pentru moment, era zeiţa lui.

O sărută lung, cuprinzându-i sânii minunaţi în îmbrăţişarea lui. Abia când o auzi gemând de plăcere şi lipindu-se de el, o întinse pe pat şi se aşeză lângă ea, ca să îi sărute sfârcurile excitate care îi luaseră minţile.

Lisette îşi trecu degetele prin părul lui şi îl strânse la piept, gemând de plăcere, în timp ce el îi dezmierdă sânii

plini cu limba.

— Oh, *mon coeur,* mă faci să mă simt… atât de bine.

Auzise bine? Tocmai îi spusese *sufletul meu?* Savurând cuvintele ei de alint, îşi lăsă sărutările să alunece pe abdomenul ei, până spre miezul ei fierbinte pe care abia aştepta să-l devoreze. Când o cuprinse cu buzele, Lisette aproape că sări de pe pat.

— Max! Ce faci acolo?

— Vreau să-ţi satisfac dorinţa, îi şopti el, sărutându-i pielea catifelată.

După care nu se mai opri. Dumnezeule, ce plăcere să o deguste, să o pătrundă cu limba lui, arzând de nerăbdare să o facă apoi cu mădularul! Dar, ştiind prea bine că era imposibil, se folosi de toate cunoştinţele pe care le căpătase în aventurile din tinereţe cu dansatoare de operă şi actriţe ca să o excite şi să o ispitească, până ce o simţi tresărind şi implorând sub gura lui.

Când îşi înfipse degetele în părul lui şi începu să gâfâie puternic, îşi dădu seama că era aproape şi abia se putu abţine să nu se ridice şi să o pătrundă cu bărbăţia lui.

Dar rezistă şi zâmbi satisfăcut când o simţi explodând în gura lui, de plăcere, simţind-o vibrând pe limba lui, gemând de extaz.

Chiar şi după ce ea termină, el rămase acolo, între coapsele ei minunate, o sărută şi o mângâie în timp ce încercă să-şi stăpânească mădularul excitat. Oare să îndrăznească să o roage să facă pentru el ce făcuse mai devreme în trăsură? Ar fi putut oare să se controleze?

Pentru că nu mai era îndeajuns să îl satisfacă cu mâna. Nu avea cum să fie. Avea să-şi dorească din nou să fie cu ea şi apoi nu mai putea să se oprească. Asta însemna că pentru ea era mai bine ca el să plece în clipa aceea din patul ei.

Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu îi simtă mângâierea. Se întinse pe pat, lângă ea, se dezbrăcă de pantaloni, după care îi luă mâna şi o strânse în jurul lui.

Spre marea lui mirare, Lisette se opri.

— Nu, şopti ea. Vreau să te simt în mine.

— Ba nu, replică el. Dacă nu vrei să mă satisfaci, nu trebuie să o faci, dar nu am de gând să-ţi iau inocenţa.

— Asta crezi tu? întrebă ea cu încăpăţânare, după care se apropie de el şi îşi frecă pântecul de mădularul lui, unduindu-şi coapsele.

— La naiba, Lisette! mormăi el, simţindu-şi bărbăţia tare ca piatra. Te joci cu focul.

— Nu e o joacă. Vorbesc serios. Vreau să-mi iei inocenţa. Vreau să faci *tu* asta.

Max încercă să se dezlipească de ea, dar ea îl apucă de şolduri şi îi spuse cu disperare:

— Max, îţi jur că n-o să-ţi cer nimic altceva. Nu vreau să-mi promiţi că o să mă iei de soţie. Ştiu că nu poţi să-mi oferi aşa ceva. Dar *vreau* să fiu cu tine. Iar tu vrei să fii cu mine. Ştiu că aşa e.

— Meriţi mai mult de atât, spuse el, frecându-se neajutorat de pielea ei catifelată. Meriţi să ai parte de tot.

— Dar de unde ştii că o să am parte de aşa ceva? Chiar dacă o să găsesc alt bărbat, nu ai de unde să ştii că o să se poarte frumos cu mine. S-ar putea să-mi pierd inocenţa cu un bărbat care o să se dovedească a fi crud şi nemilos.

Max închise ochii, încercând să nu o asculte, doar că fu şi mai rău, pentru că începu să-şi imagineze totul, până în cele mai mici detalii. O văzu cu un ticălos care nu avea să o aprecieze sau, şi mai rău, care voia să-i facă rău. Un bărbat care nu avea să se poarte niciodată cu ea aşa cum ar fi făcut-o el.

— Dar poate că nu contează pentru tine, zise ea într-o şoaptă rănită.

Max deschise imediat ochii şi zise:

— Ştii prea bine că nu e adevărat. La naiba, ştia că avea mai multe şanse de câştig cu raţiunea, nu cu lacrimile! Ştia cât de receptiv era la un argument rezonabil. Nu joci cinstit.

— Joc la fel de cinstit ca tine fiindcă m-ai învăţat să te doresc, iar acum te aştepţi ca pur şi simplu să uit că te vreau, că am nevoie de…

O sărută cu înflăcărare, încercând să o lase fără vorbe, dar nu reuşi. Pentru că şi el avea nevoie de ea. Iar ticăloasa aceea ispititoare o ştia prea bine.

Se aruncă peste ea, mormăind:

— La naiba, Lisette! continuă să o sărute pasional, în timp ce îi depărtă picioarele cu genunchii. La naiba, şopti el, printre sărutări, în timp ce găsi intrarea în locul ei mătăsos. Nu ai de gând să te opreşti până ce nu o să mă prinzi în braţele tale…

— Da, *mon coeur…*

Cu acele cuvinte dulci răsunând în urechile lui, Max o pătrunse uşor.

Lisette simţi cum creşte inima în ea. Nevenindu-i să creadă că până la urmă câştigase, îşi lipi gura de buzele lui. Câştigase, iar el nu o părăsise, ceea ce însemna că îi păsa. Însemna că, deşi el spusese că nu trebuia să facă asta, în ciuda condiţiilor şi regulilor lui, ţinea la ea.

Max era al ei.

Dar se părea că avea de-a face cu un tigru, căci îl simţi tare şi gros în interiorul ei, mult mai mare şi mai vulcanic decât se aşteptase.

— Dumnezeule, Lisette, şopti el. Eşti minunată!

— Da… şi tu, reuşi ea să zică, spunându-şi că era doar pe jumătate adevărat. Da, era minunat să îl simtă lângă ea, să fie în braţele lui puternice, să îi simtă părul mângâindu-i obrajii de fiecare dată când îi săruta fruntea, buzele şi gâtul.

Brusc, Max se opri şi se dezlipi uşor de ea, ca să o privească în ochi, uşor amuzat.

— Năzdrăvană mică, ştiu că nu m-ai minţit niciodată. Nu mă minţi acum. Ştiu că nu are cum să fie confortabil pentru tine, spuse el, după care se aplecă uşor peste ea şi îi şopti: Imaginează-ţi că suntem singuri pe corabia mea, într-o zi frumoasă de vară, pe Mediterană. Când Lisette se relaxă puţin, Max continuă să o pătrundă. Da, aşa, îi şopti el. Imaginează-ţi razele soarelui pe pielea ta. Iar noi stăm întinşi pe punte, savurând portocale şi vin.

Lisette închise ochi, iar când văzu în faţa ochilor

imaginea descrisă de el, se mai relaxă. El continuă să o pătrundă cu al său *braquemard,* doar că de data aceasta nu i se mai păru chiar atât de… inconfortabil.

— E mai bine acum? o întrebă el.

Acum Lisette spuse adevărul:

— Da, e puţin mai bine.

— Ţine-te bine de mine, draga mea. La început o să fie mai greu, dar, odată ce pornim la drum, o să fie mai bine decât ţi-ai putea imagina vreodată.

— Sper, îl şicană ea, iar Max izbucni în râs.

Apoi o cuprinse puternic. Lisette făcu ochii mari şi îşi înfipse unghiile în braţele lui. Doar că simţi doar o durere ascuţită, care se risipi curând. Nu i se păru pe cât de dureros îi descrisese mama ei.

Max rămase nemişcat, dar o sărută şi o mângâie până ce o simţi relaxându-se.

— Eşti bine?

Cu un nod în gât, Lisette încuviinţă.

Abia atunci începu adevărata partidă de amor. În timp ce îşi lăsă buzele fierbinţi să alunece pe gâtul ei, o pătrunse cu mişcări lungi şi încete, care la început i se părură ciudate, apoi interesante şi, în cele din urmă, doritoare.

Era o experienţă incredibil de intimă, iar privirea lui pasională reuşi să creeze un aer şi mai intim, cu toate că nici măcar când îşi mută privirea nu se schimbă nimic, căci încă îi auzea răsuflarea, încă simţea parfumul apei de colonie şi aroma lui naturală, bărbătească şi încă simţea penetrările care se iuţeau cu fiecare clipă, devenind tot mai plăcute.

Max începu să gâfâie de plăcere, la fel ca ea. Din instinct, îşi arcui spatele, iar când simţi un val de plăcere, o făcu din nou.

— Ah, draga mea, da, exact aşa… şopti el, printre sărutări.

Îşi spusese că nimic nu avea să fie mai plăcut decât gura lui pe miezul ei, dar acum, când îl simţi în ea, trezindu-i fel de fel de dorinţe, îşi dădu seama că era cu mult mai ispititor. Pielea lui reuşi să stârnească în ea o furtună care

luă curând forma unui vârtej ce înlătură orice barieră dintre ei.

Şi, în timp ce el continuă să o penetreze cu şi mai mult avânt, iar ea îşi înfipse degetele în spatele lui, în timp ce gemetele lui începură să se îmbine cu ale ei, iar trupurile lor să se mişte la unison, devenind o singură persoană, dansând în vârtejul acela până ce se ridicară la cerul acela minunat.

Plutiră împreună într-o clipă minunată şi îl simţi vărsându-şi sămânţa în ea. Apoi ajunseră din nou cu picioarele pe pământ, iar Max se prăbuşi peste ea.

Încolăcită în jurul lui, ostenită, fierbinte şi satisfăcută, îşi spuse că ar fi putut să petreacă o viaţă întreagă în braţele lui.

Îl strânse la pieptul ei, încă simţind fiori de plăcere, iar el îi şopti:

— Ah, eşti o ispititoare primejdioasă… M-ai învins.

Doar că el fusese cel care o învinsese. Reuşise să îi doboare zidul, să dea uitării dorinţa ei de independenţă, de singurătate. Reuşise, totodată, să îi alunge amintirile urâte, incertitudinile şi temerile. Iar pentru asta avea să-i fie veşnic recunoscătoare.

Iar acum era rândul ei să-i alunge temerile şi amintirile urâte. Voia să devină al ei, iar singura şansă era să îl facă să lase trecutul în urmă şi să-l înveţe să îmbrăţişeze viitorul. Doar că nu ştia cum avea să facă asta. Pentru că Max era diferit de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi întâlnise până atunci.

Oftă şi se dădu jos de pe ea, după care o trase în braţele lui, şi începu să o sărute pe gât. Lisette se relaxă în îmbrăţişarea lui. Măcar ţinea la ea. Era sigură de asta.

— Miroşi atât de bine, îi şopti el.

Ea îşi întinse palma pe mâna lui, care stătea atât de relaxată pe talia ei.

— Şi tu la fel.

— Mi-e teamă că nu. Sper că fratele tău are o cadă pe undeva.

Lisette se întoarse cu faţa spre el şi spuse rânjind:

— Să înţeleg că duci dorul vieţii de duce?

— Puţin, recunoscu el, după care îi zâmbi şi o sărută. Apoi aruncă o privire în jur şi rosti: Pare o cameră destul de elegantă. Nu e nici pe departe ceva la care m-aş fi aşteptat din partea unui burlac.

— Îi suntem veşnic recunoscători lui Vidocq, zise ea.

— Să înţeleg că tot el e responsabil pentru decor? o tachină el.

Chiar ajunsese ducele să facă astfel de glume? Era evident că începuse să facă progrese, chiar şi fără să încerce.

— Nu, aici eu sunt de vină. Violetul e culoarea mea preferată.

Max se sprijini în cot şi se uită lung la ea.

— Nu aş fi ghicit niciodată, spuse el. Dar să ştii că nu mă referam la tapet sau la decoraţiuni, ci la sculpturile africane adăpostite pe comoda tale, la colţul de fildeş rezemat de ceasul de alamă sau la pumnalul de abanos care tronează deasupra dulapului tău înflorat, care dau un aer exotic încăperii.

Lisette începu să râdă şi zise:

— Ah, sunt cadouri de la tata. Obişnuia să-mi aducă întotdeauna câte ceva din călătoriile lui. Bineînţeles, am simţit nevoia să le pun la vedere, spuse ea, aruncând o privire spre comorile ei. Sper ca, într-o bună zi, să pot şi eu să colecţionez astfel de comori străine.

Max o privi lung şi spuse:

— Pe mine mă fac să cred că eşti plină de contradicţii.

Lisette se întoarse cu faţa spre el şi îi mângâie obrazul acela care reprezenta el însuşi o contradicţie între ducele rigid şi cuviincios şi ducele neras de două zile.

— Tristan spune că dormitorul meu arată precum castelul unei prinţese invadat de un pirat.

— Vrei să spui că eu sunt piratul?

— Nici gând. Tu eşti prinţul care a venit să-l alunge.

Cu toate că, fără doar şi poate, avea constituţia unui pirat, căci era musculos şi puternic. Simpla idee că un bărbat ca el ar fi putut să-şi piardă minţile părea de-a

dreptul ridicolă, căci părea întruchiparea sănătăţii şi a vitejiei, un adevărat pirat mânat de pasiunea pentru prinţese.

— Dar sunt sigură că o să arăţi şi mai mult ca un prinţ după ce faci o baie, te razi şi îţi schimbi hainele.

— În timp ce tu nu ai nevoie să faci nimic ca să arăţi ca o prinţesă, spuse el, trecându-şi degetele prin părul ei. Când Lisette zâmbi, el adăugă: Sau ca o ducesă.

Lui Lisette i se tăie respiraţia.

— Max…

— Ştii prea bine că trebuie să ne căsătorim. Chiar astăzi, dacă se poate, dacă nu, de îndată ce ne întoarcem în Anglia.

Preţ de o clipă, se bucură nespus la propunerea lui, căci tatăl ei nu făcuse niciodată asta pentru mama ei. Dumnezeule, ar fi dat orice să poată accepta! Nimic nu părea mai potrivit decât ideea de a fi soţia lui.

Cu condiţia să fie o căsnicie adevărată. Dar, după felul în care o spuse, îşi dădu seama că nu avea să fie.

— Ba nu, răspunse ea. Nu trebuie să ne căsătorim.

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă el, uitându-se lung la ea.

„Mai mult decât orice”, îşi spuse ea.

— Doar dacă dai uitării toate condiţiile tale. Că nu pot să ţin prea mult la tine. Sau că trebuie să te las să-ţi duci ultimele zile amare în singurătate. Că trebuie să te părăsesc de îndată ce dăm de greu.

Max îşi încordă maxilarul şi lăsă să-i scape o înjurătură. Îşi căută apoi pantalonii printre aşternuturi şi se ridică de pe pat.

— Îmi pare rău, dar condiţiile acestea nu sunt negociabile.

Lisette fu cuprinsă de disperare când îl văzu trăgându-şi pantalonii peste posteriorul ferm.

— Atunci n-am de gând să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Nu vreau să fiu o soţie pe jumătate pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru tine.

Max rămase o clipă cu spatele la ea, fără să spună

nimic, după care se întoarse cu o privire hotărâtă.

— Nu înţelegi.

— Ba da. Înţeleg că vrei să-ţi controlezi viitorul, spuse ea, ridicându-se în şezut şi acoperindu-şi sânii cu pătura. Doar că vrei să-l controlezi şi pe al meu. Iar eu nu am de gând să accept aşa ceva.

Max o fixă cu privirea, după care făcu semn spre aşternuturile pătate cu sânge.

— Nu ai încotro. Te-am deflorat.

— La dorinţa mea. Nu am de gând să te pedepsesc obligându-te să te conformezi unor reguli sociale pe care nici măcar mama nu le-a respectat.

— La naiba, nu înţelegi că nu o văd ca pe o pedeapsă? răbufni el cu înflăcărare, iar speranţa încolţi din nou în sufletul ei. Dar apoi îi întoarse din nou spatele, strângându-şi hainele de pe jos.

— E singura soluţie. Spre deosebire de tatăl tău, eu sunt de părere că trebuie să faci lucrurile ca la carte, aşa că am de gând să mă ocup de tine acum, după ce…

— Doar dacă mă laşi să am grijă de tine, zise ea. Max, nu e vina ta. Ştiu prea bine că nu aveai în plan să alegi o soţie ca mine.

— Planurile se mai schimbă, spuse el.

— Ai avut parte de destule schimbări în viaţă, zise ea cu un nod în gât. Nu e cazul să iei decizii pripite.

— Vrei să spui că nu ai de gând să te căsătoreşti cu mine dacă se dovedeşte că, până la urmă, nu sunt duce, spuse el iritat.

Ideea aceea atât de stupidă o făcu să izbucnească în râs.

— Ştii prea bine că nu mă interesează câtuşi de puţin dacă eşti sau nu duce. Oricum, nu e nimic de făcut în clipa de faţă. Nu putem să ne căsătorim chiar astăzi. Nu suntem cetăţeni francezi.

— Crede-mă, răbufni el, aş avea cum să rezolv asta.

Da, probabil aşa era.

— Ah, dar s-ar putea să ajungă la urechile presei şi să umble vorba că te-ai însurat cu o fată simplă. O să fie

curioşi să afle mai multe informaţii, ceea ce înseamnă că toate temerile tale cu privire la călătoria noastră împreună o să se adeverească.

Max blestemă, iar Lisette adăugă:

— E mai prudent ca, pentru moment, să fim discreţi. Ar fi mai bine pentru toată lumea să nu facem nimic până ce nu aflăm ce s-a întâmplat cu fraţii noştri, spuse ea, iar în clipa aceea simţi un gol în stomac. În plus, poate că nici măcar n-o să mai vrei să te căsătoreşti cu mine după ce o să afli adevărul.

— Acţiunile fratelui tău nu au nimic de-a face cu viitorul nostru, spuse el cu o voce calmă. Cel puţin, nu în ceea ce mă priveşte pe mine. Poţi să fii sigură de asta.

Cuvintele lui o liniştiră. Poate că aveau totuşi o şansă împreună, într-o bună zi.

— În orice caz, ar fi mai bine să amânăm să luăm o decizie până ce aflăm mai multe despre ce îţi rezervă viaţa şi viitorul.

Până ce avea să se asigure că sentimentele lui erau mai puternice decât o simplă pasiune. Că era dispus să fie alături de ea la bine şi la greu, până ce moartea avea să-i despartă. Nu avea de gând să accepte mai puţin din partea lui.

Dar dragostea? Nu visa oare şi la dragoste?

Cu un nod în gât, hotărî să dea uitării gândul acela. Era prea mult să-i ceară să o iubească. Dacă avea să tânjească după dragostea lui, dacă ajungea să se îndrăgostească de el, atunci risca într-adevăr ca el să-i frângă inima.

Din păcate pentru ea, inima ei nu părea dornică să o asculte. Căci era deja pe jumătate îndrăgostită de el.

Aşa că îi întinse mâna.

— Nu vreau să mai vorbim acum, îi şopti ea, sperând să uite, chiar şi preţ de câteva clipe, de complicaţiile prezentului lor. Hai înapoi în pat! Vidocq o să se întoarcă abia diseară, mai avem câteva ceasuri împreună. Ar trebui să profităm de timpul rămas.

Voia să se piardă din nou în îmbrăţişarea lui.

Roşu în obraji, Max o cercetă cu o privire arzătoare din cap până-n picioare. Apoi îşi îndreptă spatele şi îşi feri privirea.

— Până ce nu accepţi să te căsătoreşti cu mine, nu mai facem asta.

Lisette îl privi deopotrivă şocată şi iritată.

— Încerci să mă şantajezi ca să cedez? îl întrebă ea nervoasă. Cu toate că mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, poţi să fii sigur că nu sunt atât de disperată după atenţia unui bărbat ca să-ţi accept condiţiile doar ca să mă bucur din nou de tine.

— Nu încerc să te şantajez, spuse el, cu braţele încrucişate la piept. La pieptul acela dezgolit şi frumos. Doar că, de fiecare dată când facem dragoste, riscăm o sarcină, şi nu am de gând să te las să aduci pe lume un bastard care să fie luat în derâdere.

Lisette făcu ochii mari şi simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Dintre toate insultele pe care… Furioasă, sări din pat, târând pătura după ea. Chiar crezi că aş fi în stare să-mi las copilul să îndure umilinţa de a fi un bastard?

Max o împunse cu privirea şi spuse:

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Ce altceva să cred?

Lisette făcu un pas spre el şi îl împunse cu degetul.

— Dacă o să aflu că sunt însărcinată, poţi să fii sigur că o să accept să mă căsătoresc cu tine. Nu sunt atât de nesăbuită!

O clipă mai târziu, văzu o sclipire de satisfacţie în privirea lui şi îşi dădu seama că greşise. La naiba! Tocmai îi spusese tot ce voia să ştie. Că exista o cale prin care să o facă să-l ia de bărbat.

— În cazul ăsta, spuse el, apucând-o de braţ şi încercând să o tragă după el, hai înapoi în pat!

Dar Lisette se eliberă din strânsoarea lui, zicând:

— Ba nu. Nu o să mă arunc în pat cu tine doar ca să mă laşi însărcinată. Se întoarse, se duse la dulap şi îşi luă un halat pe care îl lăsase acolo pentru vizite. Max, m-am

gândit mai bine şi ai dreptate. Nu ar trebui să mai facem asta.

Cel puţin până ce avea să-şi dea seama că singura căsnicie care merita cu adevărat era una adevărată.

Îşi puse halatul şi îi aruncă o privire relaxată.

— Mă duc să-mi fac o baie. Am putea măcar să profităm de timpul rămas până se întoarce Vidocq.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri. Se întoarse la pat, luă cearşaful pătat de sânge şi îl aruncă în şemineu. Max privi în tăcere în timp ce Lisette aprinse focul.

Dar, în timp ce suflă în flăcări, o întrebă:

— Încerci să te descotoroseşti de dovezi?

Lisette îi aruncă o privire rece şi începu să-şi strângă hainele de pe jos.

— Ai uitat că servitorii cred că suntem căsătoriţi?

Max ridică din sprâncene în felul acela atât de enervant.

— Nu asta te îngrijorează pe tine. Nu, ţi-e teamă ca nu care cumva să-i spun lui Vidocq ce s-a întâmplat între noi, iar el să le spună fraţilor tăi, şi aceştia să vină să-mi ceară socoteală. Şi ştii prea bine că, în cazul ăsta, n-o să ezit să le spun că nu eu sunt cel care refuză să se căsătorească, spuse Max cu aroganţă.

Ah, era atât de sigur pe el! Pentru că ştia că avea dreptate.

Refuză să-i dea vreo explicaţie şi se grăbi să plece. Nu voia decât să se îndepărteze de el înainte să facă un gest cu adevărat nechibzuit, cum ar fi fost să îl arunce pe nesuferitul acela arogant pe fereastră!

Sau să-i accepte cererea în căsătorie, chiar şi în condiţiile acelea îngrozitoare.

Brusc, avea lacrimi în ochi. La naiba cu el! Max era singurul care ar fi putut să transforme ceea ce trebuia să fie cel mai romantic moment din viaţa ei într-o propunere financiară.

Dar, când dădu să plece, îi auzi vocea în urma ei:

— Draga mea, te avertizez! Să ştii că nici eu nu joc cinstit când vine vorba să obţin ce vreau.

Lisette simţi un fior pe şira spinării. Bine, fie, poate că propunerea lui nu fusese chiar atât de calculată. Dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Nu avea de gând să accepte.

Încercând să-şi păstreze calmul, se întoarse cu faţa spre el. În ciuda faptului că avea părul ciufulit, că era neras şi pe jumătate dezbrăcat, avea în continuare aerul acela de duce, un aer încrezător ce o enerva şi o incita deopotrivă.

O privi hotărât şi spuse:

— Lisette, să ştii că nu am de gând să renunţ atât de uşor.

— Nici eu, zise ea, înfruntându-l din priviri, după care îi întoarse spatele şi plecă.

Capitolul 16

Maximilian o lăsă să plece, cu un nod în gât. Dumnezeule, greşise groaznic! Ce naiba era în capul lui? Nici măcar un duce nu putea să-i *poruncească* unei femei să se căsătorească cu el. Femeile se aşteptau ca sentimentele lor să fie luate în considerare.

Îşi trecu mâna peste faţă. Din păcate, Lisette cea întunecată şi ispititoare reuşea de fiecare dată să-l facă să-şi piardă controlul şi să se comporte ca un mare prost.

Probabil că se aşteptase la cuvinte dulci, la promisiuni de iubire şi la o viaţă lungă, în armonie. Nicidecum la o propunere raţională şi calculată precum „Ştii prea bine că trebuie să ne căsătorim”.

La naiba, problema era că nu putea să-i ofere altceva în afară de raţiune. O viaţă lungă, în armonie era puţin probabilă. Dar poate că dragoste…

Strânse din dinţi şi începu să se îmbrace. La naiba, nu era îndrăgostit de Lisette! Nu putea să fie chiar atât de prost. Bărbaţii îndrăgostiţi făceau lucruri nesăbuite, erau în stare să-şi lase toată viaţa în mâinile persoanei iubite. Iar el nu avea de gând să facă una ca asta, oricât de mult i-ar fi plăcut să o aibă pe Lisette în patul lui.

Se opri cu cămaşa în mână. Da, chiar îi făcuse plăcere să fie cu ea. Şi nu doar partea în care făcuseră dragoste, felul în care ea reuşise să-l seducă şi să-l provoace să vină în patul ei sau felul în care i se oferise cu atâta dulceaţă.

Da, fuseseră clipe memorabile, dar nu avea să uite niciodată momentele ce urmaseră. Nu avea să uite cum stătuseră întinşi unul lângă celălalt sau privirea aceea plină de tandreţe din ochii ei... Nu avea să uite nici măcar refuzul ei de a se căsători cu el.

În ciuda lucrurilor pe care i le spusese – că, de fapt, căsnicia era o închisoare pentru femei –, se aşteptase să îi bată obrazul şi să îi ceară să o ia de nevastă. Orice altă femeie virgină ar fi avut pretenţia asta de la el, mai ales când cel care îi furase inocenţa era un burlac cu posibilităţi, aşa ca el.

Ei bine, nu şi Lisette.

„Ştii prea bine că nu mă interesează câtuşi de puţin dacă eşti sau nu duce”.

Mai că izbucnise în râs! Voia să fie cu el pentru *el,* nu pentru titlu sau pentru avere. Voia să fie cu el în ciuda adevărului legat de blestemul familiei sale.

Nimeni altcineva în locul lui Lisette nu ar fi ignorat bârfele, uitându-se în sufletul lui, îşi spuse el, cu un nod în gât. Şi nu în sufletul ducelui de Lyons, ci în interiorul lui Maximilian Cale. Sau Max, cum obişnuia să-i spună.

Nici cu asta nu era obişnuit, cu faptul că fata aceasta nu se sfia să-l şicaneze. Nicio altă femeie nu mai făcuse vreodată asta, nici măcar surorile sau soţiile prietenilor lui. Pentru că erau prea intimidate de ducele cel rece şi distant.

Doar că Lisette îl vedea ca pe un egal. Era incredibil! Ar fi dat orice să fie ducesa lui, ar fi fost în stare să se lupte cu dragoni ca să fie cu ea.

Tocmai de aceea era important să fie cu băgare de seamă în preajma ei, îşi spuse el. Desigur, nu avea încotro şi trebuia să se căsătorească eu ea, căci nu avea de gând să o lase să îndure consecinţele faptului că o ruinase, dar voia să se asigure că avea să-i accepte toate condiţiile. Era esenţial să înţeleagă şi să accepte situaţia deosebită în

care se aflau.

Problema era că ţinea prea mult la el. Trebuia ca ea să înveţe să nu o mai facă dacă voiau să aibă o căsătorie acceptabilă.

Şi totuşi…

„Mon coeur". Îi spusese *sufletul meu.*

Simţi cum i-o ia inima la goană. Amintirea acelor cuvinte, rostite cu atâta afecţiune, reuşi să aprindă în el toate sentimentele pe care încercase din greu în toţi aceşti ani să le ţină ferecate în fortăreaţa sufletului. Dar ea, asemenea unui trandafir sălbatic, reuşi să se ridice pe ziduri, să se strecoare printre crăpături, să dărâme pereţii…

Nu, la naiba! Nu avea de gând să o lase să-i dărâme zidurile, căci urma să aibă parte doar de durere şi de probleme. Şi nu suferise îndeajuns până acum?

Era hotărât să o facă soţia lui. Era hotărât să-şi facă datoria şi ştia prea bine că avea să-şi savureze rolul, dar nimic mai mult. Iubirea… Nu, iubirea nu avea ce să caute în povestea asta. Dacă voia să o ştie în siguranţă la sfârşitul zilei, nu putea să se îndrăgostească de ea.

Aruncă o privire prin camera aceea care semăna atât de mult cu ea, după care blestemă şi ieşi pe uşă. Trebuia să o dea uitării pe fermecătoarea Lisette şi să vină cu forţe proaspete. Poate că avea să-i fie de ajutor să facă altceva, să cerceteze biroul lui Bonnaud.

Din păcate, după ce petrecu o oră în biroul lui, îşi dădu seama că nu avea să găsească nimic folositor. Găsi mai multe cutii pline cu hârtii, dar nimic care să aibă legătură cu familia lui.

Iar notiţele lui Bonnaud erau scrise într-un fel de cod criptic, ceea ce îl făcu să creadă că era chiar mai paranoic decât ajunsese tatăl lui să fie în ultimele sale zile. Deşi era de aşteptat din partea unui agent care lucra pentru serviciile secrete franţuzeşti.

Tocmai închise cea din urmă cutie când auzi pe cineva în spatele său tuşind uşor. Se întoarse spre uşă şi îl văzu pe majordomul lui Vidocq.

— Da? spuse Maximilian în franceză. Ce s-a

întâmplat?

— Doamna m-a trimis să vă întreb dacă aţi vrea să faceţi o baie.

Fericit că Lisette se gândise la binele lui, Maximilian răspunse:

— Da, aş vrea. Mulţumesc.

Servitorul pufni iritat – un gest specific franţuzesc. Maximilian era obişnuit cu impertinenţa servitorilor francezi, dar de data aceasta i se păru de-a dreptul exagerată.

— E vreo problemă? răbufni el.

— Nu, doar că ar fi bine să ştiţi că e posibil să dureze puţin. Doamna insistă să vi se aducă apă proaspătă, aşa că o să dureze până ce o s-o încălzim. Dacă dumneavoastră chiar preferaţi apă proaspătă.

Maximilian îl privi nedumerit.

— Bineînţeles că prefer apă proaspătă. Cu ce altceva aş putea să mă spăl?

Majordomul îşi dădu ochii peste cap, parcă frustrat că era nevoit să aibă de-a face cu cineva atât de neştiutor precum Maximilian.

— Domnule Kale, în Franţa cuplurile obişnuiesc să împartă apa. Am uitat cât de mofturoşi sunt englezii.

Dintr-odată, Maximilian pricepu mai multe lucruri. În primul rând, uitase că se presupunea că era un bărbat însurat. În al doilea rând, uitase că servitorii nu ştiau că aveau de-a face cu un duce. Şi în al treilea rând, francezii chiar împărţeau apa de spălat?

Dar, înainte de a se obişnui cu ideea aceea cât se poate de bizară, Lisette îşi făcu apariţia şi se grăbi să-i poruncească servitorului să-i pregătească rapid o baie caldă soţului ei, fiindcă altfel Vidocq avea să-l dea afară în şuturi. Majordomul mormăi ceva despre englezi şi despre obiceiurile lor ciudate, iar Lisette nu ezită să-l pună la punct.

Între timp, Maximilian pierdu firul discuţiei de îndată ce îşi dădu seama cât de frumos cădea halatul acela pe curbele lui Lisette. Avea părul prins în prosop, dar câteva

bucle reuşiseră să-i alunece pe gât. Arăta mai bine ca niciodată. Şi, Dumnezeule, mirosea a flori!

Întotdeauna mirosea a flori. Reuşi, din nou, să aprindă focul din el.

După ce se păru că avu câştig de cauză, iar majordomul plecă la datorie, aruncă o privire spre Maximilian şi îl întrebă:

— Ai reuşit să găseşti ceva printre dosarele lui Tristan?

— Nu, spuse el, abia putând să vorbească, cu gândul la trupul ei gol.

Din fericire, ea nu păru să-şi dea seama cât de mult se bucura să-i vadă trupul abia acoperit.

— De asta mi-era teamă. Să sperăm că Vidocq o să reuşească să afle ceva de la Sûreté.

— Da, să sperăm.

— În cazul acesta, eu mă duc să trag un pui de somn. Baie plăcută!

— Lisette! strigă el.

— Ce e? rosti ea, aruncându-i o privire.

— E adevărat că în Franţa cuplurile căsătorite *împart* apa de spălat?

— În Franţa, în Anglia şi probabil în jumătate dintre ţările din Europa, dragul meu duce, spuse ea rânjind. Nimeni nu are timp să încălzească şi să care găleţi cu apă. Şi nu doar cuplurile căsătorite fac asta. Uneori, familii întregi se spală în aceeaşi apă.

— Dumnezeule, şopti el. Dar e de-a dreptul…

— Dezgustător? Aşa e. Stai liniştit, servitorii lui Vidocq o să facă o excepţie în cazul tău pentru că eşti un „englez mofturos”, zise ea râzând. Dar, când vine vorba despre spălat, şi eu sunt o adevărată „englezoaică mofturoasă”.

— Păcat, spuse el, înainte ca Lisette să apuce să plece. Se uită la el nedumerită, iar el o dezmierdă din priviri. Nu m-ar deranja să împart cada cu *tine.*

Lisette făcu ochii mari şi roşi.

— Păcat că e puţin probabil să ai vreodată parte de o astfel de şansă, îi spuse ea, după care plecă mândră, dar

Max ştiu că îşi atinsese ţelul.

Dacă nu putea să o câştige apelând la logică şi raţiune, era hotărât să o seducă. Era o femeie senzuală, care îl dorea. Fără îndoială, mai devreme sau mai târziu, avea să o convingă să se căsătorească cu el.

Totuşi, pe moment, gândul acela nu-i dădu nicio satisfacţie. De îndată ce Lisette ieşi din cameră, rămase din nou excitat şi nesatisfăcut.

Dădu ochii peste cap şi traversă curtea, îndreptându-se spre casa lui Vidocq ca să facă baie, ajutat de doi servitori mult mai amabili decât cel care se plânsese din pricina apei încălzite.

După ce se termină de spălat, îşi dădu seama că era lihnit. Din fericire, bucătăreasa lui Vidocq părea să-i aibă la suflet pe englezi şi îi pregăti o tavă cu pâine, brânzeturi şi fructe pe care să o împartă cu Lisette, acasă la Bonnaud.

Maximilian o găsi dormind profund şi oftă din tot sufletul. Dormea atât de frumos, cu mâinile ei delicate sub obraz, cu părul desfăcut pe pernă, cu pielea ei ca de porţelan zărindu-se puţin pe umăr, pe sub halat…

Ar fi dat orice să o mângâie, la fel ca razele soarelui la apus, care se prelingeau pe trupul ei. Ar fi dat orice să se strecoare în patul ei şi să o trezească uşor cu un sărut lung şi leneş.

Doar că avea nevoie de odihnă. În funcţie de ce urma să descopere Vidocq, nu avea de unde să ştie când se mai ivea ocazia de a se odihni.

Aşa că intră în mica sufragerie, lăsă tava cu mâncare pe măsuţă şi începu să se înfrupte din bucate. La scurt timp, sosi şi Vidocq.

Francezul se aşeză şi el la masă.

— Unde e Lisette?

— Doarme. E obosită.

— I-ai spus adevărul? îl întrebă Vidocq.

— Da, răspunse Maximilian încordat.

— Cum a reacţionat?

— Mai bine decât m-aş fi aşteptat, rosti el pe un ton sec.

Vidocq se lăsă pe spate şi îl privi lung.

— Te-ai culcat cu ea?

Max simţi un val de furie la adresa lui.

— Nu te priveşte.

— Ceea ce înseamnă că te-ai culcat cu ea.

Maximilian se ridică de la masă, cu pumnii încleştaţi.

— Vidocq, vreau să fie clar, dacă sufli vreun cuvânt despre aceste presupuneri scandaloase…

— Nu aş face niciodată nimic împotriva lui Lisette şi a reputaţiei ei, spuse el, încolţindu-l cu privirea. Dar nu sunt sigur că aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Maximilian se făcu roşu la faţă, ceea ce nu i se întâmpla niciodată. Totodată, nici nu fusese vreodată tras la răspundere de tatăl adoptiv al femeii cu care tocmai se culcase.

— Am cerut-o în căsătorie.

— Chiar aşa? spuse Vidocq, în mod ciudat, deloc surprins.

— M-a refuzat.

— Uite, la asta nu mă aşteptam, spuse el gânditor.

— În cazul lui Lisette, poţi doar să te aştepţi că n-o să fie cum te aştepţi, răbufni Maximilian. În toată viaţa mea nu am întâlnit o femeie atât de imprevizibilă.

— E adevărat, face cum o taie capul, spuse Vidocq, după care îi făcu semn să se aşeze din nou la masă, iar Maximilian se conformă. Dar poţi să fii sigur că întotdeauna o să susţină o cauză pierdută. Aşa ca tine, domnule duce.

Maximilian îşi frecă uşor nasul şi zise:

— Şi atunci de ce m-a refuzat?

— Poate pentru că e convinsă că doar aşa o să te poată salva.

„Nu pot fi salvat”.

Şi nu avea să recunoască niciodată asta în faţa unui om atât de perspicace precum Vidocq. Bărbatul acela ştia deja prea multe despre el şi despre viaţa lui.

— În orice caz, nu are legătură cu motivul care ne-a adus astăzi aici, spuse el cu braţele încrucişate la piept. Ce ai reuşit să afli despre Bonnaud?

Încordat, Vidocq aruncă o privire spre camera lui Lisette. Maximilian făcu şi el la fel şi o găsi în pragul uşii pe Lisette ciufulită, somnoroasă şi incredibil de încântătoare.

Doar că nu părea câtuşi de puţin încântată.

— Sper că nu aveaţi de gând să purtaţi discuţia asta fără mine, spuse ea, făcând un pas spre ei.

— Nici gând, *mon ange,* zise Vidocq, zâmbindu-i.

Maximilian se ridică să-i ofere scaunul său şi se întrebă dacă nu cumva auzise discuţia lor de mai devreme. Spera că nu. Cu siguranţă, nu i-ar fi plăcut să ştie că vorbiseră despre ea.

Lisette luă loc la masă, iar Maximilian se sprijini de bufetul uzat care părea să servească drept „bucătăria” din cameră. Ar fi dat orice să o vadă îmbrăcată în altceva decât în halatul acela, căci îi era foarte greu să se concentreze la altceva.

— Nu am reuşit să aflu prea multe, spuse Vidocq, dar am aflat două lucruri foarte importante. În urmă cu două luni, cât încă era în Anvers, Tristan a trimis o scrisoare la muncă, cerând o lună de concediu, pe care l-a primit. Nu ştie nimeni de ce nu s-a întors. Se pare că toată lumea şi-a imaginat că a plecat de la Sûreté fără să-şi dea demisia şi că a venit să lucreze pentru mine.

— Asta în timp ce el a plecat pe cont propriu, zise Maximilian, pe un ton cinic. Exact ce am spus mai devreme, a găsit o cale mai bună prin care să-şi asigure viitorul, în loc să muncească din greu la Sûreté.

Lisette îi aruncă o privire furioasă, iar Vidocq continuă spunând:

— Ei bine, nu cred că e vorba nici despre asta. Tristan a reuşit să dea de urma falsificatorului şi să-l întemniţeze în Anvers, după care le-a trimis o scrisoare superiorilor săi prin care să-i anunţe şi să-i roage să trimită pe cineva care să ridice infractorul, motivând că trebuie să se ocupe de chestiuni personale.

— Şi încotro a plecat? îl întrebă Lisette.

— În Londra, evident, răspunse Maximilian.

— Sper să nu, zise Vidocq. Ca să ia vaporul spre

Londra, Tristan ar fi trebuit să meargă în Costende, iar acolo tocmai s-a anunţat o epidemie de holeră.

— Dumnezeule! şopti Lisette îngrijorată.

Vidocq o bătu uşor pe mână şi zise:

— E tânăr şi sănătos. Chiar dacă s-a dus în Costende, sunt sigur că nu s-a îmbolnăvit de holeră.

— Ştim cu siguranţă că era bine şi sănătos săptămâna trecută, când mi-a trimis scrisoarea, spuse el. Asta dacă nu delira sub influenţa febrei.

— Imposibil, spuse Lisette. Dacă s-ar fi îmbolnăvit de holeră, nici măcar nu l-ar fi lăsat să... Brusc, se opri şi făcu ochii mari. Este în carantină!

Maximilian înţelese imediat ce gânduri îi treceau prin minte.

— Ai dreptate. Asta ar explica multe. Nici măcar nu e nevoie de dovezi că o persoană de la bordul vasului este bolnavă ca să se instituie carantina. Căpitanul este obligat să ridice steagul galben de fiecare dată când vasul lui vine dintr-un oraş unde a izbucnit o epidemie. Aşa că, de îndată ce vaporul a acostat în Londra, cu siguranţă a intrat în carantină, chiar dacă nimeni de pe vas nu e bolnav. Consiliul de Coroană are tendinţa de a... dădu el să spună, dar se opri când simţi privirea iscoditoare a lui Vidocq îndreptată asupra lui.

— Ce e?

— Pare că ştii foarte multe despre carantină.

— Am petrecut mult timp călătorind, spuse el. Iar mai mulţi membri din familia mea au lucrat în marină. Dar, când îl văzu pe Vidocq ridicând din sprâncene, Maximilian îşi îndreptă spatele şi spuse: în plus, am un prieten în Consiliul de Coroană.

— Nici nu mă miră să aud asta, zise Lisette.

— Ce încerc să vă spun e că acest Consiliu de Coroană decide dacă trebuie să bage o corabie în carantină şi are tendinţa de a fi prevăzător. Odată ce a luat decizia, carantina se poate întinde pe săptămâni întregi.

— Asta explică de ce Tristan nu a putut să vină la tine acasă cu... prietenul lui, zise Lisette. Nu au fost lăsaţi să

părăsească vasul, chiar dacă nu sunt bolnavi. Regulile sunt cât se poate de stricte.

Dumnezeule, începea să sune din ce în ce mai plauzibil că Bonnaud reuşise să-l găsească pe Peter!

Max simţi cum îi bate inima mai tare. Pentru prima oară în tot acest timp, îndrăzni să spere că fratele său încă era în viaţă. Poate că nu avea să rămână singur cu blestemul familiei.

— E o teorie interesantă, spuse Maximilian, îndepărtându-se de bufet şi începând să ia camera la pas, dar în continuare nu explică tot. Să presupunem că Bonnaud a reuşit să plătească un ofiţer de carantină pentru a trimite pe cineva să-mi aducă scrisoarea. E cât se poate de ilegal, iar cel care a acceptat să o facă riscă să-şi piardă locul de muncă şi să primească o amendă serioasă. Totuşi, e o posibilitate. Cu toate acestea, spuse el, întorcându-se cu faţa spre ei, nu e deloc uşor să scoţi o persoană de pe un vas în carantină. Mai multe bărci patrulează noaptea în jur, ca să se asigure că nu încearcă nimeni să fugă înot. Cum se aştepta Bonnaud să reuşească să vină la întâlnire? Pare că a trimis scrisoarea aceea chiar de la punctul de întâlnire şi mă aştepta deja acolo.

— Orice e posibil când ai bani, spuse Vidocq, mai ales când mituieşti oficiali guvernamentali prost plătiţi.

— Dar de unde să aibă Bonnaud atâţia bani?

Vidocq ridică din umeri şi zise:

— Probabil că ofiţerul ştia că încerca să ia legătura cu un duce. Poate că Tristan i-a promis că o să-i dai o recompensă îndeajuns de mare.

— Pe de altă parte, spuse Lisette, poate că Tristan a avut îndeajuns de mulţi bani ca să strecoare o persoană de pe vas, dar nu două. Poate că din cauza asta nu a venit cu însoţitorul lui. Cu toate că nu pot să înţeleg de ce nu a aşteptat pe vapor să se termine carantina.

— Şi ar mai fi ceva, zise Maximilian. Dacă a făcut toate aceste eforturi ca să se strecoare de pe corabie, de ce nu a aşteptat să se vadă cu mine?

— Mi-ai spus că ai întârziat la întâlnire, zise Lisette.

Probabil ofiţerul a reuşit să-l ducă departe de docurile din Londra, dar şi-a pierdut răbdarea când a văzut că întârzie la întoarcere. Poate că a început să-şi facă griji că o să fie descoperit. După cum bine ai spus-o, consecinţele ar fi nefaste.

— Ori s-a gândit că Tristan a înţeles greşit situaţia, că nu are nicio legătură cu ducele de Lyons. Cine ştie? Când ai de-a face cu oficialii vamali englezi, orice se poate.

— Aşa e, spuse Maximilian.

— Şi încă ceva, zise Lisette. Mi s-a părut de la bun început ciudat că Tristan nu a încercat să ia legătura cu mine sau cu Dom. Dar nu ar fi avut cum să o facă dacă era în carantină, fiindcă ar fi fost prea complicat.

— Doar că logic ar fi fost să ia legătura cu voi doi şi să vă roage să mă contactaţi, să mă duceţi la el.

Vidocq clătină din cap dezaprobator şi spuse:

— Tristan nu i-ar pune niciodată în pericol pe Dom şi pe Lisette. Dacă ar fi ajuns la urechile lui George, acesta ar fi fost în stare să îi acuze pe Lisette şi poate chiar pe Dom că adăpostesc un fugar.

— Din păcate, are dreptate, oftă Lisette. Sunt sigură că Tristan nu ar fi încercat niciodată să ne implice dacă ar fi crezut că e ceva periculos la mijloc.

— Dar acum facem doar presupuneri, spuse Vidocq. Nu avem de unde să ştim sigur că Tristan a plecat spre Costende.

— Nu am putea să stăm de vorbă cu falsificatorul? întrebă Maximilian. Poate că Tristan i-a împărtăşit planurile lui.

— Dacă a făcut-o, le-a dus cu el în mormânt, zise Vidocq. A fost executat săptămâna trecută.

— Aşa de repede? întrebă Maximilian.

— A fost găsit vinovat şi condamnat la ghilotină înainte să evadeze. Aşa că, odată ce poliţiştii l-au adus înapoi, nu au avut de ce să mai aştepte.

— Şi presupun că nici ei nu au vorbit cu Bonnaud.

Vidocq clătină din cap.

— Plecase deja înainte să ajungă ei acolo. Aţi putea

încerca să staţi de vorbă cu paznicul de la închisoare. El poate că ştie mai multe.

— Max, nu putem să plecăm spre Belgia, spuse Lisette agitată. Dom o să se întoarcă în curând în Londra, iar dacă n-o să mă găsească acasă, o să pornească furios în căutarea noastră. Nu am încredere că Skrimshaw n-o să-i spună cu cine am plecat.

— Mă ocup eu de Manton, o asigură Maximilian. Avea să-i spună că intenţiona să o facă soţia lui şi gata. Dar sunt de acord, nu are niciun rost să pornim spre Belgia, pe urmele lui Bonnaud. Ne-ar lua prea mult şi, dacă e în carantină în Londra, ar putea fi eliberat în orice clipă, aşa că orice minut contează.

În plus, cu cât se lungea călătoria lui cu Lisette, cu atât risca mai mult ca reputaţia ei să fie pătată în mod iremediabil. Şi, cu toate că i-ar fi crescut şansele să accepte să se căsătorească cu el, nu-şi dorea asta pentru ea.

— Cred că cea mai bună variantă e să ne întoarcem în Londra şi să ne interesăm ce vase sunt în carantină. Nu o să ne fie greu să aflăm dacă Bonnaud e pe unul dintre vasele acelea, trebuie doar să verificam registrele.

— Doar că mă îndoiesc că Tristan şi-a folosit numele adevărat, spuse Lisette.

— El poate că nu, dar fratele meu, da. Asta dacă Bonnaud chiar a reuşit să-l găsească pe Peter, desigur, zise el oftând.

— În orice caz, pare convins că a găsit omul potrivit, spuse Vidocq ridicându-se de la masă. Pot să vă dau o listă cu numele false pe care Tristan obişnuieşte să le folosească. Sunt sigur că s-a folosit de unul dintre aceste nume. De fapt, doar pentru două dintre aceste nume are documentele oficiale.

— Mulţumesc, ne-ar ajuta această informaţie, spuse Maximilian, după care aruncă o privire spre Lisette. Ai reuşit să te odihneşti? Te simţi în stare să pornim la drum?

Ea încuviinţă.

— E o diligenţă care pleacă de la Messageries Royales, de pe Rue Notre-Dame-des-Victoires, spre Calais.

— De ce spre Calais? întrebă Maximilian. Am crezut că Dieppe e cel mai apropiat port.

— Nu putem să ne întoarcem prin Dieppe. Hucker s-ar putea să fie încă acolo.

— Ah, ai dreptate.

— Nu vă las să plecaţi cu diligenta, interveni Vidocq. E prea inconfortabil. Puteţi să luaţi trăsura mea. Vizitiul meu o să vă lase în Calais, după care o să se întoarcă. Dacă plecaţi acum şi călătoriţi toată noaptea, puteţi să ajungeţi în Calais până mâine-seară, iar cu vaporul să fiţi în Londra în dimineaţa următoare.

— Există un vapor direct spre Londra? întrebă Maximilian.

— Da, răspunse Vidocq. Călătoria durează vreo douăsprezece ore şi vă lasă la Turnul Londrei. Doar că marea e mai agitată pe ruta asta, motiv pentru care majoritatea oamenilor preferă să plece din Dover sau Dieppe. Suferi de rău de mare?

— Doar când pierde vremea prin cârciumi, mormăi Lisette.

— Nu, răspunse Maximilian, ignorând-o.

— Vidocq, nu e nevoie să folosim trăsura ta, spuse ea. Nu o să câştigăm prea mult timp şi nu ne deranjează să plecăm cu diligenţa, nu-i aşa, Max?

Max vru să o aprobe, după care îşi dădu seama de ce prefera să călătorească într-o trăsură inconfortabilă, alături de alţi zece oameni. Pentru că nu voia să rămână singură cu el. Ceea ce însemna că era mai agitată în preajma lui decât ar fi vrut să-l lase să ştie.

Aşa că hotărî să profite la maximum.

— Din contră, e esenţial să nu pierdem timpul, spuse el, folosindu-se de singura strategie cu care era sigur că avea să o convingă. Cu cât stă mai mult pe vasul acela, fratele tău riscă să fie prins şi arestat. E un risc pe care nu ar trebui să ni-l asumăm.

Lisette se făcu albă la faţă şi îi spuse lui Vidocq:

— O să luăm trăsura ta, mulţumesc.

Vidocq îi aruncă o privire suspicioasă, dar lui

Maximilian nu-i păsa. Dacă voia să o convingă pe Lisette să-i devină soţie, avea nevoie de cât mai mult timp alături de ea, ca să o curteze.

Şi iată că reuşise să câştige mai mult timp.

Capitolul 17

Călătoria cu trăsura pe timpul nopţii decurse mai bine decât s-ar fi aşteptat Lisette, pentru că era prea obosită după atâtea zile pe drum ca să facă altceva decât să doarmă. Max aţipi şi el de îndată ce ieşiră din Paris şi, din fericire pentru ea, rămase la locul lui toată noaptea.

Dar totul se schimbă după răsăritul soarelui. În primul rând, când se trezi, Lisette văzu că trăsura oprise, iar Max era de negăsit. Speriată, sări din trăsură şi îi văzu imediat pe Max şi pe vizitiu cu mânecile suflecate, pregătindu-se să împingă trăsura pe un deal abrupt, pe care caii nu reuşiseră să urce. Îi privi cu ochi mari în timp ce trecură la treabă.

Cu o săptămână în urmă, nu şi-ar fi imaginat o clipă că Lyons cel arogant ar fi putut şi ar fi fost dispus să împingă trăsura pe un deal. Dar Max se achită onorabil, iar şi după ce trăsura ajunse în cele din urmă în vârful dealului, îşi continuară călătoria. Însă ea nu reuşi să-şi scoată din minte imaginea aceea cu braţele lui musculoase, cu părul auriu ciufulit şi strălucind în razele soarelui.

Iar situaţia nu se schimbă de-a lungul zilei. Max punea ceva la cale, era sigură. Nu făcu nicio referire la discuţia lor, dar găsi fel de fel de motive să o atingă. La început, îşi spuse că o făcea din greşeală, fie când îi atinse în treacăt piciorul, fie când îi mângâie uşor coapsa cu cotul când se aplecă să scoată ceva din bagajul de sub scaunul ei.

Doar că trăsura nu era chiar atât de mică, deci nu avea niciun motiv să o atingă. Iar la prânz, când opriră să ia masa la un han de pe drum, iar mâna lui zăbăvi îndelung pe braţul ei când o ajută să coboare din trăsură, îşi dădu, în cele din urmă, seama de ce încerca să facă. Diavolul acela

viclean încerca să o seducă. Era hotărât să încerce să o lase grea, ca să nu aibă încotro şi să accepte să devină soţia lui în propriii termeni.

Prea bine. El avea să ducă lupta lui, iar ea pe a ei.

Astfel, de îndată ce urcară din nou în trăsură, scoase broderia pe care o adusese cu ea şi pe care nu avusese timp să o termine şi începu să lucreze la o faţă de pernă. Data viitoare când o atinse *din greşeală* cu genunchiul, şi ea îl împunse *din greşeală* cu acul în genunchi.

— Au! strigă el, frecându-şi genunchiul şi uitându-se urât la ea. Ce te-a apucat?

Dar Lisette îi aruncă o privire nevinovată, fără să se oprească din treabă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. E un spaţiu aşa de mic, era de aşteptat să ne lovim unul de celălalt.

Max se uită lung la ea, iar după câteva clipe de gândire, o întrebă:

— Faci des asta?

— Ce anume? Să înţep duci enervanţi cu acul în genunchi? mormăi ea.

— Brodezi des? Am observat multe broderii în camera ta, acasă la Manton şi pe rochia ta. Sunt opera ta?

Lisette rămase surprinsă să constate că era atât de atent.

— Da.

Max îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

— Pare o activitate destul de domestică pentru o femeie care îşi doreşte să fie investigator.

— În copilărie aveam mult timp liber, eram genul de copil care nu putea să stea într-un loc, zise ea. Aşa că, de fiecare dată când începeam să fiu prea agitată, mama obişnuia să mă aşeze la masă, cu un ac, o bucată de pânză şi o mână de fundiţe şi să-mi arate cum să brodez.

— Şi a funcţionat?

— Pentru mine, da. Era genul de activitate care mă liniştea, spuse, după care căzu pe gânduri, cu privirea pe geam. Îmi plăceau mult clipele acelea petrecute alături de mama. Ea a învăţat tot de la mama ei, pe care eu nu am

apucat să o cunosc, aşa că obişnuia să-mi spună poveşti despre familia mea din Franţa. În cele din urmă, am început să brodez din plăcere. Şi continui să o fac. Mă linişteşte când sunt agitată.

Pentru că, în mod cert, prezenţa lui o agita.

Încercă să-şi alunge din minte gândul acela şi îi arătă ce făcuse.

— Desigur, tematicile mele nu sunt tocmai… obişnuite.

Când zări fundiţa argintie sub formă de pumnal pe care tatăl ei i-o adusese din călătoriile sale, Max izbucni în râs.

— Numai tu ai putea să găseşti o cale prin care să îmbini latura domestică şi dorinţa de aventură.

Lisette zâmbi şi se întoarse din nou la treabă.

După câteva clipe, Max spuse:

— Şi mama obişnuia să brodeze.

În clipa aceea, lui Lisette îi veni în minte ceva ce îi spusese cu câteva zile înainte.

— Ea a brodat batista despre care spui că e atât de deosebită?

— Da.

Hotărâtă să nu-i ceară alte detalii, îşi îndreptă din nou atenţia spre ce făcea.

Max se uită lung la ea, după care îi spuse:

— Detaliul care face batista aceea specială este ceva ce se ascunde între broderie şi pânză. Se desfăcu apoi la haină şi îi arătă un buzunar secret în spatele reverului. De acolo scoase o batistă de culoarea fildeşului pe care nu o mai văzuse până atunci.

Max o admiră lung, cu o expresie înduioşătoare pe chip. Apoi îi întinse batista ca să se uite la ea.

Lisette se apropie de fereastră pentru a o examina la lumină. La început i s-a păru o batistă foarte elegantă, cu blazonul ducal brodat cu mai multe culori, inclusiv auriu şi argintiu. Dar, atentă la cuvintele lui de mai devreme, observă că bucăţelele de pânză care se zăreau prin broderie nu erau bej, ci păreau albe, posibil din bumbac sau

din muselină.

Lisette îl privi nedumerită, iar Max îi explică:

— Mama a luat o bucăţică din hainele noastre de botez şi le-a cusut în batista fiecăruia dintre noi, după care a brodat în jurul lor. Nu e genul de lucru pe care să-l observi dacă nu ştii să-l cauţi. Nu e, cu siguranţă, genul de detaliu pe care să-l fi observat Bonnaud în urmă cu câţiva ani, când mi-a văzut batista.

— De ce i-ai arătat-o în ziua aceea?

Max luă batista şi o privi.

— În copilărie, nu era tocmai atent cu ea, obişnuiam să o port în acelaşi buzunar cu batista obişnuită. Dar, de fiecare dată când voiam să scot batista din buzunar, o apucam pe cea greşită, lucru care s-a întâmplat şi în ziua aceea, cu fratele tău. M-am simţit obligat să-i explic de ce am două batiste, una dintre ele fiind atât de încărcată. Bineînţeles, nu i-am spus despre bucăţica din hainele de la botez. Nu am spus niciodată nimănui, ci doar ţie, zise el, ridicând privirea şi uitându-se în ochii ei.

Faptul că avea atâta încredere în ea o înduioşă profund.

— Nu o să spun nimănui.

Max încuviinţă uşor din cap, după care puse batista la loc, în buzunarul secret.

— E foarte frumoasă. Se vede că mama ta era cu adevărat talentată.

— Obişnuia să petreacă mult timp brodând. Asta înainte ca tata să se… îmbolnăvească. După aceea n-a mai avut timp de altceva, era prea ocupată să aibă grijă de el.

— Câţi ani aveai când s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— 21. Tocmai ajunsesem la vârsta majoratului.

— Povesteşte-mi despre perioada aceea, îi ceru ea.

Max rămase încordat, iar Lisette era sigură că avea să se retragă din nou în cochilia lui. Doar că începu să-i povestească. Iar cu fiecare cuvânt, Lisette simţi cum i se rupe inima.

Înainte să ajungă în Calais, începu să înţeleagă de ce îi era atât de teamă să-i lase pe cei din jur să se apropie de

el. Poate că şi ea ar fi făcut la fel dacă ar fi fost martoră la clipele acelea în care tatăl lui începuse să-şi piardă minţile, când începuse să o acuze de fel şi fel de fapte îngrozitoare pe mama lui, ori să fugă de ei, mânat de halucinaţii, crezând că toţi cei din jur încercau să-l omoare. Cel mai cutremurător fu când îi povesti cum fusese nevoit, în repetate rânduri, să-l pună la pământ ca să nu-i facă rău mamei sale sau lui însuşi. Imaginile acelea aproape că o făcură să izbucnească în plâns.

Era evident că îi povestea toate acele lucruri în încercarea lui de a o convinge că propunerea lui de a se căsători era cea mai bună variantă. Doar că Lisette fu mai hotărâtă ca niciodată să nu-l lase pe mâinile indiferente ale servitorilor şi ale doctorilor săi.

Ajunseră în Calais după lăsarea nopţii. Toate hanurile erau pline ochi cu pasageri care se pregăteau să plece spre Anglia în dimineaţa următoare, aşa că se văzură nevoiţi să încerce la trei hoteluri până ce reuşiră să găsească o cameră.

De îndată ce păşiră în odaia cea mică, Lisette strâmbă din nas. Avea doar un pat, o comodă şi un scaun.

Max o ajută să-şi dea jos pelerina.

— O să împărţim patul. Amândoi avem nevoie de odihnă. Nu avem de unde să ştim ce ne aşteaptă în Londra.

— Dar…

— Promit să fiu un cavaler, i-o tăie el. Crede-mă, sunt prea obosit ca să încerc ceva.

Cu toate că Lisette îi aruncă o privire sceptică, ştia prea bine că avea dreptate şi că amândoi aveau nevoie să se odihnească.

— Bine, spuse ea, pe un ton care se voia a fi relaxat. Te rog doar să nu mergi la cârciumă, bine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el iritat. O singură dată în viaţa mea m-am îmbătat într-o cârciumă, şi întâmplarea face ca tu să fi fost acolo să mă vezi. Cred că n-o să mi-o ierţi niciodată.

— Poftim? Ai uitat când te-ai strecurat în cârciuma de la hanul din Dieppe când aveai 16 ani? îl şicană ea. Vrei să

spui că atunci nu te-ai îmbătat?

Max se făcu roşu în obraji.

— Nu, nu de asta m-am furişat pe scările acelea. Încercam să ajung în grădină, ca să mă întâlnesc cu o servitoare care filtrase cu mine la cină. Am făcut şi eu o încercare, atâta tot.

I se strânse inima când şi-l imagină pe Max, tânăr şi plin de viaţă, încercând să fure un sărut, în fundul unei grădini. Asta înainte ca viaţa lui să fie plină de responsabilităţi, îndatoriri şi tragedii.

— La urma urmei, nu asta se presupune că ar trebui să facă cel de-al doilea născut? întrebă el în glumă. Să fie un fustangiu?

— Ei bine, nu mai eşti al doilea născut, aşa că ai face bine să nu te atingi de mine în noaptea asta.

— Şi dacă o fac, poţi oricând să mă înjunghii cu acul tău, zise el. Pare că stăpâneşti bine tehnica asta.

— Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, rosti ea cu un zâmbet pe chip.

O tăcere inconfortabilă se lăsă între ei. Max mormăi ceva, spunând că merge să se intereseze de cină şi ieşi din cameră.

Restul serii fu pe cât de dificil se aşteptase. Era foarte diferit să împartă camera cu el acum, după ce împărţiseră patul. Conversaţia la masă fu seacă, iar pregătirile înainte de culcare se dovediră a fi inconfortabile, dat fiind că avu nevoie de ajutorul lui ca să-i dea jos corsetul.

Ce gest atât de intim să îi dezlege rochia, corsetul… Chiar şi răsuflarea lui pe gâtul ei se dovedi un gest intim. Max nu încercă nimic necuviincios, dar nici nu mai conta. Orice gest făcut de el o făcea să se îndrăgostească şi mai tare.

Se băgă în pat îmbrăcat doar în cămaşă şi pantaloni şi se întoarse cu spatele la ea. Lisette se aşeză pe pat şi nu se grăbi să-şi pieptene părul, aşteptând să audă răsuflarea lui liniştitoare. Din fericire pentru ea, Max adormi la scurt timp.

Abia atunci alunecă din rochia desfăcută, din corset şi din jupă, rămânând doar în cămăşuţă şi în pantalonaşi. Nu

avea de gând să se schimbe în cămaşa de noapte, fiindcă nu voia să tenteze soarta.

Se strecură cu grijă sub pătură, încercând să nu-l trezească, dar el abia dacă se mişcă.

Cu toate că asta ar fi trebuit să o liniştească, rămase mult timp cu gândul la tot ce îi povestise, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greşeală insistând asupra viitorului lor. Pentru numele lui Dumnezeu, o ceruse de soţie! Nu era o dovadă de prostie din partea ei să îl refuze?

Când adormi, în cele din urmă, îl visă pe Max, puternic şi voinic, împingând trăsura lui Vidocq pe deal. Doar că, în visul ei, Max nu purta nimic decât o pălărie. Şi, cu toate că îl avertiză să fie cu băgare de seamă, căci, la urma urmei, era dezbrăcat, el pur şi simplu îşi dădu joc pălăria, o salută şi se întoarse la treaba lui.

Doar că, dintr-odată, trăsura dădu înapoi, iar Max începu să alunece pe deal, neputând să-i mai ţină piept, iar ea încercă să ţipe, dar nu reuşi, aşa că o luă la fugă după el pe deal şi…

Se trezi cu sufletul la gură. Se ţinea de ceva cald. Încă pe jumătate adormită şi dezorientată, aruncă o privire în jurul ei şi îşi dădu seama că îl folosea pe Max pe post de pat. Din nou.

După care simţi ceva ferm pe pântecul ei, ceva ce se simţi din ce în ce mai tare. Zări privirea lui Max în lumina cenuşie a dimineţii, iar el îi spuse:

— Draga mea, dacă vrei să mă ţin de promisiune şi să fiu un cavaler, îţi sugerez să te muţi pe partea ta.

Lisette se uită lung la el, la părul ciufulit, la bărbia şi la maxilarul încordat. La chipul acela care îi devenea mai drag de la o zi la alta. Fără să stea pe gânduri, îl sărută.

El rămase încordat, parcă luat pe nepregătite, după care o împinse pe spate. O apucă de umeri şi aproape că îşi lipi buzele de buzele ei.

— Spune-mi că vrei să fii cu mine, îi şopti el.

Privirea înfierbântată din ochii lui o lăsă fără glas, dar hotărârea fusese luată.

Poate că era efectul visului. Sau faptul că îi simţi

trupul cald şi puternic deasupra ei ori că nu schiţase niciun gest în tot acel timp în care zăcuse întinsă pe el. Sau poate gândul că nu ştia când mai aveau şansa de a fi din nou singuri, ca acum.

Oricare ar fi fost motivul, simţi nevoia să-l sărute, să-l atingă, să fie cu el. Să fie cu el cu adevărat.

Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui şi îi zise:

— Vreau să fiu cu tine. Vreau să…

Max îi înghiţi cuvintele cu o sărutare.

După acel sărut, nu mai fu cale de întoarcere. O sărută lung, iar ea începu să-l mângâie, lipindu-şi trupul de al lui, umplându-şi simţurile cu el. Nu avea cum să se sature de Max.

Iar el părea să simtă la fel. Soarele răsări în timp ce el îşi duse gura la sfârcurile ei, prin cămăşuţă, mângâind-o cu degetele lungi şi pricepute, făcând-o chiar mai dornică.

— Max, îi şopti ea. Max, te rog… Te rog, te vreau acum…

— Foarte bine, spuse el, cu un glas răguşit, făcându-şi loc între picioarele ei. Pentru că nu mai pot să aştept, vreau să te fac a mea.

Dintr-odată, o pătrunse prin deschizătura de la pantalonaşi. Tresări când el se îngropă în ea.

— Lisette, gemu el. Dumnezeule, Lisette…

După care începu să se mişte. Era atât de diferit faţă de data trecută! Nici urmă de durere ori de jenă. Era doar el, gata să o pătrundă, să o ia în braţe, să o facă femeia lui.

Sclipirea din ochii lui în timp ce o pătrunse cu mişcări puternice şi doritoare îi dădură de înţeles că în pat nu era ducele. Ci amantul ei sălbatic.

— Aşa ar trebui să fie mereu, îi şopti el, mişcându-se tot mai repede. Tu în patul meu, în braţele mele… Mereu.

În clipa aceea, Lisette se lăsă pradă visului. Max era fulgerul, tunetul şi ploaia, iar ea era pământul şi florile care sorbeau furtuna. El era singurul bărbat pe care şi-l dorea, singurul bărbat pe care îl dorise vreodată, sufletul ei pereche.

Era tot mai aproape. Începu să urce pe culmile

plăcerii sus, tot mai sus, până ce Max o pătrunse din nou cu patos şi gemu de plăcere, stârnind aceeaşi explozie fericită şi în ea.

În clipa aceea, când o strânse în braţe şi o umplu cu sămânţa lui, Lisette înţelese că pierduse lupta, că nu mai avea cum să-şi protejeze inima. Pentru că îl iubea. Dumnezeule, cât de mult îl iubea!

Încetul cu încetul, îi simţi răsuflarea liniştitoare. Se aplecă uşor, o sărută pe obraz şi pe gât. Apoi se întinse lângă ea pe spate, cu privirea în tavan.

Cu toate că ştia că tocmai făcuse cel mai stupid lucru din viaţa ei, se ghemui la pieptul lui.

— Eşti un pat minunat.

Max izbucni în râs.

— Poţi să mă foloseşti oricând vrei, spuse el, după care o luă în braţe şi o ţinu acolo, trecându-şi degetele prin părul ei. Ştii deja că am putea să ne trezim aşa zi de zi.

Lisette îşi frecă uşor obrazul pe pieptul lui şi spuse:

— Cel puţin până când începi să-ţi imaginezi că vezi semne de nebunie la tine. Până ce o să mă alungi de lângă tine ca să mă protejezi, indiferent dacă eu o să-mi doresc sau o să am nevoie să mă protejezi.

Max oftă, iar Lisette abia se abţinu să nu-şi arate dezamăgirea. Cum putea să fie atât de încăpăţânat? Şi atât de hotărât să facă lucrurile după bunul lui plac.

Lisette se ridică uşor din pat şi îi zise:

— Trebuie să ne pregătim de plecare. Vasul o să pornească curând la drum.

Max se ridică şi el.

— Lisette, vreau să ştii că, orice o să se întâmple după ce dăm de urma lui Bonnaud, n-o să-mi retrag cererea în căsătorie. Nu-mi pasă ce a făcut fratele tău sau cine a fost mama ta, nu-mi pasă dacă o să fiu sau nu duce. Eşti singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc.

Încercând să nu izbucnească în plâns la auzul acelor cuvinte dulci, Lisette îi oferi un zâmbet trist.

— Răspunsul meu rămâne acelaşi. Tocmai pentru că eşti singurul bărbat cu care vreau să mă căsătoresc, e

important pentru mine ca această căsnicie să fie una adevărată. N-o să-mi schimb părerea.

Max blestemă în gând, dar preferă să nu se certe cu ea.

Un ceas mai târziu, erau deja pe vapor, în drum spre Londra. De data aceasta, călătoria se dovedi a fi la fel de agitată ca starea ei. Curând, porni o vijelie care aruncă vasul pe marea învolburată de parcă ar fi fost o cutie cu chibrituri. Aşa că se refugiară în cabina principală, alături de ceilalţi pasageri, încercând să stea la căldură, uscaţi.

— Îţi mai e dor de corabia ta? îl întrebă ea. Sunt sigură că furtuna asta ar fi întors-o cu susul în jos.

— Am un căpitan iscusit şi un vas bun. Îţi garantez că a făcut călătoria asta de mai multe ori decât tine, spuse el, privind-o lung. Şi o s-o facă şi de acum încolo. La urma urmei, am de gând să mă însor în cel mai scurt timp, iar soţia mea are rude în Franţa.

Lisette oftă şi îşi feri privirea. Nu avea de gând să renunţe, nu-i aşa? Nu ştia dacă să fie încântată de hotărârea lui sau să o enerveze faptul că el continua să insiste cu condiţiile lui.

Un lucru era cert: dacă nu avea să găsească o cale prin care să se îndepărteze de el, Max avea să câştige. Întrucât, cu fiecare clipă care trecea, devenea din ce în ce mai greu să îi reziste.

Capitolul 18

Maximilian păşi cu bagajele pe docul acela întunecat din Londra alături de Lisette, după ce petrecură mai multe ore de la sosire ca să aranjeze întâlnirea aceea. Cu sufletul la gură, îşi îndreptă privirea spre o barcă luminată de un felinar, care vâslea uşor spre ei, prin negura nopţii. Nu zări vasul din spatele bărcii, dar ştia că era acolo. Vasul Grecian rămăsese acolo, în carantină, încă de când acostase în Londra, în urmă cu şase săptămâni, fluturând un steag

galben.

Reuşise să găsească două nume pe registrul cu numele pasagerilor: Jack Drake, unul dintre numele false cu care obişnuia să se recomande Bonnaud, şi Victor Cale. Maximilian nu avea de unde să ştie ce anume îl făcuse pe Peter să îşi schimbe numele după incendiu, dar nu avea cum să fie o coincidenţă că numele lui de familie era Cale. În cele din urmă, el şi Lisette reuşiseră să găsească acul în carul cu fân.

Era uimitor ce putea descoperi un bărbat dacă ştia unde să se uite şi dacă îşi folosea titlul. Maximilian petrecuse ultimele ore insistând pe lângă mai mulţi membri ai Consiliului de Coroană şi ofiţeri navali ca să afle mai multe informaţii şi să îi convingă să fie duşi la bordul vasului Grecian.

Un zâmbet cinic îi apăru pe chip. Se părea că era mult mai uşor să urci la bordul unui vas în carantină decât să cobori de pe unul. Mai ales când autorităţile nici măcar nu păreau să cadă de acord că era cineva bolnav de holeră la bordul vasului.

În orice caz, în situaţia de faţă, povestea nebuniei familiei sale fu un real avantaj. Nimănui nu i se păru ciudat că ducele de Lyons ar fi fost în stare de ceva atât de nechibzuit precum să urce la bordul unui vapor în carantină. Asta pentru că avusese mare grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele motive. Nu spusese nimănui numele celor doi bărbaţi pe care voia să-i vadă. Nu avea rost să dea şi mai multe motive de bârfă presei înainte ca el însuşi să investigheze situaţia. În plus, Bonnaud călătorea sub un nume fals şi era căutat de poliţie.

Mai greu îi fusese să convingă autorităţile să o lase şi pe Lisette la bordul vasului, mai ales că refuzase să le spună cine era. Totuşi, fusese îndeajuns să ofere bani ca să-i convingă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă el pe Lisette, abia abţinându-se să nu o ia de mână de faţă cu ofiţerul de carantină care îi însoţea. Odată ce urcăm la bordul vasului, s-ar putea să nu ne mai lase să plecăm până

la ridicarea carantinei. Ce o să creadă fratele tău vitreg că s-a întâmplat cu tine când o să se întoarcă din Scoţia şi nu o să te găsească acasă?

— I-am trimis o scrisoare lui Skrimshaw şi l-am rugat să i-o dea lui Dom în caz că se întoarce mai devreme. Nu i-am spus unde sunt, zise ea, aruncând o privire spre ofiţer, i-am zis doar că sunt în siguranţă. Nu am vrut să-l sperii pe Dom cu povestea asta cu carantina. Dar i-am povestit despre Hucker.

— Foarte bine. Sunt sigur că s-a întors deja în Anglia şi s-ar putea să stea din nou cu ochii pe biroul Manton’s Investigations.

— Ştiu. De aceea trebuie să vin la bord cu tine, trebuie să stau de vorbă cu… prietenul meu, să-i explic că riscă enorm venind aici.

— Înţeleg, zise Maximilian, acesta fiind motivul pentru care nu insistase să o lase acasă. După toate cele întâmplate, merita să găsească răspunsuri la toate întrebările legate de Bonnaud.

În plus, o mică parte egoistă din el voia să o aibă acolo la întâlnirea cu cel care poate că avea să se dovedească a fi fratele lui. Era prea agitat ca să gândească limpede, dar ştia că ea avea să-l liniştească.

— E cineva la bordul vasului cu febră sau nu? întrebă Lisette. Dacă vasul e deja aici de şase săptămâni şi nu are nimeni nimic, ar fi trebuit să îi scoată deja din carantină. M-ai lăsat în trăsură când ai discutat cu oficialii din guvern, aşa că nu ştiu toată povestea.

— Sincer să fiu, nici eu. S-ar părea că unul dintre pasageri este, într-adevăr, bolnav. Dar nu au ştiut să-mi spună dacă e sau nu vorba despre holeră. Prietenul meu de la Consiliul de Coroană mi-a spus că au cerut ajutorul doctorilor. Doar asta mă reţine să te iau cu mine, spuse el, privind-o cu coada ochiului. Gândul că ai putea să te îmbolnăveşti de holeră e înspăimântător.

— Şi eu îmi fac griji pentru tine, zise ea, zâmbindu-i. Dar mă îndoiesc că e vorba despre holeră şi, dacă e un singur pasager bolnav, s-ar putea ca nici măcar să nu ne

apropiem de el.

„Sper că nu”, îşi spuse Max.

În cele din urmă, barca ajunse la docuri. Porniră în scurta călătorie spre vas într-o tăcere tulburată doar de zgomotul vâslelor care loveau valurile mării.

De îndată ce urcară la bord, fură întâmpinaţi de căpitanul vasului. Ofiţerul de carantină îi prezentă drept ducele de Lyons şi „doamna care îl însoţea”, lucru ce îl enervă la culme pe Maximilian, dar pe Lisette păru să o lase rece. Apoi ofiţerul se grăbi să se întoarcă în barcă.

— Ei bine, duce de Lyons, despre ce e vorba? îl întrebă căpitanul de îndată ce rămaseră singuri. Sper că ai venit să ridici carantina.

Maximilian fu luat pe nepregătite.

— De fapt, am venit să stăm de vorbă cu doi dintre pasageri. Cu Jack Drake şi cu Victor Cale.

— Sunt prieteni de-ai dumitale? îl întrebă căpitanul, uitându-se lung la el.

— Se poate spune şi aşa, răspunse Maximilian. De ce?

— Pentru că Victor Cale e motivul pentru care vasul Grecian e încă aici. După ce am fost obligaţi să intrăm în carantină, Cale s-a îmbolnăvit. Doctorul de pe vas, în care am toată încrederea, e convins că are pneumonie, ceea ce înseamnă că nu avem niciun motiv să continuăm carantina doar pentru el. Doar că nenorociţii ofiţeri de carantină nu vor să ne lase să plecăm fără permisiunea celor de la Consiliul de Coroană, care sunt prea fricoşi ca să ne lase în pace. Aşa că sunt blocat aici cu toţi oamenii mei şi cu toată încărcătura până ce se însănătoşeşte. Sau până când o fi să moară.

— Crezi că ar putea să moară? întrebă Maximilian încordat.

— De vreo două săptămâni e grav bolnav. Doctorul Worth deja nu mai ştie ce să facă pentru el. Iar Drake, prietenul lui Cale, a stat zi de zi la căpătâiul lui.

Maximilian o luă de mână pe Lisette, iar ea îl strânse uşor, încercând să-l liniştească.

— Aş vrea să stau de vorbă cu Drake şi cu doctorul.

Căpitanul încuviinţă şi făcu semn spre bocaport.

— Sunt cu toţii sub punte, la infirmerie.

— Mulţumesc, spuse Maximilian.

Coborâră sub punte şi, la scurt timp, reuşiră să găsească infirmeria. Era singura cabină de unde se zărea o lumină slabă pe sub uşă. Totuşi, înainte să intre, un bărbat ieşi pe coridorul slab luminat, iar în lumina aceea difuză, îi zări chipul.

— Tristan! strigă Lisette, părând să dea uitării faptul că fratele ei călătorea sub un nume fals.

Se strecură pe lângă Maximilian şi se aruncă în braţele bărbatului.

— Lisette? rosti el de-a dreptul uluit, în timp ce ea îl îmbrăţişă, după care făcu un pas în spate ca să o vadă mai bine. Dumnezeule mare, chiar tu eşti! Ce naiba cauţi aici?

— Ar trebui să te întreb acelaşi lucru! Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă ea în şoaptă. Ce cauţi în Anglia? George a trimis pe cineva să stea cu ochii pe casa lui Dom. Dacă o să ajungă la urechile lui că eşti aici…

Dar Bonnaud îi răspunse rânjind – rânjetul acela obraznic pe care Maximilian şi-l amintea de la discuţia lor, în urmă cu atâţia ani.

— Sunt sigur că tu şi Dom ştiţi să vă purtaţi de grijă, zise el, după care aruncă o privire în spatele ei. Cum ai aflat că sunt aici? Dom e cu tine?

— Nu, răspunse Maximilian, ieşind în lumină. Eu sunt ducele de Lyons.

— M-ai găsit! exclamă Bonnaud, făcând ochii mari.

— Ne-a luat ceva, zise Maximilian.

Bonnaud aruncă o privire spre camera din spatele lui, undeva cineva tuşea puternic.

— Haideţi pe aici, spuse el, făcându-le semn spre capătul coridorului. Trebuie să stăm de vorbă.

— Mai întâi de toate, vreau să-l văd, zise Maximilian furios.

Nici măcar nu fu nevoie să întrebe la cine se referea.

— E foarte bolnav, spuse Bonnaud.

— Ştim, ne-a spus căpitanul, zise Maximilian.

Maximilian păşi în cabină, cu Lisette în dreapta lui, şi văzu imediat trupul bărbatului care zăcea pe pat. Lângă el era alt bărbat care încerca în zadar să-l convingă pe pacient să bea o doctorie cu miros neplăcut.

— Duce, el este doctorul Worth, zise Bonnaud. El e cel care a avut până acum grijă de Victor. Domnule Worth, ţi-l prezint pe ducele de Lyons o posibilă rudă a lui Victor. Iar ea este sora mea, domnişoara Bonnaud.

Maximilian îi aruncă o privire înţepată, surprins să constate că o prezentase cu numele ei adevărat, dar Bonnaud pur şi simplu spuse:

— Eu şi domnul doctor am petrecut multe zile împreună. Nu mai există secrete între noi. El e cel care m-a ajutat să mă furişez de pe vas săptămâna trecută.

— Nu am mai putut aştepta să se ridice carantina, le explică doctorul Worth. De la o zi la alta, şansele ca domnul Cale să moară sunt din ce în ce mai mari, iar domnul Bonnaud s-a gândit că aţi vrea să-l vedeţi înainte... să se îmbolnăvească mai tare.

— Blestematul ofiţer de carantină nu m-a lăsat să ies din docuri sau să-ţi spun că suntem în carantină de teamă că o să vii aici, iar el o să fie dat afară. Dar tot a fost dat afară în urmă cu câteva zile, pentru că făcea contrabandă. Chiar am crezut că o să am ocazia să stăm de vorbă, spuse el, încercând să-şi ceară scuze faţă de Maximilian, altfel nu aş fi fost atât de secretos în scrisoare. Doar că ticălosul ăla s-a speriat când a văzut câţiva soldaţi şi a insistat să ne întoarcem degrabă, pentru că deja te aşteptam de ceva timp.

— Ştiu, îmi pare rău, spuse Maximilian, fără să-şi poată lua ochii de la bărbatul care zăcea pe pat. Nu eram acasă când a sosit scrisoarea. Dar mi-am adus aminte că eşti fratele lui Manton, aşa că m-am dus la el acasă. Nu l-am găsit pe Manton, dar am stat de vorbă cu domnişoara Bonnaud şi, în cele din urmă, ea a reuşit să elucideze misterul.

Nu avea rost să intre în amănunte sau să-i povestească cum îşi petrecuseră ultimele zile pe drumuri

doar ei doi.

Victor avu un nou atac de tuse, iar Maximilian tresări. Lisette îl luă de braţ şi îl întrebă:

— Eşti bine?

— Nu, răspunse el, cu adevărat speriat. Pare foarte bolnav. Îi strânse mâna, după care se apropie de pat. De cât timp e aşa? îl întrebă el pe doctorul Worth.

— De două săptămâni, răspunse acesta. La început nu a fost aşa de rău, dar acum o săptămână starea lui a luat o întorsătură neaşteptată, iar de atunci are febră şi dureri. Următoarele câteva zile sunt cruciale. Fie o să supravieţuiască, fie o să moară. Am văzut mulţi tineri ca el, în putere, care au reuşit să supravieţuiască bolii după tratament, fără efecte dăunătoare. Totodată, am văzut oameni mai puternici decât el care au murit în urma aceluiaşi tratament. În clipa de faţă, e greu de spus ce o să se întâmple.

— Tată, tu eşti? zise *Victor* refuzând să bea doctoria. Nu mai vreau terci. Nu-mi place.

Maximilian înlemni. Terciul de ovăz fusese remediul preferat al mamei sale. Oare tot asta obişnuia şi unchiul Nigel să-i prepare băiatului pe care îl crescuse ca pe fiul său? Sau era posibil ca Victor să-şi amintească detalii din copilărie, de acasă, pe când era bolnav?

Se putea să fie vorba despre Peter. Părea să fie de vârsta lui şi semăna puţin cu tatăl lor. Copil fiind, Peter avusese părul blond, în timp ce Victor era şaten, dar chiar şi Maximilian avea părul de un şaten-deschis, deşi fusese blond în copilărie.

— Ce culoare au ochii lui? întrebă Maximilian.

Doctorul îl privi intrigat, iar Maximilian îşi dădu seama că, cel mai probabil, părea o întrebare ciudată.

— Căprui, răspunse doctorul. De ce?

Şi Peter avea ochii căprui.

Maximilian o strânse de mână pe Lisette. Oare era adevărat? Sau pur şi simplu se agăţa de orice, disperat să îşi primească fratele înapoi?

— Chiar nu aveţi cum să-l ajutaţi?

— Îi dau doctorii pe bază de salin şi sulf. Unii doctori insistă să facă tratamente cu ventuze şi sânge, dar eu prefer să nu fac asta, spuse bărbatul, punându-i o compresă rece pe frunte. Dar l-ar ajuta să iasă la aer. Aerul de aici e prea umed pentru plămânii lui, iar vocile marinarilor îl deranjează. Are nevoie să fie într-un mediu calm, uscat şi liniştit.

— Sunteţi sigur că nu are holeră? întrebă Maximilian.

Doctorul Worth pufni şi zise:

— Nu vomită, nu merge la toaletă din oră-n oră, bineînţeles că nu are holeră. Le-am explicat ofiţerilor de carantină în repetate rânduri, dar nu vor să facă nimic.

— De data asta n-o să aibă încotro, spuse Maximilian nervos. O să-i aduc pe docuri pe toţi ticăloşii din Consiliul de Coroană, nimic n-o să-mi stea în cale!

— Mulţumesc, zise doctorul, cu un zâmbet obosit. Chiar cred că o să-l ajute mult dacă se ridică carantina. Victor începu din nou să tuşească, iar doctorul îi tamponă fruntea. Promit că o să fac tot ce ţine de mine ca să-l salvez!

— Dacă reuşiţi, o să vă dau tot ce vreţi.

— Mi-e teamă că depinde doar de el ce o să se întâmple, nu avem ce face. Trebuie să lupte dacă vrea să trăiască.

Maximilian încuviinţă, simţindu-se la fel de neputincios ca în perioada în care tatăl său începuse să-şi piardă minţile sau în ultimele zile înainte de moartea mamei sale. La ce ajuta să fie ducele de Lyons dacă nu putea să-i salveze pe cei pe care îi iubea?

Presupunând că bărbatul acela *era* unul dintre cei pe care îi iubea.

— Ar fi cazul să stăm de vorbă, îi spuse el lui Bonnaud.

Bonnaud încuviinţă, după care ieşiră, traversară coridorul şi intrară într-o cabină mică. Părea să fie cabina pe care Bonnaud o împărţise cu Victor, căci avea două paturi suprapuse.

Bonnaud se aşeză pe patul de jos, iar Lisette se grăbi

să i se alăture. Era de înţeles, îşi spuse Maximilian, dar nu-i făcu plăcere să îi vadă pe cei doi fraţi Bonnaud aliaţi împotriva lui.

Cu toate acestea, îl ajută să vadă cât de mult semănau cei doi – amândoi aveau ochii albaştri, bărbii ascuţite şi părul negru, ondulat, cu toate că Bonnaud era tuns scurt.

Un lucru era cert, şi anume că Bonnaud arăta de-a dreptul istovit, nici pe departe ca un om care încerca să comită o fraudă.

— Presupun că, mai întâi de toate, vrei să vezi batista, zise el, după care scoase un cufăr micuţ de sub pat.

— Nu, zise Maximilian, cu braţele încrucişate la piept. Vreau să ştiu de ce ţi-ai riscat viaţa să te întorci în ţară alături de un bărbat despre care crezi că este Peter Cale. Ne-am întâlnit o singură dată, în urmă cu mulţi ani. De *ce* să-ţi asumi atâtea riscuri pentru mine? Îmi vine greu să cred că ai făcut-o din bunătate.

Cu toate că Lisette îi aruncă o privire rănită, Bonnaud nu se sfii să-l privească drept în ochi.

— Ai dreptate. Nu ştiu cât de multe ţi-a povestit Lisette, dar sunt căutat în Anglia pentru că am furat un cal pe când aveam 17 ani. Speram să te reunesc cu fratele tău şi să te rog să te foloseşti de influenţa ta ca să faci ca toate acuzaţiile împotriva mea să dispară.

Maximilian făcu ochii mari. Nu se aşteptase la asta. Totodată, îl aprecie pentru faptul că nu se feri să-şi recunoască fapta şi pentru că nu încercă să-şi găsească scuze.

— Nu mă înţelege greşit, continuă Bonnaud. Îmi place să lucrez pentru Sûreté, în Franţa. Dar mi-e dor de Anglia, zise el cu emoţie în glas, luând-o de mână pe Lisette. Mi-e dor de fratele şi de sora mea. Cu Lisette şi Dom aici, nu mai am pe nimeni. Eugene Vidocq, proprietarul locuinţei mele, e un om bun, dar nu face parte…

— Din familia ta. Înţeleg, zise Max. Cum să nu înţeleagă tocmai el, care era singur de ani întregi, fără un suflet cu care să împărtăşească durerea şi greutăţile? Asta

până să o întâlnească pe Lisette. Bonnaud, pot să te asigur că, dacă o să se dovedească faptul că Victor Cale este fratele meu, o să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut să te întorci în Anglia, la familia ta. Măcar atât să fac pentru tine.

— Mulţumesc, zise Bonnaud, în timp ce Lisette îl privi cu un zâmbet cuceritor, care îi încălzi inima.

— Cum a început povestea asta? Cum ai reuşit să dai de urma lui Victor? îl întrebă Maximilian.

— Îl cunosc de mulţi ani. Nu am făcut niciodată legătura dintre el şi familia ta pentru că nu mai ţineam minte că numele tău de familie este Cale. Când te-am cunoscut, lumea te ştia drept Lord Maximilian.

Asta fusese înainte de incendiu, pe când Maximilian încă era cel de-al doilea născut.

— În plus, continuă Bonnaud, nici eu şi nici Victor nu obişnuiam să vorbim despre trecutul nostru. Sincer să fiu, am crezut că e orfan. Ştiu că a făcut parte din armata Prusiei în anii de după război şi a luptat împotriva francezilor la Waterloo.

— Dar Peter nu ar fi putut să aibă mai mult de 18 ani pe atunci.

— Dacă îmi amintesc bine, cred că Victor s-a înrolat la 17 ani.

— Probabil imediat după moartea unchiului meu, zise Maximilian, căzând pe gânduri. Se potriveşte. Cum a reuşit să scape din incendiu? îl întrebă pe Bonnaud. Dacă spui că nu a fost Peter cel care a murit în incendiu, cine e băiatul care a murit? Iar dacă Victor e cu adevărat Peter, de ce şi-a schimbat numele?

— Nu ştiu. Nu aveam suficiente informaţii despre incendiu ca să-i pot pune întrebările potrivite şi, în orice caz, nu vrea să vorbească despre asta. Mi-a spus că o să stea de vorbă doar cu familia lui.

De data aceasta, Maximilian deveni suspicios. Trebuia să fie cu băgare de seamă, să nu se lase păcălit de speranţa că străinul acela avea să se dovedească a fi Peter.

— Cum v-aţi cunoscut?

— S-a întâmplat în urmă cu câţiva ani, pe când lucram

la o anchetă în Anvers. Aveam nevoie de un interpret şi mi s-a recomandat să iau legătura cu Victor, pentru că vorbea mai multe limbi străine şi începuse să lucreze pe cont propriu după ce a părăsit armata. După ce m-a ajutat să rezolv cazul, am continuat să apelez la el ori de câte ori am avut nevoie de un interpret. Recent, m-a ajutat să prind un falsificator. Bonnaud trase aer în piept şi continuă spunând: Într-o noapte, în timpul anchetei, am ieşit la un pahar. La un moment dat, şi-a scos batista şi mi-am dat seama că semăna cu a ta, fiindcă avea aceeaşi broderie sofisticată. Şi abia atunci mi-am adus aminte că numele tău de familie este Cale.

— Arată-mi batista! îi ceru Maximilian.

Bonnaud trase cufărul de sub pat şi scoase o bucată de pânză frumos împăturită. Cu mâini tremurătoare, Maximilian luă batista şi se duse la lumina lămpii. Era uzată, purtată şi ponosită, dar broderia încă era intactă şi la fel ca aceea de pe batista lui Maximilian. Nici nu fu nevoie să vadă bucăţica albă de material printre cusături, căci deja simţi că materialul atârna mai greu în centrul batistei.

Inima stătea să-i iasă din piept.

— Ei bine? îl întrebă Lisette.

— E batista lui Peter, îi spuse el, întinzându-i batista. Cu siguranţă, Victor îl cunoaşte pe Peter sau pe cineva care l-a întâlnit. Şi ce i-ai spus când ai văzut batista? îl întrebă el pe Bonnaud, că aparţine moştenitorului unui ducat?

— Dumnezeule, nici vorbă! Nu sunt prost. Victor e un om bun, dar a dus o viaţă grea. De când a părăsit armata, a lucrat pentru oricine a avut bani să-l plătească. Am preferat să fiu precaut.

Maximilian răsuflă uşurat, înţelegând de ce Vidocq avusese doar cuvinte de laudă la adresa lui Bonnaud.

O clipă mai târziu, îi veni o idee.

— Dar doctorului i-ai spus cine sunt.

Bonnaud se frecă la ochi, obosit.

— Odată ce starea lui Victor a început să se înrăutăţească şi să delireze, nu am văzut niciun motiv pentru care să mai păstrez secretul faţă de doctorul Worth.

Nu i-am spus că bănuiesc că Victor e fratele tău, ci doar că s-ar putea să fie rudă cu ducele de Lyons. Victor nu înţelege nimic, oricum, nu ştie ce am vorbit. Vorbeşte fără noimă de cele mai multe ori. Am simţit nevoia să mă destăinui cuiva, sperând să mă ajute să plec de pe vasul acesta blestemat.

Era de înţeles, mai ales în situaţia de faţă.

— Hai, continuă povestea! Eraţi în cârciumă, ai văzut batista…

— Aşa că l-am întrebat de unde o are. Brusc, mi s-a părut rezervat. M-a întrebat de ce sunt curios să aflu, aşa că i-am spus că mai văzusem una la fel în Anglia. S-a bucurat foarte tare să audă asta şi mi-a zis că tatăl lui, un englez, murise cu doar câteva luni înainte de Waterloo într-un incendiu în Gheel.

Lui Maximilian nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era atât de simplu! De ce nu reuşise investigatorul acela afurisit să afle că Peter încă era în viaţă? Să-l ia naiba! Maximilian nu-l avusese niciodată la suflet, iar acum cu atât mai puţin.

— Mi-a zis că i s-a spus că erau doar ei pe lumea asta, zise Bonnaud, dar el s-a întrebat mereu dacă aşa era.

— Cine i-a spus toate aceste lucruri? îl întrebă Maximilian.

— Nu ştiu. De îndată ce am început să-i pun mai multe întrebări, a refuzat să mai vorbească. M-a întrebat dacă ştiu cumva cine este familia lui, iar de data aceasta am preferat să nu-i spun mai multe. M-am gândit că nu ai vrea să-i dau prea multe detalii.

— Ai avut dreptate, spuse Maximilian. Mulţumesc.

— Aşa că am căzut la o înţelegere. I-am spus că o să-l duc să-şi cunoască familia cu condiţia să mă lase pe mine să stabilesc întâlnirea. Dar sunt sigur că bănuia deja că se trage dintr-o familie importantă.

Mi-a spus că dintotdeauna i s-a părut că broderia seamănă cu un blazon.

— Şi de ce nu i-ai dat toate aceste informaţii ducelui într-o scrisoare? îl întrebă Lisette.

— Nici măcar nu eram sigur dacă Lyons avea să-şi

mai amintească de discuţia noastră din urmă cu atâţia ani şi nu aveam de gând să-mi asum acest risc, neştiind dacă scrisoarea avea să ajungă sau nu la el. În plus, Victor a insistat că vrea să-l cunoască, iar eu…

— Iar tu sperai să te ajut cu acuzaţiile de furt, zise Maximilian pe un ton sec.

— Exact. Amândoi am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să venim personal.

Lisette îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Da, ce idee bună să urci la bordul unui vas care tocmai părăseşte un oraş infestat de boală!

— Nu era chiar atât de rău când am ajuns acolo, mormăi Bonnaud. De unde era să ştiu că avea să se îmbolnăvească? Pentru numele lui Dumnezeu, a fost rănit în bătălia de la Waterloo şi tot a supravieţuit! Nu pot să cred că a reuşit să scape cu viaţă doar ca să moară răpus de ceva atât de banal precum o pneumonie.

Maximilian rămase pe gânduri, încercând să înţeleagă tot ce-i povestise Bonnaud.

— Care vasăzică, tot ce ştii sigur e că tatăl lui englez a murit într-un incendiu în Gheel?

— Mai ştiu că numele lui de familie e Cale – de când îl cunosc, nu l-am auzit să folosească alt nume. Pur şi simplu a refuzat să-mi spună mai multe despre familia lui câtă vreme refuz să-i spun tot ce ştiu.

Maximilian îşi trecu mâna peste faţă. Spera să găsească răspunsuri. În schimb, dăduse peste şi mai multe întrebări.

Uşa de la cabină se deschise brusc, iar doctorul Worth îşi vârî capul înăuntru.

— Trebuie să mai pregătesc o doctorie. Poate să stea cineva cu el?

— Vin eu, zise Lisette ridicându-se în picioare.

— Ba nu, rosti Maximilian. Eşti obosită. O să stau eu cu el. Oricum nu avem ce să facem în noaptea asta în privinţa carantinei. O să mă ocup de toate mâine-dimineaţă.

— Domnişoară, îi spuse doctorul lui Lisette, dacă vrei,

poţi să te odihneşti în cabina mea. Eu oricum dorm în infirmerie, nu vreau să-l las singur până ce nu trece greul.

— Bine, zise ea, dar nu o să dorm prea mult. Tristan e, în mod evident, prea obosit ca să mai stea în seara asta, iar Max are nevoie de somn dacă vrea să fie în stare de ceva mâine.

— Max? o întrerupse Bonnaud. Vrei să zici că îi spui Max ducelui de Lyons?

Lisette se făcu roşie la faţă, iar Maximilian spuse:

— Eu şi sora ta am devenit buni prieteni în mijlocul acestei situaţii. Atâta tot.

Asta, până când avea să o convingă să îl ia de soţ, desigur.

Bonnaud se uită lung la el, dar spuse doar atât:

— Rămâne stabilit. Ducele o să ridice carantina, iar eu şi Lisette o să stăm pe rând cu Victor, până ce o să se simtă mai bine.

„Dacă o să ajungă să se simtă mai bine”, îşi spuse Maximilian, după care încercă să nu se mai gândească la asta. La naiba, era important să supravieţuiască! Refuza să accepte alt deznodământ.

*

În seara următoare, Lisette intră în cabina înghesuită a doctorului şi îşi aruncă broderia pe măsuţa cea mică fixată în perete. Se simţea ca un sac de cartofi care fusese târât pe un deal stâncos şi aruncat pe o râpă.

Tristan intră în urma ei, gata să joace rolul de cameristă şi să o ajute să se pregătească de culcare.

— Ştii cumva dacă s-a ridicat carantina? îl întrebă ea.

— Tocmai am stat de vorbă cu ducele şi mi-a spus că mâine-dimineaţă o să ne anunţe în mod oficial că putem părăsi vasul.

— Slavă Domnului! zise ea, răsuflând uşurată.

— Cum se mai simte pacientul? întrebă Tristan.

— Groaznic, spuse ea deznădăjduită. Febra refuză să scadă, iar episoadele de delir sunt tot mai accentuate.

Slavă Domnului că Max fusese prea ocupat să discute cu membrii Consiliului de Coroană şi cu ofiţerii de carantină ca să stea în infirmerie alături de Victor, fiindcă nu-i putea uita privirea aceea bântuită când fusese martor la atacul de tuse al lui Victor! Dacă Victor n-o să supravieţuiască, nu ştiu dacă Max o să reziste. Şi totuşi, nu-mi dau seama cum ar putea să supravieţuiască, indiferent cât de multe medicamente îi bagă doctorul Worth pe gât.

— Victor e mai puternic decât pare. Nu-l subestima, zise Tristan după care veni să o ajute să-şi desfacă nasturii. Doctorul Worth e un bărbat tare bun.

— Tristan, nu începe din nou cu asta, oftă Lisette.

— Ce vrei să spui? E un bărbat tânăr, chipeş… şi vorbeşte foarte frumos despre tine.

— Nu sunt tentată să mă căsătoresc cu doctorul Worth, i-o tăie ea, aşa că te rog să încetezi!

După o lungă pauză, Tristan zise:

— Sper că nu eşti atât de nechibzuită şi să pui ochii pe Max.

— De ce nu? E un bărbat tânăr, chipeş… şi vorbeşte foarte frumos despre mine.

— Foarte amuzant, mormăi Tristan, desfăcându-i corsetul. Lisette, nu glumesc. Vorbim despre un duce, iar titlul lui cântăreşte greu în Anglia.

— Crezi că nu ştiu deja asta?

Toate discuţiile la care fusese martoră cu o seară în urmă şi în ziua aceea dintre Max şi diferiţi oficiali îi amintiră de statutul lui şi de faptul că era mult peste situaţia ei. Fie că trăia sau nu sub ameninţarea nebuniei, Maximilian era genul de bărbat care ar fi putut să aibă orice femeie lângă el. Iar orice altă femeie ar fi fost fericită să-i accepte condiţiile.

Dar, după ce văzuse toate angoasele lui, îşi dădu seama că ea nu ar fi putut niciodată să o facă. Îl iubea prea mult ca să-l lase pe mâinile unor străini în ultimele sale clipe. Şi, după tot ce făcuse ca să se asigure de bunăstarea unui bărbat despre care nici măcar nu avea siguranţa că era fratele lui, s-ar fi aşteptat să înţeleagă şi el acest lucru.

— Bine, dacă se dovedeşte că Victor este cu adevărat fratele lui Lyons, spuse Tristan, desfăcându-i corsetul, înseamnă că Maximilian Cale o să-şi piardă titlul de duce, nu-i aşa? Deci ar fi mai bine să mă întorc degrabă la infirmerie până ce nu-şi dă seama de asta şi hotărăşte să-l omoare pe Victor.

Lisette îl privi furioasă.

— Să nu care cumva să mai spui vreodată aşa ceva! Nici măcar să nu-ţi mai treacă prin minte!

— Lisette, glumeam, zise Tristan, cercetând-o cu privirea. Să înţeleg că tu chiar ai pus ochii pe duce.

Lisette nu-şi feri privirea şi spuse:

— Nu mai spune prostii. Doar pentru că simt nevoia să-l apăr nu înseamnă…

— Nu e vorba doar despre asta, zise fratele ei, pufnind. Îi porţi de grijă cum nu ai făcut niciodată cu nimeni, nici măcar cu mine şi cu Dom. Azi, când nu erai la căpătâiul lui Victor, nu făceai decât să spui: „Max are nevoie de asta” ori „Oare Max a mâncat?”

Dumnezeule, nu-şi dăduse seama că fusese atât de transparentă! oftă din tot sufletul pentru că nevoia de a i se destăinui cuiva, oricui, era prea copleşitoare.

— Nu înţelegi. Sunt îndrăgostită de el.

Tristan o privi cu milă şi spuse:

— Oh, draga mea…

— Nu spune nimic. Ştiu că nu am nicio şansă, zise ea, cu toate că nu din motivele la care se gândea el. Sunt bine, stai liniştit!

— Nu arăţi bine. Ies scântei între voi de fiecare dată când sunteţi în aceeaşi cameră, spuse el, uitându-se lung la ea. Asta mă face să mă întreb ce s-a întâmplat între voi doi în zilele în care aţi încercat să-mi daţi de urmă. Mai ales pentru că refuzi să-mi povesteşti cum aţi reuşit să elucidaţi misterul.

— Nu a fost nimic, minţi ea. Nu s-a întâmplat nimic. Max – ducele – a fost un adevărat cavaler.

— Hm…

— Nu-l lăsa pe doctor să te aştepte! îi zise ea.

Tristan o privi preocupat, dar plecă din cabină. De îndată ce rămase singură, Lisette se schimbă în cămaşă de noapte şi se întinse pe patul de jos. Ar fi trebuit să adoarmă legănată de vas.

Doar că Tristan reuşise să o tulbure, obsedat de aceleaşi întrebări care începuseră să îi treacă şi ei prin minte. Dacă Victor avea să se dovedească a fi Peter, oare cum avea să reacţioneze Max? Şi dacă Peter sau Victor murea…

Dumnezeule, nici măcar nu putea să se gândească la asta!

Brusc, se auzi o bătaie în uşă. Lisette se ridică de pe pat, iar când deschise, îl găsi pe Max în prag. Rămase fără aer. De când urcaseră la bordul vasului, nu încercase nici măcar o dată să o vadă între patru ochi.

Se uită lung la ea, cu un chip palid şi cu o privire pierdută în lumina slabă a lămpii. Părând să nu bage de seamă ţinuta ei sumară, păşi în cabina cea mică şi se aşeză pe pat, după care vorbi cu o voce dărâmată:

— Iată că am reuşit, în cele din urmă, să-l găsesc pe fratele meu, dar numai ca să-l pierd înainte de a-l cunoaşte. E pe moarte.

Capitolul 19

Maximilian se simţea ca şi cum soarta îi juca feste. Ce rost avusese să-l cunoască acum pe Peter dacă urma să moară?

— Ai fost să-l vezi pe Victor? îl întrebă Lisette cu o voce slabă.

— Da. M-am dus să-i spun doctorului că a fost ridicată carantina, iar când l-am văzut… spuse el, cu un nod în gât. Se simte atât de rău, încât doctorul n-a avut încotro şi i-a luat sânge. Se zbătea atât de tare, a trebuit să-l ajut să… să îl ţină locului. Dumnezeule, fratele meu e pe moarte! Iar eu n-am cum să-l ajut!

Lisette închise uşa şi se aşeză pe pat, lângă el.

— În primul rând, încă nu suntem siguri că este vorba despre fratele tău, spuse ea, luându-l de mână. Pe lângă asta, nu avem de unde să ştim că o să moară.

Maximilian făcu abstracţie de faptul că se putea ca Peter să nu fie cu adevărat fratele lui. Asemănarea dintre el şi tatăl lor era prea mare. Victor era Peter, fără doar şi poate.

Lisette îl luă de mână şi îi spuse:

— Tristan zice că e mai puternic decât pare.

— Nu şi în seara asta, zise Maximilian, cu privirea pierdută şi cu un nod în gât. Are febră mare. Şi deliriază ca un…

— Ştiu, îi şopti ea. Îmi dau seama că ţie îţi este şi mai greu să-l vezi aşa.

— Când îl văd în chinurile astea, parcă l-aş vedea din nou pe tata, zise el.

— Doar că nu e acelaşi lucru, îl încurajă ea. Victor deliriază din cauza febrei. O să-i treacă.

— Asta dacă o să supravieţuiască, şopti el, strângând-o de mână. Şi nu cred… nu cred că o să supravieţuiască.

— Linişteşte-te, *mon coeur,* spuse ea, strângându-l la pieptul ei. O să fie bine.

— Nu o să fie niciodată bine! strigă el, eliberându-se din strânsoarea ei, măcinat de teamă. În toţi anii aceştia, am încercat să îmi analizez viitorul în mod logic, să plănuiesc un sfârşit decent, care să nu facă rău nimănui, ci doar mie. Am crezut că o să pot să îmi duc planul la capăt. Dar acum, după ce l-am văzut pe el, mi-am dat seama că… O luă de mână, abia reuşind să vorbească. Mi-am dat seama că nu sunt atât de puternic. Nu suport ideea că o să ajung la fel ca Victor, măcinat de nebunie. El măcar ne are pe noi. Dar eu nu o să am pe nimeni, doar un doctor rece şi eficient şi un îngrijitor care o să se lupte să mă stăpânească.

Lisette îl privi cu milă, iar faptul că el nu păru să bage de seamă îi arăta cât de speriat putea să fie.

— Dumnezeule, Lisette, nu pot să trăiesc cu gândul

acesta! zise el. Am vrut să rămân cu el în noaptea asta, în cabina aia blestemată, dar nu pot să-l văd cum moare. Pur şi simplu nu pot…

Lisette îl sărută, încercând să-l calmeze. Dar sărutul ei îl făcu şi mai disperat după atingere, după afecţiune, gândindu-se la sfârşitul ce îl aştepta.

Max îi prinse chipul între palme şi o sărută lung, pasional. Avea nevoie de ea să-şi alunge teama, să îl facă să se simtă din nou stăpân pe el.

— Lisette, promite-mi că o să te căsătoreşti cu mine, îi şopti el, printre sărutări. Promite-mi că n-o să mă laşi să mor singur!

— Max…

— Nu, de data asta nu poţi să mă refuzi. Nu mă refuza, spuse el, respirând greu, nervos. Nu te las să mă refuzi.

O trase în poala lui şi începu să îi devoreze gura. Avea nevoie să se simtă întreg, viu. Avea nevoie să ştie că exista o persoană pe pământul acela care ţinea la el. Pentru că, dacă Victor murea, el rămânea din nou singur, iar gândul acela era de nesuportat. Teama că avea să-şi continue existenţa fără cineva alături…

Îşi lăsă buzele să alunece pe obrazul şi pe urechea ei.

— Am crezut că m-am resemnat cu un viitor singuratic alături de o femeie căreia să nu-i pese de mine. Am crezut că mi-am acceptat soarta, spuse el agitat. După care ai apărut tu în viaţa mea şi am înţeles ce înseamnă cu adevărat iadul. E clipa când întâlneşti singura femeie pe care o vrei şi când îţi dai seama că nu o poţi avea.

— Dar, Max, poţi să mă ai, îi şopti ea, dezlipindu-se de el. Problema e cu toate condiţiile tale…

— La naiba cu condiţiile mele! spuse el. Femeia aceea reuşise să-i dărâme toate zidurile şi ştia prea bine că nu avea să le mai poată ridica la loc. Pentru că nu mai voia să o facă. Te accept oricum ar fi, draga mea. Ştiu că e egoist din partea mea, dar nu mai pot să suport ideea că aş putea să-mi pierd minţile fără tine alături, ca să mă ajuţi. Mai ales dacă asta înseamnă să fiu departe de tine în zilele care mi-

au mai rămas.

Lisette îl privi cu ochi blânzi, care îi alinară durerea.

— *Mon coeur,* nu o să fiu departe de tine, îi şopti ea, sărutându-i obrajii, bărbia şi buzele. Nu o să te părăsesc niciodată. Niciodată!

— Promiţi? Juri? o întrebă el, uitându-se în ochii ei.

— Jur, zise ea zâmbind.

— O să te căsătoreşti cu mine.

— Da. Da, Max. Când vrei tu.

— Slavă Domnului! zise el, răsuflând uşurat.

Chiar dacă Victor murea, nu avea să mai fie singur.

Max o sărută din nou, cu înflăcărare, apăsat.

— Draga mea, vreau să fiu cu tine, spuse el, desfăcându-i nasturii de la cămaşa de noapte. Vreau să te simt. Vreau să-mi amintesc că există viaţă în afara vasului acesta blestemat. Tu eşti singura care poate să-mi dea speranţă. Până să te întâlnesc pe tine, nu mi-am dat niciodată seama ce nevoie disperată am să simt asta. Chiar dacă e o speranţă fugară, trebuie să simt că viitorul meu nu e întru totul negru.

— Nu e, îi şopti ea, în timp ce el îi trase cămaşa de noapte peste cap. Ştiu că nu e. O să ne petrecem toată viaţa împreună, ţi-o jur!

— Lisette, nu face promisiuni pe care nu le poţi respecta, îi şopti el. Nu contează cât timp avem împreună, o să fie îndeajuns. O să-l facem să fie îndeajuns.

Îşi desfăcu pantalonii, în grabă, disperat să fie cu ea, după care o aşeză deasupra lui.

— Fă dragoste cu mine! draga mea, spuse el, frecându-şi mădularul de ea.

Lisette făcu ochii mari.

— Vrei să spui că o femeie poate să…

— Da, răspunse el, cu o voce răguşită. Aşază-te pe mine şi primeşte-mă, te rog!

Cuvintele acelea îl excitară atât de tare pentru că deja şi-o imagină mişcându-se deasupra lui. Iar când ea încuviinţă, fu sigur că avea să termine de îndată.

Mai ales că era atât de frumoasă deasupra lui, cu

pielea ei luminoasă în lumina lumânării, cu ochii aceia sclipitori. Iar când se ridică uşor şi începu să se mişte deasupra lui ca o zeiţă fermecătoare, i se dărui. Iar ea îl cuprinse – trandafirul acela francez, strecurându-se printre crăpăturile zidurilor lui, învăluindu-l în aroma aceea parfumată, în dulceaţa petalelor ei.

Iar în clipa aceea îşi dădu seama că nu avea cum să o mai alunge din viaţa lui. Tocmai din cauza asta era atât de periculoasă, pentru că nu voia să o mai vadă plecând.

Îi prinse sânii în palme şi o mângâie, admirându-i în timp ce ea începu să se unduiască deasupra lui. Mădularul lui era ca o sabie în interiorul ei. El o sărută cu patimă, hotărât să o facă femeia lui pentru totdeauna.

— Ia totul, îi şopti el. Îţi dau totul!

— Te vreau doar pe tine.

Ea îl sărută fierbinte. În timp ce îi cuprinse mădularul, el îi penetră gura cu limba în ritmul în care ea se mişca.

Max simţi cum îi fierbe sângele în vene. Era o amantă desăvârşită, încrezătoare în puterea ei feminină, hotărâtă să o folosească pentru a-l face sclavul ei. Dintotdeauna se temuse de asta, de faptul că avea să ajungă subjugat dorinţei. Doar că ea îl învăţase să nu-i fie teamă. Iar nimic nu se compara cu teama de singurătate.

— Îţi place, piratul meu? îl întrebă ea jucăuşă, trecându-şi degetele prin părul lui şi lipindu-şi sânii de chipul lui. El îi apucă sfârcurile între buze, simţind că era pe punctul de a termina.

— Mai repede, draga mea, şopti el, la pieptul ei. Mai repede. Călăreşte-mă!

— Da, *mon coeur,* spuse ea, iuţindu-şi mişcările. Orice vrei tu.

— Te vreau pe tine.

— Mă ai deja, gâfâi ea. Ai totul, trebuie doar să accepţi trupul meu, inima mea, iubirea mea… Te iubesc, Max.

Cuvintele acelea îl ridicară pe culmile plăcerii. Se cufundă în ea şi se pierdu în îmbrăţişarea ei. Lisette gemu de plăcere şi îl secătui, iar cuvintele ei continuară să răsune

în mintea lui.

„Te iubesc, Max”.

În clipa aceea, fortăreaţa care îi păzea inima se prăbuşi.

*

Lisette rămase în braţele lui Max, ghemuită lângă el, în patul acela mic. Era încă îmbrăcat, în timp ce ea era dezbrăcată, ceea ce ar fi trebuit să o ruşineze. Dar deja nu se mai simţea jenată de Max. Ceea ce era un lucru bun, îşi spuse ea, dat fiind faptul că îi acceptase cererea în căsătorie.

Regretă doar că îi mărturisise că îl iubea pentru că ştia că nu era pregătit să audă asta. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci prea multă apropiere avea să-l facă să se îndepărteze de ea.

Şi totuşi, el o strânse la piept cu atâta duioşie, în timp ce îi presără sărutări pe frunte şi îşi plimbă mâna pe şold.

— E adevărat ce ai spus mai devreme? o întrebă el.

Lisette tresări. Era limpede la ce se referea, doar că se aşteptase să pretindă că nu spusese nimic.

— Ai uitat că ţi-am promis că n-o să te mint niciodată? Bineînţeles că am vorbit serios.

Se foi în braţele lui şi ridică privirea spre chipul ascuns în umbră şi încercă să-şi dea seama ce-i trecea prin minte.

Părea căzut pe gânduri.

— Nicio altă femeie, în afară de mama, desigur, nu mi-a mai spus vreodată cuvintele acestea.

Lisette îi mângâie obrazul şi spuse:

— Înseamnă că ţi-ai petrecut timpul cu prea multe femei prostuţe.

— Poate, rosti el, cu un zâmbet slab.

— Sau poate că le-ai ţinut la distanţă şi nu au îndrăznit să ţi-o spună.

— Mai degrabă e vorba despre asta, zise el oftând. Cu toate că, sincer să fiu, nicio altă femeie nu a încercat vreodată cu atâta ardoare să ajungă la inima mea.

— Şi te deranjează asta? îl întrebă ea, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Câteodată. Nu obişnuiesc să-i las pe cei din jur să se apropie de mine.

— Am observat, spuse ea, ascunzându-şi zâmbetul.

Max se încruntă şi spuse:

— Lisette, şi eu… ei bine…

Dar ea îl sărută şi zise:

— Nu e nevoie să spui nimic. Cu toate că tânjea să-l audă spunând că o iubeşte, nu voia să-l grăbească.

— Pur şi simplu, din ziua în care am primit scrisoarea aceea de la fratele tău, am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare. Un singur lucru ştiu cu siguranţă: Vreau să fii soţia mea.

Lisette îl privi cu răsuflarea tăiată.

— La bine şi la greu, până când moartea ne va despărţi?

Max încuviinţă din cap.

— Fără alte condiţii.

Fericită, Lisette se cuibări la pieptul lui.

— Asta voiam să aud.

Pentru moment.

Mai rămaseră câteva clipe acolo, îmbrăţişaţi, după care Max se rezemă în cot.

— Ar trebui să plec, să mă duc la Victor.

Lui Lisette îi răsunară în minte cuvintele lui de mai devreme: „Am vrut să rămân cu el în noaptea asta, în cabina aia blestemată, dar nu pot să-l văd cum moare. Pur şi simplu nu pot…”

— Ba nu, îi spuse ea fermă. Tristan şi doctorul Worth sunt acum cu el. Trebuie să te odihneşti. Toată ziua ai luptat pentru el, eşti extenuat. Dacă starea lui chiar o să se înrăutăţească, doctorul o să vină după noi.

— Un alt motiv pentru care aş face bine să plec. Nu e o idee bună să ne găsească cineva împreună aici.

— Pentru că o să te oblige să mă iei de soţie? glumi ea.

— Ai dreptate, zise el.

— Hai, zise Lisette, mângâindu-i obrazul. Culcă-te!

— Îţi place să dai ordine, ştiai? zise el, dar făcu întocmai.

— Asta spun şi fraţii mei. Dar nu e adevărat. Pur şi simplu, bărbaţii trăiesc cu impresia că nimeni nu ar trebui să le spună ce să facă, în afară de un general pe câmpul de luptă.

— Păcat că Napoleon nu te-a avut în armata lui, şopti el râzând, închizând ochii. Altfel, ar fi putut să câştige războiul. Sau poate că...

După câteva clipe de tăcere, începu să respire greu, iar Lisette zâmbi şi se cuibări din nou în braţele lui. La scurt timp, adormi şi ea.

Nu ştiu cât timp trecu până în clipa în care auzi o bătaie la uşă. Trecuseră probabil mai multe ceasuri, căci zări razele soarelui pe sub uşă. Când se auzi din nou bătaia în uşă, de data aceasta ceva mai tare, se ridică de pe pat.

— Cine e? strigă ea.

— Sunt eu, doctorul Worth, se auzi vocea bărbatului în spatele uşii.

Lisette înlemni. Îl simţi pe Max tresărind lângă ea şi îşi dădu seama că şi el se trezise, dar asta nu o împiedică să fugă spre uşă.

O deschise puţin, doar cât să-l vadă pe doctor la faţă.

— Ce e? îl întrebă ea, cu sufletul la gură. Ce s-a întâmplat?

— Domnul Cale se simte mai bine, zise bărbatul cu un zâmbet larg. I-a scăzut febra acum câteva ore şi a reuşit să doarmă bine. E în continuare foarte slăbit, dar e treaz, lucid şi pare că o să se recupereze în totalitate.

— Slavă Domnului! exclamă ea. Ce veste minunată!

— Am fost să-i spun şi ducelui, dar nu l-am găsit în cabina lui Bonnaud.

— O să merg eu să-l caut şi să-l anunţ, zise ea, cu un zâmbet forţat.

— Mulţumesc. Acum trebuie să mă întorc la pacientul meu.

Lisette închise uşa, se rezemă de ea, după care îi

zâmbi lui Max, care o privi uluit.

— Nu pot să cred, şopti el. Mi-a fost aşa de teamă că… S-ar putea chiar să am un frate, zise el, cu zâmbetul pe buze.

— Dar asta înseamnă că s-ar putea să nu fii duce, hotărî ea să spună.

— Nu contează, zise el cu o privire caldă. Te am pe tine. Sau poate te hotărăşti să mă arunci în şuturi dacă se dovedeşte că nu sunt duce, o şicană el.

Lisette se prefăcu a-şi analiza opţiunile.

— Ei bine… sper că măcar poţi să păstrezi corabia.

Max făcu ochii mari, după care izbucni în râs, iar Lisette răsuflă uşurată. Amândoi îşi dădură seama că vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel. Dar dacă lui nu-i păsa, nu-i păsa nici ei.

Atât timp cât îl avea pe el alături şi trăia cu speranţa că, într-o bună zi, el urma să înveţe să o iubească, era mulţumită.

Capitolul 20

La scurt timp după aceea, Maximilian o urmă pe Lisette pe coridorul cel îngust, în drum spre infirmerie, întrebându-se de ce îi fusese atât de teamă să îi mărturisească faptul că o iubea.

Adevărul era că o iubea cu adevărat. O iubea pentru că era deopotrivă dulce şi îndrăzneaţă. Iubea deopotrivă trandafirul şi spinii. O iubea pentru că fie se cuibărea în braţele lui, fie îi amintea cât de norocos era că se născuse duce, cu doi părinţi iubitori, cu sau fără blestemul nebuniei.

Şi totuşi, de ce nu reuşise să rostească acele vorbe?

Oftă. Pentru că noaptea trecută, după ce îi mărturisise toate temerile lui, după ce îi arătase câtă nevoie disperată avea de ea, se simţise obligat să păstreze o mică parte din el încă nevulnerabilă. O parte din el care încă deţinea controlul.

„Eşti un laş”.

Da, poate că da. Dar era un risc să-ţi deschizi inima în faţa cuiva, chiar dacă era vorba de iubita lui, Lisette. Pur şi simplu, nu era pregătit să-şi asume acest risc.

Cu toate că, de îndată ce îi aruncă zâmbetul acela dulce când deschise uşa de la infirmerie, aproape că se răzgândi.

Dar atunci îl zări pe cel pe care visase o viaţă întreagă să îl cunoască şi depăşi momentul. Pentru că acel Victor Cale, palid la faţă, numai pielea şi osul, întins pe pat, părând mult mai lucid decât înainte, cu părul lui şaten ciufulit şi neras, semăna izbitor de mult cu tatăl lor în ultimele lui zile de viaţă.

Cu un nod în gât, Maximilian intră în cameră cu Lisette la dreapta lui.

— Domnule Cale, reuşi el să spună, pe un ton formal, mă bucur să văd că te simţi mai bine.

Nedumerit, Victor îşi mută privirea de la doctor la Maximilian.

— Tu cine naiba eşti?

— Cred că sunt fratele tău, zise Maximilian fără menajamente.

În clipa aceea, Victor se schimbă la faţă, făcându-se şi mai palid, dacă era posibil. Aruncă o privire spre Bonnaud şi zise:

— El e *familia* despre care mi-ai vorbit?

Bonnaud încuviinţă.

— Iar ea este Lisette, sora mea. Ţi-am povestit despre ea.

— Ştiu, zise Victor, aruncând o privire spre Lisette, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre Maximilian, cu o expresie ostilă pe chip. Eram sigur că netrebnicul de tata mai avea o familie în lumea asta. S-a codit atât să-i povestească mamei despre călătoria lui în Anglia.

— Mamă? întrebă Maximilian şocat. Ce mamă?

— Mama mea, zise Victor.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai o mamă, zise Bonnaud uluit.

— Pentru că nu m-ai întrebat niciodată. În orice caz, a murit cu mult înainte să te cunosc pe tine. Victor îşi încrucişă braţele la piept şi începu să-l analizeze din priviri pe Maximilian. Şi da, dragul meu frate, sunt sigur că ai considera-o mult sub demnitatea familiei tale pe mama mea. Îmi dau seama după hainele tale că eşti înstărit. Mama a fost o biată hangiţă, iar blestematul de tata nu s-a sfiit niciodată să o facă să se simtă prost pentru asta, dar ea l-a iubit până la sfârşit, ceea ce nu e de ici, de colo.

Maximilian încercă să înţeleagă întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Vrei să spui că Nigel Cale nu numai că s-a prefăcut a fi tatăl tău, dar ţi-a adus în viaţă o femeie care să pretindă că e mama ta?

De data aceasta, Victor fu cel care îl privi şocat.

— Pot să te asigur că mama nu a fost o prefăcută. Şi sunt sigur că Nigel Cale a fost tatăl meu – asta, dacă m-a minţit ea.

Maximilian simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Ba nu, tatăl tău adevărat a fost Sidney Cale, iar mama ta adevărată Tibby Cale. Iar Nigel te-a răpit când aveai cinci ani.

— Ce tot spui acolo? răbufni Victor. Nici vorbă! Îmi aduc aminte că tata deja plecase în marină când aveam cinci ani. Apoi înlemni brusc. Peter, şopti el. Te referi la Peter.

Lisette veni în dreapta lui Maximilian şi îl întrebă:

— Vrei să spui că tu nu eşti Peter?

— Nu, răspunse Victor. Peter a fost fratele meu vitreg. Tata ne-a spus că a fost un copil din flori şi că mama lui murise. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o minciună, zise el schimbându-se la faţă.

Durerea îl lăsă fără suflare. Victor nu era fratele lui. Victor nu era Peter! Fusese atât de sigur…

— Dar ai la tine batista lui Peter, insistă Max. Am presupus că…

— Ai presupus greşit, zise Victor, devenind din nou

ostil. Peter şi-a uitat batista în birou în ziua în care a plecat nervos să-l vadă pe tata în Gheel.

— Vrei să spui că tu nu ai locuit în Gheel? întrebă Lisette.

— Nu, răspunse Victor iritat. Noi trei – eu, mama şi Peter – am locuit într-o căsuţă din satul vecin. Mama câştiga bani spălând rufele oamenilor, ca să plătească *tratamentul* tatii, cu toate că nu s-a vindecat niciodată, spuse el, după care începu să tuşească. Eu şi Peter lucram ca tâmplari ucenici, chiar dacă obişnuiam să facem planuri să plecăm în armată şi să luptăm împreună împotriva lui Boney.

Maximilian auzi totul ca printr-un vis. Peter, fiul unui duce, fusese nevoit să lucreze ca tâmplar ucenic? Dumnezeule, ce fusese în mintea unchiului Nigel, când îl despărţise de familia lui pentru a trăi în astfel de condiţii?

— Peter a văzut ceva, a citit în ziua în care a plecat în Gheel, adăugă Victor, şi s-a enervat teribil. Mi-a spus că vrea să afle adevărul de la tata, să ştie cine era cu adevărat mama lui, zise Victor cu o privire îndurerată. Doar că nu s-a întors niciodată. Am aflat apoi că el şi tata s-au certat în Gheel. Se pare că unul dintre ei a dărâmat o lumânare şi că de la asta a pornit incendiul.

La un moment dat, în timp ce Victor povestea, Lisette îl luase de mână, iar el îşi dădu seama că o strânsese atât de tare încât îi lăsase urme de unghii în palmă.

Dar ea nici măcar nu băgă de seamă. Era cu ochii în lacrimi. Din milă pentru el. Pentru el şi pentru pierderea suferită.

— Îmi pare rău, Max. Îmi pare atât de rău!

Victor începu să respire tot mai greu, iar doctorul Worth aruncă o privire spre Maximilian.

— Poate că ar fi mai bine să reluaţi discuţia mai târziu.

— Nu, spuse Victor tuşind. Am nevoie de câteva clipe. Am bătut atâta drum să-mi găsesc familia. Acum vreau să ştiu adevărul.

Cu o privire preocupată, doctorul Worth îi puse în

mână un pahar. Victor luă o gură şi începu să respire mai uşor. Ridică apoi privirea spre Maximilian şi spuse cu o voce slabă:

— Asta înseamnă că eşti fratele lui Peter. Nu al meu.

— Aşa este, fu tot ce reuşi Maximilian să spună.

Victor se arătă vizibil dezamăgit.

— Am crezut că tata avea o altă familie legitimă în Anglia. Că aş putea avea un frate vitreg. Dar nu am pe nimeni, zise el, cu o expresie la fel de pierdută ca a lui Maximilian.

— De fapt, zise Maximilian, înţelegând prea bine durerea prin care trecea acesta, dat fiind că Nigel Cale a fost unchiul meu, dacă spui că eşti fiul lui legitim, asta înseamnă că suntem veri.

— Chiar aşa? întrebă Victor cu speranţă în glas. Dar apoi se întunecă din nou la faţă. Dar asta nu înseamnă nimic, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Ai venit în speranţa că o să-l vezi şi o să-l găseşti pe Peter, spuse el tuşind uşor. Pe mine nu a încercat nimeni să mă găsească vreodată.

Maximilian începu să se enerveze.

— Până acum câteva clipe, nici măcar nu am ştiut de existenţa ta. N-a ştiut nimeni.

Victor clătină uşor din cap.

— Sunt sigur că investigatorul acela i-a dat tatălui tău un raport. Pe care el a hotărât să-l ignore. Pe care şi tu l-ai ignorat.

— Despre ce investigator vorbeşti? îl întrebă Maximilian disperat.

— Nu te preface că nu ştii, zise Victor pe un ton sceptic. A venit în satul nostru la vreo lună după incendiu. Trase apoi aer în piept şi continuă: A venit să ne ia la întrebări pe mine şi pe mama despre tata. Iar când mama l-a întrebat dacă mai avem rude, individul ăla ne-a spus că nu crede că avem, dar o să ne anunţe. La vreo şase luni după aceea, spuse el nervos, a venit din nou la noi acasă, în timp ce eu eram la lucru. A stat de vorbă cu mama. I-a

spus că trebuie să primească nişte bani – moştenirea tatii, dar pentru asta trebuia să semneze nişte hârtii. Mama nu ştia engleză, aşa că nu a înţeles ce scria acolo, dar a semnat hârtiile. Orice, doar ca să facă rost de bani. A fost ultima oară când l-am văzut pe individul ăla, spuse Victor cu maxilarul încordat. Şi nu am aflat niciodată ce scria în hârtia aia blestemată.

Îi luă câteva clipe să-şi dea seama despre ce era vorba, dar, când o făcu, Maximilian fu cuprins de un val de furie.

— La naiba! Să-l ia naiba!

Urmă un schimb de priviri între Lisette şi Bonnaud, care văzură cât de încordat era la Maximilian. Dar Victor se uită lung la el şi îl întrebă:

— Pe cine?

— Pe afurisitul de tata. A ştiut. Cu siguranţă, a ştiut. Tata l-a plătit pe investigatorul acela ca să afle ce s-a întâmplat cu Peter. Dacă spui că investigatorul a stat de vorbă cu mama ta, înseamnă că a aflat că unchiul Nigel avea o familie. Şi i-a spus tatii. Dar el nu a vrut să aflu.

— De ce? întrebă Bonnaud.

Maximilian ridică privirea spre Lisette.

— Pentru că asta ar fi însemnat că Victor era următorul în linie la ducat.

Victor făcu ochii mari.

— Stai puţin! Vrei să spui că tatăl meu era rudă cu un duce?

— Tatăl tău a fost fiul cel mic al celui de-al şaselea duce de Lyons, răspunse Maximilian. Fratele celui de-al şaptelea duce şi unchiul celui de-al optulea. Se uită apoi lung la Victor şi adăugă: Şi unchiul celui de-al nouălea. Unchiul meu.

— Să fiu al naibii! şopti Victor, după care ridică speriat privirea spre Maximilian. Vrei să spui că sunt moştenitorul tău?

— Nu în mod direct, nu aşa funcţionează lucrurile. Dar, în prezent, noi doi suntem singurii descendenţi de sex masculin ai străbunicului meu. Al nostru. Cel de-al şaselea

duce de Lyons. Dacă eu o să mor fără să produc niciun moştenitor, ducatul o să-ţi rămână ţie, spuse Maximilian, încleştându-şi pumnii. Şi, în mod evident, tata nu a suportat ideea ca progenitura unchiului meu să aibă şansa de a moşteni ducatul. Mai ales după faptele unchiului Nigel.

— Iar din acest motiv tatăl tău a ars toate dovezile, spuse Lisette.

Maximilian simţi un fior pe şira spinării.

— A făcut-o intenţionat, ca să nu afle nimeni despre existenţa lui Victor. Am crezut că a făcut-o într-un atac de nebunie, dar acum nu mai sunt la fel de sigur.

— Nebunie? zise Victor. Vrei să spui că şi tatăl tău şi-a pierdut minţile?

Cu un nod în gât, Maximilian spuse:

— Mi-e teamă că da. E blestemul familiei noastre.

Victor se schimbă la faţă.

— Ştii cumva dacă tatăl tău a fost vreodată bolnav de sifilis?

Maximilian înlemni.

— Da. Ce legătură are cu asta?

— Şi tata a avut sifilis. Unul dintre doctorii de la Gheel era de părere că sifilisul poate să ducă la nebunie mai târziu în viaţă, chiar dacă reuşeşti să te vindeci devreme de boală.

— Şi eu am băgat de seamă, spuse doctorul Worth. Am avut multe astfel de situaţii în care pacienţii care sufereau de boli mintale avuseseră sifilis la un moment dat.

— Vrei să spui că maladia ar putea fi un rezultat al bolii? întrebă Lisette plină de speranţă. S-ar putea să nu aibă legătură cu altceva?

Maximilian aşteptă răspunsul cu sufletul la gură, văzând lumina de la capătul tunelului.

— Se poate, zise doctorul Worth. Aţi văzut deja cât de *nebun* l-a făcut pneumonia pe Victor. Eu am fost dintotdeauna de părere că orice boală afectează şi mintea, nu doar trupul. Iar sifilisul este o boală cruntă.

Maximilian simţi că inima avea să-i iasă din piept şi o luă de mână pe Lisette. Ea îl privi încrezătoare, ştiind prea

bine toate gândurile care îi treceau prin minte.

Dacă nebunia chiar se instalase ca rezultat al sifilisului… Dumnezeule, poate încă avea o şansă la viaţă!

— Dar nu-i o coincidenţă cam mare ca atât tatăl, cât şi unchiul ducelui să se fi îmbolnăvit de sifilis? întrebă Bonnaud sceptic.

— Nu neapărat, zise Maximilian. Ştiu că obişnuiau să iasă în cârciumi împreună.

— Băutură şi femei uşoare, mormăi Bonnaud. Te-ai aştepta ca un duce să fie mai atent la astfel de lucruri.

Maximilian încuviinţă.

— Ştiu. Mi-a venit mereu greu să cred că tata ar putea să meargă la târfe. Nu mi s-a părut niciodată genul care să facă aşa ceva.

— Dar poate că nu a luat sifilis de la o târfă, spuse Victor fără menajamente.

— Tata nu a avut nicio amantă, îi zise Maximilian, nu tocmai sigur de ce era atât de important să afle cum se îmbolnăvise tatăl său de sifilis. Tata era îndrăgostit până peste cap de mama. Cu siguranţă, s-a întâmplat înainte să se însoare cu ea.

— De unde ştii? întrebă Victor într-o criză de tuse. De unde ştii că s-a îmbolnăvit *înainte* să o cunoască pe mama ta?

Ceva în tonul dur al lui Victor începu să îl irite pe Maximilian.

— Nu, mi-a spus doctorul după ce a început să-şi piardă minţile. Dar sunt sigur că…

— Pentru că ar mai fi o variantă, zise Victor, încolţindu-l cu privirea. Poate că tata s-a îmbolnăvit pentru că i-a dat boala o femeie cu care s-a culcat şi tatăl tău.

— Cine ar fi putut să… dădu Maximilian să spună, dar îngheţă când îi veniră în minte ultimele cuvinte ale tatălui său: „Vrei să spui că am un singur fiu?”

Dumnezeule, era îngrozitor! Asta încerca Victor să-i spună?

— Nici vorbă. Ce idee îngrozitoare! i-o tăie Maximilian. E imposibil.

Victor se uită urât la el şi zise:

— Tata mi-a spus mereu că Peter e fiul lui, chiar şi în episoadele lui de nebunie, chiar şi când îşi ieşea din minţi. Peter era fiul lui. Asta spunea mereu, nu a menţionat niciodată vreo răpire, nu a făcut referire la niciun nepot.

— Nu-mi pasă ce spunea el! strigă Maximilian. Minţea, netrebnicul minţea! El mi-a răpit fratele!

— Ce motiv ar fi avut să o facă? îl întrebă Victor. De ce să facă una ca asta dacă Peter nu era cu adevărat fiul lui?

Era aceeaşi întrebare care îi bântuise pe Maximilian şi pe părinţii lui ani la rândul. Dar nu avea cum să fie ăsta răspunsul.

— Era nebun de legat, zise Maximilian nervos. Ai spus-o cu gura ta.

— Nu mă înţelege greşit. Tata a fost un ticălos, dar a început să-şi piardă minţile abia când am împlinit eu 14 ani, la mult timp după ce l-a adus pe Peter acasă, zise Victor, încercând să tragă aer în piept. Până să ajungă să-şi piardă minţile, luptase în armată ani la rândul – a luptat pentru ţara lui, ne-a dus după el pe tot continentul. Era suficient de lucid ca să-şi păstreze titlul de soldat. Până într-o zi când a încercat să o stranguleze pe mama. Atunci l-am dus în Gheel.

Victor îşi feri apoi privirea, negru la faţă, iar lui Maximilian i se făcu milă de bărbatul acela care trăise acelaşi iad ca el. Dar orice compasiune se risipi când îşi aminti de lucrurile pe care încerca să le spună despre mama lui.

— Te înşeli, zise el. Mama a fost o sfântă. Nu ar fi fost niciodată capabilă să aibă o aventură cu fratele soţului ei. E strigător la cer!

Lisette îl luă de mână şi spuse:

— Ai zis că era măcinată de vină. E oare posibil ca tu să fi interpretat greşit sursa vinovăţiei sale? Poate că şi-a dat seama că ea a fost cea care i-a dat sifilis tatălui tău după ce a fost cu unchiul tău şi…

— Nu! răbufni el, dezlipindu-se de ea. Nu! Nu e

adevărat! Nu o să puteţi niciodată să mă convingeţi de altceva! O privi şocat, simţindu-se profund trădat. Cum poţi, chiar şi preţ de o clipă, să crezi spusele vărului meu? Un văr pe care abia azi l-am cunoscut! Ţi-am povestit cât de mult a suferit mama mea, câte a pătimit! Cum îndrăzneşti să-i iei partea?

— Max, nu încerc să iau partea nimănui, zise ea, încercând să-l calmeze. Spun doar că e o variantă care s-ar putea să fie adevărată.

— Aşa crezi tu? spuse el, mutându-şi privirea de la unul la altul, citind mila de pe chipul lor, iar în clipa aceea răbufni: La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost nişte târfe, nu înseamnă că şi mama a fost la fel!

În clipa aceea, se lăsă o tăcere de mormânt.

Lisette se făcu albă la faţă, iar Maximilian ar fi dat orice să-şi ia cuvintele înapoi. Încercă să o prindă de mână, dar ea se feri.

— Îmi pare rău, Lisette, nu am vrut să…

— Ba da, exact asta ai vrut să faci. Lisette se alătură fratele ei, profund rănită, iar Maximilian simţi cum i se frânge inima. Nu o să fim niciodată demni de tine, nu-i aşa?

Bonnaud o luă în braţe protector şi îi aruncă lui Maximilian o privire ca de gheaţă.

— Ţi-am spus deja, draga mea. El e duce. Nu e ca noi.

Când îşi dădu seama că fratele ei blestemat o avertizase deja în privinţa lui, reuşi să-l enerveze şi mai tare.

— Ai dreptate, Bonnaud, zise el înfruntându-l cu privirea. Eu nu sunt ca tine. Nu-mi stă în obicei să vorbesc oamenii pe la spate şi, în acelaşi timp, să culeg favoruri din partea lor. Şi nici nu obişnuiesc să fac astfel de acuzaţii îngrozitoare despre oameni pe care nu-i cunosc, îi spuse el lui Victor. Nici nu…

Dar hotărî să nu mai spună nimic pentru că îşi dădu seama că pierduse controlul situaţiei. Pierduse orice control. Aşa că făcu stânga împrejur şi zise:

— La naiba cu tot! Trebuie să mă interesez ce se întâmplă cu ofiţerii de carantină. O să ajungă dintr-o clipă

într-alta.

Şi, înainte să se piardă cu firea, ieşi ţanţoş pe uşă.

Dar nu apucă bine să iasă când auzi o voce firavă în urma lui:

— Dar eu, dragul meu duce? Eu cu ce ţi-am greşit?

Simţi un junghi în inimă când auzi durerea din glasul lui Lisette.

„Tu m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine”, îşi spuse el, hotărât să nu rostească vorbele acelea cu voce tare. Nu era chiar atât de prost. Îi încredinţase deja prea mult din el. Îşi schimbase planurile de dragul ei, o ceruse în căsătorie… Şi pentru ce? Ca să se uite la el ca la un prost demn de toată mila, care nu voia să creadă că familia lui reprezenta tot ce era mai rău în lume?

— Tu nu ai făcut nimic, Lisette, reuşi el să spună. Tu ai dat întotdeauna dovadă de un caracter ireproşabil. Trebuie să plec.

Acestea fiind spuse, părăsi infirmeria.

Capitolul 21

De îndată ce Maximilian ieşi pe uşă, Lisette se dezlipi de Tristan şi vru să fugă spre uşă:

— Sper că nu ai de gând să te duci după netrebnicul ăla, rosti Tristan, apucând-o de braţ.

— Nu e un netrebnic, îi spuse ea furioasă.

— Ar trebui să merg să îl ajut pe duce cu ofiţerii de carantină, zise doctorul. O să vrea să stea de vorbă cu mine, zise el, după care se făcu nevăzut.

De îndată ce ieşi pe uşă, Tristan răbufni:

— A spus despre mama noastră că e o târfă.

— Şi despre a mea, zise Victor. Nu ştiu nimic despre mama voastră, dar mama chiar a fost căsătorită cu tata. Poate că a fost o simplă hangiţă, dar asta nu o face târfă.

— Nu mai rosti cuvântul acela! strigă Lisette, strângând braţele la piept, încercând în zadar să-şi aline

durerea. După ce i se oferise lui Max trup şi suflet, după ce îi spusese că îl iubeşte, el îi sfărâmase inima.

Cum fusese în stare să facă una ca asta? Păruse întotdeauna atât de atent faţă de povestea mamei sale, atât de înţelegător!

Fără să vrea, îşi aminti expresia de pe chipul lui Max când îi spusese că se putea ca Victor să aibă dreptate în privinţa răpirii lui Peter. Se simţise trădat.

„Dumnezeule, asta l-a făcut să spună aşa ceva!”

Max reacţionase cum ar fi făcut oricine altcineva în locul lui, văzându-se pus la colţ. Răbufnise. Iar ei îl puseseră la colţ în cel mai groaznic fel cu putinţă. Fără îndoială, se simţise din nou abandonat de mama şi de tatăl lui, de unchiul lui şi, de data aceasta, şi de ea. Nu procedase corect, nu avea dreptate, dar ea putea să-i înţeleagă reacţia.

Se uită spre fratele ei şi spre Victor şi zise:

— Chiar nu vă daţi seama ce aţi făcut? Şi fără niciun alt motiv, ci doar ca să-i faceţi rău. Nu contează nimic din ce aţi spus. Face parte din trecut. Cu toate acestea, aţi simţit nevoia să-i spuneţi lui Max că mama lui, femeia pe care o venerat-o o viaţă întreagă, se poate să fi avut o aventură cu fratele soţului ei. Că se poate să-i fi făcut un copil. Că mama lui cea sfântă ar putea fi vinovată pentru maladia tatălui său. Cu un nod în gât, Lisette începu să înţeleagă cu adevărat situaţia. Abia acum îşi dă seama că toată viaţa lui a fost o minciună. Că toate lucrurile în care a crezut până acum sunt o minciună, că tot ce i-au spus părinţii lui despre răpirea fratelui său a fost o minciună. Că tatăl lui i-a ascuns faptul că are un văr. Iar, mai mult decât orice, Max urăşte minciuna. Cum v-aţi fi aşteptat să reacţioneze? întrebă ea furioasă. Aţi fi vrut să vă mulţumească pentru că aţi aruncat lumină peste familia lui murdară? Vă aşteptaţi să nu se închidă în el însuşi şi să ne atace pe noi toţi?

Tristan strâmbă din nas şi zise:

— Când o spui aşa…

— Tristan, ştii prea bine că a spus adevărul în ce te

priveşte. Te-ai întors în Anglia sperând să obţii ceva de la el. Dar, în secunda în care nu a plecat urechea la speculaţiile tale, l-ai atacat. Lucru care i s-a întâmplat toată viaţa. Şi pe care îl urăşte mai mult decât orice. Se întoarse apoi spre Victor şi zise: Cât despre dumneata, domnule, de ce ai bătut drumul până aici? Ca să-ţi cunoşti familia? Sau doar pentru că ai vrut să-i pedepseşti pentru că te-au părăsit?

— Dat fiind că ne-au alungat pur şi simplu din vieţile lor, mă simt îndreptăţit să-i pedepsesc, zise Victor.

— Ei bine, ai reuşit să o faci, spuse ea. Iar acum, tocmai cel care nu a avut nimic de-a face cu abandonul tău e sus pe punte, folosindu-şi influenţa ca să ridice carantina, ca să te poţi reface într-un loc mai primitor decât corabia asta blestemată. Ce om îngrozitor, nu-i aşa?

Făcu un pas spre uşă. Nu era tocmai sigură ce avea să-i spună lui Max, dar nu putea să lase lucrurile aşa.

— Dar spune-mi ceva, Lisette, strigă Tristan în urma ei. Unde a fost idealul acesta de virtute noaptea trecută? Pentru că nu a venit în cabina noastră. Şi aici cu siguranţă n-a fost.

Lisette simţi cum i se opreşte inima în loc. Şi ea era la fel de vinovată ca Max pentru faptul că fusese ruinată, dar Tristan nu avea să vadă niciodată situaţia aşa.

— Vrei să ştii unde a fost? îl întrebă ea nervoasă. Plângea după fratele pe care era pe punctul de a-l pierde din nou.

Ieşi apoi din cabină şi se îndreptă spre bocaport. Era mai bine să-i lase să fiarbă puţin. Victor nu contenise o clipă cu speculaţiile, iar Tristan fusese cel care le pusese pe masă. Nici nu era de mirare că Max îşi pierduse răbdarea. Ar fi putut să o facă într-o manieră mult mai elegantă.

Dar adevărul era că nici ea nu ajutase cu nimic. Se bucurase atât de tare să afle că exista o şansă ca nebunia să nu fie ereditară, că Max avea să primească, în cele din urmă, răspunsurile de care avea nevoie! Nu se gândise cum avea să interpreteze el situaţia. Că avea să-şi vadă mama cu alţi ochi.

„La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost nişte târfe, nu înseamnă că şi mama a fost la fel!”

În ciuda faptului că înţelegea ce anume îl determinase să o spună, faptul că îndrăznise să vorbească astfel despre mama ei o întristă profund. Pentru că, dacă undeva în sinea lui o vedea ca pe fiica bastardă a unui târfe…

Chiar începuse să creadă că lui Max nu-i păsa de faptul că era un copil din flori. Dar era evident că nu era deloc aşa. Dar dacă nu avea să-şi scoată niciodată din minte gândul acela? Dacă îi era ruşine cu ea?

Încercând să-şi facă curaj la gândul că avea să-l vadă din nou, trase aer în piept şi urcă pe punte. Dar rămase surprinsă să găsească puntea goală. Nici urmă de armata de ofiţeri. Îi zări doar pe căpitan, care scria de zor în carneţelul lui, şi pe Max, prins într-o discuţie cu doctorul.

Se apropie de căpitan pentru că îi veni mai uşor decât să stea de vorbă cu Max.

— Unde sunt ofiţerii de carantină?

— Au plecat deja. A fost o chestiune de câteva minute, zise căpitanul, făcând semn spre catarg, acolo unde un marinar se grăbea să coboare steagul. Au venit, ne-au anunţat că s-a ridicat carantina şi au plecat.

Max şi doctorul Worth se apropiară de ei, iar Lisette înlemni. Mai ales când văzu că Max îi evita privirea.

— Domnule căpitan, spuse el, poţi să-mi dai doi oameni ca să-l ajutăm pe domnul Cale să urce pe punte? Eu şi doctorul Worth suntem de acord că e prea slăbit ca să urce singur scara. Trăsura mea îl aşteaptă deja în doc.

— Desigur, zise căpitanul. Mă ocup imediat de asta.

— Unde o să-l duci? îl întrebă Lisette pe Max.

— La mine acasă, unde o să aibă parte de toate îngrijirile necesare. Doctorul Worth a fost de acord să îl supravegheze în perioada de convalescenţă.

— O să faci asta pentru el după tot ce ţi-a spus? Frumos din partea ta.

— Nu e vorba despre asta, spuse el, întâlnindu-i privirea cu un aer rece. La urma urmei, Victor rămâne celălalt moştenitor al ducatului. Şi e singura familie care mi-

a rămas. Cu toate că nu pare deloc încântat de acest lucru.

Max era hotărât să rămână loial familiei sale.

O clipă mai târziu, un marinar apăru pe punte şi întinse mâna să-l apuce pe Victor de subraţ, în timp ce alt marinar îl ajută să se ridice. Doctorul porni degrabă spre ei şi îi instrui să-l întindă pe Victor pe o targă. Lisette auzi în depărtare o barcă vâslind spre vapor. Un alt marinar se grăbi să o tragă spre vas.

Apoi îl auzi pe marinar spunând:

— Tu eşti servitorul ducelui, ai venit să ne ajuţi să-l ducem pe bolnav?

— Nu, răspunse o voce cunoscută. Cu siguranţă, nu sunt servitorul ducelui.

Max întoarse privirea în direcţia din care se auzi glasul, iar Lisette mormăi:

— A venit Dom.

Fratele ei urcă scara spre punte cu o privire furioasă. Max rămase încordat, încercând să se pregătească pentru o nouă întâlnire ostilă cu alt membru al familiei sale, dar Lisette se grăbi să iasă în întâmpinarea fratelui ei.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea. Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— Nu mi-a fost prea greu, mormăi el, aruncându-i lui Max o privire sfâşietoare. Am ajuns aseară acasă, iar Skrimshaw mi-a spus că ai fugit în lume cu Lyons, singură, neînsoţită, pe urmele lui Tristan. Aşa că m-am dus la duce acasă, iar servitorii lui mi-au spus unde să-l găsesc. Aşa că am venit aici. Să îl strâng de gât!

— Ba nu o să faci una ca asta.

— Ba da, zise el, trecând pe lângă ea.

Dar Max deja pornise spre el.

— Manton, nu ai niciun motiv să-ţi faci griji în privinţa reputaţiei surorii tale. Deja am cerut-o în căsătorie.

Brusc, Dom rămase descumpănit.

— Chiar aşa? Spune adevărul? o întrebă el pe Lisette.

Lisette făcu ochii mari. Nu se aşteptase ca Max să spună una ca asta, mai ales după cele petrecute în infirmerie.

Oricum, nu conta. Îi dăduse clar de înţeles că nu voia să se căsătorească cu fiica unei târfe franţuzoaice. Nici măcar nu putea să îi spună că o iubeşte! O făcea doar în încercarea de a-i salva onoarea. Şi nu era cazul să se deranjeze cu asta.

— Da, îi răspunse ea lui Dom. E adevărat, m-a cerut în căsătorie, dar eu l-am refuzat.

Max se arătă chiar mai şocat decât Dom. Îl văzu retrăgându-se din nou în el, ferindu-şi privirea.

Lisette simţi un junghi la inimă. De data asta, avea să profite şi să îşi retragă cererea în căsătorie. Nu putea să-l învinovăţească. Nu erau nici pe departe atât de potriviţi unul pentru celălalt pe cât crezuse ea.

— Lisette, eu îmi amintesc că discuţia noastră a decurs altfel, zise Max.

Cuvintele lui apăsate o luară pe nepregătite. Care vasăzică, nu avea de gând să dea bir cu fugiţii?

Lisette simţi cum i se opreşte inima în piept. Chiar voia să fie cu ea. Aproape că se aruncă în braţele lui, gata să-i spună că şi ea îşi aducea aminte altfel discuţia aceea.

„La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost nişte târfe, nu înseamnă că şi mama a fost la fel!”

Amintirea aceea o opri în loc. Orice spunea el acum, ea nu avea să uite niciodată cine era şi nici să-şi găsească niciodată locul în lumea lui. Ce fusese în mintea ei?

În plus, nu mai avea niciun motiv să se teamă că urma să moară nebun şi singur. Avea un văr şi, după spusele lui Victor şi ale doctorului Worth, existau şanse mari să nu se îmbolnăvească. Aşa că preferă să nu îl oblige să insiste asupra unei propuneri pe care i-o făcuse în circumstanţe cât se poate de diferite.

Cu timpul, avea să-i fie recunoscător şi să se felicite pentru că reuşise să scape. La fel şi ea.

Cel puţin, asta încercă să-şi spună.

— Poate că nu e tocmai ce am spus atunci, zise ea. Dar cred că suntem amândoi de acord că e mai bine să nu ne căsătorim.

— Pe naiba, răbufni Dom. Skrimshaw mi-a spus că aţi

plecat la drum spre Franţa şi că…

— Am folosit alte nume, zise Lisette. Reputaţia mea a rămase nepătată. Avea să se ocupe mai târziu de doamna Greasley. Nu avea niciun rost să-i mărturisească acum lui Dom că, în scurt timp, urma să joace rolul unei văduve îndurerate după moartea soţului ei, un administrator de moşie.

— Nu e vorba doar despre reputaţia ta, spuse Dom nervos. Lisette, dacă Lyons a pus mâna pe tine, jur că…

— Ducele de Lyons a fost un adevărat cavaler, spuse ea, încercând să nu izbucnească în plâns, cu mâinile la spate, pentru ca Dom să nu bage de seamă că tremura din toate încheieturile. Nu am ce să-i reproşez.

În clipa aceea văzu o sclipire în privirea lui Max, cu toate că nu reuşi să-şi dea seama dacă era furie sau dorinţă. Sau poate că puţin din amândouă.

Dar înainte ca Max să mai apuce să spună ceva, căpitanul se apropie de ei şi zise:

— Domnul Cale a ajuns deja pe ţărm, vă aşteaptă acolo.

— Mulţumesc. Spune-le că vin imediat. Max se întoarse apoi spre Lisette şi zise: Trebuie să îi conduc pe Victor şi pe doctorul Worth şi mai am câteva lucruri importante de rezolvat. Dar promit că o să vin curând să te văd. Nu am terminat de vorbit.

Apoi le întoarse spatele şi plecă.

Lisette ar fi dat orice să îl creadă, dar ştia că nu avea niciun rost să o facă. Odată ce avea să-şi dea seama că nu exista niciun motiv pentru care să se căsătorească cu cineva care nu avea aceeaşi poziţie socială ca el, urma să o dea uitării.

Însă ei avea să-i fie imposibil să facă asta.

Simţi lacrimi în ochi şi încercă disperată să nu izbucnească în plâns.

— Ce naiba se petrece aici? o întrebă Dom. Cine e Victor Cale? Skrimshaw mi-a spus că aţi plecat în căutarea fratelui ducelui, dar parcă mi-a spus că îl chema Peter. De ce plângi? zise el, uitându-se lung la ea.

Lisette se grăbi să-şi şteargă lacrimile.

— Nu plâng. Îmi lăcrimează ochii de la sarea din aer.

— Lisette…

— Dom, nu vreau să vorbesc despre asta. Se îndreptă spre bocaport, ca să vadă ce îl reţinea pe Tristan şi hotărî să schimbe subiectul. Presupun că ai avut grijă să nu fi urmărit de Hucker.

— Hucker? întrebă Dom, schimbându-se la faţă. Omul lui George?

Lisette simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi întoarse imediat capul spre el.

— Ai primit scrisoarea mea, nu-i aşa?

— Nu, nu am primit nimic. Ce tot spui acolo?

— Cum adică nu ai primit scrisoarea mea? De ce nu ajunsese la el? Dumnezeule, dacă Hucker îl urmărise până aici? Trebuie să-l scoată pe Tristan de pe vas! Înainte să ajungă George şi Hucker!

— Ce să caute Hucker şi George aici? se auzi vocea lui Tristan de sub punte.

Dom se făcu alb la faţă de îndată ce îl văzu pe fratele său.

— Netrebnicule, ţi-ai pierdut minţile? Ce cauţi în Anglia?

— E o poveste lungă, zise Lisette. Trebuie să plecăm de aici. Nu avem mult timp la dispoziţie.

— Unde e ducele? întrebă Tristan.

— A plecat deja. Şi, cu toate că sunt sigură că o să încerce să-şi ţină promisiunea faţă de tine dacă o să poată, nu cred că o să aibă cum să te ajute dacă ajungi pe mâna poliţiei. Trebuie să te luăm imediat de pe vasul ăsta!

— Stai să-mi iau cufărul, zise Tristan, dispărând sub punte, iar Lisette porni pe urmele lui.

— La naiba, nu e timp de aşa ceva!

Dar Tristan era deja în cabina lui, pregătindu-şi bagajele. Lisette dădu buzna peste el, încercând să-l facă să plece, dar el îi spuse:

— Lisette, linişteşte-te! Chiar dacă Hucker l-a urmărit pe Dom până aici, nu are niciun motiv pentru care să-şi

închipuie că a venit aici în căutarea mea. Cum să creadă una ca asta?

Dumnezeule, uitase că Tristan nu ştia că fusese în Franţa alături de Max!

— Pentru că eu şi ducele am plecat după tine în Franţa, iar Hucker ştie asta.

— Poftim? strigă Tristan. Vrei să spui că ai călătorit singură cu Lyons?

— Nu avem timp de asta!

— Are dreptate, zise Dom din pragul uşii. Dacă George l-a trimis pe Hucker după ea până în Franţa, înseamnă că abia aşteaptă să te dea pe mâna poliţiei.

— Exact, rosti ea. Hai odată!

Îl scoaseră amândoi pe punte, dar Tristan se opri brusc.

— Lisette, unde e cufărul tău?

— Nu mai contează! strigă ea frustrată. Trebuie să plecăm de pe vasul ăsta!

— Prea târziu.

Lisette simţi cum îi fuge pământul de sub picioare când întoarse privirea şi îl văzu pe George urcând pe punte cu Hucker în spatele lui. Iar în urma lor, o armată de poliţişti.

— Dumnezeule! şopti ea.

— La naiba, George! şuieră Dom.

Dar fratele lor îi ignoră pe amândoi.

— Bună dimineaţa, Tristan, zise George cu o satisfacţie profundă. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar singura modalitate prin care o să părăseşti vasul acesta o să fie în lanţuri.

Făcu semn spre Tristan, iar unul dintre poliţişti se năpusti asupra fratelui ei.

— Tristan Bonnaud, eşti arestat în numele regelui pentru…

Lisette nu mai auzi nimic, fiindcă lumea începu să se învârtă în jurul ei. În ciuda tuturor eforturilor, în cele din urmă, George reuşise să pună mâna pe Tristan. Iar ea nu avea cum să-l oprească.

Capitolul 22

În timp ce trăsura înaintă cu greu pe străzile Londrei, Maximilian nu-şi luă privirea de pe fereastră. Doctorul Worth luase trăsura spre locuinţa lui, ca să ia mai multe medicamente şi să le aducă acasă la duce. Victor adormise pe bancheta din faţa lui, extenuat după efortul de a coborî de pe vas şi de a urca în trăsură.

Maximilian era la pământ. Lisette îl refuzase. O pierduse din cauza cuvintelor îngrozitoare pe care i le spusese.

Nu ar fi trebuit să spună niciodată că mama ei era o târfă. Îşi regretă amarnic vorbele. Dar, la naiba, avusese toate motivele să se enerveze! Lisette îl credea un aristocrat răsfăţat, un ticălos arogant, care refuza cu îndârjire să accepte viciile propriei familii. Vicii pe care ea şi toţi ceilalţi le descoperiseră în acuzele venite din partea unchiului său nebun.

— Să ştii că eşti un mare prost, se auzi vocea lui Victor.

Maximilian tresări. Era ultimul lucru de care avea nevoie – deşi mai multe prostii din partea vărului său.

— Mulţumesc, dar acum aş prefera să nu aud nimic din gura ta. Cred că ai spus destule pe ziua de astăzi.

Se aşternu o tăcere profundă între ei, tulburată doar de crizele de tuse ale lui Victor. După care bărbatul încercă să se ridice în fund, iar Maximilian se enervă şi îi zise:

— Încetează! Doctorul spune că trebuie să te odihneşti.

— Nu-mi place să fiu neputincios, mormăi Victor, cu toate că îşi trase pătura în poală. Dragul meu văr, o să asculţi ce am de spus, fie că o să-ţi placă, fie nu.

Maximilian se uită urât la el.

— M-am săturat până peste cap de apropourile tale dezgustătoare despre…

— Nu la asta mă refeream. Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Victor părea cu adevărat stingherit. Nu ar fi trebuit să fac speculaţii despre relaţia dintre mama ta şi tatăl meu. După cum bine ai spus-o chiar tu, nu i-am cunoscut pe ai tăi şi nu am niciun drept să fac presupuneri. Domnişoara Bonnaud are mare dreptate.

— Poftim? întrebă Maximilian, cu sufletul la gură.

— Ne-a făcut cu ou şi cu oţet după ce ai plecat din infirmerie, zise el, tuşind de câteva ori. Ne-a spus să ne fie ruşine, că nu avem niciun drept să spunem astfel de răutăţi gratuite. Ne-a zis că suntem doi nerecunoscători.

— Doi nerecunoscători? repetă Max uluit.

— Da. Pe Bonnaud l-a certat foarte tare. I-a spus că s-a purtat execrabil cu tine, dat fiind că i-ai făgăduit că o să-l ajuţi să scape de acuzaţii.

— Am vorbit serios, zise Maximilian. De îndată ce te ajut să te instalezi acasă, o să am grijă să îl scap de toate acuzaţiile. Trebuie să mă interesez, să aflu cine a fost magistratul care a eliberat mandatul de arestare, dar ar trebui să avem timp suficient să facem asta. A intrat în ţară sub un nume fals, ceea ce înseamnă că nu a tras semnale de alarmă la vamă. Sunt sigur că Lisette şi Manton o să-l ţină ascuns până atunci.

Cu toate că probabil ar fi fost o idee bună să stea de vorbă cu Manton despre asta. Dar fusese atât de nervos! Uitase de necazurile lui Bonnaud.

— Tristan n-o să te învinovăţească dacă alegi să nu-l ajuţi, zise Victor. La urma urmei, nu a reuşit să dea de urma fratelui tău, nu?

Maximilian se uită lung la el şi spuse:

— Aşa e, dar a reuşit să găsească un membru al familiei mele, iar lucrul ăsta e la fel de important pentru mine. Până acum, am fost mai mult singur.

— Şi eu la fel. De asta am acceptat să vin, zise Victor, trecându-şi mâna prin părul ciufulit. Cu toate că domnişoara Bonnaud m-a acuzat că am venit în Anglia nu

ca să-mi găsesc familia, ci ca să o pedepsesc.

— Şi are dreptate? îl întrebă Maximilian.

— În parte, presupun că da, răspunse el supărat. Mama a murit la câteva luni după tata. Nu a reuşit niciodată să treacă peste durerea pricinuită de moartea lui şi a lui Peter. Cu toate că tata i-a spus că Peter era rodul relaţiei lui cu o altă femeie, mama l-a iubit pe fratele tău ca pe un fiu.

— Nu pun asta la îndoială, zise Maximilian. Doar că Peter a avut o mamă care i-a dus dorul cu disperare. Care a murit întrebând de el. Ceea ce a făcut tatăl tău e de neiertat.

— Aşa este, dar la fel de crudă a fost şi reacţia tatălui tău. Cum a îndrăznit să vă ţină ascunşi de mine şi de mama? Investigatorul i-a dat o mică sumă de bani care abia dacă a acoperit datoriile noastre din Gheel pentru tratamentul tatii. Iar după moartea mamei, am folosit banii rămaşi pentru înmormântarea ei. Rudele mele cele dragi ar fi putut măcar să dea dovadă de compasiune şi să se asigure că duce o viaţă liniştită, chiar dacă au preferat să pretindă că nu aş exista.

— Îmi pare rău, zise Maximilian tensionat. Sunt de acord, tata a făcut o mare greşeală. Cu toate că nu văd cum ai putea să-l învinovăţeşti, dat fiind faptul că tatăl tău i-a răpit copilul.

— Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta! răbufni Victor, după care încercă să se calmeze şi adăugă: Mama nu a avut nici ea vreo legătură cu povestea asta. Nu am avut nici cea mai vagă idee.

— La fel cum nici eu nu am avut nimic de-a face cu faptul că tata te-a scos din vieţile noastre. Jur!

— Da, mi-am dat seama, zise Victor nervos, strângându-şi braţele la piept. Dar să ştii că, orice ai spune, mama mea chiar a fost căsătorită cu tata.

Maximilian tresări, simţindu-se vinovat, amintindu-şi cuvintele sale de mai devreme:

— Ai vreo dovadă în acest sens?

— Chiar am. Eram sigur că o să mi se ceară, aşa că

am adus-o cu mine. Băgă mâna în bagajul lui pe care marinarii îl urcaseră în trăsură şi scoase o bucată veche de hârtie pe care i-o înmână.

Maximilian o studie cu atenţie – era un certificat de căsătorie între Elizabeta Franke şi Nigel Cale. Se putea, desigur, ca documentul să fie falsificat, dar asta ar fi presupus ca Victor să-şi dea seama de la bun început cât de important avea să se dovedească a fi certificatul acela şi, din spusele lui Bonnaud, nu fusese niciodată vorba despre asta.

— Tata a cunoscut-o pe mama când era cu marina britanică în Costende, îi explică Victor. Ea lucra la o tavernă din Belgia şi a lăsat-o însărcinată. Aşa că s-a însurat cu ea.

Victor luă certificatul de la Maximilian şi îl băgă înapoi în bagaj. Trase adânc aer în piept, după care zise:

— Acum, când ştiu că tata a fost fiu de duce, îmi dau seama că pare ceva incredibil, dar mama mi-a spus întotdeauna că tata a iubit-o cu adevărat. Şi i-a spus că pentru ea a renunţat la marină, ca să scape de viaţa aceea.

— Se poate să-i fi spus adevărul. La momentul acela, războiul se sfârşise. Poate chiar asta l-a adus în Anglia, poate încerca să găsească un loc unde să se mute cu tine şi cu mama ta. În calitate de căpitan retras din funcţie, ar fi putut să aibă parte de o viaţă confortabilă, asta presupunând că… De fapt, ca să se întoarcă în societatea britanică, alături de o soţie străină, fără poziţie socială, trebuia ca tatăl şi mama mea să o accepte în familia lor. Poate că i-a spus tatii că s-a căsătorit cu mama ta, iar el a refuzat să-l ajute. Aşa că unchiul Nigel s-a înfuriat şi l-a răpit pe Peter.

„Sau poate că tata a refuzat să-l ajute pentru că ştia despre aventura lui cu mama”, îşi zise Max tresărind nervos. Nu, la naiba, se întâmplase asta!

— Poate că da, zise Victor, vizibil temător să mai abordeze subiectul acela.

Maximilian ar fi făcut bine să nu mai spună nimic, dat fiind faptul că era un subiect dureros pentru amândoi. Dar nu avea cum să facă asta. Nu putuse niciodată să înţeleagă

ce anume îl determinase pe unchiul lui să îl răpească pe Peter şi era hotărât să afle.

— Spui că, după ce tatăl tău l-a adus pe Peter în Belgia, s-a înrolat în armata britanică?

Victor încuviinţă.

— Ne-a spus că, fiindcă războiul izbucnise din nou, trebuia să-şi facă datoria faţă de ţară. Mama l-a întrebat de ce nu vrea să se întoarcă în marină, iar el i-a spus că nu poate să o facă.

— Da, nu putea să o facă pentru că familia mea ar fi avut cum să-i dea de urmă. La fel de bine nu putea să rămână ofiţer, de teamă să nu dea nas în nas cu cineva care să-l recunoască. Era esenţial să nu atragă atenţia. Dacă planul lui era să rămână în armată, singura soluţie era să se înroleze.

— Întotdeauna obişnuia să spună că nu ştia decât să lupte. Aşa că presupun că, dacă nu mai putea să se întoarcă în marină, tot a fost o consolare să meargă în armată. Şi, dat fiind faptul că de fiecare dată a putut să ne ia pe toţi trei după el peste tot unde a fost staţionat, i-a fost mai bine decât pe mare.

— Dar Peter… zise Maximilian, cu un nod în gât. Ştii cumva dacă avea amintiri despre familia lui de dinainte? Sau ţi-a spus vreodată cum a fost răpit?

— Nu ştiu dacă a ţinut minte ceva, cert e că mie nu mi-a spus nimic. Nu uita că eu nu aveam nici măcar patru ani când l-a adus acasă. Nici măcar nu-mi amintesc perioada aceea. Pentru mine, a fost mereu fratele meu mai mare. De ce crezi că am păstrat batista asta în toţi aceşti ani? zise el cu o voce slabă. Pentru că a fost batista lui.

— Şi eu tocmai împlinisem patru ani când a fost luat, aşa că nu mi-l amintesc deloc, spuse Maximilian, răscolit de nedreptatea comisă de unchiul lui. La Marsbury House avea o mulţime de lucruri care îi aparţinuseră lui Peter, dar care nu însemnau nimic pentru el. Povesteşte-mi despre fratele meu. Ce fel de om era?

Pe drumul dintre docuri şi Mayfair, Victor îi povesti despre Peter. Era un sentiment dulce-amărui pentru

Maximilian să audă despre fratele său de la altcineva, dar măcar reuşi să-şi ia gândul de la speculaţiile de mai devreme ale lui Victor.

Şi de la Lisette.

Odată ce intrară în Mayfair, Victor nu mai zise nimic şi aruncă o privire pe fereastră, spre grandoarea aceea care îi înconjura. Dintr-odată, zise:

— Să înţeleg că şi tatăl tău şi-a pierdut minţile.

— Da, şi încă cum, rosti Maximilian încordat.

— Bine zici. Mama aproape că a murit cu zile când l-a văzut în halul acela.

— Şi mama la fel, zise Max cu un nod în gât.

Îşi dădu seama că, nu doar că îşi găsise un văr, dar reuşise să găsească un var capabil să înţeleagă tot ce pătimise, ceea ce era foarte important. Pentru că însemna că poate avea să găsească în el chiar un prieten.

Asta, bineînţeles, în funcţie de părerea pe care şi-o făcuse vărul său despre el.

— Mi-ai spus mai devreme că sunt un mare prost. Dar nu mi-ai explicat de ce.

Victor îşi îndreptă privirea spre el şi îi zise:

— Nu o cunosc prea bine pe domnişoara Bonnaud, ştiu doar ce mi-a povestit Tristan despre ea, dar e limpede că ţine foarte mult la tine. Te-a apărat cu îndârjire, chiar şi după tot ce i-ai spus. Pare genul de femeie care ar rămâne alături de bărbatul ei la bine şi la greu. Şi totuşi, tu ai lăsat-o în urmă.

Maximilian simţi cum i se opreşte inima în loc. Lisette încă ţinea la el. Nu credea tot ce era mai rău despre el.

Şi totuşi…

— Am cerut-o în căsătorie. M-a refuzat.

— Înseamnă că nu ai întrebat-o cum trebuie.

Maximilian oftă.

— De fapt, aseară am reuşit să o conving să se căsătorească cu mine, dar în dimineaţa asta s-a răzgândit.

— După tot ce i-ai spus în infirmerie.

Max încuviinţă din cap. Se ura pentru cele întâmplate acolo.

— Mi-a spus că e mai bine pentru amândoi să o luăm pe drumuri separate. Dar aşa crede ea.

Şi poate că avea dreptate. Să se căsătorească cu Lisette însemna să-şi rişte inima, să îşi dărâme zidurile de apărare, să renunţe la existenţa lui liniştită de dragul unei femei care spunea întotdeauna tot ce avea pe suflet. Dacă ar fi fost să fie invitaţi la o cină regală, probabil că ar fi fost în stare să-i spună Maiestăţii Sale să facă mai multe exerciţii fizice.

Gândul acela îi aduse zâmbetul pe buze. Nu avea rost să se prefacă. Ar fi fost în stare de orice să o vadă într-o discuţie cu regele George. Avea să îi asculte, cu o cupă de şampanie în mână, să o încurajeze şi să savureze fiecare clipă. Apoi avea să o ducă acasă şi să facă dragoste cu ea până la răsărit.

Atâtea imagini îi trecută prin faţa ochilor… Lisette întinsă pe pat în camera ei dantelată, Lisette dezbrăcându-se de cămaşa ei de noapte… Lisette, care îl consolase noaptea trecută, când ajunsese la capătul puterilor.

Gândul acela îi făcu inima să bată mai tare. Cu Lisette drept mireasă avea să aibă parte de pasiune, de linişte şi de iubire. Avea să însemne sfârşitul nopţilor singuratice şi al zilelor triste. Avea să însemne copii.

Pentru prima oară de când o cunoscuse, se întrebă cum ar fi fost să aibă copii împreună. Copii care aveau să alunge blestemul familiei sale, crescând sănătoşi, voinici şi frumoşi, la fel ca mama lor. Prunci care aveau să umple odaia copiilor demult uitată, care aveau să culeagă flori în grădinile imense din Marsbury House, să dirijeze bărci în miniatură pe iaz şi…

— La naiba, nu are dreptate, zise Maximilian. Nu e mai bine ca drumurile noastre să se despartă. Nu e mai bine pentru niciunul dintre noi.

— I-ai spus şi ei asta? zise Victor, uitându-se lung la el.

Maximilian îşi aminti exact conversaţia aceea, cum fusese prea preocupat să-şi protejeze inima şi demnitatea. Cum se îndepărtase chiar după ce ea îi zisese fratelui ei că

nu avea ce să-i reproşeze.

„Ai fost un laş”.

— Nu, spuse Max, măcinat de regrete.

— Ah, şopti Victor, ridicând din sprâncene. O iubeşti?

— Da, răspunse el fără să stea o clipă pe gânduri. Ciudat! Simţea asta la fel de bine cum avea siguranţa că putea fi minunat să fie căsătorit cu Lisette.

— I-ai spus şi ei asta?

La naiba, îşi zise el, chiar dăduse cu bâta-n baltă la plecare.

— Nu.

Victor îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Ei bine, dragul meu văr, ai făcut o mare greşeală. Nu ştiu prea multe despre femei, dar ştiu că, dacă îi spui unei femei că o iubeşti, presupunând că şi ea te iubeşte, e singura modalitate prin care să-i câştigi inima. Dacă ea crede cu adevărat că o iubeşti, o să te urmeze până la capătul pământului. Femeile sunt cât se poate de iraţionale, mormăi el.

— Nu şi Lisette. Ea e o femeie raţională.

Cu toate că, încă de când o cunoscuse, îi spusese că visa să ajungă unul dintre agenţii lui Dom. Iar ea fusese cea care venise cu ideea să se deghizeze într-un om de rând. Şi tot ea fusese cea care se aruncase în patul lui pentru că nu suporta ideea ca el să-şi petreacă viaţa într-o căsnicie rece şi lipsită de iubire.

Acum, dacă se gândea mai bine, îşi dădea seama că nu avea de-a face cu o femeie raţională. Sau cel puţin nu când venea vorba despre el. Aşa că poate încă avea o şansă să fie cu ea.

Doar că făcuse o mare greşeală.

— Am spus despre mama ei că a fost o târfă, zise el, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. Am rănit-o profund. Nu merita să-i fac una ca asta.

— Dacă te iubeşte cu adevărat, o să găsească o cale prin care să te ierte. Atât timp cât îi ceri iertare, zise Victor, după care căzu pe gânduri. Ba nu, nu e îndeajuns. Ori de câte ori se certau, tata obişnuia să o facă mereu pe mama

să se simtă prost pentru faptul că era o femeie sărmană, după care îşi cerea scuze. Iar asta mă enerva la culme. Trebuie să îi ceri iertare şi să nu mai faci niciodată una ca asta.

— Crede-mă, nu am de gând să repet greşelile.

Trăsura opri în faţa impunătoarei sale locuinţe din Londra, dar Victor abia dacă aruncă o privire spre ea, după care se uită din nou la Maximilian.

— Şi, că tot a venit vorba de mame jignite, îmi pare rău pentru ce am zis mai devreme. Nu am vrut să pătez memoria mamei tale.

— Mulţumesc, spuse Maximilian tensionat.

— Dar să ştii că nu am spus-o ca să te rănesc. Chiar mi-am spus că o aventură între mama ta şi tatăl meu ar explica multe. Dar când Maximilian îl împunse cu privirea, se grăbi să adauge: e lesne de înţeles că m-am înşelat.

— În mod evident, spuse Maximilian de îndată ce trăsura se opri.

Cu toate acestea, chiar şi după ce merse să-l prezinte pe Victor drept vărul lui în faţa personalului, chiar şi după ce îl instală într-o cameră şi ieşi în întâmpinarea doctorului, nu reuşi să-şi scoată din minte cuvintele lui Victor.

Cu toate că nu-i făcea plăcere să recunoască, o aventură între cei doi chiar explica multe. Explica vorbele acelea ciudate ale tatălui său de la sfârşit. Şi faptul că tatăl său se îmbolnăvise de sifilis, cu toate că nu îi lăsase niciodată impresia că era genul de om care să meargă la târfe.

Explica şi sentimentul acela de vinovăţie care o măcina pe mama lui şi pe care nu reuşise niciodată să-l înţeleagă. Bineînţeles, aventura ei nu era un motiv adevărat pentru care să se învinovăţească de nebunia tatălui lui. Nu era ca şi cum ar fi putut să facă legătura dintre sifilis şi boala mintală.

Dar poate că era aşa cum îi dăduse de înţeles Lisette. Poate că mama lui se simţise atât de vinovată din cauza aventurii pe care o avusese cu unchiul lui şi care dusese la răpirea lui Peter, încât fusese şi mai hotărâtă să se

revanşeze pentru toate acele greşeli, purtându-i de grijă în ultimele sale zile de viaţă.

După ce se schimbă în haine demne de un duce, aruncă o privire spre grădină, cu un nod în gât şi cu pumnii încleştaţi. O singură persoană ar fi putut să facă lumină în povestea aceea. Doctorul familiei Cale. Dacă avea să-l *găsească încă în* viaţă, el ar fi putut să ştie dacă şi mama lui fusese bolnavă de sifilis şi, mai important, când se îmbolnăviseră ea şi tatăl lui.

Aşa că, înainte să meargă să o curteze pe Lisette, îşi spuse că poate că era mai bine să afle toate informaţiile.

În doar câteva ore, reuşi să dea de urma doctorului. Era un bărbat ajuns la nouăzeci de ani – memoria nu-i mai funcţiona bine, dar partea bună era că avusese dintotdeauna obiceiul să ţină notiţe despre pacienţii săi şi fu mai mult decât fericit să i le împărtăşească, dat fiind faptul că familia lui fusese cea care îl făcuse să câştige o avere.

Acolo, printre notiţe, găsi o menţiune despre o criză de sifilis a mamei sale, cu aproape nouă luni înainte de naşterea lui Peter. Max răsfoi celelalte notiţe până când găsi o menţiune a doctorului despre primele semne de sifilis ale tatălui său. Se părea că, în cazul lui, efectele fuseseră mai agresive decât în cazul mamei sale. Iar la tatăl său boala se manifestase după boala mamei.

Părăsi casa doctorului măcinat de numeroase sentimente. În tot acel timp, trăise cu o impresie greşită. În tot acel timp, îşi planificase viitorul până în cel mai mic detaliu, pornind de la o minciună monumentală. Poate că venise momentul că înceteze să încerce să ghicească viitorul. Poate că venise timpul să îmbrăţişeze prezentul.

De fapt, poate că venise timpul să o îmbrăţişeze pe femeia aceea care îi făcea prezentul demn de trăit. Singura femeie care nu-şi pierduse niciodată speranţa în el.

Singura femeie pe care o iubise vreodată.

Victor avea dreptate, ar fi fost un mare prost dacă nici măcar nu încerca să o convingă să se căsătorească cu el, indiferent ce-şi imagina ea că era mai bine pentru amândoi.

Cu această nouă idee în minte, porni spre Manton’s Investigations. Odată ajuns în faţa casei, constată că locul părea cu adevărat pustiu. Ciudat, abia dacă era opt seara.

Bătu la uşă, iar când nu veni nimeni să-i deschidă, bătu din nou până ce se deschise uşa. Majordomul acela bizar al lui Manton se uită lung la el, în timp ce proba o mantie voluminoasă.

— Eşti bun să o anunţi pe stăpâna casei că am venit să stau de vorbă cu ea? zise Maximilian.

— Văd că nu v-aţi grăbit deloc să ajungeţi.

— La ce te referi? întrebă Maximilian nedumerit.

— Domnişoara Bonnaud v-a trimis o scrisoare urgentă acum multe ore.

Inima stătea să-i iasă din piept. Oare se răzgândise? Oare chiar îi scrisese să vină să o vadă?

— Sunt plecat de acasă de ore întregi. Vrei, te rog, să o anunţi că…

— Nu e acasă, spuse domnul Shaw, dându-şi ochii peste cap, căci era limpede că încă nu era pregătit să-l ierte pentru neglijenţa de care dăduse dovadă, iar eu o să întârzii la repetiţii.

În timp ce majordomul coborî în grabă treptele, Maximilian porni după el.

— Unde e?

— Nu cred că vă priveşte, dar domnişoara şi domnul Manton au încercat în zadar să îl scape de domnul bonnaud din închisoare şi…

— Poftim? Cum a ajuns la închisoare?

Shaw îl privi nedumerit.

— Rathmoor a venit imediat după el, nici măcar n-a avut timp să părăsească vasul. Se pare că, fără să-şi dea seama, domnul Manton l-a condus la fratele său, căci ticălosul domn Hucker a reuşit să intercepteze o scrisoare între domnişoara Bonnaud şi domnul Manton, care ar fi trebuit să-l pună în gardă. Se pare că domnul Hucker a fost cu ochii pe ei în tot acest timp.

— Doamne, Dumnezeule! zise Maximilian, începând să înţeleagă cât de complicată era cu adevărat întreaga

situaţie. După ce Hucker ne-a pierdut urma în Franţa, probabil s-a întors aici, la pândă, ca să ne găsească.

Shaw o luă la pas pe stradă.

— Domnul Manton şi-a petrecut întreaga după-amiază încercând să-l convingă pe domnul Jackson Pinter, prietenul lui de la magistratură, să îl elibereze pe domnul Bonnaud, dar nu a avut sorţi de izbândă.

Maximilian simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Ştiu, Pinter nu este genul care să încalce legea pentru cineva care chiar a încălcat-o, nici măcar când vine vorba despre fratele vitreg al lui Manton. În plus, la urma urmei, Bonnaud chiar a furat şi a vândut un cal. Din câte înţeleg, toate dovezile sunt împotriva lui.

— În cazul acesta, mă tem că *legea o să-l blameze,* zise el, iar când văzu privirea nedumerită a lui Maximilian, adăugă: Este din Shakespeare.

— Nu ajută la nimic. Şi unde sunt acum, dacă zici că nu au reuşit să rezolve nimic pe Bow Street?

— S-au dus acasă la Rathmoor să implore iertarea, zise Shaw încruntat, iuţind pasul. Doar că nu are niciun rost. „Mila este virtutea legii, dar nimeni în afara tiranilor nu o foloseşte cu cruzime”. Iar Rathmoor este, fără doar şi poate, un adevărat tiran.

— Atunci spune-mi unde pot să-l găsesc! răbufni Maximilian. Nu pot să-l las pe Tristan Bonnaud să moară spânzurat.

Shaw se opri în mijlocul străzii.

— Aveţi un plan în minte?

Maximilian rămase pe gânduri, după care zâmbi larg şi spuse:

— Cred că da. Doar că o să am nevoie de ajutorul tău.

Shaw oftă.

— Presupun că se pot descurca fără mine la repetiţii în seara asta. Îşi scutură mantia şi porni spre trăsura lui Maximilian, aflată în faţa biroului Manton’s Investigations. Sper ca planurile dumneavoastră să fie îndeajuns de bune încât să-l elibereze pe domnul Bonnaud.

— Cred că sunt. Uite ce vreau să faci…

Capitolul 23

Lisette luă la pas salonul cel mare din casa lui George. Se întoarse apoi spre Dom şi zise:

— Chiar crezi că nu e acasă? Sau doar se preface că nu e acasă ca să ne enerveze?

Dom îşi încrucişă braţele la piept şi răspunse:

— După cum îl cunosc pe George, probabil că vrea doar să ne enerveze.

— Atunci ar trebui să-l căutam prin toată casa şi să îl obligăm să îşi retragă toate acuzaţiile împotriva lui Tristan, şuieră ea.

— Ca să ne acuze şi pe noi de tentativă de omor sau naiba mai ştie ce? Avem mare noroc că nu a reuşit să ne acuze în dimineaţa asta că am încercat să ascundem un fugar. Dacă l-ar fi descoperit pe Tristan la sediul Manton's Investigations sau dacă nu ar fi fost dispus căpitanul să ne ajute şi să pretindă că abia atunci urcasem la bordul vasului, am fi împărţit şi noi celula cu Tristan în clipa de faţă.

Lisette oftă, ştiind prea bine că Dom avea dreptate.

— Dar ce o să-l împiedice să pretindă că am furat ceva din casa lui de îndată ce plecăm de aici?

— Poate faptul că nu avem nimic în buzunare? mormăi Dom.

Lisette se uită urât la el.

— Ştiu, nu ar trebui să-mi ardă de glume. Pinter încearcă să găsească o cale legală prin care să îl scăpăm pe Tristan, dar adevărul e că toate cărţile sunt la George. Aşa că, dacă îi dă vreo satisfacţie să ştie că suntem aici, în aşteptarea lui, atunci aşa să fie.

— Ştii deja că George nu o să renunţe niciodată, nu-i aşa? spuse ea disperată. Încerc să păstrez speranţa că Max o să răspundă la scrisoarea mea, dar nu e deloc uşor.

— Cine ştie? Nu-ţi pierde speranţa.

Lisette se prăbuşi pe scaunul de lângă el şi clătină uşor din cap.

— Sunt sigură că, de îndată ce s-a întors în reşedinţa lui frumoasă, şi-a dat seama că a făcut o greşeală când m-a cerut de soţie.

— Poţi să-l învinovăţeşti? Doar l-ai refuzat. Niciun bărbat nu ar reacţiona bine, cu atât mai mult un duce. Ai fi putut la fel de bine să-i dai un şut în fund.

— Am ştiut mereu că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi frângă inima, spuse ea.

Dom se uită lung la ea şi zise:

— Draga mea, din experienţa mea, când pleci la drum cu idei preconcepute, tinzi să faci tot posibilul să se ajungă la asta.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea iritată. Că mi-am făcut-o cu mâna mea?

— Nu. Ce încerc să spun e că ar trebui să încetezi să te mai gândeşti la tine însăţi ca la fiica ilegitimă a lui Claudine, blestemată să-i calce pe urme. Poţi să faci orice vrei cu viaţa ta. Mai ales dacă înveţi să te vezi aşa cum te vedem noi, ca o femeie minunată şi frumoasă, cu multe de oferit.

Oare Dom avea dreptate? Oare făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-şi prejudicieze toate şansele cu Max? Oare se închistase aşa de tare, în încercarea de a se proteja, că nu mai avea cum să respire?

— Mă scuzaţi, se auzi din pragul uşii o voce de femeie, aţi venit să staţi de vorbă cu cineva? V-am auzit vorbind şi…

Dar fata rămase fără glas când îl văzu pe Dom ridicându-se de pe scaun.

— Jane? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă. Apoi se schimbă la faţă şi zise: Domnişoară Vernon, te rog să mă scuzi. Am uitat că s-ar putea să te găsesc aici.

Lisette sări şi ea de pe scaun. Jane Vernon era verişoara soţiei lui George. Aceeaşi Jane care fusese cândva logodnica lui Dom. Asta până când Dom se trezise fără

niciun ban.

Tânăra se făcu albă la faţă.

— Bună seara, domnule Manton. Nu am ştiut că… Nu m-am aşteptat să… Aruncă apoi o privire spre Lisette, iar asta păru să o ajute să-şi revină puţin. Nu mi-am dat seama că sunteţi aici. Toată lumea e sus, la cină. Nu-mi dau seama de ce nu v-a condus majordomul în salon.

— Fii serioasă, domnişoară Vernon, zise Dom, uitându-se lung la ea. Ştii prea bine de ce nu ne-a condus majordomul în salon.

Jane îşi îndreptă spatele şi îi întâlni privirea.

— Văd că nu te-ai schimbat deloc, domnule Manton. Un bărbat aşa de isteţ ca tine nu pierde vremea cu politeţuri. Mă duc să-l aduc pe George, îi spuse ea lui Lisette, cu un zâmbet slab. Presupun că pe el aţi venit să-l vedeţi?

Lisette încuviinţă.

— Mulţumesc.

De îndată ce Jane se îndepărtă, Lisette se întoarse spre Dom.

— Nu era nevoie să te porţi aşa de urât cu ea.

— Nu m-am purtat urât. Pur şi simplu am spus adevărul.

Dom, care era de regulă o persoană temperată, se enervă teribil să o vadă pe Jane. Interesant, îşi spuse Lisette, uitându-se lung la el.

Brusc, cineva bătu la uşa de la intrare, iar Lisette şi Dom tresăriră, fiind luaţi pe neaşteptate. Majordomul se grăbi să deschidă uşa, dar un bărbat tânăr se strecură pe lângă el, intrând pe coridor.

— Mulţumesc, om bun, spuse o voce arogantă pe care o recunoscu imediat. Fii bun să-l anunţi pe vicontele de Rathmoor că ducele de Lyons vrea să stea de vorbă cu el.

Lisette înlemni, luată pe nepregătite, în timp ce majordomul aproape că îl dărâmă pe Max, prea ocupat cu plecăciuni şi scuzele de rigoare.

Venise! Max venise! O făcuse pentru Tristan, desigur, pentru că aşa era el, un bărbat onorabil, de caracter. Dar

poate că, într-o mică măsură, venise şi pentru ea?

Cu sufletul la gură, încercă să nu-şi facă speranţe. Dar nu se dovedi a fi deloc uşor când îl văzu pe Max în carne şi oase, ca dovadă că nu o dăduse uitării – nici pe ea, nici pe familia ei.

Citi panica de pe chipul majordomului, care brusc îşi dădu seama că avea coridorul plin de oameni şi că nu era o idee bună să îl lase pe duce în compania unor persoane de cea mai joasă speţă – fratele înstrăinat al vicontelui şi sora lui ilegitimă.

Dar, în timp ce bărbatul încă încerca să se gândească ce să facă, Max aruncă o privire în jur şi îi văzu.

— Ah, văd că prietenii mei au ajuns înaintea mea. O să aştept alături de ei, mulţumesc.

— Prea bine, se bâlbâi majordomul, după care o luă la fugă pe scări.

— De data asta George n-o să mai întârzie, îi şopti Dom lui Lisette.

Max se îndreptă spre ei cu o privire preocupată.

— Să înţeleg că încă nu aţi apucat să staţi de vorbă cu fratele vostru?

Lisette clătină din cap, neputând să facă altceva decât să se uite la el.

— Mai bine. Atunci o să vă rog să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de toate. Credeţi că Hucker e prin preajmă?

— Probabil că da, zise Dom. E mereu prin preajmă. De ce?

— Pentru că, dacă o să mă recunoască drept domnul Kale, o să ne ajute cu planul pe care l-am pus la cale cu Shaw.

— Cu Shaw? întrebă Lisette uluită. Cu Shaw al nostru?

— Da, e un om bun. Doar puţin ciudat.

Lisette nu ştiu dacă să fie de acord cu el sau să izbucnească într-un râs isteric.

— Domnule Cale, chiar crezi că o să reuşeşti să-l eliberezi pe Tristan?

Max ridică din sprâncene şi zise:

— Nu, dacă o să continui să-mi mai spui aşa, draga

mea. Nu mai vrei să-mi spui Max?

Tocmai îl auzise spunându-i *draga mea,* iar cuvintele lui îi aduseră lacrimi în ochi.

— Nu eram sigură dacă Max mai e prin preajmă, spuse ea, încercând să nu zâmbească. Mai devreme ai intrat cu un aer de duce.

— Ei bine, se pare că aerul acesta de duce mi se potriveşte. Cel puţin asta obişnuia să spună o anumită femeie cu limba ascuţită.

O clipă mai târziu, George apăru la intrarea din salon.

— Nu-ţi face griji, iubita mea. O să fie bine, îi şopti el.

„Iubita mea?" Dumnezeule, avea să-i fie din ce în ce mai greu să se ţină de hotărârea ei de a nu se căsători cu el.

Îl privi cu sufletul la gură, în timp ce Max se întoarse spre fratele ei vitreg.

— Bună seara, Rathmoor.

George se uită lung la el.

— Ne-am cunoscut cumva?

— Nu, nu cred, răspunse Max cu un glas rece. Cu toate că am auzit multe despre tine de la prietenii mei, aici de faţă.

George se făcu alb la faţă.

— Prietenii dumitale? repetă el.

— Da. Mi-au spus că l-ai arestat pe unul dintre angajaţii mei.

Lisette făcu ochii mari, iar George strâmbă din nas.

— Vrei să spui că Tristan Bonnaud e angajatul dumitale?

— Da. I-am angajat pe el, pe domnişoara Bonnaud şi pe domnul Manton să îl găsească pe vărul meu, demult dispărut, şi să îl aducă înapoi acasă, la familia lui iubitoare. Şi au făcut o treabă extraordinară. Victor Cale, cel care i-a adus pe toţi pe corabia pe care ai venit şi dumneata, se află acum în siguranţă, în casa mea.

Lisette abia dacă se putu stăpâni, era atât de fericită. Ce plan extraordinar! Şi nu strica deloc că putea să se folosească de titlul său, ca ameninţare, la nevoie.

Fără doar şi poate, Max îl privi pe George cu aerul lui de duce.

— Îmi pare foarte rău că nu am fost prezent când ai venit să-l iei pe domnul Bonnaud. Vărul meu se recuperează după un episod acut de pneumonie, aşa că era esenţial să-l încredinţez unui doctor. Dacă aş fi ştiut că o să vii să-l arestezi pe unul dintre cei mai buni investigatori ai mei, cel care e responsabil pentru…

— Vrei să spui că l-ai angajat pe Tristan, un bărbat căutat de lege, ca să-l găsească pe vărul dumitale? îl întrebă George, cu o venă pulsându-i la tâmplă.

— Nu am ştiut că e un om căutat. Am fost de-a dreptul şocat să aflu. A lucrat mai mulţi ani în Franţa, pentru Sûreté Nationale.

De data aceasta, George se arătă complet uluit.

— Pentru serviciile secrete franţuzeşti? În tot acest timp?

— Conform lui Eugene Vidocq, e un agent extrem de competent. Ce acuzaţii i se aduc domnului Bonnaud?

— A furat un cal, răspunse George tensionat.

— Într-adevăr, o faptă gravă. Când s-a întâmplat asta?

George trase nervos de nodul de la lavalieră şi răspunse:

— În urmă cu 12 ani.

— Înţeleg. Presupun că l-a furat de la o persoană importantă.

— Era calul meu, pe mine m-a furat.

Brusc, Max se arătă cât se poate de şocat.

— Dar nu sunteţi rude? zise el, iar după câteva clipe de gândire, adăugă: Ah, înţeleg. A fost vorba despre un tânăr care a plecat la plimbare călare pe cal. Să înţeleg că mai degrabă e o ceartă în familie, nu un furt adevărat.

George îl privi furios.

— Ba nu e o ceartă în familie. Bonnaud a furat un armăsar pursânge foarte scump, pe care l-a vândut şi a păstrat banii.

— Ai cumva martori? Dovezi?

— Da, am un martor, răspunse George agitat. Iar

dovada o reprezintă dispariţia calului, care nu a fost recuperat niciodată.

Max ridică din sprâncene şi zise:

— Nu mi se pare un caz cu temei. Mai ales având în vedere faptul că s-a petrecut în urmă cu 12 ani. Mă îndoiesc să ai şanse în instanţele de judecată. Ar fi păcat să distrugi viaţa şi viitorul unui bărbat din cauza unei neînţelegeri.

— Nu e nicio neînţelegere! strigă George. Îmi pare rău să spun asta, dar nu e treaba dumitale.

— Ba da, răspunse Max cu zâmbetul pe buze, pentru că domnul Bonnaud este angajatul meu. Şi nici nu aş vrea să mă gândesc că, după tot ce a făcut pentru ducat, să ajungă la spânzurătoare. Aş lua-o ca pe un afront personal la adresa mea.

În clipa aceea, Hucker intră în salon, iar de îndată ce îl zări pe Max, se duse la George şi îi şopti ceva la ureche.

George aruncă o privire spre Lisette, după care se uită lung la duce.

— Hucker zice că toată povestea asta e cusută cu aţă albă şi că nu i-ai angajat pe niciunul dintre ei. Spune că ai plecat la drum singur, alături de sora mea vitregă, sub un nume fals.

— Să înţeleg că domnul Hucker ne-a urmărit în tot acest timp? întrebă Max, prefăcându-se revoltat.

De data aceasta, George se arătă destul de jenat.

— Da, pentru că spera să dea de urmele fugarului.

— Al fratelui dumitale vitreg vrei să zici, spuse Max iritat. E adevărat, eu şi domnişoara Bonnaud am plecat spre continent ca să-l căutăm pe domnul Bonnaud, pentru că nu am mai primit veşti din partea lui. Nu am ştiut că era în carantină, alături de vărul meu. Am preferat să nu mă folosesc de titlul meu pe parcursul călătoriei, ca să nu ajungă la urechile presei că posibilul meu moştenitor a fost găsit înainte să am toate informaţiile. Dar bineînţeles că domnul Manton a călătorit cu noi, spuse el, culegând o scamă imaginară de pe haină. Presupun că domnul Hucker a omis să-ţi spună asta.

— Minte! strigă Hucker. Domnul Manton nu a fost cu

ei. Era plecat în Scoţia.

— Chiar aşa? L-ai văzut acolo?

Hucker se făcu alb la faţă.

— Ei bine, nu, dar am auzit că…

— Ai auzit. Înţeleg.

Lisette abia se putu abţine să nu izbucnească în râs. Pentru un om care detesta minciuna, Max ştia să mintă la nevoie. Cu toate că multe dintre lucrurile pe care le spusese se întâmplaseră cu adevărat. Doar că le înflorise pe alocuri.

— Nu a plecat cu voi în călătorie, insistă Hucker.

— E adevărat, nu a călătorit alături de noi cu trăsura spre Brighton. Dar ne aştepta la han. Sunt sigur că l-ai văzut acolo.

— Ei bine, nu… nu am intrat în han.

— Chiar aşa? întrebă Max, ridicând din sprâncene. Cât de ciudat ca un investigator să nu facă asta! În orice caz, Manton a plecat înaintea noastră din Londra spre Brighton ca să rezolve problema camerelor şi a biletelor de vapor. Pe vapor cu siguranţă l-ai văzut, nu-i aşa?

— Nu, nu l-am văzut, zise Hucker ţâfnos. Pentru că nu a fost acolo.

— Au fost 60 de oameni la bordul vasului. I-ai văzut pe toţi?

— Ei bine…

— Vrei să spui că nu l-ai văzut pe el, zise Max, uitându-se lung la el. Dar sunt sigur că l-ai văzut în drum spre Paris.

Hucker nu mai spuse nimic.

— Nu ne-ai urmărit până acasă la domnul Vidocq? Nu? Rathmoor, spuse el, pe un ton cât se poate de arogant, văd că ai un investigator cât se poate de competent. Dacă şi-ar fi făcut treaba aşa cum trebuie şi dacă s-ar fi sinchisit să stea de vorbă cu toţi oamenii cu care am vorbit noi, ar fi aflat că am mers să stăm de vorbă cu Vidocq şi cu cei de la Sûreté. Slavă Domnului, domnul Manton şi Vidocq au reuşit să pună cap la cap toate informaţiile şi să-şi dea seama că vărul meu se afla pe un vas de carantină.

Lisette simţi un nod în gât. Max minţea cu neruşinare. De dragul ei.

George se uită urât spre Hucker.

— Ai spus că nu te-ai dezlipit de ei. Ai spus că Manton nu a plecat cu ei.

— Nu l-am văzut! Vreau să spun că nu e adevărat, nu a fost cu ei.

— Dispari, netrebnicule! mormăi George. Nu ar fi trebuit niciodată să-ţi dau pe mână ceva atât de important.

— Dar scrisoarea? strigă Hucker. Începu să se caute prin buzunare şi scoase o hârtie împăturită pe care începu să o fluture disperat prin aer. Vedeţi? Domnişoara Bonnaud i-a trimis o scrisoare domnului Manton! Ce motive ar fi avut să-i trimită o scrisoare dacă era cu ei?

Lisette rămase fără aer. Max nu avea de unde să ştie că scrisoarea ei fusese interceptată de Hucker. Totuşi, nu se arătă deloc luat pe nepregătite. Luă scrisoarea, o citi în grabă, după care o aruncă spre George, pufnind iritat.

— Nu îi este adresată lui Manton, ci servitorului său. Spune doar: „Sunt bine, în siguranţă. Spune-i lui Dom să fie atent la Hucker”. Nu face nicio referire la domnul Bonnaud, nu face referire la nimic.

— Hucker, pleacă! mormăi George, cu maxilarul încleştat.

— Dar, domnule!

— Pleacă! Nu am nevoie să complici şi mai tare lucrurile.

De îndată ce Hucker ieşi din salon, George aruncă o privire în spatele lui Max, unde Lisette şi Dom aşteptau în tăcere.

— Să nu crezi că mă păcăleşti aşa de uşor. Ştiu ce încerci să faci. Ai inventat povestea asta, cum că Tristan lucrează pentru dumneata, într-o încercare disperată de a-l salva. Presupun că vrei să o impresionezi pe sora mea vitregă, zise el, aruncând o privire spre Lisette, ca să o ademeneşti în patul tău. Dacă n-ai făcut-o deja. Ar fi o proastă să nu se arunce în patul unui bărbat aşa de bogat ca tine.

Dom tresări în dreapta lui Lisette, dar ea îl prinse de braţ.

Max înlemni, într-o postură ameninţătoare.

— De fapt, mi-a refuzat deja de două ori cererea în căsătorie. Dar nu e cazul să-ţi faci griji. O să am grijă să nu mă refuze şi a treia oară, măcar ca să îi dau şansa să se uite de sus la tine la toate întâlnirile sociale.

— Vrei să te căsătoreşti cu ea? exclamă George pe un ton batjocoritor. Dar nu ştii că este fiica ilegitimă a tatălui meu cu o târfă franţuzoaică?

De data aceasta, Dom fu cel care o apucă pe Lisette de braţ.

— O târfă? întrebă Max cu un glas cald. Aveam impresia că mama lui Lisette a fost o actriţă retrasă de pe scenă. Se întoarse apoi spre Lisette, cu o privire iubitoare şi zise: Nu-i aşa, iubita mea?

„Iubita mea”. Din nou. Iar de data asta îi lua apărarea mamei sale. Încerca să îşi ceară scuze pentru tot ce spusese mai devreme.

— Da, aşa este, reuşi ea să spună, cu toate că abia reuşi să vorbească.

Max se întoarse apoi spre George cu o privire neînduplecată.

— În lumea mea, nu considerăm o femeie care îi rămâne fidelă o viaţă întreagă iubitului ei o târfă, ci o amantă extraordinară. Desigur că aş putea să angajez alţi investigatori ca să aflăm adevărul despre asta. Vreau să mă asigur că avem toate informaţiile corecte pentru ziare.

George se făcu palid la faţă.

— Pentru ziare? Ce tot spui acolo?

Max ridică capul şi zise:

— Se pare că au ajuns deja.

Exact la ţanc, se iscă o hărmălaie pe strada din faţa casei. George dădu buza la fereastră şi aruncă o privire în stradă.

— Ziarişti! Ce naiba se petrece aici? Ce caută aici?

— Domnul Shaw i-a invitat la cererea mea, zise Max. M-am gândit că o să li se pară interesantă povestea mea

cusută cu aţă albă, mai ales după ce o să le dezvălui că domnul Manton şi minunata lui echipă au reuşit să dea de urma vărului meu demult pierdut. Şi sunt sigur că ziariştii o să fie interesaţi să afle că unul dintre investigatori zace în prezent în temniţă pentru că fratele său vitreg îl acuză de o infracţiune veche de 12 ani. Tind să cred că o să li se pară o ştire de mare interes.

George rămase la fereastră, alb la faţă.

— Să vă ia naiba…

— Lord Rathmoor, eu, în locul dumitale, aş fi cu mare băgare de seamă, spuse Max pe un ton rece. Decizia îţi aparţine. Putem să mergem amândoi să stăm de vorbă cu ziariştii, să îi anunţăm cu mare mândrie ce rol important a jucat familia ta în salvarea unui posibil moştenitor al ducatului. Putem să-l scoatem pe Bonnaud din închisoare înainte să afle cineva că e acolo. Tot ce trebuie să faci e să spui autorităţilor că povestea asta cu armăsarul a fost o simplă neînţelegere. O să dăm uitării că dumneata ai fost cel care a trimis poliţia pe urmele lui Bonnaud. Fie aşa, fie…

Max făcu o pauză, iar George se uită lung la el, cu o privire preocupată.

— Fie ce?

— Fie o să mă duc eu să stau de vorbă cu ziariştii şi o să le spun că eşti diavolul în persoană, zise Max cu o sclipire ciudată în ochi. Poate că o să reuşeşti să-l trimiţi pe Bonnaud la spânzurătoare, deşi nu m-aş baza pe asta în locul tău, pentru că ştiu la cine să apelez şi ce avocat competent să angajez pentru apărarea lui. Doar că o să fie o victorie pătată, pentru că şacalii din faţa casei o să te distrugă în ziare.

George fierbea de nervi, dar era clar că începuse să-şi dea seama că povestea aceea nu avea să se încheie în favoarea lui.

Max îşi îndreptă apoi privirea spre Lisette, cu o expresie caldă.

— În orice caz, eu am de gând să mă căsătoresc cu domnişoara Bonnaud. Aşa că fie alegi să-mi fii prieten mie şi viitoarei mele familii, care e oricum şi familia ta, îi zise el

lui George, fie poţi alege să ne fii duşman. E simplu. Se îndreptă apoi spre fereastră şi aruncă o privire spre agitaţia de pe stradă. Dar ar fi cazul să ajungi curând la o decizie pentru că lumea începe să-şi piardă răbdarea.

Preţ de o clipă, păru că George avea să refuze oferta. Dar apoi strânse din dinţi şi zise:

— Nu am altă şansă.

— Aşa este, zise Max. Bine că ţi-ai dat seama.

George o privi furios şi zise:

— Ai reuşit să-ţi înfigi ghearele în el, nu-i aşa? Sunt sigur că ai învăţat de la târfa de maică-ta ce să faci ca să…

— Încă ceva, spuse Max, întorcându-se de la fereastră. Dacă o să se întâmple să mai vorbeşti vreodată despre soţia mea sau despre mama ei într-o altă manieră decât una respectuoasă, o să te distrug! Porni cu paşi hotărâţi spre George, cu un aer atât de înverşunat, încât Lisette nu putu să nu fie mândră de el. O să te scot din toate cluburile, nu o să poţi să mai obţii niciun împrumut, până ce o să ajungi să-ţi dai seama că sunt mult mai influent decât ai crede. Se opri în faţa lui şi zăbovi ca un înger răzbunător. Ne-am înţeles?

George îl privi şocat, luat pe nepregătite de furia ducelui, dar avu înţelepciunea să încuviinţeze.

— Minunat, spuse Max, cu un zâmbet triumfător. Îi făcu apoi semn spre uşă şi zise: Dacă nu te deranjează, te rog să ieşi câteva clipe pe hol cu domnul Manton. Aş vrea să stau de vorbă cu logodnica mea între patru ochi înainte să anunţăm presa despre *marea prietenie* dintre familiile noastre.

George îl privi furios, dar era evident că începuse, în cele din urmă, să-şi dea seama de situaţia complicată în care se vârâse singur.

George ieşi din salon, iar Dom se strecură pe lângă ea, nu înainte să-i facă cu ochiul, după care închise uşa în urma lui.

Rămase, în cele din urmă, singură cu Max, doar că era o atmosferă încordată după cele petrecute între ei în dimineaţa aceea. Inima ei era atât de plină – de data

aceasta, nu voia să facă nimic greşit, mai ales când îl văzu în faţa ei pe ducele de Lyons, îmbrăcat în hainele lui elegante, cu toată influenţa titlului său, după ce reuşise să-l înfrunte pe George.

Măcar ştia cu ce să înceapă.

— Max, îţi mulţumesc că l-ai salvat pe Tristan. Pentru că l-ai adus înapoi la noi, zise ea cu lacrimi în ochi. Nici nu ştii cât de mult înseamnă pentru mine. Ştiu că ai făcut-o ca să-ţi respecţi promisiunea faţă de el, dar…

— Am făcut-o pentru tine, spuse el. Doar pentru tine.

Privirea lui atât de iubitoare îi înmuie picioarele şi îi făcu inima să-i bată mai tare.

Apoi Max făcu un pas spre ea.

— Mă bucur că planul meu chiar a funcţionat.

Lisette zâmbi printre lacrimile pe care încercă să le ascundă.

— Planurile tale funcţionează mereu. Ale mele nu au sorţi de izbândă, ai uitat?

— Nu e adevărat. Ai reuşit să-l găseşti pe vărul meu. Nu aş fi putut niciodată să-l găsesc fără ajutorul tău. Mai făcu un pas spre ea. Îmi pare rău că mi-a luat atât timp să ajung. Nu eram acasă. Am fost să stau de vorbă cu medicul familiei despre bănuielile lui Victor. S-ar părea că, la urma urmei, a avut dreptate în legătură cu mama şi cu unchiul meu.

— Vai, Max, îmi pare rău!

— Mie nu-mi pare rău. Mă bucur că am primit răspunsuri şi că am aflat că blestemul familiei mele s-ar putea să nu fie un blestem. O luă apoi de mână şi i-o duse la inimă. Mă bucur să ştiu că pot avea un viitor.

— Da, dar asta înseamnă că nu eşti obligat să te căsătoreşti cu fiica ilegitimă a unei…

Brusc, Max o sărută, după care se dezlipi de ea şi se uită în ochii ei.

— Să nu mai spui niciodată asta. Eu nu te văd aşa. Nu am făcut-o niciodată. Coborî apoi privirea spre mâinile lor împreunate şi zise: îmi dau seama că în dimineaţa asta ţi-am dat de înţeles altceva şi ştiu că nu am nicio scuză. Tot

ce pot să fac e să-ţi promit că n-o să mai fac niciodată aşa ceva şi să te implor să mă ierţi pentru că am fost un netrebnic arogant şi…

De data aceasta, ea fu cea care îl sărută pătimaş.

— Să nu mai spui niciodată asta, repetă ea. Eu sunt singura care poate să-ţi spună aşa, zise ea cu un zâmbet poznaş. În plus, uneori îmi place că eşti un netrebnic arogant. Mai ales când îl ameninţi pe fratele meu vitreg cel afurisit, care…

Se sărutară cu acelaşi patos – un sărut fierbinte, doritor şi pasional. Când îşi dezlipi buzele de gura lui, ducele de Lyons se făcuse nevăzut, iar în locul lui apăru dragul ei Max.

— Draga mea, asta înseamnă că accepţi să te căsătoreşti cu mine? Pentru că nu cred că pot să trăiesc fără tine. Te iubesc, iar gândul că aş putea să petrec o viaţă întreagă fără tine e mai îngrozitor decât teama că o să-mi pierd minţile.

— Mă iubeşti? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă că îl auzise cu adevărat rostind cuvintele acelea.

— Bineînţeles că te iubesc. Să ştii că nu am înnebunit, spuse el amuzat, iar faptul că putea să glumească pe tema asta îi înmuie inima. Cum aş putea să nu o iubesc pe femeia care a refuzat să se căsătorească cu mine pentru că nu am vrut să o las să aibă grijă de mine până la finalul zilelor? Femeia care a avut grijă de vărul meu, cea care se luminează la faţă de fiecare dată când porneşte la drum, cea care nu m-a minţit nici măcar o dată.

Lisette îl privi cu lacrimi în ochi.

— Bineînţeles că te iubesc, repetă el, prinzându-i chipul între palme. Chiar crezi că mi-am făcut un obicei din a intimida viconţi?

Lisette făcu ochii mari.

— Bine, fie, poate că sunt dificil uneori. Dar tocmai din cauza asta ar trebui să te căsătoreşti cu mine, îi spuse el, strângând-o în braţe. Cine altcineva ar putea să mă ţină cu picioarele pe pământ?

— Cred că ai dreptate, zise ea fericită. Ai nevoie de o

soţie care să-ţi aducă aminte să renunţi la aerele de duce din când în când, spuse ea, aranjându-i lavaliera. În cazul acesta, *mori coeur,* accept să fiu soţia ta.

— Slavă Domnului! zise el cu un zâmbet larg, după care o sărută pătimaş, trimiţându-i fiori pe şira spinării, care îi amintiră că nu avea mereu aerele acelea de duce.

După ce se dezlipi de ea, îi oferi braţul.

— Acum ar fi cazul să ieşim şi să anunţăm pe toată lumea.

— Ce ai de gând să le spui despre Victor?

— Că l-am găsit pe vărul meu demult pierdut, fiul unchiului meu. Nimeni nu ştie că unchiul Nigel a fost implicat în răpirea lui Peter, aşa că nu o să fie o veste tocmai scandaloasă.

— Nu. Nu tocmai scandaloasă, zise ea. Când se îndreptară apoi spre uşă braţ la braţ, Lisette adăugă: Presupun că asta înseamnă că nu mai am nicio şansă să devin unul dintre oamenii lui Dom. Probabil că ar fi de-a dreptul scandalos ca o ducesă să facă astfel de lucruri.

— Aşa este. Totuşi, nu te gândi că pui capăt acelui viitor, spuse el senin, ci că pur şi simplu schimbi angajatorul. Ai fi surprinsă să vezi câtă organizare şi investigaţii presupune să conduci un ducat. O să am nevoie de ajutorul tău. Aşa că m-aş bucura să fii unul dintre oamenii mei. Mai puţin în dormitor, desigur, zise el, privind-o cu coada ochiului.

Şi, în timp ce Lisette izbucni în râs, ieşiră pe uşile casei, păşind spre viitorul lor împreună.

Epilog

La patru luni de la nuntă, Maximilian se afla în biroul lui, cu Lisette alături, când Victor intră pe uşă, îmbrăcat în ţinută de călătorie.

— Ei bine, plec în Edinburgh, le spuse el.

— În Scoţia? De ce? îl întrebă Maximilian.

— Nu ţi-a spus soţia ta? zise Victor, aruncând o privire spre Lisette.

Lisette se făcu roşie la faţă şi începu să se bâlbâie:

— Nu… aşteptam… momentul potrivit. Am crezut că pleci abia mâine.

— Şi eu am crezut la fel, zise Victor. Dar Manton a primit o scrisoare care complică situaţia, aşa că…

— Ce legătură are Manton cu asta? întrebă Maximilian. Când văzu schimbul de priviri dintre soţia şi vărul lui, simţi un gol în stomac. Aţi face bine să-mi spuneţi în clipa asta ce se petrece aici!

— Victor o să se alăture grupului Oamenii Ducelui, spuse Lisette direct.

Maximilian se uită lung la vărul său, Manton’s Investigations ajunsese să fie cunoscut drept Oamenii Ducelui după ce ziarele scriseseră pe îndelete despre „vărul demult pierdut al ducelui”, care fusese găsit în viaţă.

— De ce? Nu eşti mulţumit cu alocaţia de la mine?

— Sunt mai mult decât mulţumit, zise Victor încordat. Nu e vorba despre bani. Dragul meu văr, nu vreau să crezi că sunt nerecunoscător, dar…

— Victor e obişnuit să ducă o viaţă mai activă, interveni Lisette. A petrecut atâţia ani în armată, după care a lucrat alături de numeroşi oficiali pe care i-a scos din situaţii delicate. Nu e obişnuit să stea fără să facă nimic.

— Atunci o să-i găsesc eu ceva de făcut, spuse Maximilian, uitându-se lung la vărul pe care simţea că abia acum începea cu adevărat să-l cunoască. Sunt sigur că sunt lucruri de făcut pe aici.

— Tu, Lisette şi personalul vostru vast aveţi totul sub control, zise Victor, aranjându-şi lavaliera. În plus, nu mă potrivesc în lumea asta cu baluri, serate, nu vreau să mă mai prefac că mă interesează cine a apărut la teatru cu o vestă într-o culoare nepotrivită. Abia dacă am început să mă obişnuiesc cu ideea că sunt vărul unui duce, nu văd de ce le-ar păsa oamenilor cu ce cizme sunt încălţat.

— Ştiu că eşti copleşit, zise Lisette, aruncând o privire spre Maximilian. Nici n-ai avut ocazia să te obişnuieşti cu

ideea, că te-am şi împins în sânul societăţii britanice.

Maximilian îşi muşcă limba. Ea reuşise să se obişnuiască foarte uşor. El de ce nu putea să o facă?

— Dar Scoţia e atât de departe!

— Manton se ocupă de o anchetă care pare să promită, spuse Victor. Dar, dat fiind faptul că e deja în mijlocul unui caz important, iar Tristan e ocupat cu alte câteva anchete, mi-a propus să preiau eu această anchetă. Şi am motivele mele pentru care vreau să fac asta.

— Spre exemplu? îl întrebă Maximilian.

— Nu te priveşte, răspunse Victor reţinut. Dar, înainte ca Maximilian să apuce să reacţioneze la remarca lui atât de directă, Victor adăugă cu un zâmbet forţat: O să-mi dea ocazia să mă gândesc la ce vreau să fac cu viitorul meu.

Maximilian oftă, iar Lisette zise:

— Max…

— Ştiu. Aveţi dreptate, spuse el, ridicându-se de la birou şi uitându-se lung la vărul lui. Vreau să-ţi trăieşti viaţa aşa cum crezi de cuviinţă. Şi îmi dau seama că, în timp ce eu am crescut în lumea asta, pentru tine e diferit. Pe mine chiar mă interesează cine poartă vesta aceea în culoarea nepotrivită, zise el, încercând să păstreze un ton relaxat.

— Nu e adevărat, zise Lisette.

Ca de obicei, Lisette ştia exact ce-i trecea prin minte. La început, i se păruse ciudat să fie cu cineva care îl înţelegea atât de bine, dar sentimentul acela trecuse de mult, iar acum era de-a dreptul extraordinar.

— Bine, fie, poate că e o parte enervantă din viaţa mea, recunoscu el. Dar îmi place să mă ocup de proprietăţi pentru viitorii mei moştenitori. Am sperat ca, la un moment dat, să îţi stârnească şi ţie curiozitatea, dragul meu văr, ca să te învăţ să preiei frâiele în caz că…

— O să ai destui moştenitori care să preia frâiele, Max, zise Victor pe un ton sec. Judecând după cât de des vă *retrageţi* devreme la culcare, o să ajung să fiu al cincisprezecelea în linie.

— Doamne fereşte, mormăi Lisette. Îmi plac copiii, dar chiar 14?

— Vreau să spun că o să aveţi, cu siguranţă, cel puţin un fiu, poate chiar mai mulţi cărora să le lăsaţi ducatul. Nu aveţi nevoie de mine. Iar eu am nevoie de ceva mai mult, continuă el, aruncând o privire în jur. Sau cel puţin ceva diferit de asta.

— Înţeleg, zise Maximilian, cu toate că nu înţelegea pe deplin. El era cât se poate de fericit cu viaţa lui, nu putea să-şi imagineze că altcineva n-ar fi fost. Sper că n-o să rămâi acolo o veşnicie.

— Sper că nu, răspunse Victor. Înţeleg că nu e ceva deosebit.

— Depinde în ce parte a Scoţiei te duci, zise Maximilian zâmbindu-i. Dacă o să rămâi mai mult timp în Edinburgh, poţi să stai în casa mea. O să trimit imediat o scrisoare ca să pregătească totul pentru tine.

— Mulţumesc. O să-mi fie de ajutor, rosti Victor, după care aruncă un ochi la ceas. Ei bine, trebuie să plec. Trăsura mea porneşte la drum în vreo oră.

— Succes! îi spuse Maximilian.

— Ai grijă de tine! zise Lisette, sărutându-l pe obraz.

— Ca întotdeauna, mormăi Victor.

Abia după ce Victor ieşi pe uşă, cuvintele lui Lisette ajunseră la urechile lui Max.

— Ai grijă de tine? E vorba despre un caz periculos?

— Nu tocmai periculos, răspunse ea, cu un zâmbet larg.

— Lisette… zise el, pe un ton primejdios.

— Glumeam. Din câte ştiu eu, nu-i niciun pericol la mijloc. Şi, chiar dacă ar fi, Victor ştie să-şi poarte de grijă.

— Dumnezeule! mormăi Maximilian, prăbuşindu-se pe scaun. Adu-mi aminte să-l strâng de gât pe fratele tău data viitoare când îl văd.

Lisette începu să râdă şi se apropie de biroul lui.

— Jur că tu şi Dom vă ameninţaţi încontinuu că o să vă strângeţi de gât, dar nu l-am văzut pe niciunul dintre voi încercând să o facă.

— Doar pentru că ştim că o să ne faci capul calendar după aceea. Dar, la drept vorbind, fratele tău are mai multe

motive decât mine să fie supărat.

— Aşa este. Nu o să te ierte niciodată că ai transformat Manton’s Investigations in Oamenii Ducelui.

— Nu e vina mea că ziarele au venit cu numele acesta, mormăi Maximilian. Eu nu am făcut decât să spun că v-am angajat pe voi trei ca să-l găsiţi pe vărul meu.

— Ştiu, spuse ea. Şi, când nu e prea ocupat să comenteze pe tema asta, e şi el de acord că afacerea lui e înfloritoare după toate cele întâmplate. Ceea ce înseamnă că i-ai făcut o favoare. Chiar dacă nu-i place să recunoască.

— Pe tine nu te deranjează, nu-i aşa? o întrebă el, ridicând privirea spre ea.

— Mie îmi place la nebunie. Asta îi împiedică pe fraţii mei să fie prea plini de ei. Ca să nu mai spun că e o veşnică dovadă a iubirii pe care mi-o porţi, spuse ea, cu zâmbetul acela care reuşea întotdeauna să-l topească. O dovadă pentru tot ce ai făcut pentru mine şi pentru ei în ziua aceea.

Cuvintele ei îi aduseră la realitate.

— Tind să cred că povestea cu Rathmoor nu o să se termine aici. Vă urăşte pe amândoi, mai ales pe Bonnaud. Nu pot să-mi dau seama de ce.

— Nici eu, dar aşa a fost dintotdeauna. Trase apoi aer în piept şi zise pe un ton relaxat: Hai să nu ne mai gândim la el, bine? Mă duc să-i spun bucătăresei că o să fim doar noi doi la cină. Vezi? zise ea, zâmbind. Sunt anumite avantaje acum, după ce Victor a plecat de acasă. Spre exemplu, nu trebuie să mai iau în calcul preferinţele lui culinare, poţi să-ţi fac ce-ţi doreşte inima. Aşa că spune-mi, dragul meu duce, ce-ţi doreşti?

Maximilian o trase în poala lui, luând-o pe nepregătite.

— O să-ţi spun exact ce îşi doreşte un duce, trandafirul meu sălbatic. Şi nu e vorba despre cină.

— Vrei să plecăm din nou în Franţa la bordul corăbiei tale? îl şicană ea. Sau în Spania de data asta?

— Oricât de mult mi-ar fi plăcut ultima noastră călătorie, îmi vine în minte ceva mai la îndemână, zise el cu

o sclipire în ochi, strecurându-şi mâna pe sub rochia ei. Toate vorbele lui Victor despre moştenitori m-au pus pe gânduri, cred că ar trebui să trecem imediat la treabă.

Cu un surâs seducător, Lisette îl prinse pe după gât şi zise:

— Am crezut că deja muncim din greu la asta.

— Ştii deja cum sunt, spuse el uitându-se lung la chipul femeii care îi schimbase viaţa, cea care îi dăduse speranţă, pasiune şi un viitor, şi simţind că inima îi saltă în piept. Îşi lipi buzele de ea şi îi şopti: Un duce nu îşi termină niciodată treaba. Din fericire.

Nota autoarei

Eugene Vidocq a existat cu adevărat, fiind considerat de mulţi drept primul detectiv privat şi tatăl criminologiei moderne, ca să nu mai vorbim de faptul că tot el a fost fondatorul organizaţiei Sûreté Nationale. După ce a fost inaugurat Scotland Yard, Sir Robert Peel şi-a trimis de două ori oamenii să se consulte cu Vidocq şi să-i observe metodele. Câteva detalii din povestea mea provin direct din relatările lui. E adevărat, la începuturi, Vidocq a fost infractor, dar a decis să treacă de partea cealaltă după ce a fost martor la spânzurarea unei cohorte. La fel de adevărat este că avea un personal format din patru funcţionari nevoiţi să ţină pasul cu cele 60.000 de carneţele de notiţe în care erau detaliate toate caracteristicile infractorilor cu care avusese el de-a face. Şi chiar a făcut o avere prin inventarea hârtiei impermeabile pentru bănci. Ba chiar a angajat agenţi de sex feminin!

În Belgia chiar există un oraş numit Gheel (acum Geel) care la începutul anilor 1800 şi-a câştigat renumele de „colonie pentru maniaci”. La vremea aceea, avea unul dintre cele mai avansate programe pentru tratarea bolnavilor mintal – oamenii din oraş erau plătiţi să aibă grijă

de ei şi, în schimb, bolnavii mintal erau găzduiţi în casele îngrijitorilor şi aveau sarcini de îndeplinit. Pacienţilor consideraţi inofensivi li se permitea să cutreiere străzile în voie; cei care reacţionau violent erau reţinuţi sau închişi până când deveneau din nou raţionali. Exista un comitet care supraveghea programul. În Geel, chiar şi în prezent se mai plasează pacienţi în casele locuitorilor din oraş. Cât de revoluţionar!

Sifilisul nu duce întotdeauna la nebunie, dar se poate ajunge la asta. Nebunia se poate instala la câţiva ani după ce boala pare să se fi vindecat. Sifilisul era adesea numit „marele imitator” din pricina diferitelor moduri prin care se poate manifesta această boală, ceea ce a dus la multe diagnostice greşite în perioada aceea, înainte să se afle despre infecţiile bacteriene. Cu toate că legătura dintre sifilis şi nebunie a fost confirmată mult mai târziu decât în perioada descrisă în cartea mea, tind că cred că au fost unii doctori care au sesizat legătura, chiar dacă nu au putut, la vremea aceea, să o dovedească ştiinţific.

Problema carantinei este desprinsă chiar din legile scrise ale vremii. Nimeni nu ştia sigur cine trebuia să stea în carantină, aşa că au făcut o greşeală şi au decis să nu fie precauţi. Doar că după aceea comercianţii au început să se plângă din ce în ce mai mult din această cauză, iar legile au fost schimbate din nou şi din nou. În cele din urmă, Consiliul de Coroană a avut puterea de a decide, ceea ce a dus la apelurile de judecată. Şi sunt convinsă că au existat mai mulţi oameni importanţi care au încercat să convingă Consiliul de Coroană să acţioneze în favoarea lor.